

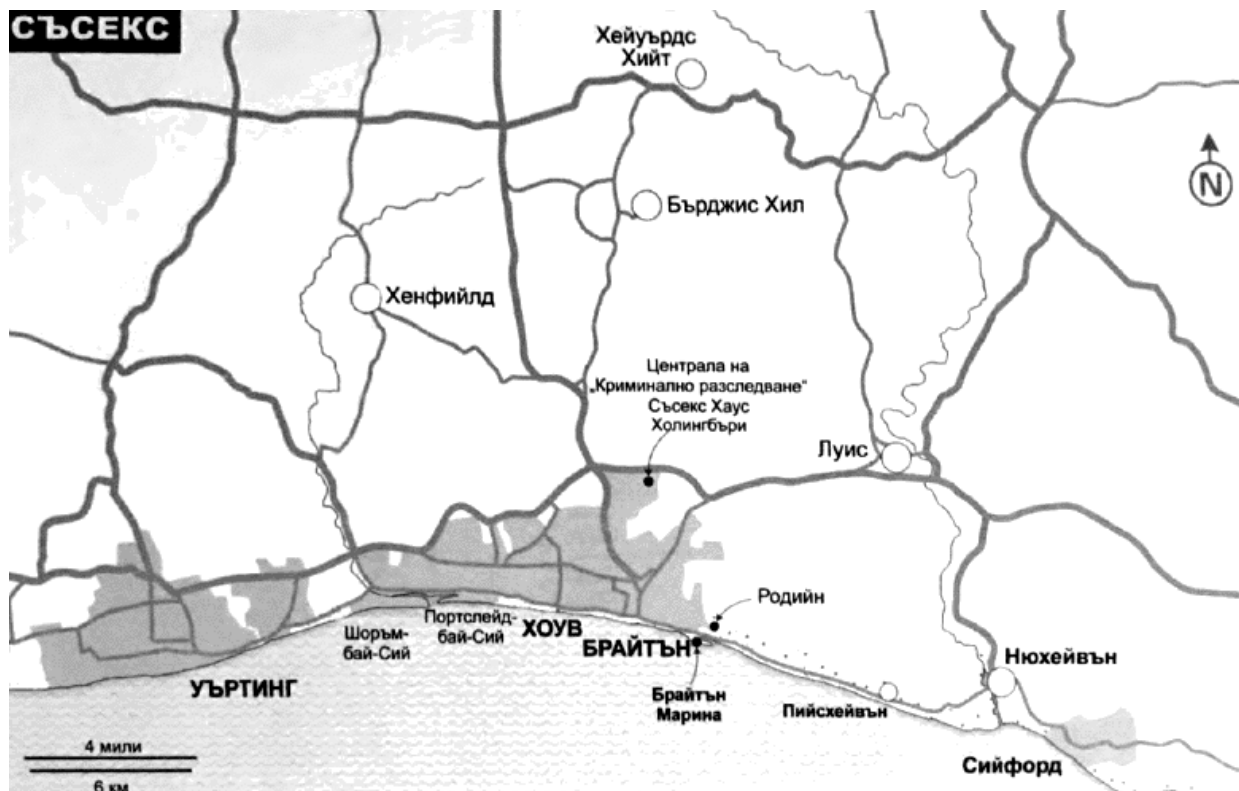
ПИТЪР ДЖЕЙМС ОБИЧАМ ТЕ МЪРТЪВ

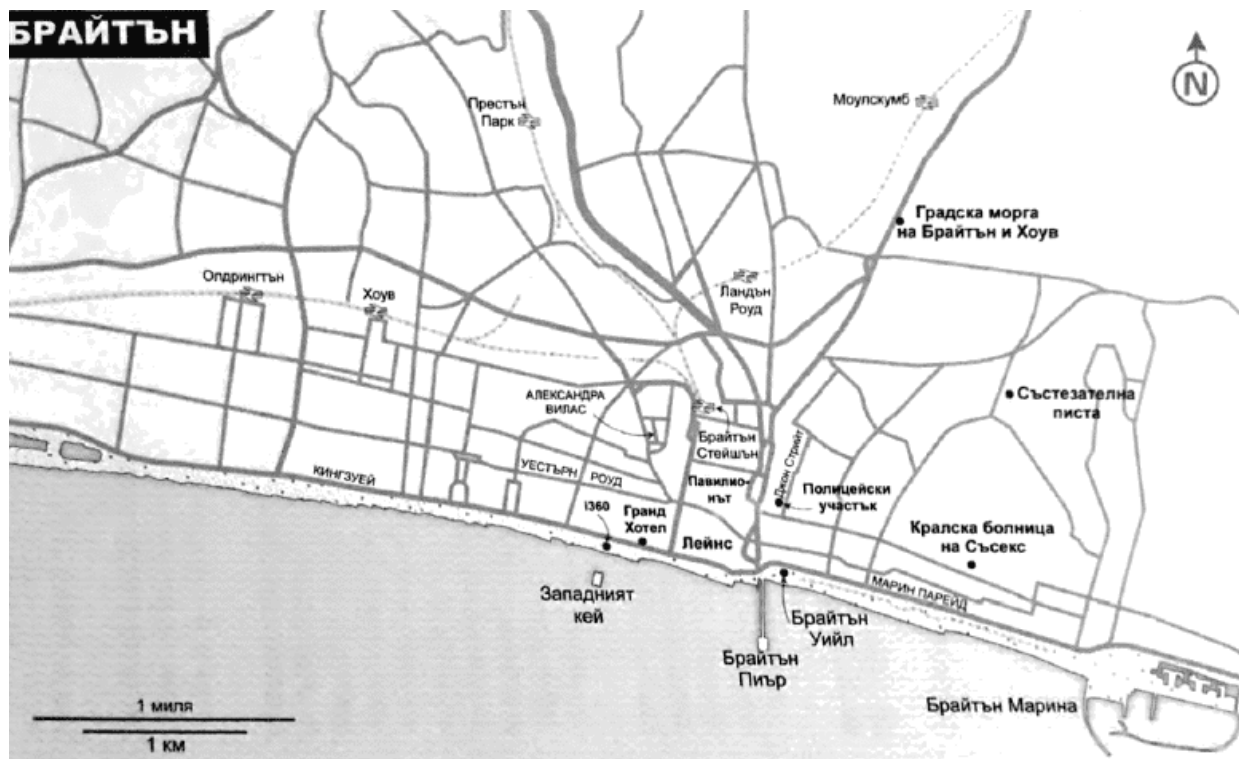
Част 12 от „Рой Грейс“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2017

chitanka.info

*На скъпата ми приятелка Сю Ансел,
която е прочела всяка моя книга
и без чиито мъдри съвети не бих се справил*

1.

Вторник, 10 февруари

Двамата любовници надничаха през прозореца на хотелската стая и се усмихваха ликуващо, всеки по своя причина.

Силният снеговалеж, предричан от близо седмица, най-сетне беше стигнал дотук през нощта и тази сутрин от небето се сипеха тлъсти снежинки. Няколко коли с дрънчащи вериги се хлъзгаха по тесния планински път, а другите, паркирани пред хотелите, се бяха превърнали в големи бели купчини.

Всички в изискания френски ски курорт Куршевел 1850 изпитваха облекчение — управителите, хотелиерите, ресторантьорите, сезонните работници, отдаващите ски под наем, лифтовите компании и всички останали, които разчитаха на ски сезона за хляба си. И най-вече самите гости на курорта. След седмици синьо небе, изгарящо слънце и топящ се сняг, което означаваше коварен лед сутринта и киша и оголени камъни следобед, скиорите и сноубордистите, платили сериозни пари за няколкото безценни дни по пистите, най-сетне очакваха с нетърпение чудесни условия за спорт.

Докато Джоди Бенгли и застаряващият ѝ американски годеник Уолт излизаха със ските си от хотел „Шабишу“, снежинките гъделичкаха голата кожа по лицата им под каските и маските.

Макар да бе доста опитен със ските, финансистът за първи път идваше да кара в Европа и цяла седмица бе разчитал на много по-младата си годеница, която сякаш познаваше курорта като дланта си и го водеше.

Видимостта беше лоша и двамата се спуснаха предпазливо до лифта „Биоле“, който започваше малко под хотела, минаха през електронната бариера и се наредиха на късата опашка. Няколко минути по-късно широката седалка ги подбра и ги понесе напред и нагоре.

Уолт спусна предпазната преграда и сгушени в удобните си костюми, двамата се настаниха за седемте минути, необходими на лифта да ги отнесе до началото на пистата. Горевятърът духаше

свирепо и без да се мотае, Джоди поведе надолу по маркирания с червено и синьо маршрут до „Кроазет“, основният лифт на курорта.

Свалиха ските си и Уолт, въпреки че страдеше от отпусната херния, настоя да занесе ските на Джоди и своите нагоре по рампата. Когато червената осемместна гондола бавно приближи, той напъха ските във външните гнезда и последва Джоди в кабината. Седнаха и вдигнаха маските си. След тях се качи още една двойка и секунди преди вратата да се затвори, към тях се присъедини дребен мъж на около петдесет и пет в моден ски екип „Спайдър“ и крещящ кожен шлем с огледална маска.

— *Bonjour!* — каза той с лош френски акцент и добави: — Надявам се, че нямате нищо против да се присъединя?

Настани се срещу тях, докато гондолата се понасяше напред.

— Ни най-малко — отвърна Уолт.

Джоди се усмихна любезно. Другите двама в кабината бяха заети да пишат на телефоните си и не казаха нищо.

— *Ah bien, vous parlez Anglais!*^[1] — Непознатият разкопча шлема си и го свали за момент, за да почеше плешивото си теме. — Американци ли сте? — попита той, докато си сваляше ръкавиците и вадеше кърпичка, за да избърше очилата си.

— Аз съм от Калифорния, но годеницата ми е британка — дружелюбно рече Уолт.

— Чудесно! Гадно време, но снегът горе би трябвало да е тип-топ — каза мъжът.

Джоди отново се усмихна любезно.

— А вие откъде сте? — попита тя.

— От Юга. Брайтън — отвърна непознатият.

— Господи, ама че съвпадение! Аз също! — възкликна Джоди.

— Малък свят — промърмори мъжът и изведнъж сякаш му стана неудобно.

— С какво се занимавате? — поинтересува се Уолт.

— О, в областта на медицината. Наскоро се пенсионирах и се преместих във Франция. А вие?

— Имам няколко инвеститорски тръста — отвърна американецът.

— А аз бях юридически секретар — рече Джоди.

Докато малката гондола се изкачваше, поклащайки се на вятъра, снегът навън премина във виелица и видимостта ставаше все по-лоша.

Уолт прегърна Джоди и я привлече към себе си.

— Скъпа, май е по-добре тази сутрин да не се качваме догоре, ще духа много — каза той.

— Но пък снегът ще е чудесен и няма да има много хора толкова рано — отвърна тя. — Очакват ни страхотни спускания, гарантирам!

— Е, както кажеш — отстъпи той, макар че продължи да гледа със съмнение през замъгления прозорец.

— Абсолютно — каза англичанинът. — Доверете се на прекрасната си млада дама. И прогнозата е за още по-хубаво време! — Гондолата стигна първата междинна станция и той ги изчака любезно да слязат първи. — Беше ми приятно да се запознаем. Засега довиждане.

Другите двама останаха в кабината, все така погълнати от телефоните си.

Уолт отново настоя да носи ските на Джоди и двамата изминаха късото разстояние до другия лифт.

Обикновено скиорите се тъпчеха в огромната кабина като сардини в консерва, но тази сутрин тя беше почти празна. Освен тях имаше само още шепа заклеті любители на зимните спортове. Неколцина сноубордисти в торбести екипи, двама обрулени от вятъра брадати мъже с плетени шапки и раници, които си подаваха манерка, и няколко други скиори, единият от които с камера „ГоуПро“ на каската. Уолт вдигна маската си и се усмихна на Джоди. Тя също вдигна своята и му се усмихна в отговор.

Той свали едната си ръкавица, напъха я между ските, извади шоколад от джоба на гърдите си и ѝ предложи.

— Не, благодаря. Още ми е тежко от закуската!

— Та ти почти не хапна! — Той отчупи парче, прибра шоколада, дръпна ципа и задъвка, като поглеждаше с безпокойство навън. Кабината се клатеше на вятъра, после рязко се люшна, при което всички изпищяха — някои от страх, други заради забавата. Уолт отново прегърна Джоди и тя се сгуши в него. — Какво ще кажеш горе да пийнем кафе и да изчакаме видимостта да се подобри?

— Хайде първо да се спуснем два-три пъти, любов моя — отвърна тя. — Да се насладим на пресния сняг, преди другите да са го съсипали.

— Добре — сви рамене Уолт, но не изглеждаше особено ентусиазиран. Вгледа се в нея за няколко секунди. — Знаеш ли, невероятна си — рече той. — Малцина могат да изглеждат прекрасни с каска и скиорски очила, но ти успяваш.

— А ти си оставаш моят красив принц! — отвърна тя.

Той се опита да я целуне, но каската му се чукна в очилата ѝ. Джоди се изкиска и се притисна в него.

— Жалко че има и други хора — прошепна тя, плъзгайки длан по чатала му.

Уолт се загърчи.

— Господи, възбуждаш ме!

— Ти ме възбуждаш през цялото време.

Уолт се ухили. После отново стана сериозен, дори малко нервен. Погледна навън към виелицата, а кабината отново се люшна на вятъра и едва не го изкара от равновесие.

— Носиш си телефона, нали, скъпа? — попита той.

— Да.

— Нали знаеш, ако случайно се изгубим в тази виелица.

— Няма — уверено отвърна тя.

Уолт потупа гърдите си и се намръщи. Потупа се отново, после дръпна друг цип.

— Господи — промърмори той и продължи да потупва стилното си черно яке „Богнер“. — Ама че съм тъпак. Явно съм забравил моя в стаята.

— Сигурна съм, че те видях да го слагаш в горния десен джоб, преди да тръгнем — рече тя.

Той отново провери навсякъде, дори в джобовете на клина.

— По дяволите, сигурно е паднал някъде, може би докато сме си слагали ските.

— Ще стоим близо един до друг. Ако случайно се разделим, минаваме на план Б — спускаме се до „Кроазет“ и се чакаме там. Просто следвай знаците за Куршевел 1850. Навсякъде има маркировка.

— По-добре да се спуснем обратно и да проверим дали не лежи в снега пред хотела.

— Ако е там, някой ще го намери, скъпи. Няма да го открадне, не и в такъв добър хотел.

— По-добре да се връщаме, телефонът ми трябва. Днес следобед трябва да проведе важни разговори.

— Добре — рече тя. — Става, спускаме се надолу!

Пет минути по-късно кабината забави ход и отпред се появи сянка. Кабината се заклати странично, като се удряше в буферите на станцията, бавно се плъзна вътре и спря. Вратата се отвори и двамата стъпиха с тежките си скиорски обувки на металната решетка.

Затътриха се по пътеката, слязоха предпазливо по стъпалата и излязоха на свирепата виелица. Снегът жилеше лицата им като градушка. Видимостта беше едва няколко крачки и сноубордистите пред тях, приведени с дъските си, бяха само смътни силуети.

Спряха до табела, която почти не се виждаше от снега. Уолт положи ските им на земята, затропа с крака, за да махне леда от обувките си, почука ги за всеки случай с щеки, за да махне останалите бучки сняг, стъпи в автоматите и ги закопча.

Силуетите започнаха да се отдалечават.

— Задръж за секунда, скъпи — каза Джоди. — Трябва да си избърша маската.

Уолт зачака, извърнал лице от виелицата, докато Джоди дръпна един цип, извади кърпичка и избърса очилата си първо отвътре, после отвън.

— Отвратително! — Трябваше да вика, за да чуе гласа си.

— Намираме се почти на най-високата точка в целия курорт — отвърна тя. — Щом се спуснем от хребета, вятърът ще отслабне!

— Дано да си права! Най-добре да започнем с нещо по-лесно. Това там синият маршрут ли е? Не искам нищо предизвикателно при тази ужасна видимост!

— Да, и е чудесен. Отначало има един малък стръмен участък, после е супер. Любимият ми маршрут!

Уолт гледаше как последният силует изчезва, докато Джоди си слагаше ръкавиците и ските.

— Готов? — попита тя.

— Аха.

Тя посочи надясно.

— Тръгваме натам.

— Сигурна ли си? Всички други тръгнаха натам. — Той посочи в посоката, в която бяха поели останалите от кабината.

— Черния маршрут ли искаш, или синия?

— Синия! — категорично отвърна той.

— Онези ненормалници тръгнаха по черния. — Тя погледна през рамо и едва различи кабината, която излизаше от станцията, за да поеме по обратния път надолу. Щяха да минат петнайсетина минути, преди да пристигне следващата група скиори. В момента бяха сами. — Синият? Сигурен ли си? Уверена съм, че ще се справиш и с черния.

— Не и при тази видимост.

— В такъв случай натам — каза тя.

— Не виждам никакви указатели в тази посока, скъпа. Трябва да има маркировка, нали?

Джоди започна да разчиства с щека пресния сняг до себе си. След малко под него върху заледената повърхност се показаха следи.

— Виждаш ли? — каза тя.

Уолт ги погледна. Следите вървяха право напред и изчезваха във виелищата. Той се усмихна с облекчение.

— Умно момиче! Ще карам след теб.

— Не, ти тръгни пръв, за да мога да ти помогна, ако паднеш. Просто следвай следите. Сгъни колене и се приготи, че първите петдесет метра са малко стръмни. После става по-равно. Просто се спусни! — Тя се озърна с безпокойство, за да се увери, че никой не ги гледа.

— Добре — с внезапен прилив на ентузиазъм рече той. — Почва се! Иии-ха! — Избута се с щеките като състезател и изкрещя отново: — Иии-ха!

После викът му премина в писък на ужас — само за секунда, преди да бъде погълнат от вятъра.

Настъпи тишина.

Джоди се обърна, избута се с щеките и се насочи в посоката, в която бяха тръгнали всички останали скиори, без да обръща внимание на вятъра и жилещия сняг по бузите си.

---

[1] А, добре, говорите английски! (фр.) — Б.пр. ↑

2.

Вторник, 10 февруари

Джоди направи точно това, за което се бяха разбрали с Уолт, ако случайно се разделят — спусна се до „Кроазет“ и зачака пред входа на ски училището.

Долу беше доста по-топло, отколкото горе, и както беше предсказал англичанинът от гондолата, времето вече се оправяше. Снегът преминаваше в суграшица и слънцето се опитваше да надникне през облаците. И ако не се броеше англичанинът, никой в двата лифта, които бяха използвали до върха, не им беше обърнал внимание.

Свали каската си, за да има по-голяма вероятност някой по-късно да я разпознае и да подкрепи историята ѝ. Онзи от Брайтън можеше да се окаже дори полезен. Би могъл да потвърди, че двамата с Уолт са тръгнали да карат ски заедно при лоша видимост. Жалко, че не го беше попитала за името му.

Погледна часовника си и се запита колко ли е уместното време за чакане. Може би един час. Напълно приемливо време, преди да влезе в бара за чаша хубаво топло кафе и шнапс „О дьо Ви“ — може и двоен — за отпускане на нервите. Някъде, където да седне и да планира внимателно версията си.

Дръпна ръкава си и погледна часовника. 11:05. Денят още беше в началото си и тъй като времето се оправяше, все повече скиори излизаха от хотелите и бунгалата си и се насочваха към лифтовете около нея.

Изведнъж някакъв идиот със сноуборд мина през ските ѝ и я награби, за да не паднат.

— Ужасно съжалявам! *Pardonnay-moi!* — Извинението му беше непохватно като действията му.

— Кретен — каза тя, докато се отскубваше от прегръдката му.

— Не е нужно да сте груба.

— Добре, просто си седя и си гледам работата, а ти ме блъскаш. Какво искаш, да танцувам ли?

Тя се дръпна сърдито от него и продължи да се взира нагоре към склоновете, като се оглеждаше за някого с черно яке и панталони, който би могъл да е годеникът ѝ. Не че очакваше да го види. Но продължи да гледа с готова версия, в случай — колкото и малко вероятен да бе — че той се появи.

Час и половина по-късно Джоди излезе от бара, сложи си меките ръкавици „Корнелия Джеймс“, метна ските на рамо и тръгна по краткия път нагоре по стръмния склон до хотел „Шабишу“. Над себе си чу равномерното боботене на хеликоптер и вдигна глава. Може би откарваше група скиори на някое място извън пистите. Или пък беше на местната Бърза помощ.

Дали някой вече беше открил тялото? Беше малко по-рано, отколкото бе планирала. Проклето време, беше очаквала виелицата да се задържи по-дълго. Но това нямаше значение.

Лапна ментова дъвка, за да скрие миризмата на алкохол, сложи ските и щеките на рафта до входа и влезе в магазина. Покрай едната стена бяха подредени нови ски, покрай другата имаше лавици с каски, а тук-там бяха поставени няколко манекена, облечени по последната ски мода.

Младият красив французин, който държеше магазина и ги беше екипирал със ски под наем, я посрещна с усмивка.

— Не карате ли? — попита Симон Плас с очарователен френски акцент. — Времето е чудесно за първи път от седмици. Снегът е чудесен и мисля, че следобед ще има слънце!

— Изгубихме се с годеника ми. Горе имаше виелица. Не обичам да карам сама. С цялата си глупост оставих телефона си в стаята. Ще ида да му се обадя. Това е проблемът на този курорт — прекалено е голям.

— Ските харесаха ли ви? — попита той, докато ѝ помагаше с обувките.

— Да, много са добри.

— „Стокли“. Нали знаете, нещо като „Ролс-ройс“ на ските.

— Жалко, че не вървят с шофьор — отвърна Джоди и излезе в коридора, като го остави да се чуди върху отговора ѝ.

Взе ключа за стаята от рецепцията, като каза, че са се изгубили с годеника си, докато са карали, и че е разтревожена, защото го е чакала цял час, но той така и не се появил. Добави също, че бил опитен скиор и е сигурна, че е добре. После помоли да предадат на Уолт, като се върне, че ако не е в стаята си, е в спа центъра. След това взе асансьора до третия етаж.

Стаята вече беше почистена — изглеждаше спретната и подредена, а във въздуха се носеше едва доловим приятен аромат на бор. Джоди извади телефона си зад бельото на рафта и набра номера на Уолт — искаше да е сигурна, че ако полицията реши да провери телефона ѝ, е направила точно това, което е казала.

Чу как телефонът на Уолт забръмча и после зазвъня. Прекъсна обаждането, извади телефона под купчината дрехи в чекмеджето, където го беше скрила, и го сложи на бюрото до лаптопа му. После съблече мокрото си яке, окачи го над радиатора, хвърли дъвката в кошчето и седна на оправеното легло, като мислеше усилено.

Дотук добре. Изпитваше глад. И големият шнапс беше замотал малко главата ѝ. Имаше свидетел, че се е качила до върха с годеника си. Имаше друг свидетел в магазина, че се е върнала без него, след като са се изгубили във виелицата, и че е отишла до хотела да си вземе телефона.

И нямаше свидетели на случилото се на върха.

Когато се сгодиха, Уолт ѝ беше казал, че я е включил в завещанието си. Толкова мило от негова страна.

Долу имаше приятен спа център с плувен басейн. Щеше да провери имейлите си, да хапне в ресторанта и отново да направи справка на рецепцията. Ако нямаше новини, щеше да прекара отпускащ следобед в спа центъра и може би да си поръча масаж. Към 17:30, един час след затварянето на всички лифтове, щеше да се върне на рецепцията, да изрази отново тревогата си, че годеникът ѝ не се е върнал, и да попита дали не могат да се обалят на полицията и в болницата.

Както би направила всяка обезпокоена и влюбена годеница.

Чувстваше се доста доволна от себе си.

3.

Вторник, 10 февруари

Рой Грейс също се чувстваше доста доволен от себе си, докато слизаше от масата на физиотерапевта в малката стая за консултации в Брайтън. И очакваше с нетърпение събота, Деня на св. Валентин. Беше запазил маса за Клио и себе си в любимия им ресторант „Инглиш“ и вече кроеше планове какво ще поръча. Стриди „Килпатрик“ — на скара, с бекон — и после или омар, или морски език по дувърски, с грахово пюре. Чаша шампанско за начало и после хубава бутилка бяло бургундско „Пуи Фюсе“ — любимото му вино, когато може да си го позволи.

Купуването на новия дом — селска къща в покрайнините на Хенфийлд — беше сериозно предизвикателство за финансите и на двамата, но въпреки това бяха заделили малка сума, за да се гледат един друг в специални случаи и този беше точно такъв. Вече бяха направили страхотно новодомско парти с роднини и приятели и Грейс беше възхитен, че сестра му става близка приятелка със сестрата на Клио Чарли. Първата му съпруга Санди не беше имала братя и сестри, а отношенията със странните ѝ родители бяха меко казано обтегнати. Така че това беше една наистина приятна промяна.

— Това е! — каза Анита Лейн. — Приключихме! Не мисля, че е нужно да се виждаме повече, освен ако кракът не започне да те мъчи отново. Случи ли се, обади ми се.

— Благодаря — рече той. — Идеално!

Идваше тук два пъти седмично от началото на януари, след като един хирург от Кралската болница на Съсекс беше извадил единайсет сачми от десния му крак точно преди Коледа. Беше прострелян от упор от заподозрян сериен убиец, когото се бе опитал да арестува в един бункер под къща в Хоув. Хирургът нехайно го бе уведомил, че е късметлия, че е запазил крака си.

Възстановяването беше мъка, няколко нерва бяха повредени и през следващите нощи Грейс неведнъж се беше будил с чувството, че

кракът му гори. Но се беше придържал строго към възстановителната програма на физиотерапевта между срещите им. Накрая болката бе започнала да отшумява и подвижността му се възвръщаше.

— Продължи с упражненията още няколко седмици — каза физиотерапевтката.

— След колко време ще мога да тичам отново, Анита?

— Можеш да започнеш отсега, но полека. Няма да се правиш на маратонец, нали?

— Няма, обещавам!

— Ако започне да те боли, веднага идвай при мен. Това е заповед!

— Свиреп началник си, а? — ухили се той.

— Защото виждам, че не те свърта на едно място. Претърпя сериозна травма на крака и това, че си хвърлил бастуна и те освобождавам, не означава, че веднага можеш да правиш глупости. *Comprende?*

— *Comprende!*

— И гледай известно време да не се забъркваш с гадняри.

— Аз съм старши детектив. Не се забърквам често в сбивания със заподозрени.

— Аха, значи да си старши детектив означава да бъдеш прострелван от тях, така ли?

Той направи кисела физиономия.

— Ами да се надяваме, че не е твърде често.

— Дано. Много хора биват прострелвани само веднъж и след това имат нужда не от физиотерапевт, а от гробар. Лека и безаварийна, нали така казвате?

— Впечатлен съм от полицейския ти жаргон! — Той стисна ръката ѝ, отиде на рецепцията и плати сметката, като грижливо прибра касовата бележка в портфейла си. Разходите по лечението на наранявания, получени по време на работа, се възстановяваха от полицейските фондове.

Двайсет минути по-късно се върна в кабинета си в Съсекс Хаус с чувството, че е отминала една ера. Макар че отчасти решаваше проблемите по нестандартен начин, дълбоко в себе си Рой Грейс беше

изключително методичен човек — качество, на което винаги се бе възхищавал и бе уважавал у онези, от които се беше учил в миналото, и което търсеше у всеки, когото избираше да работи с него. Той беше традиционалист и не обичаше промените, които винаги намираше за обезпокоителни. А благодарение на непрекъснатите орязвания на бюджета на полицията вече бяха настъпили сериозни промени, като предстояха и нови.

Ефектът върху духа на полицаите беше осезаем. Преди десет години Грейс можеше да гарантира, че почти всички в бранша обичат работата си. Сега много хора напускаха преди времето си за пенсиониране, тъй като им бе дошло до гуша от замразените повишения, от промените в пенсионните им осигуровки или от това да стъпват на пръсти от страх да не си навлекат неприятности с фанатиците на тема политическа коректност. Да си полицай вече означаваше да се страхуваш да кажеш онова, което мислиш, или да пуснеш шега. А Грейс знаеше чудесно от личен опит, че именно обесническият хумор, с който бе така прочута полицията, помага на полицаите да се справят с ужасите, с които се сблъскваха понякога.

Честно казано, много от промените бяха допринесли за създаването на по-толерантна, не така корумпирана, сексистка и расистка полиция, както по времето, когато Рой Грейс започваше кариерата си. Това имаше много плюсове. Той още обичаше работата си и се опитваше да не позволява негативите да му въздействат, но и за първи път в двайсетте години, през които бе служил, имаше моменти, в които се хващаше, че мисли за алтернатива. Особено през януари, докато се възстановяваше и имаше време да мисли. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че въпреки всички промени нищо не би могло да му даде удовлетворението, което му носеха разкритите убийства.

И тук, в тази сграда, се случваше една много голяма промяна. Бивш щаб на „Криминално разследване“ преди сливането на „Тежки престъпления“ със Съри, тази двуетажна постройка в стил ар деко беше неговата база през последните десет години. Преди тук кипеше трескава активност, гъмжеше от детективи, следователи, съдебни лекари, криминалисти, хора от фотографското и високотехнологичното звено и беше център за много разследвания на убийства и други сериозни престъпления. Но след няколко месеца вече нямаше да бъде така благодарение на бруталните — и според Грейс крайно късогледни

— орязвания на бюджета на полицията не само тук, но и в цяла Великобритания.

Фотографското звено вече се беше преместило в Съри. Скоро и високотехнологичното щеше да отиде на няколко километра северно от Брайтън в Хейуърдс Хийт. И макар още нищо да не бе потвърдено, имаше слухове, че неговият отдел от „Тежки престъпления“ ще бъде преместен в централата на полицията на Съсекс в Луис.

Подобно на повечето полицаи и помощен персонал, Грейс никога не бе харесвал особено сградата. Разположена в индустриалната част в края на града, без лавка, прекалено претъпкана и с климатична система, която не бе в състояние да се справя в никакво време — Грейс би трябвало да се радва, че скоро ще се махне от това място. Но сега, когато сградата опустяваше и приличаше на обитавана от призраци, той започваше да изпитва носталгия към нея. Единственото, което щеше да остане тук през есента, щеше да бъде арестът зад нея.

Мина през просторното пусто помещение на първия етаж, което до неотдавна беше детективската стая, покрай опразнените бюра на служители и цивилни, които вече се бяха преместили другаде, и влезе в собствения си кабинет, един от малкото отделени.

Затвори вратата, седна зад бюрото си, загледа се през лекия дъжд към супермаркета „Асда“ от другата страна на улицата, който им служеше като лавка, и се замисли за първия Ден на майката на Клио, до който оставаха само няколко седмици. Трябваше да ѝ вземе подарък от „Ноа“. На телефона си Рой държеше дълъг списък с подаръци за Клио по случай рождения ѝ ден и Коледа, сред които бяха чифт тюркоазени обеци — тя обожаваше цвета — и тънкописец. Добави книга, за да си припомни да мине през „Сити Букс“ и да вземе един роман, който тя искаше, макар че беше забравил заглавието. Щеше да му се наложи да го изкопчи по някакъв начин от нея.

После влезе в системата и провери съобщенията и имейлите, които бяха дошли, докато беше при физиотерапевта. Забеляза поредица имейли, свързани с полицейския отбор по ръгби на Съсекс. Това му напомни, че трябва да намери нов капитан, тъй като сегашният заминаваше на обучение за борба с терористи в базата на ФБР в Куонтико, Вирджиния. Със задоволство откри, че машината за хляб, която бяха поръчали с Клио, пътува към дома им.

Написа няколко бързи отговора и препрати ръгби имейлите на един от предшествениците си, пенсионирания главен детектив следовател Дейвид Гейлър, който беше останал мениджър на отбора. След това насочи вниманието си към случая, който го занимаваше, откакто се върна на работа.

Нападателят му, д-р Едуард Крисп.

Погледна снимката на общопрактикуващия лекар от Хоув, който сякаш отвърна на погледа му със самодоволна усмивка.

Крисп беше убил пет жени на възраст под дваисет и пет — или по-точно пет, за които знаеха. Като нищо списъкът на жертвите му можеше да е по-дълъг. Дори много по-дълъг. Бяха го приклепили в едно подземно леговище, но след като простреля Грейс в крака с пушка, той бе успял в едно на пръв поглед невъзможно бягство. Никой не знаеше как го беше направил. Според една теория Крисп, който бе опитен пещерняк, беше използвал канализацията на Брайтън и Хоув и се бе измъкнал през подземния лабиринт.

От „Саутърн Уотър“, които контролираха канализацията, първоначално бяха категорични, че никой не би могъл да оцелее в мрежата. Ако не се беше удавил, Крисп би трябвало да се натъкне на някой от филтрите, които не позволяваха на предмети с размери над няколко милиметра да стигнат до морето. При издирванията обаче не беше открито никакво тяло. От компанията с неохота трябваше да признаят, че е възможно, макар и много малко вероятно, Крисп да е оцелял.

Рой Грейс не се съмняваше в едно — в коварството на Крисп. Жена му Сандра, с която се бяха отчуждили, беше разпитана подробно и изключена като евентуален съучастник. Тя изглеждаше много щастлива — и облекчена — че е далеч от него. Единственият, на когото докторът липсваше, беше семейното куче Смут, което сега живееше със Сандра и очевидно страдеше. Колкото и невероятно да изглеждаше, през всичките им години съвместен живот Сандра така и не беше разбрала, че занемарената къща до дома им Брайтън, където Крисп е извършил някои, ако не и всичките си зверства, е собственост на офшорна компания, принадлежаща на съпруга ѝ.

Едва неотдавна полицията бе получила възможно доказателство, че Крисп е оцелял.

Доказателството беше във формата на зловещ имейл, пратен от доктора на човек от екипа на Рой няколко седмици след изчезването и предполагаемата му смърт.

Имейлът не можеше да се проследи. Беше от анонимен Хотмейл акаунт и можеше да идва от всяка точка на света. При това би могъл да бъде изпратен и със седмици забавяне.

За щастие, засега февруари беше спокоен, нямаше съобщения за убийства в Съсекс и Рой Грейс можеше да работи неуморно и да проверява през контактите си с полицейските сили в Европа, Щатите, Австралия, Африка и Далечния изток за евентуални следи от доктора.

Освен това се беше срещнал със служител на Интерпол и се бе погрижил данните и фотографията на Крисп да бъдат разпространени по целия свят.

Практиката на Крисп беше да си набелязва жени на възраст под двайсет и пет с дълга кафява коса. Резюметата на всички неразрешени убийства от Великобритания и чужбина, отговарящи на този профил, бяха струпани навсякъде около Рой и заемаха множество папки в компютъра му.

Но въпреки това не бележеше никакъв напредък. В света имаше около двеста страни и в този момент д-р Едуард Крисп можеше да се намира във всяка от тях, да седи в някоя хотелска стая с плешивата си глава, големи очила и самодоволна усмивка.

Макар че някои от страните, особено Сирия и Северна Корея, спокойно можеха да се изключат.

— Къде си, кучи сине? — раздразнено промърмори на глас Рой.

— Тук, господарю!

Стреснат, Грейс вдигна очи и видя приятеля си, детектив инспектор Глен Брансън — чернокож мъж канара с бръсната глава, застанал с широка усмивка пред него.

— Не ми приличаш на щастливо зайче — отбеляза Брансън.

— Да, и знаеш ли защо? Защото всеки път, когато започна да се чувствам като щастливо зайче, виждам ухилената физиономия на проклетия Едуард Крисп.

— Е, имам новини за теб.

— Слушам те.

Брансън постави на бюрото му разпечатка на имейл.

Грейс го прочете и погледна приятеля си.

— Мамка му.

4.

Вторник, 10 февруари

Малко преди шест вечерта Джоди се събуди със стряскане на голямото меко легло в хотелската си стая в Куршевел от звука на хеликоптер, който летеше ниско и бързо над курорта. Навън беше почти тъмно. Устата ѝ бе пресъхнала и имаше леко главоболие.

Пийна вода, отиде при бюрото и отвори лаптопа си. Въведе паролата и провери имейлите. Веднага се усмихна. Още един от него!

Моя прескъпа Джоди,

Надявам се да си прекарваш чудесно, където и да се намираш в момента. От много време ме измъчваш с чудесните си съобщения. Обожавам онази много, много секси снимка, която ми прати вчера. Чувствам една наистина чудна връзка помежду ни и с нетърпение очаквам най-сетне да се срещнем! Кога според теб може да стане това? В момента съм се настанил в чудесната си нова крайбрежна къща в Брайтън и имам много приятни и известни съседи.

Моля те, кажи ми, че няма да чакам дълго!

С най-дълбока обич, Роули

Тя веднага написа отговора си:

Мой много секси Роули!

Макар още да не сме се срещали, аз също се чувствам много свързана с теб и обожавам начина ти на мислене. Наистина! И обожавам как ме караш да се чувствам само като чета думите ти! Смятам да се върна в Брайтън веднага щом приключа работата си в Ню Йорк —

или в Ну Йолк, както ме карат да го произнасям местните! Винаги, когато си мисля за теб, се сещам за един великолепен стих от индийски поет. „Пътят към любовта е толкова тесен, че няма място за двама на него, затова трябва да станете едно“. Точно такива са и моите чувства за нас.

Подписа се с ред целувки и го изпрати. После внимателно премести имейла и отговора си в папка „Местна благотворителност“, която беше заровена в друга папка, озаглавена „Благотворителност“. Правеше го за всеки случай, ако Уолт успее по някакъв начин да влезе в компютъра ѝ. Не че имаше голяма вероятност да го направи — той не се оправяше особено добре с компютрите.

Изключи се, затвори капака на лаптопа и поседя няколко минути неподвижно, като събираше мислите си и преповтаряше версията. Свали халата, с който се беше върнала от спа центъра, облече пуловер и джинси и върза косата си на опашка. Реши да не слага грим — искаше да изглежда пребледняла и разтревожена.

Слезе с асансьора от третия етаж до лобито. Докато вървеше към рецепцията, забеляза на нея млад светлокос мъж, облечен в синя вълнена куртка с надпис „Жандармерия“ на гърба.

Рецепционистката, с която беше говорила няколко пъти през краткия си престой в хотела, държеше телефонната слушалка в ръка и я остави, когато видя Джоди.

— А, мадмоазел Бентли — смутено рече тя. — Тъкмо звънях в стаята ви. — Тя посочи полицаия. — Това е Кристоф Шмел от жандармерията в Куршевел. Искате да говорите с вас.

— Как... за какво? — Джоди се обърна към полицаия, обхваната от истинско безпокойство.

Той ѝ се усмихна загрижено и заговори на доста добър английски.

— Мадмоазел Бентли, ще ми позволите ли да поговорим насаме с вас?

— Да... да, разбира се. За годеника ми Уолт ли става дума? Много се тревожи за него. Сутринта се изгубихме, докато карахме ски горе във виелицата и цял ден не съм го виждала. Моля ви, кажете ми,

че нищо не му се е случило! Цял ден чакам новини и съм на път да си изгубя ума.

Рецепционистката се обърна към полицаия на френски.

— *Voulez-vous utiliser notre bureau?*^[2]

— *Oui, bien, merci* — отвърна той.

Рецепционистката ги отведе в малка стая отзад с два компютърни екрана, няколко шкафа за папки и два въртящи се стола. После излезе и затвори вратата след себе си.

Полицаят направи жест към единия стол и Джоди седна, като се мъчеше да изглежда колкото се може по-безсилна и разтревожена.

— Моля ви, кажете ми, че Уолт е добре — рече тя.

Той извади малък бележник и ѝ хвърли бърз поглед.

— Мадмоазел Бентли, годеникът ви Уолт Клайн ли се казва?

— Да.

— И кога го видяхте за последен път?

Тя сви рамене.

— Някъде към десет сутринта. Качихме се с лифта до върха на Сулир. Видимостта беше ужасна, но той много искаше да се качим рано, за да се спуснем по свежия сняг, преди да са го съсипали другите скиори.

Той я погледна със съмнение.

— И двамата ли сте добри скиори?

— Да. Той е по-добър от мен, истински експерт. Аз съм малко нервна, защото още не познавам много добре курорта. Но ни казаха, че времето се оправяло. Горее не можехме да видим абсолютно нищо, но в лифта с нас имаше и няколко други скиори. Видях ги да потеглят и реших, че е най-добре да ги последваме. Уолт ми каза да тръгна първа, за да ми помогне, ако случайно падна. И аз тръгнах, като се мъчех да не изоставам от другите, но те ме изпревариха, бяха много бързи. Спрях да изчакам Уолт, но той така и не се появи. Знаете ли къде е? Ужасно ме е страх да не е пострадал. Моля ви, кажете ми, че е добре.

— Тя започна да плаче.

Шмел я изчака да се вземе в ръце.

— Просто се опитваме да разберем какво точно е станало — каза той и продължи със следващия си въпрос. — Какво направихте, когато годеникът ви не се появи?

— Бяхме се разбрали да си звъним по телефона, а ако не успеем да се свържем, да продължим до „Кроазет“ и да се чакаме там или в най-лошия случай да се върнем в хотела. После разбрах, че с цялата си глупост не съм си взела телефона, така че се спуснах до „Кроазет“. — Тя подсмръкна и избърса сълзите си.

— И го чакахте там ли?

— Чаках го един час.

— И не се разтревожихте?

— Тогава не. Лесно е да се изгубите във виелицата, а и двамата с него имаме доста различни ски култури.

— Култури?

Тя помълча няколко секунди, за да се овладее.

— Толкова се тревожа за него. Той винаги е карал на места като Парк Сити и Аспен — американски курорти, които имат сняг през цялото време. Аз не обичам да карам при нулева видимост, но него това не го притеснява, стига снегът да е хубав. Знаеше, че не ми се иска много да излизаме днес, затова реших, че си е намерил някоя чудесна писта с недокоснат сняг и че после ще се върне, за да се наслади на басейна и на масаж.

Полицаят кимна.

— Мадмоазел Бентли, боя се да ви го кажа, но днес следобед в подножието на отвесния склон на Сулир беше открито тяло...

— Господи, не! — извика тя. — Не, моля ви, не! Не, кажете ми, че не е Уолт. Моля ви, кажете ми!

— Този склон е невъзможен за скиори, дори за най-големите експерти. Използва се единствено от планеристи. Установихме самоличността му по две кредитни карти и картата за лифтовете. Изглежда е объркал посоката. Името върху кредитните карти е Уолтър Клайн. Картата за лифтовете е издадена от този хотел.

— Можете ли да го опишете? — попита тя, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Аз самият още не съм го виждал. Казаха ми, че е джентълмен на около седемдесет и няколко, с бяла коса, доста висок и малко едър. — Той я погледна въпросително.

Тя се разрида.

— Господи, ох, господи, господи, не.

— Съжалявам, че трябва да ви питам, но бихте ли дошли с мен до Мутие за идентифициране на тялото?

Джоди напълно рухна и скри лице в дланите си. След малко замълча, за да не преиграе.

---

[2] Желаете ли да използвате офиса ни? (фр.). — Б.пр. ↑

5.

Вторник, 10 февруари

Рой Грейс се беше надявал да се прибере рано, за да помогне на Клио да изкърпят Ноа и да го сложат да си легне с любимата му книжка с картинки. Вместо това остана прикован към бюрото през целия ден и двамата с Глен Брансън разменяха телефонни обаждания и имейли с говорещия английски Бернар Виге от френския офис на Интерпол в Лион.

На бюрото пред него лежеше имейлът, донесен по-рано от Глен. Беше изпратен от полицаи от жандармерията на Лион, адресиран до старшият следовател Хейуейн и представляваше запитване за все така липсващия заподозрян за сериен убиец д-р Едуард Крисп.

В имейла се казваше, че една проститутка от града изчезнала преди два дни, след като била видяна да се качва в кола късно през нощта в квартала с червените фенери. Сигналът бил подаден от друга труженичка на сексуалния фронт, която отначало не искала да вдига шум. Тя зърнала мъжа в колата и той й заприличал на Крисп, чиято снимка Грейс беше пуснал през Интерпол. Проститутката описала колата и частта от номера, която успяла да си спомни. Оказала се кола, взета под наем от „Херц“ и по-късно върната от англичанин на име Тони Сътър.

Интересът на Грейс бе събуден от факта, че Тони Сътър беше един от многото псевдоними, използвани от Крисп през годините. Разбира се, можеше и да е просто съвпадение. Съвпадение можеше да е и външният вид на проститутката — с дълга кафява коса, в началото на двайсетте.

Точният профил на всяка известна досега жертва на Крисп.

Колата била върната и вече дадена под наем на друг клиент. В момента френската полиция я търсеше усилено. В отговор на потвърждението на Рой Грейс, че може наистина да става дума за заподозрения, сега те изнемаха записите от охранителните камери в сградата на компанията и бяха започнали издирване на младата жена.

— Лион е голям град.
— Бил съм там.
— Един от най-големите градски райони във Франция —
услужливо каза Брансън.
— Благодаря за урока по география.
— Моля. Сещам се нещо — „Френска връзка“ с Джийн Хекмън.
Помниш ли го?
— Да, защо?
— Част от действието се развиваше в Марсилия. Вторият по
големина град.
— Какво общо има това с нашия случай?
— Нищо. Просто се опитвам да използвам възможността да те
образовам. И краят беше страхотен.
— Да не би да се опитваш да ми кажеш нещо?
Брансън се поколеба.
— О, да, бе — рече той. — Забравих. Май не бях много тактичен.
— Определено — отвърна Грейс. — Освен ако не се опитваш да
ми отправиш някакво послание?
Брансън се ухили и вдигна ръце в знак, че се предава.
— Няма послание.
— Радвам се, защото лошият от филма се измъкна.

6.

Вторник, 17 февруари

След седмица мотаене и разпавии с френската бюрокрация преди тялото на Уолт Клайн най-сетне да бъде предадено след аутопсията, Джоди изпрати годеника си обратно до Ню Йорк. Пътуваше в първа класа, отпиваше отлежало шампанско и във всяко отношение изглеждаше в очите на екипажа като скърбяща любима, която се утешава с алкохол. Уолт пътуваше по-непретенциозно в товарния отсек на самолета. Макар че ако трябва да сме честни, помисли си тя в един момент, докато се унасяше в приятна дрямка, той имаше повече място за краката си в ковчега, отколкото онези нещастници от икономичната класа отзад.

И също, ако трябва да сме честни, не беше пестила пари за ковчега. Беше първокласно, ръчно изваяно изделие със сатен и истински месингови дръжки. Никъде в Алпите не можело да се намери по-добър ковчег, увери я погребалният агент от Мутие. И със сигурност не би могло да има и по-скъп, както се оказа, когато Джоди видя цената.

Покойният ѝ годеник не би имал нищо против, ако беше в състояние да ѝ помогне с решението. Уолт се отнасяше с пренебрежение към подобни неща. „Евтиното излиза два пъти по-скъпо“, беше ѝ казвал неведнъж. Джоди си помисли, че сигурно би се гордял, ако можеше да види колко скъпа е тази прелест. Последното му малко угаждане! Смяташе да представи сметката на адвоката му, който щеше да ѝ възстанови сумата.

Шампанското, което беше пила непрекъснато през цялото пътуване, още я държеше приятно замаяна, докато чакаше на бавната опашка за пристигащи. Макар да се надяваше да не вонни прекалено на алкохол, когато служителят на паспортния контрол я попита за причината за посещението ѝ, тя отговори: „Да погребва годеника си“, като се опитваше да изглежда и звучи като съсипана от мъка.

Взе багажа си, влезе в залата за пристигащи и моментално изпита нужда от още едно питие, когато видя хладните физиономии на двете деца на Уолт — Дон, неговият висок, сериозен четиридесетгодишен син, и Карла, по-меката, топла трийсет и пет годишна дъщеря. Двамата бяха дошли на летището повече от уважение към покойния си баща, отколкото от привързаност към потенциалната си мащеха, ламтяща за парите му.

— Карла — каза Джоди и я прегърна. — Господи, толкова е ужасно. Толкова ужасно. — И избухна в сълзи.

— Татко беше опитен скиор — сухо рече Дон. — От години се спускаше извън пистите. Не би могъл да направи грешка.

— Беше страшна виелица — изхлипа Джоди. — Не можехме да видим и собствените си ръце, дори да ги вдигнем пред лицата си.

— Татко не би направил грешка — повтори той.

— Отседнали сме в апартамента на татко до погребението — рече Карла. — Нали нямаш нищо против?

— Но тъй като решихме, че може да поискаш да останеш сама, за да скърбиш за баща ни и да си спестиш досадните журналисти, си позволихме да ти резервираме стая в хотел — добави Дон. — Изборът е твой.

Изведнъж се разнесе мъжки глас.

— Джоди!

Тя се обърна и беше заслепена от светкавица, последвана от бръмченето на камера. Друг глас също извика името ѝ и щом се обърна, блесна втора светкавица. После трета.

Бяха се събрали дузина папараци и викаха името ѝ.

— Джоди, знаеше ли за Уолт?

— Какво знаеш за финансовото състояние на Уолт?

Джоди се беше запознала с Уолт в Лас Вегас преди малко повече от половин година. Той седеше сам на масата си в бара за пушачи в „Беладжио“, пиеше мартини и си палеше пура. Тя седна през няколко маси от него, запали цигара и си поръча мартини, докато набелязваше потенциалните си жертви. Това беше един от най-скъпите хотели в града — хората, които отсядаха в него и дори идващите за питие най-

вероятно бяха състоятелни в най-лошия случай и сериозно бъкани с пари в най-добрия.

Беше пристигнала предишния ден от Брайтън, за да си почине, да поиграе блекджек на масите с високите залози и да се опита да си намери нов мъж. От нейния тип. Приятен, самотен, възрастен мъж. Някой, който ще бъде благодарен за вниманието ѝ. И най-вече някой богат. Много богат.

Пътуването беше инвестиция, също като профилите ѝ в първокласните агенции за запознанства.

Избра блекджек, защото насърчаваше общуването, позволяваше ти да поговориш с останалите играчи и участниците непрекъснато се сменяха. Беше разучила играта, бе чела книги и знаеше всички трикове. Нямаше стратегия, която да гарантира победата, но имаше една, която ѝ позволяваше да остава на скъпите маси часове наред, като губи съвсем малко пари. Дребна сума в сравнение с възможностите, които получаваше, да прецени мъжете, които сядаха до нея.

А и в този град можеше да се омъжи без никакви шумотевици — всеки ден, от осем сутринта до полунощ.

Май късметът ѝ се усмихваше по-рано, отколкото беше очаквала. Джакпот още първия ден?

Малко пълен и отпуснат, на около седемдесет и пет, с гъста сребриста коса. Облечен в жълта жилетка на „Гучи“ върху риза със златни копчета и сини велурени обувки „Тодс“.

Изглеждаше самотен.

И тъжен.

И нямаше халка на пръста си.

Приведен над масата, той се взираше в телефона си — четеше нещо. Може би цените на Уолстрийт? След известно време остави устройството, изяде маслината от мартинито си, допи питието и даде знак на сервитьора да му донесе ново. После дръпна от пурата си — „Кохиба“, съдейки по жълто-черната лента.

Джоди се загледа в него, като държеше димящата цигара между пръстите си. Минаха няколко секунди, преди той най-сетне да вдигне очи и да я забележи. Тя му се усмихна. Той ѝ кимна малко смутено, примигна тежко и се направи, че отново изучава телефона и пише

нещо, сякаш искаше да ѝ покаже, че не е някакъв безделник, а зает човек.

Джоди моментално направи своя ход. Смачка цигарата и взе чашата и чантата си. Облечена в копринена рокля „Тед Бейкър“ и с червени обувки „Джими Чу“ тя отиде при масата му и седна срещу него.

— Изглеждате толкова самотен, колкото се чувствам аз самата — каза с възможно най-първокласния си английски акцент.

— Нима?

Той вдигна очи от телефона и я погледна меланхолично. Тя вдигна чашата си.

— Наздраве!

Точно в този момент сервитьорът му донесе ново мартини. Двамата се чукнаха.

— Наздраве — отвърна той малко колебливо, сякаш не беше сигурен дали не е някоя проститутка, която се опитва да му се лепне.

— Джоди Бентли — представи се тя. — От Брайтън, Англия.

— Уолт Клайн. — Той остави чашата си и скръсти ръце на гърдите си.

Джоди нарочно го имитира — остави своята чаша и също скръсти ръце.

— Е, какво ви води във Вегас? — попита тя.

— Трейлъра ли предпочитате, или тричасовата история с антракт?

Тя се разсмя.

— Не гоня влак. Стига да има сладолед, пуканки и алкохол, трите часа ме уреждат идеално!

Той се ухили.

— Ами добре тогава. Дойдох, за да се опитам да забравя нещо за известно време. — Отпусна ръце и ги постави на бедрата си. Моментално, но незабележимо тя стори същото.

— Да забравите?

— Имах доста тежък развод. Бяхме женени четиридесет и четири години. — Той сви рамене и тежките му клепачи се спуснаха като театрални завеси, после се повдигнаха.

Тя отново го имитира.

— Четиридесет и четири години! Не изглеждате толкова стар! Оженили сте се като тийнейджъри, нали?

— Много ме ласкаете! Сигурно съм малко по-стар, отколкото си мислите. На колко съм според вас?

— Петдесет и пет?

— Много сте мила. Харесвам акцента ви. Обичам английския акцент!

— Благодаря — каза тя, подсилвайки акцента си още повече. — Добре, петдесет и седем?

— Опитайте седемдесет и седем.

— Как ли пък не!

— Самата истина.

— Изглеждате двацет години по-млад! Явно се грижите добре за себе си.

Той вдигна пурата си и кимна към мартинито.

— Тези неща се грижат добре за мен. Майтапя се! Да, тренирам всеки ден. Играя редовно тенис и обичам да карам ски през зимата.

— Аз също обичам да се поддържам във форма — рече тя. — Членувам в клуб за здравословен живот у дома. И карам ски винаги, когато мога. Къде обичате да ходите?

— Предимно в Аспен, Джаксън Хол, Уайоминг и Парк Сити в Юта.

— Сериозно? Винаги съм искала да посетя тези курорти, особено Аспен. — Тя отвори чантата си, извади пакета цигари, взе една и също я вдигна, като го имитира за пореден път.

— Но мястото, на което много ми се иска да отида, е Куршевел във Франция!

— Най-добрият ски курорт на света — рече тя.

— Познавате ли го?

— Определено добре.

— Какво ще кажете да ви заведе там?

— Тази вечер ли?

Той повдигна вежди.

— Ако искате. — Погледна часовника си. — Добре, сега е осем и половина. Ако не се лъжа, Франция е девет часа преди нас, или пет и половина сутринта. Ако запазя самолет сега, утре можем да вечеряме там.

— Има само един проблем — рече тя.

— Какъв?

— В момента там няма сняг. Август е!

— Вярно.

— Какво ще кажете за една приятна вечеря вместо ски? — предложи тя.

— Това означава, че ще трябва да отменя уговорките си за вечерта — каза той.

— Какви бяха те?

— През петдесетте, много преди да се родите, в страната ви имаше един прочут гастроним, арменец мултимилионер на име Нубар Гулбекян. Та той казвал: „Най-доброто число за вечеря е две — аз самият и добър сервитьор“.

— Не съм сигурна, че бих се съгласила напълно. — Тя го погледна палаво. — Значи щяхте да вечеряте сам със себе си?

— Да.

— Навремето работех като сервитьорка — рече тя. — Като студентка.

— Нима?

— Не продължи дълго. Без да искам, сипах много скъпо вино във водна чаша, в която още имаше вода!

Той се разсмя.

— Дано не са ви го удържали от заплатата.

— За щастие не, но ме уволниха. — Тя се усмихна. — Е, споменахте развод. Какво стана?

Уолт Клайн я погледна стеснително.

— След първия си развод се ожених за втората си съпруга Карин, която беше много по-млада от мен. Мислех си, че имаме добра връзка и ще бъдем завинаги заедно. Децата ми и петте ми внуци я обожаваха. И един ден, преди около две години, тя неочаквано ми каза в един ресторант, че я карам да се чувства стара. — Той сви рамене. — В общи линии, това беше. Каза ми, че иска развод. Попитах я дали има някой друг и тя отрече.

— А имало ли е?

— Занимаваше се с изкуство и от известно време беше отегчена. Купих ѝ галерия в Уест Вилидж. От един приятел научих, че чукала някакъв скулптор, чиито творби излагала.

— Съжалявам — рече Джоди.

— Случват се гадости.

— Така е.

— А вашата история каква е?

— Трейлъра ли предпочитате, или тричасовата история с антракт?

Той се разсмя.

— Дайте засега трейлъра. Пълните три часа ще изчакат до вечерята.

— Добре. — Тя му се усмихна тъжно. — Ожених се за мъж, който пребива жените си.

— Ужасно. Горката.

— Така е, беше кошмар. Пълен кошмар. Не съм сигурна, че бих могла отново да се доверя на мъж.

— Искате ли да започнете от самото начало?

Джоди кимна.

— Разбира се. Стига да нямате нищо против да слушате.

— Разполагам с цялата вечер — отвърна той. — Още едно питие?

— Да, благодаря. — От начина, по който я гледаше, тя разбра, че вече е в ръцете ѝ.

Извини се, че трябва да посети дамската тоалетна. Затвори се в една кабинка и потърси в Гугъл „Уолт Клайн“.

Акционер, инвестиционен консултант и финансист, с компания на Уолстрийт с неговото име, управляваща около осем милиарда долара.

С доволна усмивка Джоди прибра телефона в чантата си и излезе. Уолт Клайн щеше да ѝ свърши чудесна работа.

Наистина чудесна.

7.

В миналото

Джоди Данфорт имаше куп домашни. Но не можеше да се съсредоточи. Седеше по турски на леглото, боса, по джинси и тениска с щампа на „Блър“^[3], държеше дневника си и хлипаше в перфектно неподредената си стая на втория етаж на перфектната къща на родителите си. Постройката имитираше стила от епохата на крал Джордж, беше боядисана в бяло, със зелени капаци на прозорците. Издигаше се наскре безупречна градина, все още окъпана от лъчите на залязващото майско слънце, на трилентова улица с почти еднакви къщи в покрайнините на Бърджис Хил, на няколко километра северно от Брайтън.

Всичко винаги беше на мястото си. Майка ѝ чистеше къщата като обсебена. Баща ѝ миеше колите им като обсебен — и с гордост. На предната алея бяха паркирани безупречният нов черен „Ягуар“ на баща ѝ и кабриолетът „Сааб“ на майка ѝ. Перфектни родители с една перфектна дъщеря — по-голямата ѝ сестра Каси. И с един голям повод за смущение. Проблемната им дъщеря. Джоди.

По стените на стаята висяха плакати с нейните икони. Мадона, Никол Кидман и Том Круз, Кайли Миноуг, „Тейк Дет“, „Блър“ и „Оейзис“. Всичките перфектни. С перфектни носове.

За разлика от нейния.

Започна да пише през сълзи в дневника си:

Където и да отида, хората ме сочат и се смеят, защото съм толкова грозна. Казват ми, че съм изрод. Носът ми е нелеп. Сутринта гледах отражението си в прозореца на автобуса на път за училище. Не е нос, а огромен извит клон. Човка. Хобот. Някаква кучка беше оставила снимка на „Конкорд“ на бюрото ми сутринта със залепена бележка, че носът ми бил като този на самолета. Гърбав и клюмнал.

Очите ми също са прекалено големи. Като се погледна в огледалото, все са подути — и не само от плача. Прекалено големи са за лицето ми. Факт. И устните ми са твърде дебели, сякаш някой ги е щипал и са се подули. И ушите ми са големи. Все едно някой е взел най-неподходящите части и е сглобил с тях лицето ми. Сякаш ги е взел напосоки.

И гърдите ми са абсурдни. Плоска съм. Като момче. Разбира се, гърдите на Каси са свършени.

В часа по английски всеки трябваше да стане и да чете на глас сонет на Шекспир по свой избор. Труди Бърн прочете своя, като през цялото време ме гледаше многозначително.

*Устата ѝ не са корали нежни;
очите ѝ не са съвсем звезди;
тя няма „къдри-злато“; „преспи
снежни“
не бих нарекъл нейните гърди.
Не ѝ е „бяла лилия“ ръката;
страни „същински рози“ няма тя;
дъхът ѝ не напомня аромата
излъхван от априлските цветя.^[4]*

И тъй нататък. И още гадости.

Вярно е. Косата ми е като оплетени черни жици. Космите ми стърчат като срамни косми или като зъби на четка. Защо нямам същата права руса коса като проклетата ми сестра Каси?

Просто ми се е паднала гадна ръка.

Татко е луд по Каси. Тя винаги се закача и се шегува с него. А когато той погледне мен, виждам само разочарование на лицето му. Сякаш изобщо не съм негова дъщеря. Не съм втората дъщеря, която винаги си е обещавал. Не ставам и за заместник на сина, за когото

винаги е копнял. И ако не е можел да има син, поне би могъл да има втора дъщеря красавица.

А вместо това е получил мен.

Мама и татко отново се карат долу. Гласовете им заглушават телевизора. Татко е гневен, защото се безпокои да не изгуби работата си. Щатът в компанията му е много раздут. Мама го уверява, че е прекалено важен, че никога няма да го махнат. Като че ли той отново пие. Не е необичайно. Повечето вечери се напива. Тревожи се за пари. За изплащането на ипотеката на къщата. За издръжката на скъпите коли. За това, че е на петдесет, че е прехвърлил зенита си и може никога да не си намери друга работа.

Чу затръшване. Входната врата ли? Често след подобни разпавии баща ѝ отиваше в пъба. Заслуша се за колата му, но не чу нищо. Може би като никога е проявил разум и е тръгнал пеша.

Отвори вратата да подслуша и чу музика от стаята на сестра си. Можеше да поговори с майка си. Точно сега ѝ се искаше да се сгуши на дивана в обятията ѝ и може би да погледа малко телевизия с нея. Майка ѝ беше единственият човек, който ѝ беше казвал, че е прекрасна. Макар Джоди да знаеше, че това е лъжа. Телевизорът беше включен, с усилен звук. Някаква американска двойка си крещеше.

Тръгна надолу, но спря преди края на стълбите, когато чу ново затръшване. Нима баща ѝ се връщаше?

— Проклетата котка! — изкрещя той. — Не може ли да сере в своята градина? — Погледна към Джоди на стълбите, сякаш вината е нейна.

Тя го гледаше как влиза ядосано в дневната.

Майка ѝ каза нещо, но Джоди не я чу заради телевизора. Като че ли се опитваше да го успокои.

— Страхотно, нали? Единственото, което имам на този свят, е мръсната котка на съседа, която използва градината ни за клозет, жена, която ме кара да пия, и дъщеря — пълен кошмар!

Телевизорът внезапно замлъкна и Джоди вече можеше да чува ясно гласовете и на двамата.

— Трябва да разбереш, че минава през тежък период — каза майка ѝ. — Разгарът на пубертета е трудно време за момичетата.

— Дрън-дрън. Каси никога не е била такава.

— Шшш! По-тихо! Луд си по Каси, защото е красива. Джоди не е виновна за външния си вид. След година-две ще разцъфне.

— Не е само заради външния ѝ вид, а заради характера ѝ. Нещастна малка крава.

— Може би нямаше да е толкова нещастна, ако полагаше малко повече усилия за нея.

— Опитах. Река ли да я прегърна, тя се отдръпва като някакво хлъзгаво влечуго. Каквото е.

— Алистър! Не говори така за дъщеря си.

— Ако ми е дъщеря.

— Какво трябва да означава това?

— Не прилича на теб и определено не прилича на мен. За кого си разтворила краката, за да забременееш с нея? За някой изрод от пътуващ цирк ли?

Джоди чу плясък като от шамар, последван от болезнения вой на баща ѝ.

— Кучка! — извика той.

— Никога повече да не си казал подобно нещо за дъщеря ни. Чу ли?

— Тя е изрод и ти го знаеш много добре. Удари ме отново и ще ти откъсна проклетата глава.

— Върни си думите назад или ще те ударя отново, кучи син. Господи, как изобщо сглупих да се омъжа за теб?

— Тя е позор. Дебела, грозна и с грозно съзнание. Ако беше нещо, което съм купил в „Паундленд“, щях да я върна и да поискам да ми я сменят. Жалко, че не мога.

— Алистър, предупреждавам те. Горкото дете вече има комплекс, че трябва постоянно да стои в сянката на сестра си. И кой е виновен за това? Да, и двамата знаем, че няма късмет с външния вид. Дай ѝ две години, сигурна съм, че ще разцъфне — рязко каза майка ѝ.

— Виждаш ли онова през прозореца? — каза баща ѝ.

— Кое?

— Онази свиня, дето лети на хоризонта. По-красива е от дъщеря ни.

---

[3] Британска поп група от 90-те, една от основателите на т.нар. бритпоп. — Б.пр. ↑

[4] Сонет 130, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

8.

Вторник, 17 февруари

Малката майmunка саймири на тънката клонка се взираше през стъклото на клетката в зоопарка „Друзилас“ Козината ѝ бе на сиви, рижави и бели петна, имаше тъжни питащи очи. Внезапно започна да гризе парчето морков, което държеше в предните си лапички.

Ноа, който се взираше в нея с разширени очи, сякаш не беше сигурен как да я възприеме, се засмя.

Денят беше чудесен, необичайно топъл за сезона.

— Харесва ли ти майmunката? — каза Рой Грейс на сина си, който седеше в бебешките ремъци на гърдите му. — Искаш ли майmunка на стената? Или майmunска количка?

Ноа грейна и се разлигави. Майmunката продължи да гризе, той се засмя отново и отново се разлигави.

Господи, няма по-прекрасно нещо от това да чуя смеха на сина си, помисли си Грейс, докато бършеше със салфетка брадичката му. После го погледна и направи майmunска физиономия.

Ноа отново се изкиска.

Рой Грейс се ухили и прегърна Клио, която се облегна на него. Беше си взел безценен почивен ден, за да бъде с любимите си същества, и му се искаше да го прави по-често. Знаеше, че може — имаше много натрупани дни отпуска. Но в същото време изпитваше неволна вина, че целия януари не е бил на работа. Спомни си цитат отнякъде — няма човек, който да каже на смъртното си легло: „Господи, иска ми се да бях прекарал повече време в офиса“.

Вярно беше, но в същото време, колкото и да обичаше да е с Клио и сина си, мислите му все се връщаха към работата. Знаеше, че е късметлия. Имаше най-чудесната жена на света и най-чудесния син, благодарение на които промени гледната си точка и приоритетите си. И най-чудесната работа на света — в добрите дни. След години на мрак в сянката на отдавна изчезналата му първа жена Санди животът

наистина беше отново страхотен. Той беше щастлив. По-щастлив от всеки друг път.

И това го безпокоеше. Можеше ли човек да продължи да бъде толкова щастлив?

Имаше толкова много мрак по света. Вездесъщата заплаха от тероризъм. Мизерниците, решени да навредят на хората. Той просто искаше двамата, които обичаше толкова много, да бъдат завинаги в безопасност.

Телефонът му иззвъня.

Докато вдигаше, видя многозначителния, но разбиращ поглед на Клио.

— Рой Грейс.

Чу френския акцент на Бернар Виге от Интерпол.

Тялото на изчезналата преди няколко дни проститутка било открито в канавка в покрайнините на Лион. Колата на „Херц“, в която била видяна да влиза, била намерена и проучена от криминалистите. Открили ДНК на Крисп в нея.

По пуснатото от полицията на Съсекс описание бдителен митничар от летището на Лион задържал човек, опитващ се да се качи на международен полет. Лявата му ръка била гипсирана, уж от инцидент със ски. Взетата ДНК проба го идентифицирала като д-р Едуард Крисп.

Грейс каза на Клио да заведе Ноа при прилепите и се обади на детектив сержант Потинг.

— Норман, пращам те в Лион с Глен. Френската полиция ще иска оперативна информация за Крисп. Можеш ли да работиш с тях, за да им я пратя?

— Разбира се, шефе. Добра новина!

После звънна на Глен Брансън.

— Лион, столицата на изтънчената френска кухня — оживи се Брансън. — Нищо против да отида там и да работя с тяхната полиция.

— Ако искаш да ходиш в Лион, моля. Ходих веднъж със Санди и ядох най-отвратителното нещо, което съм слагал в устата си.

— Какво?

— Андуйет. Местната наденичка. В общи линии, свинско дебело черво, пълно с накълцани вътрешности. Мирише като лош дъх.

— Гадост!

— Много французи го обожават. Това е нещо, към което се придобива вкус. Настоявам да опиташ.

— Нали знаеш, че си клозетен садист?

— Не, просто вярвам в максимата „Гледам и виждам, слушам и чувам, правя и разбирам“.

— Какво има да се разбира в яденето на свинско черво?

— Част от образованието ти. И *entente cordiale*^[5]. Никога не гледай отвисоко на другите култури. Мисля, че едно отиване до Франция да поработиш с тамошната полиция и да се видиш с Крисп ще ти се отрази добре. Пък и разнообразяването може да ти се отрази добре. Не си обръщай внимание на себе си от смъртта на Ари.

Отчуждената съпруга на Глен Брансън Ари беше починала от алергична реакция към упойка по време на операция след инцидент с велосипед. След смъртта ѝ детектив инспекторът започна да излиза с една слънчева млада репортерка от местния вестник „Аргъс“ и сега се канеше да се жени за нея. Беше му съобщил новината, докато Рой лежеше в болницата. Отначало той имаше резерви към това, че приятелят му ще се жени за репортерка, но я харесваше и след като видя каква химия има помежду им, реши, че двамата си пасват чудесно.

— Да, бе.

— Сериозно говоря.

— И да се прибере у дома при Шивон с такъв дъх?

— Значи се отказваш от Лион, така ли? — укорително попита Грейс.

— Не, ще ида.

— Ще искаме заповед за екстрадиране, но почти със сигурност ще пожелаят да го задържат във Франция поне докато делото за проститутката приключи. А и има куп бюрокрация покрай самото екстрадиране. Различни протоколи, свързани с европейската заповед за арест. Първо трябва да накараме държавното обвинение да се съгласи, че ще му бъдат повдигнати обвинения, преди да започнем целия процес. Той ще трябва да се яви пред френски съдия, преди да бъде предаден на британската полиция. Националният отряд за екстрадиране ще бъде отговорен за връщането му тук, но френската полиция иска да отидеш в Лион, за да споделиш информацията, която имаме за Крисп. Казаха ми, че около случая му има развитие. От

Франция пристигна цяла планина документи на френски, които трябва да се преведат, така че трябва да изберем и преводаческа фирма.

— Това е добре — каза Глен Брансън.

— Защо пък?

— Ще имам време да си намеря някакъв освежител за дъха. Заради наденичката.

— Да, от личен опит с френската полицейска бюрокрация мога да ти гарантирам, че ще имаш предостатъчно време.

---

[5] Сърдечно съгласие (фр.). — Б.пр. ↑

9.

Сряда, 18 февруари

Джоди седеше в огромния старомоден кабинет на Пол Мъскът, старши съдружник в манхатънската юридическа кантора „Мъскът, Уилямс и Удинг“ и изпълнител на завещанието на покойния Уолтър Бруин Клайн. На двайсет и седем етажа над Пето авеню, с чудесен изглед през прозореца отляво към катедралата „Сейнт Патрик“, тя се опитваше да скрие вълнението си. В кабинета се лееше топла слънчева светлина. Умората от пътуването ѝ маскираше тена от планината и ѝ помагаше да изглежда повече като бледата опечалена вдовица, за каквато се мъчеше да се представи.

Отпи от силното си кафе, като държеше дантелена кърпичка.

Мъскът, когото бяха извикали за момент навън, влезе отново и тръгна към нея. На четиридесет и няколко, консервативно облечен, с прилежно сресана кафява коса, той имаше делови и практичен вид.

Стисна твърдо ръката ѝ.

— Моите най-искрени съболезнования, госпожо Бентли.

— Благодаря — отвърна тя, сякаш се опитваше да сподави ридание.

— Боя се, че медиите ще раздухат версията за самоубийство — каза той, докато седеше в черното кожено кресло зад спретнатото подреденото си бюро.

— Самоубийство ли? Какво искате да кажете?

— Разбира се, това е само теория на френската полиция в Алпите, но имайки предвид финансовите неприятности, в които се бе забъркал горкият Уолт, ще пасне.

— Четох нещо в интернет, след като пресата ми се нахвърли на летището, чух част от новините, но се надявах вие да ми кажете повече. Има ли нещо вярно в това?

Адвокатът се намръщи.

— Уолт не ви ли е казвал? Не е ли бил откровен с вас?

— Да ми каже? Не?

— За финансовото си състояние?

— Не, никога не сме говорили за пари. — Вярно беше. — Значи казвате, че според френската полиция може да се е самоубил?

— Възможно е. Уолт беше направо като Уолтър Мити^[6], вярваше до последно — поне до около седмица преди смъртта си, когато се чухме за последен път, — че някак всичко ще се оправи. Може би през тази последна седмица си е дал сметка, че няма измъкване. Той беше опитен скиор. Последвал ви е във виелицата. Защо му е трябвало изведнъж да поеме в друга посока?

Самоубийство.

Сърцето ѝ заби силно при мисълта. Значи подозираха, че може би не става дума за никакъв инцидент, а за самоубийство!

За момент си помисли, че би било страхотно. Но после мисълта започна да я безпокои.

„Самоубийство? Финансови проблеми? Мамка му, как ще се отрази това на всичко?“

Мъскът погледна за момент купчината документи пред себе си, скрепени със зелена лепенка, после отново вдигна очи към нея.

— Както и да е, госпожо Бентли — каза той със силния си уверен глас, — предполагам, че никога няма да разберем какво е ставало в ума на Уолт.

— Той ме обичаше. Двамата се обожавахме един друг. Не мога да повярвам, че не ми е споменал нито думичка за това. Така де, каза ми, че е променил завещанието си, за да включи мен. За какви точно финансови неприятности става дума?

— Напоследък не ви ли се е струвало, че ви изглежда леко притеснен? Малко разсеян?

Тя сви рамене.

— Честно казано, не. Беше си същият като винаги.

— Да, ами несъмнено искате да знаете... подробностите от завещанието на покойния ви годеник, свързани с вас?

Тя сви рамене, като се мъчеше да изглежда безразлична и да не показва вълнението си. Предишният ѝ съпруг беше разочарование, остави ѝ много по-малко, отколкото беше очаквала. Достатъчно, за да купи къщата в Родийн и да живее комфортно, но не и да плати за мечтите си. Но този път беше сигурна, че е попаднала на златна мина. Колко ли точно милиона щеше да наследи от Уолт? Богатства,

надхвърлящи и най-разюзданите ѝ фантазии. Можеше да става дума и за милиарди!

— Ни най-малко — рече прочувствено тя. — Просто толкова обичах Уолт. Не мога да повярвам, че го няма. Толкова кратко бяхме заедно. Каквото и да ми е оставил, няма значение. Просто искам той да се върне.

— Нима? — Адвокатът я погледна със съмнение.

Тя кимна безрадостно.

— Реших, че ще е по-добре да се срещна с вас насаме вместо в присъствието на цялото семейство на Уолт.

— Оценявам го — отвърна тя.

— Трябва да ви кажа, че нямам добри новини за вас.

Джоди се вцепени. Цялото поведение на Мъскът изведнъж се промени. Сякаш в небето изневиделица се бяха струпали облаци. Тя го погледна с широко отворени очи.

— Богатството на Уолт идваше от фондовете му — управляваше няколко милиарда. Но през последните месеци беше разследван от Комисията по ценните книжа и борсите. Случайно да знаете какво представлява така наречената схема на Понци?

Джоди се намръщи.

— Чувала съм този израз.

— Помните ли един мошеник на име Бърни Мейдоф? В момента се намира във федерален затвор, след като излъга инвеститорите си в една от най-големите финансови измами през последните години. Общо взето, използваше средствата на новите инвеститори, за да изплаща изключително високи лихви на предишните — и да задържи процент за себе си. Боя се, че Уолт, изглежда, е правил същото. Банковите му сметки са замразени и всичките му активи са поставени под запрещение. Ако още беше жив, може би щеше да получи присъда като тази на Мадоф, ако не и по-голяма. — Всяко съчувствие в гласа и държанието на адвокатата беше изчезнало. — И предполагам, че другият проблем ще бъде да се измъкнат някакви пари от застраховките му — повечето компании не изплащат застраховки при самоубийство.

Джоди впери поглед в него и бе готова да се закълне, че той се мъчи да скрие подигравателната си усмивка.

— Какво всъщност искате да кажете? — попита тя.

— Искам да кажа, госпожо Бентли, че по всяка вероятност няма да наследите нито цент. Но това не е най-лошото. Като негова годеница вие самата можете да бъдете разследвана като вероятна негова съучастница. Предполагам, че полицията ще поиска да говори с вас.

— Какво? — Почувства се слаба, сякаш нещо беше изсмукало цялата ѝ енергия. — Съучастница? Не знаех абсолютно нищо за делата му.

— Но сте си прекарвали добре през краткото ви време с него, нали? Живели сте охолно и богато.

— Никога не ми е говорил нищо за бизнеса си. Просто бях приела, че е успял бизнесмен, какъвто изглеждаше.

— Трябва да ви напомня, че всичките му кредитни карти са спрени. Зная, че сте платили със свои средства разходите по погребението на Уолт, включително за ковчега и пътя, но се боя, че вероятно ще ги изгубите — няма начин разходите да ви бъдат възстановени.

— Господи, значи затова кредитните му карти бяха отказани. Ама че съм глупачка, помислих си, че имат някакъв лимит или нещо такова. Не може да е истина!

Той побутна купчината документи към нея.

— Погледнете това. Всички тези документи са обвинителни актове срещу покойния ви годеник.

Тя се наведе напред и погледът ѝ пробяга по няколко страници, без да схваща нищо. Всичко беше написано с неразбираеми юридически термини. Побиха я студени тръпки. В същото време усети надигация се гняв.

— Това са пълни глупости!

— Искан ми се да беше така, госпожо Бентли, повярвайте ми. Уолт беше един от най-големите клиенти на тази фирма. Дължи ни много хиляди долари, които едва ли ще видим.

— Ама че кучи син — каза тя. — Шибан кучи син! Измамил ме е! Колко месеца съм...? — Тя замълча.

— Пропиляла? Това ли е думата, която ви убягва?

— Той ме измами!

— Радвам се, че най-сетне показвате истинския си вид, госпожо Бентли.

— Какво трябва да означава това, по дяволите?

— О, мисля, че знаете, госпожо Бентли. Знаете много добре какво означава. — Той я погледна твърдо, без усмивка.

— Не ми харесва тонът ви — каза тя. — Не ми харесва какво намекувате.

Той погледна големия си натруфен часовник. „Адемар Пиге“, виждаше се. Джоди познаваше всички най-престижни марки и цените им — този часовник струваше над петдесет хиляди долара. Мъскът стана.

— Много бих се радвал да продължим разговора, но досега времето ми беше за сметка на покойния господин Клайн. Ако искате да продължим, ще трябва да ми платите вие, предварително.

Джоди също стана и взе от масичката чантата „Шанел“, която ѝ беше купил Уолт.

— Не мисля, че има за какво повече да говорим — каза тя. Очите ѝ бяха пълни със сълзи от шок, гняв и огромно разочарование.

— Ще се видим на погребението — каза адвокатът, когато тя стигна до вратата.

— Не мисля.

Той се усмихна, без да става от бюрото си.

— И аз не мисля. Нито пък семейството му. О, и ако имате нужда от нещо, когато се върнете във Великобритания, имаме офис в Лондон.

Тя затръшна вратата след себе си.

---

[6] Главен герой на Джеймс Търбър от „Тайният живот на Уолтър Мити“, синоним на фантазьор. — Б.пр. ↑

10.

Сряда, 18 февруари

След като се върна в стаята си в „Четири сезона“, събу се, седна на канапето и се замисли усилено, като преценяваше всички „за“ и „против“ да остане в града за погребението на Уолт.

Телефонът в стаята иззвъня. Сякаш не беше спирал, откакто бе пристигнала в Ню Йорк.

— От рецепцията, госпожо Бентли. Господин Дейв Силвърсън иска да говори с вас.

— Дейв Силвърсън? Не познавам човек с такова име.

— От „Ню Йорк Поуст“.

Мислите й запрепускаха за момент.

— Тъ, не, благодаря.

Затвори.

Телефонът иззвъня почти веднага. Този път гласът беше друг.

— Госпожо Бентли, при мен е Иън Пинк от „Нешънъл Инкуайърър“. Да ви свържа ли?

Мамка му.

— Не — разпалено рече Джоди. — Нали ви казах, че искам да бъда оставена на спокойствие? Никакви обаждания.

Телефонът зазвъня отново. Остави го да си звъни. След шестия сигнал замлъкна и започна да примигва червената лампичка за оставено съобщение. Няколко секунди по-късно зазвъня отново. Джоди седна на леглото и се замисли. Някой беше казал на пресата къде е. Сополивите деца на Уолт? Или онзи арогантен адвокат?

Остави го да звъни, докато не замлъкна.

Да ходи ли на погребението?

Би го направила само от благоприличие. А имаше ли значение благоприличието на погребението на напълно дискредитиран човек? Със сигурност събитието щеше да бъде широко отразено в пресата — нещо, което би си спестила с удоволствие. Освен това имаше опасност

да я арестуват заради връзката ѝ с Уолт. Колкото по-скоро и по-далеч от Ню Йорк, толкова по-добре, реши тя.

Като начало трябваше да се махне от тази стая.

Преди няколко години беше отседнала в един хотел край Сентръл Парк. Обади се и за нейно облекчение се оказа, че имат свободни стаи. Направи си резервация и взе лимузината на хотела за няколкото пресечки до „Парк Роял Уест“.

Двайсет минути по-късно се регистрира с внимателно подобрения псевдоним Джудит Форшоу, който използваше понякога, отбеляза като адрес Уестърн Роуд в Брайтън и се настани в стая на четиридесет и втория етаж. Обади се на рецепцията за номера на „Бритиш Еървейс“ и си запази място за дневния полет до „Хийтроу“ от осем сутринта на следващия ден. Резервира и лимузина за пет сутринта, която да я откара до летището.

Отиде до минибара, извади малката бутилка шампанско, отвори я, сипа си чаша и без да обръща внимание на забранителните табели, запали цигара. Ръцете ѝ още трепереха от ярост към самодоволната физиономия на Мъскът. И към копелето Уолт Клайн.

И към света.

Погледна детектора за дим на тавана, макар от опит да знаеше, че една цигара обикновено не е достатъчна да задейства алармата, пресуши чашата на един дъх, напълни я отново и отиде при прозореца. Застана до монтирания на тринога телескоп, който бе част от декора, и използвайки друга чаша вместо пепелник, се загледа надолу към мравуняка от хора, които се разхождаха, тичаха, караха колела или извеждаха кучетата си в слънчевия следобед в парка.

Точно в момента в собственото ѝ сърце нямаше никакво слънце.

Месеци, пропилены на вятъра.

Шампанското започна да действа и постепенно настроението ѝ се подобри.

— Никога не поглеждай назад, момиче. Само напред! — каза тя на глас, пресуши втората чаша, наля си остатъка от виното и изпи и него. Хвърли фасата в тоалетната и изплакна чашата, след което седна на края на леглото. Уолт Клайн беше история. Вече беше напълно съсредоточена върху следващата си цел — Роули Кармайкъл.

Името Кармайкъл ѝ харесваше много. Вече си представяше подписа си. Джоди Кармайкъл. Много по-изискано, отколкото би

изглеждало Джоди Клайн.

Харесваше и всичко друго около Роули Кармайкъл. Най-вече мястото му — 225 — в списъка на най-богатите хора на „Сънди Таймс“.

Взе си ябълка от купата с плодове на масата, срязва я наполовина с ножа и я захапа лакомо. Докато дъвчеше, отвори лаптопа и се усмихна, когато видя нов имейл от Роули.

Преди няколко месеца беше попаднала на онлайн обявата му:

Зрял вдовец търси спътница с интерес към изящните изкуства, операта, театъра, изисканата кухня, виното, пътуванията, приключенията — и може би нещо повече...

Макар че вече беше сгодена за Уолт Клайн, Джоди бе отговорила, използвайки моминското си име. Беше се регистрирала под различни имена в няколко сайта за богати самотници. Беше целунала — електронно — много пословични жабоци. Но вниманието ѝ беше привлечено най-вече от тази обява в „Рич енд Сингъл“ преди няколко месеца. Хареса ѝ онова „и може би нещо повече...“. За опитното ѝ око в думите имаше определен момент на отчаяние.

А отчаянието е хубаво нещо.

Беше прочела обявата още няколко пъти, след което бе отговорила с внимателно обмислен имейл, съпроводен от съдържана снимка, направена след умело сложен грим и прикрепена към профила, който бе създала току-що:

Красива чернокоса вдовица на определена възраст търси зрял мъж с изискан вкус към изкуството, храната и пътуването за приятелство и може би бъдеще.

Роули Кармайкъл ѝ отговори след по-малко от час. Оттогава, в подготовка за кончината на Уолт, тя тайно и много внимателно обработваше Роули Кармайкъл. Сега той беше готов. А тя — свободна! Никога не държеше всичките си яйца в една кошница — макар че Уолт

изглеждаше много богат, тя винаги имаше резервен план — да се отърве колкото може по-бързо от него и да продължи напред.

Прозя се. Беше малко след четири следобед и скоро щеше да се стъмни. Започваше все по-силно да усеща умората от полета — и шампанското. В същото време не искаше да пропилява вечер в Ню Йорк — никога не знаеш какво може да се случи. Може би щеше да си намери някого за еднократно преспиване. Точно в момента не й пукаше какъв точно, стига да изглежда добре, а не някакъв лигавец се дъртак като Уолт. Това беше градът на баровете за самотници, търсещи случайно преспиване. А тя имаше нужда точно от това. Еднократна среща с някой хубавец, който да я изчука до припадък за няколко часа. Господи, не беше правила свестен секс от... година. От повече от година.

И добрата новина бе, че един от най-горещите барове за самотници беше точно тук, в хотела ѝ.

Нагласи часовника за шест, легна на леглото и моментално заспа.

11.

Сряда, 18 февруари

Малко преди седем вечерта, взела душ и облечена в най-разкриващия тоалет, който имаше — къса черна рокля и черни кожени боти до глезена — Джоди седна на висок стол до дългия, приглушено осветен бар и си поръча коктейл „Манхатън“. Беше слаба и красива, с цялото самочувствие, което вървеше с тази външност. Тъмните ѝ къдрици бяха подредени и беше облечена стилно, макар и малко поразголено.

Но най-силното ѝ оръжие открай време бяха очите ѝ. Големи, кобалтовосини и кристално ясни. Очи, които сякаш ти казват „Можеш да ми се довериш“. „Легни си с мен“ очи.

Отпиваше бавно от питието си, като гледаше да се сдържа, но видя черешката на дъното по-рано, отколкото беше очаквала. Алкохолът вече започваше да я загарява. Докато вдигаше ръка да привлече вниманието на един от барманите, усети присъствие до себе си. Някакъв мъж се настаняваше на съседния стол.

— Мога ли да ви почерпя още едно? — попита той с очарователен глас, който беше отчасти американски, отчасти средноевропейски и отчасти много пиян.

Тя го погледна. Беше към края на трийсетте или началото на четиридесетте, с латиноамериканска красота под къса черна рошава коса и прекрасни, почти невъзможно бели зъби. Носеше черно сако върху бяла риза, със златна верижка на врата. И изглеждаше попилян — от наркотици или от пиене.

— Разбира се — каза тя и му се усмихна. — „Манхатън“, с две черешки.

Той поръча два, после се обърна отново към нея.

— Името ми е Ромео.

— Жулиета! — тутакси реагира тя.

— Майтапите ли се?

— Не!

Очите му се разшириха в усмивка. Големи ириси с цвят на лешник. С много разширени зеници. Определено си беше махнал главата с нещо.

— „Но стой, каква е тази светлина, която от прозореца изгрява? Той изток е, а Жулиета — слънце! Изгрей, о, слънце, и надвий луната!“ — театрално рече той.

— „Която и така е побледняла!“^[7] — отвърна тя.

— Знаете ли го? — изуми се той. — Знаете Шекспир?

— Разбира се!

— Е, впечатлен съм. Ромео среща Жулиета в бар! Колко често се случват подобни неща?

— Писано е било! — отвърна тя, без да откъсва очи от неговите.
— Как е цялото ви име?

— Ромео Мунтеану.

Питиетата им пристигнаха и той вдигна чашата си.

— „Защото си по-хубава от нея.“

— „Щом толкоз ти завижда, нейна жрица недей да бъдеш вече“ — довърши Джоди и наклони глава настрани.

— Е, според мен всеки би ни завидял в този момент — рече той.
— Дватама най-прекрасни хора в цял Ню Йорк, седнали заедно на бара.

— Много си скромен, Ромео.

— Истината е по-важна от скромността! — Чукна чашата ѝ и двамата отпиха. — Какво те води в този град?

— Семейни работи — отвърна тя. — А теб?

— И аз по работа.

— С какво се занимаваш?

— О, нали знаеш, внос-износ. Такива неща.

Тя долови уклончивия му тон.

— Звучи интересно. Откъде си?

— От Румъния. Букурещ. Ходила ли си там?

Джоди отново го погледна в очите.

— Още не — провокативно отвърна.

Питиетата им свършиха бързо и той поръча още по едно.

— Значи работиш за румънска компания? — попита тя.

— Международна — отвърна той. — Международна компания. Непрекъснато пътувам. Обичам да пътувам.

— Аз също.

Той хвана едната черешка в чашата си за дръжката, извади я, задържа я във въздуха и я поднесе към устата ѝ с въпросителен поглед. Тя затвори устни около нея, махна дръжката и я сдъвка, усещайки сладостта на плода и острия вкус на бърбън и мартини.

Двайсет минути по-късно, докато допиваше третия си коктейл — Джоди също приключваше своя — той неочаквано попита:

— Употребяваш ли кокаин?

Тя кимна. Беше станала безразсъдна от алкохола.

— Тхъ.

— Имам най-добрия стаф — най-добрия, нали разбираш? Горе в стаята ми. — Той кимна към тавана. — Разбира се, ако си достатъчно храбра да се качиш в стаята на непознат?

— Съдбата се усмихва на храбрите, нали?

— И това ли е от Шекспир?

Тя се усмихна.

— Съдба и хора.

— Ъ?

— Двайсет и девети сонет. „Когато и бездушната Съдба, и хората ме гледат с неприязън, аз пълня свода с горестна молба.“

Той я изглежда развеселен.

— Не само си красива, но и си извор на знания. Какво друго знаеш?

Тя се вгледа в очите му.

— Знам как да подлудя мъж в леглото.

— Наистина ли? А аз пък смятам, че знам как да задоволя една жена.

— Нима.

— Да.

— Покажи ми тогава!

---

[7] Шекспир, „Ромео и Жулиета“, превод В. Петров. — Б.пр. ↑

12.

Сряда, 18 февруари

Десет минути по-късно, долепени плътно един до друг, Ромео и Жулиета се целуваха страстно през цялото кратко пътуване с асансьора до петдесет и втория етаж. Все така долепени, двамата се запрепъваха по коридора към стаята му.

Вътре той я отведе до канапето, вдигна телефона и поръча спешно бутилка добро шампанско. Затвори и изчезна за няколко минути през двойната врата в съседната стая, след което се върна с найлонова торбичка с бял прах, сламка и нож.

Направи няколко линии кокаин върху стъклото на масичката, поднесе сламката към носа си, наведе глава и изсмърка цяла линия.

— Уухаа! — извика той. — Ууухаааа! Казвам ти, най-добрият е! Най-добрият в целия град! — Подаде ѝ сламката.

Джоди тъкмо смъркаше предпазливо, когато на вратата се позвъни.

— Спокойно, няма да пусна никого!

Ромео тръгна към вратата. Джоди чу шумолене на хартия, после нечий глас каза: „Благодаря, сър, пожелавам ви да си изкарате чудесно!“. Секунди по-късно Ромео се появи отново със сребърен поднос с бутилка в кофа лед, две чаши, купичка ядки и друга с маслини. Остави подноса на масата до кокаина, целуна я отзад по шията и седна до нея.

Най-неочаквано грабна сламката от ръката ѝ и изсмърка втора линия, после трета. Извика отново „Ууухааа!“, вдигна я на крака и започна да я целува диво. Толкова диво, че я разтревожи.

Тя се опита да се отдръпне.

— Хей! Хей! По-леко, става ли?

— Не ми говори за леко. Знам какво искат кучки като теб! — Заваляше думите. — Обичаш грубо, нали?

— Не.

Той вдигна полата ѝ и затърси пипнешком бельото ѝ.

— Хей!

Той я блъсна силно назад. Тя се спъна и се блъсна в стената. Той се притисна в нея и започна да смъква гащичките ѝ.

— Престани! — каза тя, вече наистина уплашена от внезапната промяна в настроението му.

Той се хилеше демонично, очите му бяха изцъклени от алкохола и дрогата.

— Искаш го, кучко. Искаш да те чукам яко, нали? Харесва ти грубо.

Прикова я с една ръка за стената. С другата разкопчаваше колана си. Погледът му беше безумен, плашеше я.

Фрасна го в носа. Той залитна назад и падна на колене, от ноздрите му рухна кръв, лицето му се превърна в маска на объркването. Тя моментално го изрита с всички сили с десния си крак. Острият връх на обувката ѝ „Лоботин“ го улучи под брадичката, главата му рязко отлетя назад и дълбоко от гърлото му се изтръгна пъшкане.

Очите му се загледаха нефокусирано за момент, после се затвориха. Той падна назад и остана да лежи неподвижно.

Разтреперана, осъзнаваща, че е прекалила с пиенето, тя залитна напред и погледна надолу към него. Беше в безсъзнание, но още дишаше. Кръвта от разбития му нос се стичаше по бузите му и капеше на килима. Тя грабна чантата си от канапето, разтърка удареното място на главата си, хвърли отново поглед към него и бързо тръгна към вратата.

Спря, когато си даде сметка каква възможност ѝ се е отворила. Обърна се и влезе през двойната врата в голямата спалня с дрешник, където бе отишъл той преди малко. Огледа се за портфейла му. На стойка от метал и кожа до леглото имаше отворен куфар. Прерови го и на дъното му намери още една найлонова торбичка с бял прах. Беше запечатана.

Озърна се през рамо. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Реши, че може да я вземе и да я скрие в чантата си. После — без да има представа какво я е подтикнало — се отпусна на колене, отметна постелката на леглото и надникна под него.

И видя голям куфар „Луи Вюитон“.

Изтича обратно до вратата. Ромео още беше в безсъзнание. Джоди се върна при леглото, измъкна куфара, щракна двете закопчалки и вдигна капака.

Въпреки че беше пияна, започна да се тресе от вълнение.

Куфарът беше пълен с пачки нови стодоларови банкноти.

„Мамка му!“

Озърна се отново през рамо, затвори капака, закопча го, вдигна куфара и предпазливо се върна при вратата.

Румънецът не беше помръднал.

Погледна отворената торбичка кокаин на масата. Изкушаваше се да вземе и нея, но той я беше срязал грубо и част от праха се беше изсипала върху масата и пода. Измъкна се навън колкото се може тихо и затвори вратата след себе си, хвана здраво куфара и се втурна по пустия коридор към знака за аварийен изход. Спусна се с препъване по голите бетонни стъпала десет етажа, докато не видя номера на вратата на своя етаж.

42.

Бутна вратата. Коридорът беше пуст. Излезе и закрачи колкото може по-небрежно към стаята си.

Щом влезе, запали лампите, затвори вратата и сложи верижката.

Сърцето ѝ биеше лудо, мислите ѝ препускаха.

От телевизора се чуваше музика и завесите бяха спуснати. Огледа се предпазливо, нервите ѝ още бяха опънати. Минаха няколко секунди, докато осъзнае, че е минавала камериерка.

Бързо сложи куфара на леглото и започна да преглежда парите. Бяха на пачки, всяка с хартиена лента, отбелязана с \$10 000. Преброи двайсет. Господи! Двеста хиляди долара. Много приятна изненада и компенсация след гадостта, през която бе минала в кабинета на Мъскът.

Извади пачките и ги раздели между трите си големи куфара, като ги напъха между дрехите. Сложи няколко в ръчния си багаж. Чудеше се дали да не вземе и куфара, за да не го открият тук, после спря и реши да го провери дали няма някакво проследяващо устройство.

Отвори страничния джоб, но той беше празен. Прокара длани по хастара. И напипа малка бучка.

Отиде до купата с плодове, която беше пълна отново, а ножът беше сменен с чист. Взе ножа и срязва хастара, като непрекъснато

поглеждаше нервно към вратата. Колко ли време имаше, преди Ромео да дойде на себе си — и да открие какво е изчезнало?

Бръкна под хастара и извади прост бял плик с малък предмет в него. Отвори го и видя лъскава черна флашка.

Защо беше скрита в подплатата?

Погледна часовника си. 21:40. Дали имаше време да хване някой нощен полет?

Върна флашката в плика и го прибра в един вътрешен джоб на чантата си. Имаше чувството, че щом е била скрита така, значи има някаква цена. С размътения си ум реши, че ще се обади на Ромео Мунтеану от Англия и ще го попита колко е склонен да предложи срещу връщането на флашката.

Или може би не.

В края на краищата, двеста хиляди гущера при сегашния курс не бяха лошо заплащане за една вечер.

Не бяха милионите, които беше очаквала от Уолт Клайн. Но не бяха и нещо, което да се подмине с презрение.

Бързо приключи със стягането на багажа и прехвърли пакета бял прах в чантата си, после погледна куфара, като се чудеше какво да прави с него. Излезе, огледа се предпазливо, тръгна по коридора и го остави в стаята за пране, после бързо се върна и се обади на рецепцията за носач.

През следващите няколко минути крачеше нервно напред-назад. Когато на вратата най-сетне се позвъни, погледна през шпионката, преди да отвори. Помоли носача да ѝ извика такси до летище „Нюарк“, даде му двайсет долара и му каза, че ще го чака отвън.

Отново излезе предпазливо в коридора и взе асансьора. Огледа почти празното лоби, преди да излезе. Изпита облекчение, че папараците не са я наобиколили. Отказа лимузината, която бе поръчала за сутринта, отписа се, като се боеше, че Ромео Мунтеану ще се появи всеки момент, и бързо излезе през въртящата се врата в студената манхатънска нощ.

Носачът ѝ показва куфарите в багажника на жълтото такси, след което затвори капака.

Секунди по-късно седеше на тясната задна седалка, докато възрастният шофьор с тюрбан на главата караше към Кълъмбъс Съркъл.

— Нюарк? — попита той. — Коя авиокомпания?

— Промяна в плановете, след малко ще ви кажа — каза тя, докато отваряше Гугъл на айфона си и проверяваше за нощни полети до Великобритания. Или за нощни полети докъдето и да било.

13.

Сряда, 18 февруари

Три минути по-късно Джоди каза на шофьора:

— „Ла Гуардия“, моля.

Зави сирена.

По дяволите. Нервите ѝ наистина щяха да се скъсат.

Полицейска кола се понесе с рев до тях. Джоди затаи дъх. Колата обаче ги задмина и продължи по Сентръл Парк Саут, като си пробии път през автомобилите и светофара на кръстовището с Пето авеню.

Тя извади лаптопа от чантата си, отвори го и включи флашката, която беше намерила в куфара. След малко на десктопа ѝ се появи нова икона. Щракна два пъти върху нея да я отвори и както беше очаквала, се появи прозорец за въвеждане на парола.

Измъкна флашката и я прибра във вътрешен джоб на чантата. Познаваше човек в Англия, който лесно щеше да пребори защитата.

После погледна торбичката бял прах. Високата преграда пред нея с телевизионния екран, показващ новините, пречеше на шофьора да я види. Тя се огледа предпазливо, за да се увери, че отзад няма камера, отвори торбичката, напљунчи пръст, топна го в праха и го пхна в устата си.

Кокаин.

Жалко беше да го пропилява. Жалко беше да го изхвърля, но трябваше да е луда, за да го задържи. Сви лявата си ръка на шепа и сложи щипка кокаин в нея, като изруга, когато таксито рязко наби спирачки и тя едва не изпусна лаптопа и чантата. После смръкна силно и последователно с двете си ноздри. Замайването я връхлетя моментално.

Добър беше!

Беше си купувала кокаин и имаше известна представа колко струва тази торбичка на улицата. Хиляди британски лири.

Секунди след поемането на дрогата нервите ѝ се успокоиха и се почувства страхотно. Наистина страхотно! О, да! Само така!

Смръкна отново и затвори торбичката. Знаеше, че трябва да се отърве от нея, но никак не ѝ се искаше. Материалът беше добър. Канеше се да го върне в торбата, за да вземе една последна доза на летището и да го изхвърли, когато изведнъж си даде сметка за реалността. Кога Ромео Мунтеану щеше да дойде на себе си? Какво щеше да направи, когато открие, че парите и кокаинът му са изчезнали? Изглеждаше доста невероятно някой с подобна сума в брой, скрита в куфар под леглото, да се занимава с нещо законно. Освен това в дрогираното си състояние като едното нищо можеше да се окаже достатъчно ненормален да се обади на полицията и да им даде описанието ѝ.

На летищата имаха кучета, които надушваха наркотици. Струваше ли си да рискува за едно последно смъркане?

Разбира се, можеше да отвори багажа си веднага щом слезе от таксито, и да сложи наркотика на дъното на куфара си.

Но трябваше ли да го прави?

Знаеше, че не мисли логично.

Още не беше решила, когато видя през прозореца как първият знак за „Ла Гуардия“ профучава покрай нея.

14.

Четвъртък, 19 февруари

В Шарк Байт Спортс Бар имаше барбекю вечер. Това означаваше, че редовните посетители ще бъдат пияни и ще се тъпчат с прегорели пилета, кремирани пържоли и разпадаща се риба и ракообразни.

Зъба — дребен, жилав мъж с бръсната глава и гневна физиономия — седеше на терасата с изглед към потока в южния край на Търтъл Коув в компанията на другаря си Йосарян. Непрекъснато пляскаше голите си крака и ръце, които бяха подложени на атаката на комарите. Димът от барбекюто влизаше в очите му и наистина го вбесяваше.

Температурата в карибската вечер беше трийсет и шест градуса и влажността беше висока. Облечен в къси панталони, потник с щампа на Джим Морисън и джапанки, той беше плувнал в пот. Пушеше „Лъки Страйк“ и пиеше бърбън „Мейкърс Марк“ с лед. Йосарян седеше до него, мърдаше ноздри от миризмата на месото и от време на време лочеше вода от една купа на дървените дъски.

Беше грозно псе. Очите му бяха разноцветни, едното яркочервено, другото сиво, и приличаше на кръстоска между далматинка и шопар. Беше тръгнал след Зъба по една улица в Бевърли Хилс преди няколко години, когато оглеждаше къща за удар, и бе парирал всичките му опити да го пропъди. И ето че сега Зъба го беше домъкнал на острова със себе си. Не беше сигурен кой кого е осиновил. И не му пукаше.

Щастливият час^[8] беше към края си и климатизираното помещение на бара беше пълно с британци, американци и канадци, които се познаваха и се напиваха тук всяка четвъртък вечер — както и повечето други вечери. Зъба никога не разговаряше с тях. Не си падаше по пияндета. Неговият верен и трезвен другар му беше достатъчен.

Вътре в бара избухна гръмогласен смях. Някои вечери бяха доста диви. Преди няколко години двама хаитяни се бяха опитали да оберат заведението и бяха застреляни от един клиент. Беше от този тип места.

Островът, който наричаше свой дом през последните десет години, беше рай за туристите и една от най-противните дупки на Карибите за американските гранични власти. Дълъг около двайсет и осем и широк около осем километра, Провиденсиалес — или Прово, както го наричаха местните — се намираше между Хаити, Ямайка и южния край на Флорида Кийс.

Англичаните се преструваха, че е тяхно владение, и бяха сложили една кукла на конци за губернатор, но оставяха предимно американската Брегова охрана, която имаше база тук, да се занимава — или да мачка — продажната и некадърна местна полиция.

Именно затова Зъба беше избрал да живее тук. Никой не задаваше въпроси и на никого не му пукаше. Оставиха Зъба и другаря му на мира и той беше оставил тях. Живееше в партерен апартамент в един комплекс от другата страна на потока, а чистачката му мама Мисик се грижеше за кучето, когато заминаваше по работа.

Тази вечер комарите бяха особено досадни. Не си падаше по комари. Мразеше гадините. Отдавна беше решил, че ако някога се срещне с Бог — малко вероятно, тъй като не вярваше в Него — първият му въпрос ще бъде защо е създал комарите.

За да вбесява всички ли?

В момента беше вбесен. Десният му глезен, където беше ухапан преди малко, го сърбеше адски. Ако имаше възможност, би избил всички комари на планетата. Но точно сега беше зает с по-важен проблем. Работа. Или по-точно липсата на такава.

Зъба беше напуснал училище рано и накрая се озова в армията, като участва в две мисии в Ирак. Това бе променило живота му завинаги, защото там бе открил истинския си талант на убиец — и по-точно на снайперист. Дарбата му беше послужила добре.

Изпи още два бърбъна с още четири цигари, след което тръгна сам по тъмния пуст път с Йосарян да изпече рибата, която беше хванал по-рано с лодката си „Лонг Шот“.

Една добра поръчка нямаше да му се отрази зле. Двама от основните му работодатели американци ги нямаше; единият изтърпяваше доживотна присъда без право на помилване, а другият бе

застрелян — той самият го бе екзекутирал. Сега имаше двама нови, но от няколко месеца не се беше чувал с тях. Спестяванията в швейцарската му сметка се топяха. Горивото за десетметровата му лодка с двата ѝ вечно жадни двигателя „Мерцедес“, с която излизаше на риболов през повечето дни, беше скъпо.

И един ден моторницата можеше да му потрѣбва за бързо измъкване от това място. Развиваше максимална скорост от петдесет и четири възела^[9] и малко съдове можеха да я догонят. Пък и дните в морето с „Лонг Шот“ бяха животът му.

А Зъба никога не знаеше как са преброени те. Просто караше някак, за да види дали ще доживее до следващия си рожден ден, който беше след няколко седмици. Беше си създал ритуал за рождените си дни. Напускаше Шарк Байт и отиваше до Кю Таун, за да посети проститутката си. На острова нямаше закони срещу шофиране в пияно състояние. След това се прибираще у дома и играеше руска рулетка.

Един и същ куршум трийсет и осми калибър беше в цевта през последните десет години. Сам го беше направил дум-дум. Два дълбоки среза на върха. При удар куршумът щеше да се пръсне и да направи дупка с размерите на топка за тенис в мишената си. Нямаше никакви шансове за оцеляване.

Зъба вкара патрона в барабана и го завъртя. Залогът беше къде точно ще се окаже той. Дали ударникът щеше да удари на празно, или на пълно?

Физиката имаше роля в тази игра. Патронът изместваше точката на тежестта. Така че шансът не беше едно на шест. Имаше по-голяма вероятност патронът да се окаже в долната част на барабана. Но един ден, може би дори днес, резултатът можеше да бъде различен.

Бам.

Пустота.

Макар да не беше рожденият му ден, реши да се пробва. Какво пък, рождените дати бяха просто числа. Опря дулото на револвера в главата си. Малко зад слепоочието, където ефектът щеше да е максимален.

Телефонът му иззвъня.

Поколеба се. Да вдигне, или да го остави да си звъни? Можеше да е по работа. А и не можеше да дръпне спусъка, докато шибаният телефон звъни. Вдигна.

И чу грубия акцент.

През последните години работодателите му се бяха сменили от американски мафиоти, които неизменно звучаха така, сякаш са напъхали дъвка в носовете си, с тези източноевропейци, които бяха лишени от чувство за хумор, но пък точни.

— Ще се обадя след малко — каза той и веднага затвори.

Отиде до заключеното шкафче, избра предплатен телефон от десетте, които беше купил при последното си пътуване до Щатите, и се върна да се обади на контакта си. Изслуша внимателно инструкциите, запамети ги, напомни на клиента условията си — сто процента от сумата веднага, в швейцарската му сметка — и затвори. Не се пазареше.

После вдигна отново револвера и го опря в слепоочието си.

Йосарян погледна господаря си и излая зло.

— Куршума ли искаш? — попита Зъба. — Това ли ми казваш? Не се безпокой, че ще умра. Ще си добре, като си отида. Погрижил съм се за теб. Мама Мисик те харесва. Не знам защо, но каза, че ще се грижи за теб, ако с мен стане нещо. Завещанието ми е у адвокатите ми. Оставил съм всичко на теб. Осигурен си.

Йосарян го изгледа с едно сиво и едно червено око.

— Игрчки ли си играеш с мен?

Опря отново дулото в слепоочието си и без да откъсва поглед от кучето, дръпна спусъка.

Щрак.

Докато сваляше оръжието, можеше да се закълне, че проклетото псе му се хили.

— Смешно ти е, а? — Той вдигна револвера към главата на кучето и пръстът му се сви около спусъка. Йосарян си остана ухилен.

После Зъба вдигна револвера и дръпна спусъка докрай.

Разнесе се силен гръм. От тавана се посипа гипс. Йосарян продължаваше да се хили. Подобно на господаря си, кучето не изпитваше страх.

---

[8] Период, в който заведението предлага напитки и ордьоври с намаление. — Б.пр. ↑

[9] 100 км/ч. — Б.пр. ↑

15.

Четвъртък, 19 февруари

Джоди имаше предостатъчно време за мислене по обратния път до Англия. Беше хванала късен полет от „Ла Гуардия“ до Вашингтон и отседна в един хотел до летището, после се върна и си купи билет за друг вътрешен полет до Атланта, като използва псевдонима си Джема Смит.

Там си взе билет на „Върджин“ до Лондон. Реши, че е по-малко вероятно да я търсят в Атланта, макар че заради американската имиграционна система ѝ се наложи да напусне страната под името, с което беше дошла — Джоди Бентли.

Беше си купила някакъв трилър от британски писател на име Саймън Тойн, защото обложката ѝ хареса. Книгата донякъде я разсея, но мислите непрекъснато се тълпяха в главата ѝ и беше трудно да се съсредоточи задълго върху четенето.

Беше използвала принудителния си престой във Вашингтон да изруси косата си в един салон на летището. Освен това си купи нови дрехи. На няколко пъти си помисли дали да не се обади на Ромео Мунтеану през рецепцията на хотела, за да види колко ще плати за флашката, но се сдържа. Трябваше да разбере какво има на нея, преди да предприеме нещо — ако изобщо предприеме нещо.

Знаеше със сигурност едно — флашката е ценна за някого, в противен случай Ромео нямаше да си прави труда да я крие в куфара. Знаеше също, че той ще се опита да я открие, макар да бе сигурна, че си е спечелила преднина, като го просна в безсъзнание.

Докато чакаше всички да се качат на самолета за Лондон, прелисти списанието на авиокомпанията. Имаше статия за Венецуела, която събуди спомени.

Емира.

Емира дел Кармен Сокоро! Най-добрата ѝ приятелка венецуелка от първокласното училище, в което я бяха пратили родителите ѝ, макар че едва можеха да си го позволят — „Тауърс Ковънт“. За разлика от

Джоди, Емира Сокуро беше наистина първокласна. Подобно на Каси, тя беше красива. И подобно на Каси, момчетата се тълпяха около нея на партитата, омагьосани от екзотичния ѝ акцент. Родителите на Емира имаха огромна извънградска къща с плувни басейни вън и вътре, тенискорт, езеро и иконом.

Емира веднага беше харесала Джоди и двете станаха заклет приятелки, пушеха скришом заедно, напиваха се, понякога се друсаха. Едва няколко години по-късно Джоди си даде сметка защо Емира се беше лепнала за нея по този начин. Просто защото ѝ беше полезна в много отношения. Невзрачната ѝ външност помагаше на Емира да блесне. Джоди беше изгубила представа колко пъти бе играла ролята на параван при завоеванията на Емира. И на шестнайсет научи, че единственият начин да остане с Емира, е да започне да се занимава с момчета.

Превърна се в редовно момиче за еднократна употреба. Лесното чукане за пияните момчета по партитата, които не успяват да свалят момичетата, към които се стремят. Безцеремонни натискания зад канапета, върху купчината палта в съседната стая, на задната седалка на колата на мама или татко. Веднъж дори в градинска барака, миришеща на гъби.

Откри, че репутацията на лесно момиче всъщност ѝ допада. Харесваше ѝ много повече от самия секс, към който нямаше нищо против. Винаги носеше презервативи в чантата си и изпитваше наслада, когато се фукаше със завоеванията си пред често изумената Емира.

Когато станаха на осемнайсет, двете почти прекъснаха всякакви контакти. Емира замина да учи в Австрия. Джоди влезе в университета в Саутхемптън да учи социология — и да се махне от родителите си.

За последен път видя Емира на двајсет и първия ѝ рожден ден — префърцунено събитие в имението на родителите ѝ в Съсекс, пълно с красиви хора и бандата „Манфредс“, която беше наета да свири. Джоди не познаваше почти никого от присъстващите и обикаляше, като ставаше все по-ядосана и агресивна. Накрая откри, че залита по алеята на дома си малко след зазоряване, без да е сигурна дали е изчукала онзи, който я беше докарал.

Две години по-късно отвори брой на „Хелоу!“ и видя материал на шест страници за светската сватба на Емира с млад, красив рок

продуцент с аристократичен произход, който притежаваше първокласен имот в Лондон, огромна къща в Шотландия, имение на живописно място в Барбадос и вила на Кап Фера.

„Толкова е хубаво да имаш частен самолет. Това означава, че не ти се налага да летиш някъде заедно с куп непознати“ — казваше Емира в статията. Имаше и друг цитат, от който Джоди потръпна: „Всъщност не съм сноб. Имам приятели от всякакво потекло. Хора, с които съм израснала, нали разбирате. Съвсем обикновени“.

16.

Петък, 20 февруари

Когато кацна на „Хийтроу“ в 6:30, Джоди имаше лек махмурлук и очите ѝ бяха зачервени от умора. Беше твърде изнервена, за да спи, така че изглежда два филма, но не успя да се съсредоточи и върху тях.

Сега, след душ и закуска в залата за пристигащи, основният ѝ приоритет беше да се прибере у дома, да се качи в мерцедеса си и да отиде до приюта „Кориколис Кенълс“ край Луис да прибере любимата си котка.

После имаше работа за вършене.

Греъм Парсънс я чакаше в дъното на „Мароко“, на крайбрежната на Хоув, седнал под огромна картина, заемаща почти цялата стена и изобразяваща щастлив дебелак, нагъващ омар.

Предната част на заведението представляваше пъстроцветен сладоледен салон. Задната, елегантна и приглушена, с удобни места и модерно изкуство по стените, беше ресторант за морски дарове. Бутилка шампанско чакаше в кофа лед, а пред него имаше поднос стриди.

Беше едър, корав на вид мъж малко под шейсетте — или така ѝ беше казал при първата им среща в бара една събота вечер в „Бохемия“. Това беше едно от малкото готини места в Брайтън за самотници на средна възраст и той беше пиян след скандал с жена си. Изля историята на живота си пред Джоди. Престъпник от кариерата. Парсънс беше прекарал първата част от криминалния си живот като професионален въоръжен грабител, за което беше лежал общо осемнайсет години зад решетките, преди да „види светлината“.

Киберпрестъпленията.

През последните двайсет години — в затвора и извън него — той беше престъпен мозък в интернет, ръководещ група, която правеше

милиони от измами с ипотеки на несъществуващи имоти и други милиони с копиране на кредитни и дебитни карти от банкомати.

Но както беше при много криминални умове, законодателството срещу престъпното забогатяване беше отнело много от печалбата му. Той се беше оттеглил, но се нуждаеше от приходи, за да поддържа стандарта си — и тези приходи идваха от някои доходоносни странични работи. Една от тях беше създаване на самоличности към много достоверно изглеждащите паспорти, които можеше да осигури благодарение на петте години в една килия с майстор фалшификатор в затвора със строг режим „Паркхърст“ на остров Уайт. Джоди беше добър клиент.

Парсънс беше живо доказателство на старата поговорка, че затворот е университетът на живота. Беше облечен елегантно както винаги — днес в раиран костюм, с риза и вратовръзка, златна венчална халка, пръстен с изкуствен диамант на другата ръка и скъп часовник. Косата му беше гарвановочерна — боядисана, както си личеше тук-там по сивите корени. И в същото време имаше постоянното изражение на леко изгубен човек — сякаш свободата не му пасваше напълно и единственото място, където се е чувствал наистина комфортно през живота си, е зад решетките, докато се занимава със затворнически мошеничества.

— Джоди, кукло! Как си? — Той стана, прегърна я и я целуна по двете бузи.

Докато тя се настаняваше на стола срещу него, Парсънс извади бутилката от кофата, избърса я с кърпата и напълни чашата ѝ.

— Взимай си! — Посочи стридите.

Тя ги изгледа със съмнение.

— Благодаря, добре съм.

Той сложи малко табаско сос върху една стрида, изстиска лимон, добави винегрет, вдигна черупката и излапа мекотелото.

— Точно сега им е сезонът!

Тя се усмихна.

— Чувала съм, че те правят похотлив.

— Сигурно затова никога не ги предлагат в затвора — отвърна той и се ухили. — Е, искаше спешно да ме видиш?

Макар да знаеше, че се намират в безопасна среда — Греъм никога не избираше два пъти едно и също място за среща — Джоди се

огледа дискретно, преди да плъзне плика по масата към него.

— Да.

С движение като на истински фокусник пликът изчезна във вътрешния му джоб.

— Е, какво можеш да ми кажеш за това?

— Даде ми го приятел в Щатите. Смята, че може би ще намеря съдържанието му за интересно. Само че е защитено с парола.

— Остави това на мен, кукло. — Той й бутна менюто. — Морската храна е чудесна. Харесвам това място. Идвала ли си преди?

— Веднъж съм си купувала сладолед, преди години.

— С шамфъстък, препоръчвам ти го. Намери ли вече „господин Подходящия“?

Тя отпи от шампанското.

— Мислех си, че съм го намерила. Но изглежда не съм.

— Така ли? Когато всичко друго се провали, обади ми се, става ли?

Джоди се усмихна. После вдигна чаша.

— Жена ти едва ли ще бъде особено впечатлена, нали?

— Шарлен ли? Нали знаеш, кукло — ще го преживее!

17.

Събота, 21 февруари

Беше пет следобед и започваше да се смрачава. Жълтото такси спря да остави пътник пред универсалния магазин „Мейси“ на Хералд Скуеър в Ню Йорк и включи светлини, че не работи. Но преди да успее да потегли, задната врата се отвори.

Дребен мъж с бръсната глава и две торби на „Мейси“, наведен заради валящия сняг, мълчаливо кимна на слизация пътник, качи се на топло отзад и затвори вратата след себе си. По дяволите, студено беше.

В Ню Йорк имаше издадени 13 471 разрешителни за жълти таксите. Повечето работеха денонощно седем дни в седмицата, като двама шофьори се редуваха на смени по двайсет и четири часа. Една камера пред хотел „Парк Роял Уест“ беше заснела таксито, взело Джудит Форшоу в 22:17 ч. в сряда, 18 февруари. На частния детектив, нает от руския работодател на Зъба, му трябваша по-малко от два дни да го открие.

— Съжалявам, господине, приключих — каза шофьорът с тюрбан и се обърна, за да види как онзи отзад пъха пачка десетдоларови банкноти през малката цепка на бронираната преграда, която го отделяше от пътниците му.

— Тръгвай.

— Май не ме разбрахте. Вече не работя, прибирам се у дома.

— Карай!

Колата зад тях наду недоволно клаксона си.

— Моля ви, прибирам се...

— Карай!

Клаксонът отзад зарева по-продължително. Таксито потегли.

Зъба притисна лице в преградата.

— Качил си една жена пред „Парк Роял Уест“ в сряда вечерта. Помниш ли?

— В сряда?

— По-късно същата нощ си предал торбичка кокаин. Вече си казал на полицията всичко, което знаеш, нали?

— Не си спомням, сър.

През цепката се появи нова пачка банкноти, този път по сто долара.

— Ще ти дам достатъчно, за да не е необходимо да работиш цяла седмица. Тя е жена ми. Трябва да я намеря. Кажи ми нещо, което не си казал на полицията.

Спряха на червен светофар.

— Казах им всичко — отвърна шофьорът.

Преди да разбере какво става, предната врата се отвори и пътникът му се озова до него със стилет в ръка. После ножът опря в гърлото му.

— Не, не си им казал всичко, нали?

— Моля ви, да, да — запелтечи ужасеният шофьор. През прозореца се виждаше ярка табела на „Дуейн Рийд“. Зъба я следеше с крайчеца на окото си.

— Какво друго ти каза тя?

— Нищо! Нищо не ми е казвала!

— Усещаш ли колко остро е това нещо?

Шофьорът кимна с ужас.

Зъба опря ножа в чатала му.

— Да ти клъцна оная работа ли искаш?

Шофьорът поклати глава.

— Не, не, моля ви.

— За какво си говорихте? Ти и кучката?

— За нищо. Моля ви, сър, нищо не сме си говорили! Кълна се!

— Искаш ли да ти отрежа топките и да ти ги натикам в гърлото? Или предпочиташ хиляда долара бакшиш?

Един ван наду клаксона си и рязко зави, за да ги изпревари.

— Моля ви, какво искате?

— Дала ти е голям бакшиш, нали? Когато си предавал кокаина, си казал на полицията, че ти е дала сто долара бакшиш. Нали така?

— Да, сър, точно така.

— Къде е банкнотата?

— Аз... аз...

— Не се ебавай с мен. Къде е? Колата не е твоя, нали?

— Не, сър.

— Ти си помощник. Въртиш геврека за някой друг. Как се казваш?

— Вишрам, сър.

— Вишрам кой?

— Сингх.

— Добре, Вишрам, къде е? Банкнотата? Стодоларовата банкнота? У дома ли? Не си я дал на собственика на колата, нали?

— Не — заекна той. — Не я дадох.

— Не си я внесъл и в банката, нали? За да не плащаш данък върху парите. Похарчи ли я?

— Не... още не.

— Значи още е у теб?

— У дома, сър.

— Къде е това?

— В Куинс, сър.

— Виж какво, Вишрам. Предлагам ти сделка. Ще ти дам хиляда долара, ако отидем до дома ти, дадеш ми банкнотата и после ме оставиш обратно в Манхатън. Или предпочиташ да кажа на собственика, че си го завлякъл с бакшиша?

— Не, моля ви. Моля ви. Парите ми трябва. Жена ми е много болна. Няма осигуровка. Парите ми трябва за лекарствата й.

— Разбрахме ли се?

— Да, сър. Разбрахме се. Да, моля.

Зъба сбърчи погнусено нос от вонята, която изпълни купето, и отвори прозореца да се проветри.

18.

Неделя, 22 февруари

Скъпа моя Джоди,

Не мога да повярвам, че ще се срещнем във вторник! Само още две преспивания, нали така се казва днес? Развълнуван съм като тийнейджър! В предишните имейли спомена, че обичаш риба и морски дарове, така че резервирах маса в ресторант, за който съм чувал добри неща — „GB1“ в „Гранд Хотел“. Да се срещнем преди това в бара на питие? Какво ще кажеш за 19:30?

Твой любим в очакване, Роули. ХХ

Джоди седеше в кабинета на първия етаж на къщата. Беше спуснала щорите, за да се отдели от мрака на студената зимна нощ — и от евентуални любопитни очи, спотайващи се някъде навън. Написа отговора си и го изпрати. Докато го правеше, чу драскане зад себе си в коридора.

— Тайсън! — строго извика тя. — Тайсън, престани!

Стаята беше функционална, комфортно обзаведена в модерния стил, който ѝ харесваше — всичко в бяло и бежово, с абстрактни разпечатки без никаква стойност по стените. Имаше само две снимки. Никакви спомени. Един апартамент щеше да бъде по-удобен, но на този етап в кариерата ѝ (както обичаше да мисли за онова, с което се занимаваше) апартаментът нямаше да бъде практичен — не и за онова, което държеше тук.

След лошото преживяване с Уолт Клайн беше по-внимателна с Роули Кармайкъл. Проверката показа, че е чудесен. Известен лондонски търговец на картини, специализиран в импресионистите, той, изглежда, наистина беше натрупал съкровища и ги беше продал на

водеща аукционна къща на най-добри цени. Никъде в сайтовете, в които се споменаваше, нямаше намеци за скандал.

Мой прекрасни любими в очакване (харесва ми!!!).
19:30. Сряда, в бара на „Гранд“, тръпна в очакване. Не знам дали ще успея да издържа дотогава...

Дж. ХХХХ

Отново се чу драскане. Този път стана, изгубила търпение.

Котаракът Тайсън, когото беше взела от приюта веднага след като се прибра, драскаше стената в края на площадката между първия и втория етаж. Беше надушил нещо интригуващо и може би неустойчиво от другата страна. За раздразнение на господарката си, Тайсън идваше тук и правеше едно и също всеки ден. Беше издраскал боята и сега се мъчеше да се справи с мазилката отдолу. Толкова отчаяно се опитваше да разбере какво има зад нея.

— Тайсън! — каза тя с истинска ярост — и известна паника в гласа си. — ТАЙСЪН! Казах ти да престанеш да драскаш!

Беше опитала всичко, от пръскане на стената и килима до нея със спрей, който бе купила от магазин за домашни любимци, до слагането на детска преграда на стълбите. Дори се опита да го заключи. Но той винаги се измъкваше, винаги намираще начин да се върне и винаги продължаваше да драска на същото място. Защото от другата страна имаше нещо, което издаваше силна миризма. Нещо, което очевидно го караше да полудява от любопитство.

— Нали знаеш какво казват за любопитството, Тайсън? А? Нали веднъж едва не умря? От любопитство? По дяволите, престани да драскаш, разбра ли?

Беше намерила сиво-бялото коте, когато се прибираще една вечер преди три години. Фаровете на колата ѝ осветиха нещо да лежи на бордюра в началото на алеята ѝ. Никога не го беше виждала преди. Лежеше полумъртъв и тихо скимтеше. От едното му ухо течеше кръв, имаше счупен крак и едното му око беше така подутото, че Джоди си помисли, че го е изгубил. Очевидно беше ударен от някоя кола и оставен да умре.

Джоди го вдигна, отнесе го в къщата, уви го в одеяло, намери денонощен ветеринарен кабинет и се обади. Когато описа състоянието на животното, от кабинета ѝ казаха да идва веднага, но прогнозите им не бяха добри.

Ветеринарят сканира котарака за микрочип, за да види дали няма да открият собственика му. Нямаше. Горкото животно беше с пукнат череп, счупен крак и ребра, натъртен далак и множество по-малки наранявания. Ветеринарят се съмняваше, че ще изкара нощта. Но той го направи и се възстанови изненадващо бързо. Джоди никога не беше имала котка и нямаше желание да има. Но когато ветеринарят ѝ каза, че ще трябва да го даде в местния приют, тя омекна и го прибра в дома си въпреки високите сметки, които трябваше да плати за по-нататъшното му възстановяване.

Беше обиколила маскирана квартала, за да не я познае никой, като се опитваше да разбере дали някой не е губил котарак или не знае нещо, но не откри нищо. После му даваше всеки шанс да си отиде у дома, но той просто си остана, без да проявява интерес да ходи другаде.

Кръсти го на боксьора Тайсън, защото явно беше корав тип. И намусен, така и не ѝ даде безусловната обич и привързаност, която тя си мислеше, че заслужава след всичко, което бе сторила за него. Вместо това гледаше на нея просто като на лична отварачка на консерви и прекарваше повечето си време навън в градината независимо от атмосферните условия или пък драскаше по стената.

Само понякога, ако оставеше вратата отворена, той влизаше в спалнята ѝ посред нощ, скачаше на леглото, започваше да мърка, да тика нос в лицето ѝ и да я ближе, докато не я събуди.

— Знаеш ли, Тайсън — каза му тя веднъж, когато я събуди за пореден път. — Обичам те, но просто не мога да те разбера. Обаче сигурно и ти не можеш да разбереш мен, нали? Както и какво има зад онази стена, права ли съм?

19.

Неделя, 22 февруари

Облечен в кожено яке, черна тениска и дочени панталони, Зъба седеше на канапе в тих ъгъл в дъното на бара за пушачи „Маканудо“ на 63-та улица в Ню Йорк и убиваше неделната вечер, като пушеше една след друга „Лъки Страйк“ и пиеше диетична кола. Няколко посетители седяха пред монтирания на стената телевизор в другия край на помещението и гледаха повторение на Суперкупата.

Зъба не си падаше по футбола.

Не си падаше и по студа, а в седем вечерта навън беше адски студено, тъмно и кишаво. Огледа бара, който беше обзаведен като клуб за джентълмени и слабо осветен. Такива бяха баровете в годините преди забраната на пушенето да превърне пушачи като него в изгнаници в по-голямата част на западния свят.

Като се изключи сервитьорката, която идваше от време на време да провери питието му, никой не му обръщаше внимание.

Извади от портфейла си стодоларовата банкнота, която му беше дал Вишрам Сингх, и я погледна. Погледна отново серийния номер, отпечатан върху нея. 76458348.

От едно телефонно обаждане вчера вечерта беше станало ясно, че той е от поредицата номера от новите стодоларови банкноти с обща стойност 200 000 долара, намирали се в куфара, откраднат от стаята на някакъв румънски боклук на име Ромео Мунтеану в хотел „Парк Роял Уест“. Той беше куриер на група руски бизнесмени от енклава Малка Одеса в Бруклин, при Брайтън Бийч, които бяха станали негови основни работодатели през изминалата година.

Първата част от работата, за която бе получил предварително цялата сума от един милион долара в швейцарската си сметка, беше изпълнена. Тя беше да даде на Ромео Мунтеану урок, който да прати сигнал на всеки, че с шефовете му шега не бива. Това беше лесно. Следващата част беше по-голямо предизвикателство.

Пет хиляди долара, бутнати на нощния портиер в задния офис, му бяха осигурили копие от видеозаписа на жената, която се беше регистрирала под името Джудит Форшоу, както и копие на формуляра, който беше подписала. Портиерът обаче смяташе, че знае коя е тя в действителност. Тъкмо се канеше да каже на Зъба, когато по малкия телевизор в офиса започнаха новините. В емисията имаше нови разкрития около машинациите на финансиста Уолт Клани и се казваше, че измамите му били по-големи, отколкото се е предполагало първоначално. Споменавахе се и за връщането на тялото му в Щатите от опечалената му годеница Джоди Бентли. Екранът показва смаяната Джоди наред бурята от светкавици в залата за пристигащи на летището, после как влиза в хотел „Четири сезона“.

— Няма спор, приятел — каза портиерът. — Беше страшно нервна, имаше британски акцент и мисля, че използваше друго име, за да скрие нещо. Сигурно се е опитвала да се измъкне от папараците, нали разбираш.

Острието на стилета, още изцапано с прясната кръв на Ромео Мунтеану, заедно със заплахата, че портиерът ще свърши също като онзи от стая 5213, ако каже и дума на някого, осигури мълчанието на човека.

Адресът, вписан от Джудит Форшоу в регистрационния формуляр, беше Уестърн Роуд, Брайтън, Англия. Крайморски град, който познаваше. Беше ходил там два пъти, веднъж да убие един естонски капитан, който се беше опитал да избяга с товар дрога в едно пристанище западно от града. И втори път, за да отмъсти за смъртта на сина на един нюйоркски мафиот — което едва не свърши зле за него. Ако се наложеше да прекоси Атлантика до Брайтън, поне щеше да се върне на познат терен. Повечето му задачи изискваха да ходи по места, които му бяха напълно непознати.

Сложи си слушалките и пусна записа от фоайето на „Парк Роял Уест“. Джудит Форшоу. Беше взела двеста хиляди долара, които не бяха нейни.

Както и нещо още по-важно за работодателя му. Нещо, струващо повече от единия милион, който му беше платен. Флашка, която работодателят му си искаше обратно. И спешно.

Зъба се вгледа за няколко секунди в лицето ѝ. Щеше да го запомни завинаги. Никога не забравяше лица.

Джудит Форшоу или Джоди Бентли. Щеше да я намери.

Би могла да отиде на летище „Ла Гуардия“, но прецени, че това е лъжлива следа. Годеникът ѝ Уолтър Клайн беше мъртъв. Клайн беше еврейско име. Зъба знаеше, че еврейската традиция изисква покойният да бъде погребан много бързо. Вероятно погребението щеше да се състои някъде през идната седмица, стига тялото му да е освободено от съдебните лекари. Колкото до опечалената годеница, Джоди Бентли със сигурност щеше да присъства. Или може би не?

Уолт Клайн беше по всичките новини. Активите му бяха замразени. Очевидно Джоди беше оставена на сухо — защо да прави такава тъпотия и да обира непознат? Освен от отчаяние?

Дали щеше да рискува да остане в Манхатън? Да види как заравят в земята дъртия мошеник, оставил я без пукнато пени?

Щеше ли да остане тук в нейната ситуация?

Едва ли. Лично той би взел първия самолет, за да се махне от този леден ад.

20.

Понеделник, 23 февруари

Приятелят на Шелби Стонър Дийн Уорън седеше срещу него в пъба преди няколко седмици.

— Нали знаеш какво си? Шибан динозавър! — каза Дийн. — Никой вече не обира къщи. Защо да се мотаеш, да скиташ нощем навън и да поемаш такива рискове? Всеки, който има нещо ценно за крадене, си е подсигурил аларми, прожектори, кучета, камери и какво ли не. Има много по-добри неща с много по-малки шансове да те спипат — при това с по-леки присъди. Можеш да изкарваш по няколко хилядарки седмично от пробутване на наркотици или шашми по интернет, нали така? Или да отмъкваш скъпи коли като онази, която карам сега. Рейндж роувърите вървят най-добре. Просто устройство, което разбива кодовете за вратите и запалването, и за няколко минути си го отмъкнал. В момента най-скъпите вървят по десет бона! По пет бона за мерцедес кабриолет! Дванайсет часа след отмъкването им са натоварени на контейнер и заминават от Нюхейвън за Близкия изток или Кипър!

— Значи трябва само да я отмъкнеш и да я доставиш някъде, така ли? — попита Стонър.

— Нищо работа — отвърна Уорън. — За два часа можеш да се научиш да работиш с устройството. С него и с другото, което отваря за секунди всяка врата на гараж. Аз мога да те науча. По-бързо е, ако са двама души. Можем да направим куп пари за една нощ, или по-добре за един ден. През деня е най-добре. Шансовете да те спрат са по-малки. Сериозно, можеш да се научиш да използваш устройствата, друже.

Но Шелби Стонър не се оправяше с новите технологии — просто не ги разбираше. Можеше да прави основни неща, като да напише есемес, да влезе в интернет и понякога да снима с телефона си.

— Не е по моята част. Обичам си обирите, друже.

— Добре, но пак можеш да ми помогнеш, нали? Така де, да си помагаме един на друг.

— Как?

— Ще ти давам комисиона за всяка кола, която набележиш. Рейндж роувъри, бентлита, биймъри, мерцедеси, поршета — всичко, което е скъпо. Дават ми поръчки, нещо като списък за пазаруване на коли, нали чаткаш? Така че ако видиш нещо по-така — например в гаража, докато обираш — пусни ми есемес с номера и адреса, а аз ще ти давам по пет процента от онова, което спечеля. Става ли?

— Само трябва да ти пусна есемес, така ли?

— Да.

— Когато видя кола, която е в списъка ти?

— Точно така.

— Звучи ми като пари за нищо.

— Именно. С дрогата е същото. Пари за нищо.

Стонър не отговори. Бяха водили тази дискусия и преди, бяха спорили до късно през нощта, все по-неразбрано и по-упорито, докато се напиваха все повече и повече. За него дрогата беше нещо неморално, за разлика от обирите.

Дрогата унищожаваше живота на хората. Обирите пък си бяха игра — винаги са били. Вземаш неща от къщите на богатите и застраховката ги покрива. Какъв е проблемът? Вярно, случва се да вземеш нещо ценно, разни сантиментални боклуци като медалите от войната на някой дъртак, който се съсипва и после цяла страница на „Аргъс“ го показва как гледа разбит и тъжен. Но хората трябва да помнят какво пише в Библията за материалните блага. Всички идваме на този свят голи и си отиваме голи. Шелби нямаше много неща в живота си, към които да проявява сантименталност. На седем социалните работници го отнеха от алкохолизираната му майка след развода ѝ с баща му и беше сменял едни приемни родители с други, докато не влезе за първи път в затвора. Не разбираше много сантименталните неща. Никой не получава обяд от сантименталност. Докато той беше обядвал много пъти от обирите.

Беше обрал първата си къща на петнайсет — един съсед в предградието на Брайтън Уайтхоук. С цялата си глупост не си беше сложил ръкавици и няколко седмици по-късно го спипаха, след като го задържаха за пътуване без билет. Отпечатъците му съвпадаха с онези

на видеокамерата, която беше продал на един търговец на крадени вещи, който пък беше ударен от едно ченге под прикритие.

Когато излезе от затвора за малолетни две години по-късно, по-голям и по-отракан, макар не и по-мъдър, вече се беше досетил, че те очаква една и съща присъда, независимо дали си обрал бедна къща, или богата. Затова реши да се специализира в богатите домове в Брайтън, където винаги имаше на какво да попадне.

През следващите двайсет години си докарваше приличен живот, въпреки че го хващаха твърде много пъти, за да ги брой. Нямаше нищо против затвора. Обичаше да чете и престоят зад решетките му даваше възможност да утолява тази своя страст. В килията му имаше телевизор, храната ставаше, а много от рецидивистите му бяха познати.

Сега беше навън близо година — един от най-дългите периоди на свобода, които помнеше — и му се бяха струпали доста неща на главата. Преди десет години на жена му Трикси най-сетне ѝ писна от безкрайните му влизания в затвора, докато тя се оправяше вкъщи с три малки деца. Беше се запознала с друг и бе заминала в чужбина с децата Робърт, Джордж и Еди, като ги беше настроила срещу него.

Така и не получи вест нито от нея, нито от ситните копеленца. А когато престана да мисли за това, си даде сметка, че всъщност не може да вини хлапетата. Колко време изобщо беше прекарал у дома с тях? Всеки път, когато прекрачваше прага, се чувстваше като чужд човек.

Осъзнаваше, че сега иска онова, което някога бе имал и беше изгубил. Да бъде женен, да има деца, да живее в хубава къща, да кара хубава кола. Но най-вече да бъде добър баща. Родител. Бащата, когото самият той никога не бе имал.

Но как?

Наближаваше четиридесет, имаше 176 присъди и знаеше, че няма да е толкова лесно. Малко хора биха се съгласили да му дадат работа, а и повечето ограничени възможности бяха за мизерни пари. Най-добрата му надежда бе да продължи с доходоносния занаят, който знаеше — и да се надява от все сърце да бъде достатъчно хитър, за да не го спипат за пореден път.

Виждаше се с една жена, Анджи Бунсен. Тя беше на трийсет, имаше къща и работеше като деловодителка в счетоводна фирма. Знаеше всичко за миналото му и нямаше нищо против. Снощи в

леглото му каза, че го обича. Искаше да роди детето му. Той ѝ предложи, докато лежаха прегърнати, и тя каза да, ще се омъжи за него. При едно условие. Никакви обири повече. Не искаше съпруг, когото ще вижда само в стаята за свиждане. Не искаше да лъже децата им, че татко е заминал по работа, или по-лошо, да ги води да го виждат в затворническо облекло.

Беше ѝ го обещавал и преди. Пусна ѝ лъжата, че си е намерил работа като хамалин в склад за автомобилни части и че често остава до късно и има и нощни смени, и тя му повярва. Снощи беше по-щастлив от всеки друг път. Искаше да ѝ купи пръстен с голям хубав камък, да го сложи на пръста ѝ и да я заведе на някое прекрасно слънчево място — някъде, където заслужава да бъде.

Анджи!

Наистина я обичаше. Обичаше името ѝ. Обичаше нежността ѝ. Доверчивите ѝ очи. Ако можеше само да събере достатъчно пари, за да ѝ даде всичко, което искаше и което тя заслужаваше. Имаше няколко начина бивши престъпници да правят законно пари. Един от тях бяха продажбите по телефона. Беше чул от един съкилийник преди няколко години, че някои телешопове не се интересуват от миналото ти, стига да можеш да продаваш. Но той не беше сигурен, че го бива като търговец. Другата възможност беше да кара такси и тя изглеждаше по-привлекателна. Собственик на такси можеше да си докара по петдесет бона на година в Брайтън. Помощник-шофьор печелеше много по-малко.

Но цената на лиценза за такси сега беше 48 000 паунда. И в този момент разликата между тази цена и сумата, с която разполагаше, беше точно 47 816 паунда. Сигурно щеше да изкара още няколко стотачки, ако продаде боклучавата си кола — петнайсетгодишна ръждясала таратайка „Фиат Панда“. Но засега тя му трябваше.

Четиридесет и осем хилядарки не беше непреодолима пропаст. От време на време „Аргъс“ пускаше списък на двайсетте най-скъпи имота в града.

Сякаш го правеха специално за него!

Беше помъдрял през годината си на свобода. Нямаше смисъл да краде евтини боклуци — урокът, който беше научил след обира в Уайтхоук. Затова правеше проучвания в интернет и се научи да различава скъпите бижута и маркови часовници. Вече се смяташе за

нещо като експерт по тях. И бе набелязал някои къщи, в които най-вероятно щеше да намери такива неща. През последните седмици следеше движението на собствениците им.

Чувстваше се готов.

21.

В миналото

Беше последната лятна ваканция, която щяха да прекарат четиримата заедно. Както обикновено, Джоди и сестра ѝ Каси седяха сбутани на задната седалка на стария сааб на майка им, духани от вятъра сред багажа за триседмичното пътуване през Франция, Германия, Швейцария и Италия. Щеше да им е много по-удобно в по-големия ягуар на баща им, но той беше непреклонен, че кабриолетът е по-забавен за ваканцията.

Беше студен, влажен август и баща им настоя гюрукът да остане свален, докато пътуваха по френската магистрала. Двете момичета имаха чувството, че са ги откъснали от корените им, и се бяха завили с одеяло за пикник, за да се стоплят. Баща им караше, а майка им се опитваше да поддържа духа им и да не позволява да се отегчават, като непрекъснато измисляше разни игри. Коронната ѝ беше „Оченцето ми зърва“. Понякога трябваше да измислят думи от буквите по номерата на колата пред тях. А другата беше да набелязват зелените камиони на „Еди Стобарт“ и червените на „Норберт Дентресангъл“.

Каси водеше с пет камиона пред Джоди. Каси винаги водеше във всичко. Имаше русата коса и красивите черти на майка им. Джоди пък имаше тъмнокафявата твърда коса на баща им и гърбавия му нос.

— Оченцето ми зърва нещо, започващо с Р! — каза баща им, поглеждайки в огледалото. Бяха на два часа път южно от Кале, в Шампан.

— Реймс! — извика Каси, когато табелата на града се появи отпред.

— Не! — отвърна той.

— Релси? — предположи майка им.

— Не!

Покрай тях се плъзна голяма алена лимузина с британски номер. Джоди видя на задната седалка надутото момиче на нейната възраст със слушалки от уокмен, което ги гледаше презрително.

— Ролс-ройс! — каза Джоди.

— Да! — потвърди баща ѝ, докато лимузината се отдалечаваше.

Джоди я гледаше завистливо. Защо не бяха в онази кола вместо в скапания стар сааб?

— Твой ред е, Джоди! — каза майка ѝ.

— Писна ми от тъпата игра — намусено отвърна тя, като продължаваше да гледа лъскавата кола, която вече беше станала точка на хоризонта. Къде отиваха онези хора? На някое специално място с плувни басейни и дискотеки? Едва ли биха отседнали в забутани хотели като онези, в които спяха те. Беше готова да се обзаложи за това.

И тя трябваше да пътува през Франция в подобна прекрасна кола. Закле се, че един ден ще го направи. Един ден хората ще гледат нея със завист, докато ги задминава по скоростната лента.

Знаеше, че това не е мечта. А съдбата ѝ.

Следващата седмица останаха за три нощувки в Комо. Не в прочутата Вила д'Есте на брега на великолепно езеро — едно от местата, на което би отседнало момичето от аления ролс-ройс — а в хостел на една тясна прашна уличка, където оставаше будна в малкото легло, което трябваше да дели с Каси, от постоянното бръмчене на мотори и скутери.

Като почерпка родителите им ги заведоха първата вечер на питие във Вила д'Есте. На съседната маса, до самото езеро, седеше прекрасно семейство. Загорелият от слънцето баща беше облечен в бяла копринена риза, розови панталони и черни мокасини. Майката приличаше на графиня или може би на кинозвезда. Имаха дъщеря, няколко години по-голяма от Джоди, облечена със страхотна рокля, с обувки „Маноло Бланик“ и елегантна чанта „Шанел“. Джоди се запита дали не са някакви знаменитости, защото един сервитьор в елегантно червено сако непрекъснато отиваше при масата им, за да им долее шампанско, след което връщаше бутилката в блестящата сребърна кофа за лед. Тримата разговаряха оживено. Бащата пуфтеше с голяма пура, а майката пушеше тънка цигара с филтър.

На другите маси също имаше прекрасни хора. Елегантни жени с копринени шалове и накити, красиви загорели мъже в бели ризи и

изискани панталони.

В сравнение с тях родителите ѝ изглеждаха направо парцаливи. Баща ѝ носеше жълта риза на рибки, скучни сиви памучни панталони, чорапи и сандали. Майка ѝ изглеждаше малко по-елегантно, но ефектът се съсипваше от вехтата ѝ бяла жилетка. Каси беше по тениска на „Оейзис“ и джинси. На баща ѝ му отне цяла вечност да привлече вниманието на един сервитьор и когато най-сетне успя, той ги изгледа отвисоко, сякаш искаше да им каже, че мястото им не е тук.

Господи, на Джоди ѝ се искаше да се плъзне под масата и да изчезне. „Тези не са моите родители. Това не е моето семейство. Не познавам тези хора. Честна дума.“

Поне времето тук беше по-добро. Слънчево и горещо. На втория ден излязоха на разходка с туристическо корабче. Джоди седна с родителите си, а Каси се качи на горната палуба да слуша коментара на екскурзовода, докато плаваха от Комо до Беладжио, където трябваше да спрат за един час за обяд.

Отвъд тъмнозелената вода на езерото се издигаха стръмни зелени хълмове, покрити с маслини, олеандри и кипариси. Имаше малки градчета и села с жълти, розови и бели къщи, жилищни блокове, църковни камбанарии и фабрики, в които се правеше коприна за шалове, както обясни екскурзоводът. А на самия бряг се издигаха разкошните вили на богатите и прочутите с техните частни пристанища и яhti.

Екскурзоводът им посочи всяка забележителна къща. Вила Версаче, къщата за отдых на Хайнц. Лятната резиденция на собствениците на „Ейвън Козметикс“. Огромна екстравагантна къща в строеж на руски олигарх. Друга огромна и малко просташка постройка, възстановена от лондонски финансист милиардер.

Докато баща ѝ правеше безкрайни снимки, а отегчената Каси играеше тетрис на своя геймбой, Джоди гледаше с благоговение. Никога през живота си не беше виждала подобни къщи. Тяхната изглеждаше като барака в сравнение с тях. Искаше едно от тези места. Испита копнеж, болезнено желание дълбоко в себе си. Беше родена да живее на подобно място. Можеше да си представи как шофьор отваря задната врата на аления ѝ ролс-ройс и как тя стъпва на алеята с куп дизайнерски торби на „Гучи“, „Версаче“, „Ермес“ и „Ив Сен Лоран“.

Докато екскурзоводът говореше за острова, който подминаваха и на който имаше прочут ресторант без меню, Джоди се обърна към баща си.

— Татко, как се става богат?

— Какво искаш да кажеш?

— Как да си позволя някоя вила като тези, които току-що видяхме? — Виждаше на лицето на баща си същата завист, която изпитваше и самата тя. Сякаш пред очите му беше всичко онова, което не е постигнал в живота си. — Как можеш да си позволиш подобна къща?

— Твоят начин, Джоди, е да се омъжиш за милионер.

— Да, ама не — обади се Каси и вдигна очи от компютърната си игра. — Само красиви жени се омъжват за богати мъже. — Тя се обърна към Джоди. — Което в общи линии те изключва.

Джоди изглежда кръвнишки сестра си. Каси беше почти на седемнайсет, две години по-голяма от нея. Винаги тя получаваше новото колело, което три години по-късно преминаваше у Джоди. Музикалната уредба, отново преминала у нея, когато Каси получи по-нова и по-модерна. Износваше дори повечето ѝ дрехи.

Минаваха покрай огромна вила, издигаща се на известно разстояние от езерото с огромни градини пред нея. Джоди видя група хора, седнали на маса под огромен кремав навес на обедно парти. В началото на каменните стъпала до пристанището беше привързана голяма, прекрасна дървена моторница „Рива“.

Джоди се загледа. В групата хора. В моторницата. Изпитваше дълбока завист и още по-дълбоко негодувание. Защо тя не беше там?

Баща ѝ прокара пръсти през русата коса на Каси.

— Как си, ангелчето ми?

Каси сви рамене и кимна.

Майка ѝ се усмихна на Каси, после на баща ѝ и ги снима, сякаш Джоди изобщо не съществуваше.

— Един ден ще живея в къща като онази! — обяви тя. Майка ѝ се усмихна сладко. За да ѝ угоди.

22.

Вторник, 24 февруари

— Откъде си се сдобила с това, кукло? — Греъм Парсънс вдигна флашката. Седяха на маса в ъгъла в клуб „Хоув Дийп Сий Англърс“ на крайморската улица. През зацапания със сол прозорец се откриваше размазан изглед към обърнати рибарски лодки на каменистия плаж. Пред него стоеше пинта бира. Пред Джоди имаше половин пинта лайм и сода. Само няколко маси в подобното на пъб помещение бяха заети в този влажен вторник по пладне. Чуваха се приглушени разговори и се носеше аромат на добра храна.

— Има ли значение, Греъм? — попита тя.

Той беше облечен в елегантен костюм с вратовръзка и копринена кърпа, която стърчеше претенциозно от джоба на сакото му. Тя беше по джинси, пуловер с висока яка и черно велурено яке.

— Да, има. При това много, кукло.

— О?

Той стана.

— Трябва да изпуша една цигара. Сега се връщам.

— Ще дойда с теб. И на мен ми се пуши.

Излязоха на терасата с нейните празни маси и столове. Привел глава от ледения вятър и дъжда, Греъм закри запалката си с длан и запали първо нейната цигара, после своята.

— Имаш ли изобщо представа в какво си се замесила?

Джоди се загледа в сивото неспокойно море.

— Не, затова ти я дадох.

Той пушеше, като държеше цигарата между палеца и показалеца си, сякаш беше стреличка.

— Какво знаеш за руската мафия?

— Не много.

— Аха. Ами току-що си си осигурила място на първия ред. Да си чувала някога за кървавите орли?

— Какво?

— Случвало ми се е да срещам американски мафиоти. Биват, доколкото е възможно да се каже подобно нещо. Отърват се от враговете си, като ги убиват бързо и ефективно — два куршума в главата. Но новото поколение руска и източноевропейска мафия е различно. Те обичат да пращат сигнали, разбираш ли?

— Сигнали?

— „Ебавай се с нас и няма просто да умреш. Първо ще минеш през самия ад.“ Разбираш ли?

— Какъв ад?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Някой ги вбесява, те отиват в дома му. Изтезават и убиват дете пред семейството. Само за да дадат урок. Или карат децата да гледат как измъчват родителите им до смърт, така че да се научат никога да не се замесват с тях.

— Това не ме плаши, Греъм.

— Така ли? А трябва.

Допушиха цигарите и побързаха да влязат вътре. Писията и пържените картофи ги очакваха.

След като седнаха, той взе бутилката кетчуп и я тръсна върху картофите си.

— От мои източници чух, че някакъв румънски боклук бил намерен в един луксозен хотел в Ню Йорк. Направили му кървав орел.

— Какво означава това?

— Поярвай, не искам подобно нещо да се случва на теб. Така са постъпвали викингите с вождовете на враговете си. Просват ги по корем и одират цялата кожа от гърба им. После изсичат с брадва ребрата от гръбнака, докато жертвата е още жива. След това с голи ръце издърпват ребрата и белия дроб навън и ги разперват между раменете му, така че да приличат на прибрани криле на орел. Ако жертвата понесе всичко това мълчаливо, може да отиде във Валхала. Но ако закрещи, никога не попада там.

Тя потръпна.

— И това се е случило с...?

— Така го е намерила полицията в стаята му в „Парк Роял Уест“. Тип на име Ромео Мунтеану. Да ти говори нещо?

На Джоди й призля.

— Ро-Ромео Мун-какво?

— Мунтеану.

Тя поклати енергично глава.

— Не. Никога не съм чувала това име.

— Добре. Радвам се да го чуя. — Той я изглежда продължително. После отново вдигна флашката пред нея. — Ако не искаш някоя сутрин да се събудиш с извадени вътрешности, най-добре се отърви от това колкото може по-бързо. Не искаш да се замесваш с подобни хора.

— Какво има на нея?

— Имена и адреси на висши източноевропейски и руски членове на организираната престъпност в Щатите и на сътрудниците им по цял свят, наред с телефонни имена и имейл адреси, както и с номерата на банковите им сметки в няколко страни. Полицията по цял свят ще реши, че е дошла Коледа, ако се добере до това.

Тя се пресегна, взе флашката и я прибра в чантата си.

— Благодаря за предупреждението. Значи си разбил паролата?

— Разбих паролата.

— Дай ми я.

— Искаш да ти дам смъртната ти присъда ли?

— Казах, че не се страхувам. От никого, Греъм.

— А аз ти казах, че би трябвало.

— Предпочитам да мисля, че те трябва да се страхуват от мен — каза тя. — Щом са прибегнали до подобно изтезание и убийство, значи някой си иска много флашката. И е готов да плати сериозна сума за нея.

— Тези хора не правят бизнес по този начин — отвърна той.

— Аз обаче правя. — Тя сложи малко кетчуп в чинията си, набодне един картоф, топна го в червения сос и го лапна лакомо.

— Играеш си с огъня.

— Това нещо ново ли трябва да бъде?

23.

Вторник, 24 февруари

Рой Грейс седеше зад бюрото със сандвич до себе си и преглеждаше седмичника „Брайтън & Хоув Индипендънт“. Когато се хранеше сам, винаги обичаше да чете — особено за града — и да получи колкото може по-балансирана представа от различни източници. Когато приключи с вестника, се обърна към купищата документи от лионската полиция, пратени през Интерпол, във връзка с д-р Едуард Крисп. Естествено, бяха пристигнали на френски. Местната фирма „Тонг Тайд“^[10], чиито услуги беше ползвал и преди, му ги преведе спешно.

Имаше приложени резултати от ДНК анализа и отпечатьци от пръсти, които потвърждаваха, че задържаният несъмнено е серийният убиец от Брайтън. Грейс захвапа сандвича си и една скарида падна върху страницата и остави петно. Той изруга, взе скаридата и я лапна. Телефонът му иззвъня.

— Старши детектив Грейс — отговори той, като дъвчеше.

— Здравсти, приятел, как я караш?

Моментално позна бруклинския акцент на приятеля си детектив следовател Пат Ланиган от нюйоркския отряд за борба с мафията.

— Бивам, благодаря! Ти как си? Как е Франсин? — Опита се да избърше доколкото може петното със салфетка.

— Добре е! Нали нямаш нищо против, че ти се обадох директно?

— Разбира се, че не, винаги се радвам да те чуя!

— Помислих си, че ще получа по-бърз отговор от теб, вместо да минавам през бюрокрацията на Интерпол.

— Слушам те.

— Занимавам се с едно убийство в Ню Йорк. Гадна работа, жертвата е изтезавана. Най-вероятно е свързано с организираната престъпност — куриер на руската мафия, когото наблюдавахме от няколко месеца. Намерен е мъртъв в хотелската си стая в „Парк Роял Уест“. Името му е Ромео Мунтеану, румънец по националност. Но това

едва ли ти говори нещо. Носи се слух, че е изгубил торба с много пари, които е носил за сделка с наркотици, и никой не повярвал на историята му.

— Колко пари?

— Двеста хиляди долара. Опитваме се да проследим някаква англичанка, която е била с него в бара на хотела, когато е бил видян за последен път жив. Предполагаме, че се е представила с фалшиво име. Малко е вероятно, но си помислих, че ти може да си човекът, който ще ни помогне да я открием. Не сме сигурни, че е замесена — разпитаните казват, че той започнал да я сваля в коктейлбара към седем вечерта в сряда. Двамата си тръгнали заедно към осем и половина. После тя напуснала хотела малко след десет. Според служителите изглеждала доста развълнувана.

— Имаш ли име? — попита Грейс.

— Регистрирала се е като Джудит Форшоу. Но сме почти сигурни, че истинското ѝ име е Джоди Бентли. Така изглежда според записите от камерите. По-рано същия ден отседнала в „Четири сезона“ под истинското си име и дала като адрес апартамента на годеника си на Парк Авеню. Предполагаме, че е била преследвана от медиите и е решила да смени хотелите и самоличността си, за да се измъкне, макар че още не разполагаме с всички детайли. „Четири сезона“ имат проблем със записите от камерите, опитват се да ги възстановят, но мога да ти пратя копие от записите от „Парк Роял“, ако мислиш, че ще ти свърши някаква работа.

Грейс си записа имената в бележника.

— Какво имаш за тази Джоди Бентли, Пат?

— Годеникът ѝ беше крупен финансист на име Уолтър Клайн, който беше разследван от Комисията по ценните книжа и борсите. Тъкмо щяха да му повдигнат обвинение, когато той удобно умря при инцидент със ски преди две седмици. Вероятно става въпрос за самоубийство. Според адвоката на Клайн тя се е опитвала да се добере до парите му, но не е знаела нищо за истинското му финансово състояние. Адвокатът каза, че била от Брайтън — което е и причината да ти се обадя, ако случайно е в полезрението ви. Адресът, който е оставила в „Парк Роял“, е някаква улица на име Уестърн Роуд.

— В момента нищо не се сещам — каза Грейс. — Но явно е много опечалена кандидат-булка, щом се е сваляла в бар две седмици

по-късно, при това под друго име.

— О, доколкото разбирам, тя е истинско съкровище. Става и още по-хубаво. Първият ѝ съпруг умрял преди няколко години от ухапване от змия.

— Явно има много лош късмет. Или може би нещо друго — каза Грейс.

— Е, точно това се надявам да разбере, Рой. Има още два факта, които може да са свързани с това. В малките часове онзи тип Мунтеану слязъл на рецепцията да търси въпросната жена. Изглеждал така, сякаш е имал близка среща с бързия влак. Откачил, когато му казали, че е напуснала хотела. Опитал се да подкупи рецепциониста да му даде адреса ѝ и други начини за връзка. Предлагал огромна сума. Рецепционистът трябвало да повика нощния управител да се опита да укроти Мунтеану. И едва когато заплашили, че ще се обадят на полицията, той най-сетне се прибрал в стаята си. После го намерили мъртъв и така се намесихме и ние. Гадна работа — руско ритуално убийство.

Ланиган помълча за момент и продължи:

— Около полунощ, малко преди убийството, един шофьор на такси донесъл торба кокаин на стойност десетина хиляди долара в Десети полицейски участък. Казал, че го намерил на задната седалка на колата си — някой от пътниците му я оставил. Дал описание на всички клиенти, които си спомнял от тази нощ. Сред тях имало и жена, която изглеждала малко извън релси. Взел я от „Парк Роял Уест“ и описанието му и времето пасват. Изглежда не била сигурна до кое летище иска да бъде откарана, но накрая се спряла на „Ла Гуардия“.

— Как е платила?

— В брой. Шофьорът казал, че му дала голям бакшиш.

— На кой терминал я е оставил?

— На „Американ Еърлайнс“. Единственият полет по това време бил с голямо закъснение до Вашингтон. Джудит Форшоу била на борда.

— Джудит Форшоу. Предполагам, че е имала документ за самоличност?

— Аха.

— Но е влязла в Щатите под името Джоди Бентли, което означава, че е имала и паспорт с това име?

— Аха. Направих справка с имиграционните.

— Интересно. Защо е имала различни документи за самоличност? И по-важното, как се е сдобила с тях?

— Изглежда, че мъртвият ѝ годеник е много голям мошеник, Рой. Говори се, че може да се окаже измама от мащабите на Бърни Мадоф. Финансова пирамида, завлякла милиарди долари от инвеститорите. Едва ли да се сдобие с различни документи за самоличност е било проблем за тип като него.

— Двеста хиляди долара са много пари за губене — каза Грейс.

— Така е. Проверихме полетите от Вашингтон до Великобритания, които може да е взела. Имало е петнайсет на следващия ден. Разполагаме с видеозапис на същата жена да пристига на летище „Дълес“ около полунощ — напълно съвпада с тази, заснета от камерите на „Парк Роял Уест“. Засечена е как минава през залата за заминаващи, но след това буквално се изпарява.

— Проверихте ли пътническите манифести? — попита Грейс.

— Естествено. Нищо. Изчезнала е като призрак.

— Бил съм на онова летище, огромно е — каза Грейс.

— Не би ли трябвало да остане в Ню Йорк поне за погребението на годеника си?

— Говорихме с адвоката му. Той ни каза, че според него била просто златотърсачка и когато ѝ казал за финансовото състояние на покойния ѝ годеник, тя излязла ядосана от офиса му. Естествено, ще я потърсим на погребението — още не знаем кога ще бъде. Семейството не приема мнението на френската полиция, че се е самоубил, и децата му искат независима аутопсия на баща си.

— Значи или се е върнала в града с такси, автобус или влак, или е взела самолет до Англия от друго летище — каза Грейс.

— И двете версии са възможни — отвърна Ланиган.

— Чакам отговор от Вътрешна сигурност дали жена на име Джоди Бентли е напускала страната. Надявам се по-късно днес да науча нещо.

— Познавам човек, който би могъл да ти помогне, ако е променила външния си вид, може би в някоя тоалетна — каза Грейс. — Имаш ли записи от камерите на вътрешните линии от онзи ден?

— Мога да ги осигуря.

— Имаме един анализатор на походката на име Хейдън Кели, който работи с нас и с колеги от чужбина. Какъвто и да е външният ѝ вид, ще успее да я открие в тълпата.

— Сериозно ли говориш? Анализатор на походката?

— Не използвате ли тази техника?

— Никога не съм чувал за нея, Рой.

— Ако ми пратиш всички записи, ще кажа на Хейдън Кели да ги прегледа. Както и да се е дегизирала, ще я открие с техниката си.

— Ще ги имаш след няколко часа. Може и да е невинна, но бихме искали да говорим с нея колкото може по-скоро.

— Пращай ги веднага.

— Дадено.

---

[10] „Вързан език“. — Б.пр. ↑

24.

Вторник, 24 февруари

Мъжът и жената, седнали на масата в ресторанта на „Гранд Хотел“ в Брайтън, бяха изцяло погълнати един от друг.

През прозореца зад тях, отвъд светлините на фоайето, като някакво морско чудовище се издигаше тъмният ръждив силует на останките на Западния кей, както и високата кула на i360, която още беше в строеж. Но нито Джоди Бентли, нито Роули Кармайкъл гледаха натам. Няколко секунди дори не забелязаха сервитьора, който очакваше да им поднесе питиетата — отлежал арманяк за него, „Драмбуئے“ за нея. Не откъсваха поглед един от друг. Неговите влюбени очи.

Нейните опасни очи.

Напомняше ѝ на някого, но не можеше да се сети на кого.

Роули Кармайкъл, трийсетина години по-възрастен от нея, беше елегантен и вежлив, облечен в костюм по поръчка и с копринена вратовръзка. Немирната му коса беше твърде дълга, за да бъде сметнат от страничния наблюдател за банкер или юрист и в никакъв случай за счетоводител — а по-скоро за човек от медиите или може би от света на изкуството, какъвто и беше.

Той се наведе над масата към нея и вдигна чаша, като се взираше през очилата с рогови рамки в сините ѝ очи. В тях имаше някаква сила, която караше всеки мъж, който ги погледне, да се чувства като център на вселената ѝ. В момента той се чувстваше точно така и това беше дълбоко вълнуващо.

— Наздраве — рече Роули. — Какво изумително съвпадение, че и двамата живеем в Брайтън!

Имитирайки го, както правеше цялата вечер, като копираше точно всяко негово движение, Джоди се наведе към него.

— Наздраве — отвърна тя. — Наистина, изумително съвпадение. Сякаш е било писано!

— Знаеш ли — каза той, — чувствам се невероятно удобно в компанията ти. Въпреки че досега сме общували само с имейли, сякаш те познавам не от месеци, а от години.

— Точно по същия начин се чувствам и аз, Роули — отвърна тя.

Той се дръпна малко назад.

Тя се дръпна малко назад.

— Наричай ме Роули! — каза той.

— Добре! — Тя се усмихна съблазнително. — Роули!

— Използвала ли си преди агенция за запознанства? — малко смутено попита той.

— Не, така и не посмях. Много съм срамежлива, наистина.

— Абсолютно същото. И аз съм ужасно срамежлив.

Тя остави чашата си, скръсти ръце и се наведе напред. Без да го осъзнава, той направи същото.

Сега тя водеше, а той я следваше. Това беше целта на имитирането. Ако не бързаше и го правеше правилно достатъчно дълго, винаги се получаваше.

— Просто се чувствам толкова самотна, след като съпругът ми си отиде — рече тя.

— И аз съм много самотен, откакто жена ми почина. Преместихме се в Брайтън да изживеем старините си, но не познавахме никого тук с изключение на един близък, който, за съжаление, умря неочаквано. Мой приятел ме убеди да опитам със запознанства по интернет. Но поради срамежливостта си не можех да събера кураж да се свържа с онези, които виждах на сайта. Докато не попаднах на теб. Просто изглеждаше толкова топла и приветлива на снимката си, че си помислих — хей, какво имам за губене, ако опитам, винаги може да ми откаже!

— Точно това се случи и с мен! Една приятелка ме убеди да пробвам. Изобщо не бях сигурна, а и никой от свързалите се с мен не ми хареса, докато не се появи твоята снимка. Помислих си същото за теб! Просто изглеждаше като човек, на когото мога да се доверя. И това не е всичко. Много странно, но когато погледнах снимката ти, си помислих, че си човек, който може да ме накара да се почувствам сигурна. — Преструвайки се на нервна, тя се заигра с верижката на сребърния медальон във формата на сърце, който носеше винаги.

— Поласкан съм!

Тя плъзна ръка по масата и нежно докосна неговата.

— Радвам се, че събрах кураж.

— Аз също — каза той. — Толкова се радвам. Но знаеш ли, беше написала в профила си „на определена възраст“. Мисля, че си правиш лоша услуга. Според мен определена възраст означава човек на шейсет или повече. А ти си десетилетия по-млада!

Джоди се ухили дяволито.

— Сигурно защото съм с нова прическа! Но да, винаги съм си падала по по-възрастни мъже — каза тя и стисна ръката му. — Кажи ми как си отиде съпругата ти?

— Алцхаймер. Особено брутален, уби я за пет години.

— Ужасно.

— Наистина. Ами твоят съпруг? Как почина той?

— Рак. Гледах го две години. После падна лошо.

— Паднал. Това може да бъде огромен удар за възрастни или болни хора. Може да предхожда смъртта.

— Точно така стана — отвърна тя.

— Ужасно съжалявам. — Той сви рамене и й отправи пълна с надежда усмивка. — Сигурно ти е било тежко. На колко години беше?

— На петдесет и две. Започна като рак на дебелото черво и после се разпространи навсякъде.

— Петдесет и две? Ама че възраст. — Той поклати глава. — Знаеш ли, че съм много по-стар?

Тя се усмихна.

— Не усещам никаква разлика във възрастта. А и както казах, в теб има нещо, което ме кара да се чувствам спокойна.

— Онази връзка, която чувствах в имейлите, е толкова прекрасна, Джоди. Сякаш ми беше даден втори шанс. И след като вече те намерих, ще умра щастлив.

— Само не прекалено рано, ако обичаш! Току-що се срещнахме.

— Нямам подобни планове — отвърна той. — Надявам се да бъда още дълго наоколо!

Тя се усмихна отново.

25.

Вторник, 24 февруари

Резултат! О, да, определено!

Седнал в очукания си „Фиат Панда“, заобиколен от целия онзи блестящ метал, паркиран в алеите, Шелби Стонър страдаше от сериозен пристъп на автомобилна завист. Загледа се с копнеж в едно лъскаво „Ферари 488“, в „БМВ i8“, в бяло „Бентли Континентал“. Баща му, когото беше познавал съвсем за малко, преди кучият син да размаже лицето на майка му и да напусне къщата, когато Шелби бе само на четири, беше луд на тема коли. Беше кръстил сина си на един от своите идоли, американския автомобилен дизайнер и състезателна легенда Карол Шелби.

Каква ирония, че сега седеше в кола, в която съименникът му не би поискал да го видят и мъртъв.

Беше облечен в черен анорак и черни панталони върху плътно прилепнал комбинезон и гумена маска — нещо, което беше научил от сериала „От местопрестъплението“ — за да не оставя люспи кожа или косми, от които можеше да се вземе ДНК проба. Носеше черни кожени ръкавици и черна плетена шапка. Беше паркирал на тъмно място на улицата, която се виеше покрай уединените имения на Родийн Кресънт с техния чудесен изглед — през деня — към отвесните скали и Ламанша.

Една от къщите в най-новия списък на „Аргъс“ беше от лявата му страна. Беше я оглеждал повече от месец, но я отписа като прекалено трудна. Огромна сграда, осветена от прожектори и пазена от електрическа порта от ковано желязо и камери. Черен „Рейндж Роувър Спорт“ и черно „Порше 911 Тарга“ бяха паркирани нахално на алеята, сякаш да заявят още по-ясно богатството на собствениците си. Направо крещяха „Открадни ме, ако смееш!“. С надеждата да получи своите пет процента комисиона, той прилежно пусна есемес на Дийн Уорън с детайли за всички коли, които беше видял на престижната

улица, заедно с номерата им. После насочи вниманието си обратно към реалната причина да е тук.

Следеше движението на обитателката от няколко дни. Изглеждаше самотна, доста привлекателна жена на около трийсет и пет, с хубав, почти нов тъмносив „Мерцедес SL500“. Беше пуснал на Дийн и неговия номер с адреса.

Тази вечер жената не беше използвала колата си. Излезе преди известно време, облечена елегантно, и се качи в такси на „Брайтън енд Хоув Стриймлайн“. Хубава „Шкода Сюзърб“. Той самият скоро щеше да кара такава, ако всичко мине по план! Не знаеше колко време няма да я има — но вероятно няколко часа.

Годините му в затвора не бяха пропилены. Беше научил много неща от другарите си зад решетките. Сред тях беше и новината за бюджетните съкращения в полицията. Преди десетина години реакцията на задействана аларма беше само няколко минути. Кутията на алармата беше поставена на видно място на предната стена, непосредствено под стряхата. В днешни дни алармите вече не бяха свързани с полицията, а с колцентрове, които сигнализираха на собствениците или частни охранителни компании, а не на полицията. Освен ако не изкара много лош късмет, човек разполагаше с десет-двайсет минути, преди да се появи някой, при това едва ли щеше да е блюстител на закона, а просто охранител. Трябва само да запазиш самообладание, докато алармата пищи.

Но най-добрите съвети беше получил от една стара пушка в бранша. Сред тях беше първо да подушиш през процепа за пощата, да си набележиш път за бягство веднага щом влезеш, и да оставиш отворен заден прозорец или врата.

Заобиколи къщата, като обърна внимание на контейнера за боклук, една странична врата и градината в задния двор, където имаше тераса и джакузи. Докато приближаваше предната веранда, изпита облекчение, че не се включиха никакви лампи. Бутна капака на процепа за пощата в дъбовата врата и надникна в коридора, който бе осветен. Имаше модерен, клиничен вид, донякъде безжизнен. Доближи нос до отвора. Не долови миризма на куче, но се носеше силен аромат на парфюм — най-вероятно от дамата, която току-що беше заминала с таксито. Добре облечена и парфюмирана — явно щеше да отсъства доста време.

— Бау! — извика той и изръмжа. В джоба си имаше резен телешко с приспивателно. Не последва никаква реакция. Изчака малко, озърна се през рамо и повтори звуците, този път по-силно.

Тишина.

Човек можеше да си спечели допълнително време, като избере внимателно откъде да влезе. Обикновено не всички стаи са с аларма. Избери си някоя неизползвана стая на втория етаж и влез през нея. Веднага набележи път за бягство. После намери главната спалня, където най-вероятно ще се намират бижутата и скъпите часовници, и ще имаш най-малко пет минути — предостатъчно за сериозно претърсване. Ще си се омел много преди някой да дойде.

Шелби открай време беше добър в катеренето. Но тази нощ изкара истински късмет. Пред къщата на дамата имаше строителна табела, а от дясната страна беше издигнато скеле. Два от прозорците на горния етаж светеха. Третият обаче беше тъмен.

С наведена глава, за да не бъде засечен от евентуална скрита камера, той започна да се катери по металното скеле. Първият прозорец беше на стая, която като че ли не се използваше, но той забеляза издайническата червена светлина на алармата на тавана, макар да нямаше доказателство, че тя е включена. Премести се и погледна през следващия прозорец — по стените бяха наредени книжни рафтове и в помещението имаше бюро с компютър. Над вратата светеше друга червена светлина. Продължи нататък и надникна в стаята, която тънеше в почти пълен мрак, със слабо зелено сияние зад щората. Вгледа се внимателно, но не видя червена светлина.

Идеално!

Извади диамант за рязане на стъкло от джоба си и направи малък срез в долния панел на прозореца. Залепи гумена вендуза и дръпна. Но вместо да излезе чисто, стъклото се пръсна и едно парче проби ръкава на анорака и се заби в ръката му.

— Мамка му! — извика от болка той, долепи устни до ръката си и усети металния привкус на кръв. Остана неподвижен, като се държеше за скелето с дясната си ръка, и всмука отново, уплашен да не остави капки кръв — полицията разполагаше с неговия ДНК профил в досието му. Огледа се. Улицата си оставаше тиха и пуста.

Изчака няколко минути, докато кръвта се съсери. Когато се увери, че ръката му вече не кърви, бръкна през щорите, намери резето, дръпна го и вдигна прозореца.

Моментално надуши някаква кисела воня. Вдигна щорите, включи фенерчето на телефона си и освети стаята. Видя срещу себе си стъклена врата, зад която — доста странно — имаше плътна стена. Покрай стените бяха наредени стъклени контейнери, осветени от много слаба зелена светлина, както и две свободно стоящи рамки със стъклени витрини, дълги около метър и високи около шейсет сантиметра. Във всички тях имаше създания — змии, паяци, жаби, а в едната различи нещо като скорпион.

Няколко секунди се визира в тях с отвращение. После, докато скачаше в стаята, десният му крак се закачи в перваза и той полетя напред с болезнен вик право към едната рамка контейнери, която се прекатури, събаряйки втората. Един контейнер се пръсна, парчета стъкло се посипаха по пода и капакът му падна. Мобилният му телефон излетя.

— Мамка му, по дяволите! — изруга той и се хвърли към апарата. Щом го грабна, светкавицата блесна. Имаше чувството, че от всички посоки го гледат очи. Чу шумолене. Цвърчене. Чифт миниатюрни очи светеха на лъча на фенерчето. Различи малка, странна на вид жаба — златиста, с черни очи. Тя скочи към него, право в лицето му.

Шелби извика нечленоразделно и я грабна с ръкавицата си. Създанието се изплъзна и скочи на ръката му. Докато я запращаше през стаята, чу нещо като шумолене на хартия. В следващия момент видя змия, бежова с черни и кафяви шарки, която се плъзгаше по пода към него. Раздвоеният ѝ език се стрелкаше от устата ѝ.

— Мамка му, чупкатаааа! — Отблъсна се назад с една ръка, като размахваше телефона като оръжие, докато не се озова до стената под прозореца. Змията продължаваше да пълзи по пода към него.

— Нееее! — изкрещя той и скочи на крака. Ритна я, видя как езикът ѝ се стрелна между зъбите и усети рязко ужилване по десния си глезен, сякаш беше докоснал коприва.

С думкащо от ужас сърце той се засили назад към прозореца, мушна се под щората, изскочи отвън на скелето, затвори, за да спре

преследващите го гадини, слезе на земята и побягна към колата си, без да поглежда назад.

„Мамка му — мислеше си. — Мамка му, мамка му, мамка му.“

Запали колата и потегли. Мозъкът му беше прекалено разбъркан, за да мисли ясно. Трябваше да спре някъде и да погледне ухапаното място, което го щипеше. Продължи по Уилсън Авеню, зави на пустата състезателна писта за коли и спря колкото може по-далеч от пътя.

Наведе се, дръпна крачола си и разтърка следите от ухапването. Нямаше кръв. Това беше добре, Анджи изобщо нямаше да ги забележи. Можеше да й каже, че е порязал ръката си от стърчащ метал на някоя щайга. Щеше да свърши работа. Погледна часовника на таблото. Не можеше да се прибере веднага, защото й беше казал, че ще работи до късно. А и отчаяно се нуждаеше от питие, за да успокои нервите си. Реши да отиде до „Роял Албион“, може би щеше да завари Дийн там. Щеше да изпие две пинти с него, а после щеше да каже на Анджи, че едно от момчетата е имало рожден ден и е купило каса бира да отпразнуват празника в края на смяната.

Да. Плана си го биваше.

Щеше да провери ухапаното след около час, да види дали не се е подуло.

Но господи, кой държи такива ужасни създания в дома си?

Запали колата и пое към Хоув и примамливата перспектива за две пинти „Харви“, последвани от още по-примамливата нощ в леглото с Анджи.

26.

Сряда, 25 февруари

Беше ярка, слънчева, но мразовита лондонска сутрин — от онези, в които градът изглежда най-красив. Криминалният подиатрист Хейдън Кели току-що се беше върнал от дълъг престой във влажната Азия и градът му се струваше по-прекрасен от всякога. Открай време обичаше да прави дълги разходки по Харли стрийт с нейните строго красиви тухлени сгради от епохата на крал Джордж — нещо, което правеше години наред, преди да започне да пътува често в чужбина. Радваше се да види отново добрата стара Англия.

Беше мъж с яко телосложение на четиридесет и няколко, с къса кафява коса и загоряло дружелюбно лице. Облечен консервативно, но елегантно в изискан черен костюм, светлосиня риза и черна копринена вратовръзка, той седеше зад бюрото си в просторния си кабинет за консултации с френски прозорци от едната страна и гледаше петнайсетте видеофайла, които бяха пристигнали току-що в Дропбокс папката му от старши детектив Рой Грейс.

Графикът му за сутринта беше свободен. Неотдавна беше избран за декан на педиатричната хирургия — неговата „благотворителна работа“, както я наричаше, тъй като мястото не беше платено, но отнемаше много от времето му. Беше отдаден повече от двайсет години на професията, която бе така добра с него, и се радваше, че може да ѝ върне нещо. Беше оставил тази сутрин свободна, за да се справи с купчината имейли, които със сигурност го очакваха. Обади се на рецепцията, помоли да не го безпокоят през следващите два часа и отвори първия видеозапис, озаглавен „Парк Роял Уест, Ню Йорк, лоби, 18 февруари, 22:12 ч.“

След няколко секунди видя жената, описана му от старши детектива. Беше на около трийсет и пет, в елегантно черно палто и високи до коляното велурени ботуши. Излезе от асансьор и отиде на рецепцията, където като че ли освободи стаята си. След това излезе през въртящата се врата.

Кели пусна записа през софтуера за анализ на походката и отвори следващия файл. Той показваше залата за пристигащи на летище „Дълес“ във Вашингтон. След няколко минути видя същата жена от „Парк Роял Уест“ да бута количка за багаж, след което продължи със следващите файлове. Всички те показваха картини от залата за заминаващи по вътрешни линии.

След около час работа със софтуера образът замръзна на изхода за полет 13:05 на „Делта“ за Атланта. Към портала вървеше жена с мека сива филцова шапка, тъмни очила и кремав костюм с панталони.

Кели се оживи и отпи глътка вряло колумбийско кафе, пусна записа на забавен кадър и щракна да увеличи картината. После щракна отново. И отново. Образът ѝ стана размазан и беше невъзможно да определи дали лицето е същото като на жената от „Парк Роял Уест“ и от снимките, които му бяха пратили. Под шапката почти не се виждаше коса — или я беше прибрала, или подстригала.

Погледна статистическите данни, изплюти от софтуера му. Различните елементи от походката съвпадаха. Откакто беше създал метода си за идентифициране на човек по характерни особености в походката му, включващ преценяване на движенията на цялото тяло от главата до петите, той бе излизал неведнъж с експертното си становище и доклади, като помагаше и на други да се заемат със същото. През петте години, откакто бе разработил последните подобрения на технологията, достоверността ѝ стана несъмнена. Неотдавна беше излязъл учебникът му, първият в тази област.

Всяко човешко същество вървеше по различен начин и някои се отличаваха повече от други. Всяка походка беше точно толкова уникална, колкото и ДНК, но качеството на записа беше важен фактор за точността на анализа — както казваше самият Кели, когато му даваха некачествени видеозаписи, „боклук на входа, боклук на изхода“.

Беше само въпрос на време той и екипът му да усъвършенстват технологията до степен да ползват записите и на компании, които ползват некачествени камери и никога не си правят труда да ги подновят, а очакват силите за сигурност да правят чудеса със записи, на които понякога не можеше да се различи дърво от уличен стълб, какво оставаше за чертите на човек. Понякога се питаше дали изобщо са чували за дигиталната епоха. Допълнителното време и разходи на

компаниите, които не обновяват технологиите си, излизаха солени в много отношения.

Дори по положението на крака софтуерът беше в състояние да отличи някого в тълпа с доста висока точност. Когато разполагаше с качествени записи на движещ се човек, сигурността на идентифицирането беше много висока. Технологията можеше да помогне да се определи дали някой е присъствал или не на местопрестъплението. Софтуерът търсеше не само сходствата, но преценяваше и разликите. Можеше да търси отделни аспекти от походката, при което процесът на изключване бе жизненоважен.

За щастие, качеството на тези записи беше добро. Нямахте съмнение, че жената, която гледаше в момента, беше същата, която бе напуснала хотел „Парк Роял Уест“.

С много доволна усмивка на лице той вдигна телефона, облегна се във въртящото се кожено кресло и се обади на Рой Грейс.

27.

Четвъртък, 26 февруари

Зъба не си падаше много по четенето. Беше кръстил Йосарян на герой от една от малкото книги, които бе прочел докрай. „Параграф 22“. Романът задържа вниманието му, защото описваше доста точно живота във военна зона — поне от личния му опит. Куп задници, водещи война, която не може да се спечели. Повече предпочиташе да гледа телевизия.

Странно, но в последно време се беше зарибил по един английски сериал, озаглавен „Имението Даунтън“. Мястото, където влизаше сега, много приличаше на представата му за богаташка къща в Англия. С тази разлика, че докато излизаше от асансьора, пристъпвайки между два комплекта рицарски доспехи в облицования в дъб коридор, от чиито стени го гледаха портретите на стари мрачни господари, той се намираше на деветия етаж на жилищна сграда на Парк Авеню в Ню Йорк.

Докато дребният, малко зловещо изглеждащ иконом му се кланяше неискрено, Зъба долови аромата на пури и прясно сварено кафе.

Две едри мутри в черни униформи и със слушалки в ушите се материализираха от нищото и го обискираха, като взеха ловджийския нож на левия му глезен и пистолета „Хеклер и Кох“ от кобура под мишницата. Зъба стоеше мълчалив и намусен, докато приключат. Държеше оръжията си в шкафче, което бе наел в едно хранилище в Бруклин. Имаше оръжия в подобни шкафчета в няколко града по света.

— Насам, моля — каза икономът.

Зъба не помръдна.

— Искам разписка — заяви той.

— Ще си ги получиш на тръгване — каза едната мутра.

— Тръгвам си сега.

— Не мисля — каза другата мутра и извади голям „Зиг Зауер“ със заглушител.

Зъба го изрита силно между краката. Докато онзи се превиваше от болка, той грабна пистолета, фрасна с глава втория охранител и го изрита странично в коляното, като го събори на земята. Докато двамата се гърчеха от болка на пода, Зъба насочи пистолета към тях.

— Май не ме чухте добре. Казах, че си тръгвам.

Взе пистолета и ножа си и ги прибра по местата им.

— Моля ви, господин Зъб — каза икономът. — Господин Егоров наистина иска да поговори с вас.

— Така ли? Ами ето ме.

Двамата останаха загледани един в друг няколко секунди.

— Господин Егоров не може да ходи — каза накрая икономът.

Зъба си спомни. Клиентът му беше прострелян от някого, когото беше вбесил, и бе парализиран от кръста надолу. Той хвърли презрително пистолета на пода към двете мутри и тръгна след иконома.

Зъба не си падаше по изкуството, но по дългия коридор бяха окачени маслени картини на купища дивеч, пейзажи и портрети на сковани мъже и жени, всичките в пищни позлатени рамки. Едва ли бяха купени от някоя гаражна разпродажба.

Въведоха го през двукрила врата в просторна стая с дръпнати и вързани с дантели завеси, антикварни мебели и още картини по стените.

Четирима мъже седяха на дълга маса, отрупана със сребърни кошници с кроасани, гарафи с портокалов сок, сребърни чайници, чинии и малки купички с конфитюр. Трима от тях, които приличаха на неандерталци в костюми, го изгледаха предпазливо. Четвъртият, Сергей Егоров, беше в инвалиден стол. Имаше късо подстригана коса, масивен златен медальон, който се виждаше под разкопчаната до пъпа му риза, и държеше голяма пура с бяла лента.

— А, господин Зъб. Радвам се да ви видя — каза той.

Без да се усмихва и без да отвръща на поздрава, Зъба закричи към него.

Седна на едно свободно място, изгледа поред тримата неандерталци, сякаш бяха кучешки лайна, които трябваше да внимава да не настъпи, след което се обърна към човека, който го беше наел, и го погледна в очите, докато посягаше към чайника.

Икономът моментално се появи до него и му наля кафе.

— Какво ще ни докладвате? — попита Егоров.

— Тук е шибан студ.

Егоров се разсмя силно, размаха ръце и мутрите му също започнаха да се смеят. После всички се умълчаха.

— Нещо друго?

— Погребението на Уолт Клайн е утре. Службата ще се проведе в „Ривърсайд Мемориъл“ на Седемдесет и шеста и „Амстердам“, а самото погребение ще бъде в гробището „Грийн-Ууд“ в Бруклин.

— И вие ще бъдете там? Не сте ли открили още онази жена? — попита Егоров. — Защо?

— Обиколих всеки хотел в града, в който би отседнала — отвърна Зъба. — Засега нищо.

— Защо?

— Както ви казах по-рано, тя вече не е тук.

— Но утре погребват годеника ѝ. Не мислите ли, че няма да присъства?

— Отначало си мислех. Но сега не. Защо ѝ е да присъства? — отвърна Зъба. — Семейството на Клайн не може да я понася. Тя няма да наследи нито цент. Мисля, че се е върнала в Англия, както вече ви казах. — Зъба извади пакета цигари от джоба и си взе една. Захапа я и запали.

— Мина цяла седмица — каза Егоров. — Достатъчно усилено ли я издирвате?

Зъба отпи от кафето си. После погледна работодателя си.

— Дайте ми номера на банковата си сметка.

— На банковата ми сметка ли? Защо?

— Не ви харесвам. — Погледна другите трима. — Винаги можеш да прецениш човека по онези около него. Вие държите около себе си боклуци.

Тримата бодигардове се размърдаха и Егоров трябваше рязко да им махне, за да ги укроти.

— Ще ви върна милиона, разходите остават за моя сметка. Не искате да ме изслушате? Добре, тръгвам си.

— Добре, добре — каза Егоров. — Слушам ви.

Зъба продължи да го гледа още няколко секунди. Освен това преценяваше какво означава работата за него. Парите му трябваха, затова се овладя, доколкото можеше.

— Коя част от „вече не е тук“ не разбрахте?

— Господин Зъб, трябва да си върнем онова, което е у онази жена. Флашката ни трябва. Парите нямат никакво значение, фалшиви са. И бихме искали да ѝ дадете урок. Нали разбирате? Един от вашите уроци. Бихме искали и да го видим. — Той вдигна едната си ръка пред очите си и с другата направи въртеливо движение, сякаш снима.

— Щом флашката ви е толкова важна, кой я е поверил на онзи румънски малоумник?

— Наистина ни е важна — каза Егоров, като игнорира въпроса му и си дръпна от пурата. — Искам да идете на погребението. Ако не е там — добре, грешката е моя. Ще заминете за Англия. Ще вземете флашката. И ще убиете кучката. Знам, че сте добър в заснемането на смъртта на жертвите си. Наистина ще се радваме да видим филма. Разбирате ли какво ви казвам?

Зъба се поколеба. Не обичаше да си има работа със задници, които не го слушат. Такива ги залавят.

Но.

Парите му трябваха. А тези задници бяха добри работодатели. Ако ги ядосаше, можеха да го наклеветят. И бизнесът му можеше да пресъхне напълно.

Погледна Егоров, сякаш гледа противник на покер, и каза:

— Вие плащате, вие поръчвате музиката.

28.

Четвъртък, 26 февруари

Беше 17:30 и дъждът барабанеше по прозореца. Рой Грейс събра купчината листа по обвинението, което приготвяше за връщането на д-р Едуард Крисп в страната. Възнамеряваше да ги вземе у дома и да ги прочете по-късно вечерта. Погледна скрийнсейвъра на телефона си — снимка на Ноа и Клио пред новата им къща. Очакваше с нетърпение да се прибере навреме, за да поиграе със сина си преди лягане, след което да се наслади на пиене и вечеря с Клио.

На вратата му се почука.

— Влез!

Вчера, след като беше получил доклада на Хейдън Кели, той бе поръчал на Джак Александър спешно да се свърже с американските власти и да разбере какво е било движението на Джоди Бентли от летището на Атланта. Дали е пътувала другаде в Щатите като Джудит Форшоу, или е напуснала страната под собственото си име?

Детективът влезе ухилен с купчина листа с изписани имена и с размазана увеличена снимка на заподозряната от една от камерите на летището. Носеше и флашка, която сложи на бюрото на старши детектива.

Грейс посочи стола пред себе си.

— Сър — каза Джак, докато седнаше, — открих, че Джоди Бентли е летяла от „Дълес“ до летище „Хартсфийлд-Джаксън“ в Атланта под името Джема Смит. После е напуснала Атланта като Джоди Бентли с полет на „Върджин Еърлайнс“ до „Хийтроу“ миналия вторник в 17:35, който е кацнал в Лондон в 6:30 сутринта в петък. Взех адреса ѝ от детайлите на кредитната ѝ карта.

— Къде живее тя?

— Точно тук става интересно, сър — отвърна Александър. — Проверих. Адресът се оказа пощенска кутия — същият, който е използвала и при регистрирането си в „Парк Роял Уест“ в Ню Йорк.

— Какво научи за него?

— Отидох на място и говорих с управителката, която не беше много отзивчива, докато не я заплаших със заповед за обиск.

Грейс се усмихна — харесваше нагласата на този детектив. Напомняше му на самия него на същата възраст.

— Каза, че никога не я е виждала — продължи Александър. — Всичко било уредено чрез имейли преди около година. Адрес в Хотмейл, естествено. Дадох го на момчетата от техническия отдел да видят дали няма да открият нещо, но се съмняват. Всеки може да си създаде непроследим имейл адрес в Хотмейл само за две минути.

— Как е плащала за пощенската кутия? — попита Грейс.

— В брой. По куриер.

— Значи е планирала предварително — отбеляза Грейс, като мислеше усилено. Коя беше тази жена, по дяволите? — Кой взема пощата ѝ?

— Управителката каза, че служителите се сменяли често и никой от сегашните нямал спомен да си е имал работа с нея.

„Джоди Бентли“ — помисли си Грейс.

— Погледна ли избирателния регистър?

— Да. Там няма такова име.

— Добра работа, Джак.

— Благодаря, сър. Струва ми се, че не иска да бъде откривана.

Грейс се усмихна.

— Стига бе!

— Проверих граничния контрол в „Хийтроу“. Паспортът ѝ е бил сканиран в 7:35 сутринта. Щеше да се разбере, ако е бил обявен за изгубен или откраднат или ако е лош фалшификат — оказва се, че фалшивите паспорти често не минават през скенерите, тъй като фалшификаторите невинаги успяват да ги направят добре!

— Пазят ли информацията от сканирането?

— Не, сър.

— Страхотно. Защо не, по дяволите?

— Не знам, сър.

Двамата се загледаха за известно време в размазаната снимка. После детективът продължи, като взе флашката.

— Качих се в стаята за наблюдение на „Хийтроу“ да видя дали няма да успея да проследя движението ѝ след минаването на

паспортния контрол. Засякох я да върви към ескалатора да си вземе багажа, но след това изчезва.

— Изчезва ли?

— Вероятно е влязла в някоя тоалетна и си е променила прическата или е сменила шапката. На флашката има запис от залата за пристигащи, но не я открих. Има десетина жени с фигура като нейната, но нито една не прилича и не е облечена като нея. В Атланта е имала три големи куфара на количка. Трябва или да е ползвала носач, или друга количка в „Хийтроу“.

— Ами таксиметровите компании и лимузините? — попита Грейс. — Някоя да е качвал жена до Брайтън? И как стоят нещата със записите от камерите около сградата?

— Пуснах искане за записите и в момента проверявам такситата и лимузините, сър.

Грейс погледна въодушевеното лице на детектива.

— Добра работа!

— Благодаря, сър.

Грейс се обади на отдел „Финансово разследване“ в управлението на Джон стрийт. Свърза се с Кели Никълс и я помоли да види дали няма да намери нещо за жена на възраст около трийсет и пет от Брайтън, която наскоро е била в Щатите под името Джоди Бентли, Джудит Форшоу или Джема Смит.

След това се прибра у дома.

Четвъртък, 26 февруари

— Да, да, да, да! О, ДААА, ДААА! Господи, невероятен си! Да, ДА, ДААА! ООО, ОООО, ООООО! — извика Джоди в екстаз — или поне се надяваше да звучи като екстаз. Заби нокти в голия гръб на Роули Кармайкъл, докато той я смазваше с тежестта си и проникваше в нея толкова дълбоко, колкото му позволяваше неговият не особено надарен и леко омекнал пенис. Погледна дискретно часовника си. Бяха минали само три минути. Твърде малко.

Беше се оказала права в първоначалната си преценка за Кармайкъл. Макар да не бе юрист или банкер, той беше търговец на произведения на изкуството от Мейфеър, и то много сериозен търговец. Импресионистите, с които се занимаваше, се продаваха на цени с нелепо много нули в края. Имаше къща в Найтбридж, която използваше само от време на време; беше успяла да изкопчи адреса от него и бе открила по интернет, че струва цели десет милиона. Основният му дом сега беше тук, тази крайбрежна къща, оценена на повече от три милиона паунда. Ако изиграеше картите си правилно, това наистина щеше да е улов, който да я уреди за цял живот. Освен това той разпалено я беше поканил да го придружи на екзотично пътуване, което бе резервирал — излиташе в събота следобед. Нямало с кого да отиде, би ли могла да зареже всичко и да дойде с него? Моля?

Беше се извинил, че не се е сетил да си осигури виагра. Джоди му беше прошепнала много чувствено, че би сметнала себе си за провал, ако не успее да го възбуди без таблетките.

И сега, докато той продължаваше, тежък като слон, пъшкащ с мрачна решителност, лепкав от пот, със сладникав от алкохола дъх, Джоди се сети за описанието на бившата приятелка на един едър депутат: да прави секс с него било същото като отгоре ти да се стовари гардероб, чийто ключ е още в ключалката.

Точно така се чувстваше тя в момента.

За да се разсее, се замисли за различните техники на предишни любовници — ако това беше правилната дума за завоеванията ѝ. За щастие, Уолт Клайн никога не издържаше повече от няколко секунди, преди да свърши. Преди него дребният и жилав Мартин Грейнджър използваше любопитно люлеещо се движение, сякаш пробиваше дупка с бургия. А преди него, господи, Ралф Портман си падаше много по еротичните встъпления, както ги възприемаше той, и хапеше зърната ѝ толкова силно, че тя крещеше от болка.

Погледна отново часовника си. Вече близо четири минути. Достойно за уважение време. Искаше той да се почувства мъж, да повярва, че я задоволява, защото това щеше да го накара да се чувства добре! Първият им път. В тази великолепна стая с огромни еркери, гледащи към морето. Шампанско в кофа за лед на масата за кафе. Алкохол. Алкохолът правеше тези неща поносими, изпълними и от време на време — макар и не точно сега — дори приятни.

Беше втората им среща тази седмица. Спазвала правилото на трите срещи, беше му казала игриво тя на първата среща преди два дни, във вторник, когато Роули започна с авансите си. Снощи той ѝ каза, че ще дойде да се видят отново, но трябвало да присъства на някаква досадна официална вечеря, на която бил придворен — каквото и да означаваше това.

Още се безпокоеше от взлома в къщата. Макар да имаше аларма, никога не я включваше, защото не искаше някой да има ключ от дома ѝ, нито да рискува полицията да дойде да души наоколо, ако системата се задейства. Надяваше се да е бил просто някой долнопробен крадец, решил да се възползва от лесния достъп през скелето. По дяволите, пясъчната усойница и отровният дърволаз можеха да избягат, макар че едва ли биха оцелели дълго на този студ. За щастие, още бяха там и тя бе успяла да ги върне в новите им вивариуми. Беше толкова ядосана, че първият ѝ импулс бе да се обади в полицията, но беше положила много усилия да запази анонимността си и си заповяда да преглътне цялата история. Освен това притежанието на подобни създания без разрешително беше незаконно. Беше купила някои от тях от изложби на отровни влечуги в Хаутон в Холандия и в Хам в Германия. Внасянето им в Англия в малките им картонени кутии винаги беше лесно. Просто минаваше с тях през паспортния контрол, като ги слагаше в ръчния си багаж.

Надяваше се копелето — или копелетата — да са били ухапани. Така им се пада! Беше ѝ хрумнало, че взломът може да е свързан с флашката и парите, но ако беше така, къщата щеше да бъде преобърната наопаки. Едва ли онези щяха да се уплашат от влечугите ѝ.

Беше запленена от отровни влечуги още от малка, когато един неин чичо ѝ бе подарил книга за дивите животни. Пухкавите и симпатичните изобщо не събудиха интереса ѝ. За разлика от змиите, паяците, крокодилите и жабите. Другите момичета на нейната възраст си играеха с кукли. Тя имаше змии. Често си мислеше, че това може би беше още една причина баща ѝ да я смята за странна. Змиите ѝ нямаха нищо против, че носят ѝ е голям и е плоска.

Една вечер беше сложила една от тревните си змии под чаршафите на Каси. После си беше легнала в стаята да чака писъците. Звучаха толкова сладко, така прекрасно. Напълно оправдаха конфискуването на змиите ѝ на следващия ден!

Беше срещнала първия си съпруг Кристофър Бентли в къщата на влечугите в Лондонската зоологическа градина, когато беше на двайсет и две; той бе на четиридесет и осем, наскоро разведен. Няколко месеца преди срещата им Джоди бе напуснала дома на родителите си и беше използвала всичките си спестявания и фалшивата си кредитна карта — която успя да използва няколко седмици, за да тегли пари в брой — за нос и брадичка на Харли стрийт и уголемяване на циците.

Кристофър беше направил малко състояние от търговия с недвижими имоти и вече нямаше нужда да работи, така че се бе посветил изцяло на хобито си — отровните влечуги. Беше прекарал значителна част от зрелия си живот в пътувания из Индия, Африка и Южна Америка, където бе развил интерес към тези създания. Написал беше две книги за отровни змии и една за отровни жаби и беше консултант по влечугите на няколко зоологически градини във Великобритания.

Джоди също го беше намерила за интересен. И привлекателен. Първия път, когато влезе в личния му вивариум в мазето на хубавата му къща в Риджънтс Парк, на един хвърлей от зоологическата градина, тя бе запленена.

Покрай стените бяха наредени стъклени витрини с огромна колекция смъртоносни змии, паяци и жаби. Той знаеше толкова много

за всички тях и с удоволствие споделяше знанията си. Имаше гърмящи змии, южна смъртна змия, габонска усойница, пясъчна усойница, тигрова змия и най-различни разновидности черни мамби, както и много паяци, сред които червеногръб и австралийски фуниеобразен. Освен това беше любител на скорпиони и имаше индийски червени, смъртоносни ловуващи и арабски дебелоопашати.

Джоди бе развълнувана. Беше изумена от силата на тези малки създания. От способността да убият човек само с едно ухапване, ужилване и дори само с допир до кожата, както бе при някои жаби. Кристофър ѝ каза също, че ако не е доволен от средата си или е заобиколен от огнен пръстен, скорпионът може да се самоубие, като ужили сам себе си.

Това ѝ харесваше. Мисълта, че ако не е щастлива, може просто да каже „Махам се“ и да сложи край на всичко. Предполагаше, че някой ден може и да го направи. Но не още. И се надяваше да не става скоро. Животът ѝ харесваше и имаше планове. Големи планове.

Кристофър ѝ показва шкаф с педантично надписани противоотрови за ухапванията и ужилванията на всяко от тези създания и как да се прилагат — и в рамките на колко време преди настъпването на парализата и смъртта. И най-важното бе, че я научи как да използва различните инструменти, с които поддържаше колекцията си.

Повечето бяха съвсем прости. Справяше се със змиите с метална пръчка като шиш с извит край и с голи ръце.

На първия ден Кристофър я заведе в стаята с влечугите да ѝ покаже новата си придобивка — малка картонена кутия, затворена с изолирбанд, в която имаше пясъчна усойница — змията, убила най-много хора от всички други, както ѝ обясни весело. Живеела в Африка, Близкия изток, Пакистан, Индия и Шри Ланка. Била изключително агресивна, обясни той, движела се странично и бързо, издавайки характерен цвъртящ звук с люспите си.

Джоди гледаше изумена как той махна изолирбанда с голи ръце и отваря кашона с металната пръчка. После прехвърли змията в червена пластмасова кутия и рязко затвори капака с дупки за вентилация.

Забеляза, че дори той беше нервен през последната част на операцията.

— Какво те запленива у тези създания? — попита го тя.

— Силата им — простичко отвърна той. — Виж ни нас с целия ни прогрес и изтънченост. А всяко от тези създания, някои от които имат мозък колкото върха на топлийка, може да ни убие — някои за часове, други за дни.

С най-голямо удоволствие ѝ обясни биохимията на техните ухапвания и ужилвания. Всички различни начини, по които отровата действа върху човешкото тяло, ако няма противоотрова.

Поради някаква причина Джоди изпита особено влечение към пясъчната усойница. Заради начина, по който действаше отровата ѝ. И защото човек разполагаше само с два часа, през които да приеме противоотрова.

Жалко, че осем години след сватбата им Кристофър пропусна тези два часа. Е, не беше точно така. Тя му беше била инжекцията в ръката, докато той държеше пясъчна усойница за врата. И предварително бе сменила противоотровата с плацебо.

А ще говорят за някакъв си плацебо ефект!

Когато го приеха в токсикологията на „Тай“ в Лондон, той вече кървеше през очите и от всяко отвърстие.

Трябваше да си иде. Беше непреклонен, че не желае деца, а това не пасваше на плановете ѝ. И не беше достатъчно богат за всички неща, които тя искаше в живота, включително и дете — желаше го все по-силно и по-силно с времето, а биологичният ѝ часовник тиктакаше неумолимо.

Но от този брак излязоха две добри неща. След плащането на данък наследство ѝ остана достатъчно, за да си купи къща и гарсониера в Брайтън, както и друга в Лондон — и да не ѝ се налага да се тревожи за пари в близко бъдеще. Освен това научи колко е важно стаята на влечугите да е със стъклена врата, за да можеш да видиш дали някой от любимците ти не е излязъл от контейнера си, преди да влезеш.

Точно както беше станало в дома ѝ.

Погледна отново скришом часовника си. Вече беше минало достатъчно време. Започна да се гърчи, заби нокти в него и закрещя.

— Ох, скъпи, да, даа, даааа, аз... аз... аз...

Внезапно Роули Кармайкъл се разтресе, след което цялото му тяло се вцепени — с изключение на единствената част, която бе важна в момента; тя омекна и се изхлузи от нея.

Цялата му тежест се отпусна отгоре ѝ и едва не я смаза.

— Скъпи? — каза тя.

Отговор не последва.

— Роули? Да не би...?

Той изпъшка едва чуто.

— Роули?

Хвана главата му и я обърна към себе си. Той се взираше право напред. Без да мига. Нямаше никого въкъщи.

— Роули? — нежно го повика тя. И продължи по-силно: — Роули? Роули? Не, не ми го причинявай, Роули?

Отговор нямаше.

30.

Петък, 27 февруари

Джоди Бентли я нямаше никаква. Както и беше очаквал. Както беше предвидил. И както бе казал на работодателя си Сергей Егоров. Ако руският задник го беше послушал, сега Зъба нямаше да стои на ледения вятър и кишата, докато топките му замръзват. Щеше да е на самолета за Ню Йорк с флашката, за чието връщане Егоров му беше платил един милион долара. Винаги държеше да му се плаща предварително — нямаше нужда от пари при доставка, защото винаги доставяше.

Стоеше облечен в кожух, с дебели ботуши и топла шапка на хълма в гробището „Грийн-Ууд“ в Бруклин. Поне Уолтър Клайн можеше да се утеши от факта, че ковчегът му е по-люксов от килията, в която вероятно щеше да прекара следващите поне петнайсет години. Над главата на Зъба с рев прелетя самолет, излетял от „Ла Гуардия“. Чу далечно боботене на хеликоптер и още по-далечен скръбен вой на пожарна. Долу погребалният кортеж заминаваше. Дълга колона черни лимузини — доста помпозно за боклук, чиито активи са замразени.

Но Зъба не беше тук да го съди.

Зави сирена. Още един самолет премина с рев над него. Зъба лапна цигара, закри запалката си с длан и запали.

Изпуши я цялата, докато чакаше и последната кола да мине през портала на гробището, след което хвърли фасата в тревата. Отиде до взетия под наем форд, качи се, запали двигателя и пусна парното до дупка. После също подкара към изхода. Мина през хранилището, където остави пистолета и ножа си, след което продължи към летище „Кенеди“.

Остави колата на паркинга, обади се на клиента си от уличен телефон и му съобщи новините.

— Заминавайте за Англия — инструктира го Егоров.

31.

Петък, 27 февруари

Беше рожденият ден на Анджи. Шелби ѝ каза, че си е взел почивен ден — щял да го отработи утре вечер, в събота, за да я изведе някъде да отпразнуват събитието.

Анджи се беше преместила наскоро в Брайтън от Ковънтри във вътрешността, след като се бе разделила с предишния си партньор, и беше омаяна от новия живот край морето. Така че макар да нямаше никакъв апетит, той я заведе на риба и картофи с шампанско в ресторант „Палм Корт“ на пристанището.

Докато тя седеше срещу него и се хранеше с удоволствие, като заливаше рибата и картофите си с оцет и кетчуп, той отпиваше от шампанското си и побутваше храната в чинията си. Едва успя да изяде няколко хапки.

— Какво става, секси? Не си ли гладен?

— Апетитът ми е изцяло насочен към теб — отвърна той с пресилена усмивка. — Така ме подлудяваш, че не мога да ям!

Усети как кракът ѝ — без обувката — притиска чатала му.

— Харесва ми да си луд по мен — рече тя. — Искam винаги да си луд по мен.

Той се усмихна отново. Всъщност не се чувстваше страхотно, но не искаше да разваля големия ѝ ден. Допи шампанското си, извика сервитьорката и поръча пинта бира с надеждата, че алкохолът ще му оправи настроението. По дяволите, беше се изръсил за такси, за да могат да отпразнуват подобаващо, така че по-добре разходите да си заслужават.

Сутринта беше видял, че глезенът му е леко подут. Но това не го обезпокои особено. През деня отокът като че ли не беше станал по-голям. Но тази вечер определено не се чувстваше сто процента добре. Беше малко замаян и лепкав от пот, сякаш е пипнал грип.

Разбира се, можеше да се дължи и на онази ужасна въртележка, на която Анджи настоя да се качат преди ресторанта. Беше ги

издигнала високо във въздуха, премяташе ги отново и отново. И после, когато си мислеше, че няма да издържи повече, всичко се повтори. И потрети. Мозъкът му още си въобразяваше, че се върти.

Анджи го погледна и се намръщи. Извади салфетка от чантата си, наведе се напред и избърса брадичката му.

— Още кърви.

Шелби докосна мястото, което беше порязал, докато се бръснеше. Беше си сложил стипца, което обикновено вършеше работа. Но като отдръпна ръка, видя прясна кръв върху пръста си. Притисна салфетката към брадичката си, извика сервитьорката и я помоли да му донесе лепенка.

Изгълта бързо бирата си и поръча втора. Чинията на Анджи е празна, осъзна той, докато тя вземаше последното картофче, топваше го в кетчупа и го слагаше в устата си.

— От въртележката ли е? — попита тя, докато дъвчеше и гледаше огромната му, почти недокосната треска.

Той кимна окаяно.

— Май да. Никога не съм понасял въртележки.

— Свят ли ти се вие?

— Малко — призна той.

— Знам едно добро лекарство за това!

Кракът ѝ отново се опря в чатала му и се задвижи нагоре-надолу.

— Хмммм — рече тя. — Усещам известно подобрение.

Той ѝ се усмихна немошно.

— Да. Да, и аз го усещам.

— Май трябва да те прибера у дома и да те сложа в леглото — каза тя.

— Нощта е още млада — уклончиво отвърна той. Не беше сигурен, че би могъл да направи каквото и да било точно сега.

— Точно това имам предвид.

Тя размърда крака си.

Той допи втората си пинта, като се надяваше, че тя ще свърши работа. Не свърши. А го засили тичешком към тоалетната, където си изповръща червата.

32.

Петък, 27 февруари

Зъба седеше на задната седалка на лимузината на път за летище „Кенеди“. Винаги, когато имаше възможност, наемаше лимузини в Ню Йорк. Мразеше такситата. Мразеше често непредсказуемите шофьори и тесните задни седалки, на които ти се налага да седиш едва ли не лепнат за прозрачната преграда и да търпиш безкрайно въртящите се рекламни клипове. Вземаше такси само когато беше крайно наложително. Като миналата събота.

Не очакваше с нетърпение лайнния полет на „Континентал“ до Лондон в туристическата класа. Винаги летеше в туристическата класа, защото никой не обръщаше внимание на пътниците. Никой от екипажа не ги запомняше. А той винаги бе оцелявал благодарение на качествата си на хамелеон, на това, че не го забелязват и не го запомнят. Също като навремето, когато беше снайперист в армията. Беше добър в търпеливото изчакване. Нямахме какво друго да прави с времето си. Нямахме за кого да му пука и да се грижи. С изключение на Йосарян. А в момента Йосарян беше добре. Мама Мисик щеше да разглези тъпото псе. Също като него, също като кучето, дебелията дърта грозница мама Мисик си нямаше никого на този свят. Тримата бяха от една порода. Надушиха се. Возеха се във въртележката, която се въртеше със скорост 1670 км/ч. Тази безсмислена планета Земя. Въртяха се и чакаха да потънат в забвение. Е, мама Мисик беше различна. Тя чакаше да отиде в рая.

За нейно щастие, един ден забравата щеше да се погрижи за разочарованието ѝ.

Зъба не си падаше по рая.

33.

В миналото

Случи се преди осемнайсет години, но Джоди още го помнеше съвсем ясно. Беше смешно. Каквото и да си мислеха родителите ѝ, Джоди го намираше за смешно. Почти истерично смешно. Още събуждаше голяма усмивка на лицето ѝ. Ликуваща, доволна усмивка от нелепостта на всичко.

Но разбира се, точно тогава не беше посмяла да се усмихне. Беше успяла да изглежда толкова шокирана, колкото и родителите ѝ.

Беше първата годишнина от смъртта на Каси. Сестра ѝ избледняваше в миналото, както в спомените, така и на снимките в къщата. Джоди със задоволство откри, че наистина голямата портретна снимка, поставена в рамка на перваза в дневната, на която Каси изглеждаше наистина прекрасна, е започнала да избледнява сериозно.

Имаше толкова много снимки на Каси, че къщата приличаше на светилище. Светилище на Каси. На прекрасната Каси. Любимката на татко, любимката на мама, любимката на учителите. Съвършената Каси. Джоди често се питаше дали ако беше умряла тя вместо сестра си, всички щяха да скърбят така неутешимо. И щеше ли да си има подобно светилище?

Едва ли.

Родителите ѝ така и не забелязаха, че дискретно е преместила голямата снимка от първоначалното ѝ сенчесто място на еркера, където слънцето грееше директно часове наред. Цветът на кожата ѝ вече избледняваше. Не след дълго ще заприлича на призрак, помисли си Джоди. И още една снимка по-малко, която да ме измъчва!

Онзи следобед семейството отиде на гроба на Каси. Баща ѝ си взе почивен ден. Майка ѝ не се беше върнала на работа след смъртта на Каси, беше твърде съкрушена и още се възстановяваше от съсипващия удар.

„Хайде, жено, преживей го! — мислеше си Джоди. — Вярваш в Бог, ходиш на църква всяка неделя, така че какъв ти е проблемът? Каси

е на небето. Сигурно сега е любимката на архангел Гавраил. Любимката на Исус. Любимката на Бог!“

Не че самата Джоди вярваше в подобни глупости. Не мислеше, че сестра ѝ е на небето. За нея Каси беше просто гниеща кожа, плът, кости и косми в скъп ковчег, който също гниеше на два метра под земята в огромното гробище при Олд Шоръм Роуд, където бяха погребани и баба ѝ и дядо ѝ.

Най-доброто място за нея. Прав ти път, мислеше си тя, докато стоеше, хлипаше, подсмърчаше и се преструваше на тъжна, че сестра ѝ я няма, жестоко отнета — точно както пишеше с изящни букви върху белия надгробен камък.

Каси Джейн Данфорт
Обичана дъщеря и сестра,
жестоко отнета от нас.

„Жестоко отнета“ — е, не беше съвсем вярно, помисли си тя. Паднала, докато вървяла по пътека покрай ръба на отвесна скала в Корнуол по време на семейната ваканция през октомври. Бутната поточно. Но това беше друга история, за която беше по-добре да не се говори.

Вечерта, легнала в леглото си, Джоди написа в дневника си:

След гробището отидохме да вечеряме. Мама беше прекалено разстроена, за да се прибере веднага, и не беше в състояние да готви. Затова отидохме извън града в един пъб, който мама и татко харесват и в който сервират най-ужасния коктейл от скариди, който съм яла. Съвсем дребни гадини, не по-големи от червеите, които ядат Каси, като повечето от тях бяха полузамразени — и всичко това забъркано в „Мери Роуз“ с привкус на нишесте. Мама си го поръчва всеки път и настоява аз също да си го поръчам. Винаги повтаря, че порцията била много щедра.

Много щедра порция студени червеи в майонеза с кетчуп.

Не мога да повярвам, че си го поръчах и сега. Беше по-лош и от преди.

Въпреки че караше, татко изпи две пинти „Харви“ и яде стек пай с фасул, като си поръча и чаша червено вино към него — голяма чаша. Мама пи малко шери и двамата се скараха кой да шофира. Тя настоя да кара обратно до дома. Храната пристигна, но аз трябваше да изтичам до тоалетната, за да се махна от противната атмосфера.

Толкова е нелепо. Целият ден и вечерта.

Първо, шофирането на мама. Тя кара като старица — е, все пак е такава, четиридесет и шест е сериозна възраст — но кара, сякаш е на сто четиридесет и шест — с четиридесет и шест мили^[11] в час. Никога не вдига над петдесет, дори на магистралата. Никога не задминава нищо, дори велосипеди, освен ако не вижда шест мили празен път пред себе си. Просто се влачи зад тях. Като дразни мен. Но не и татко.

Тази вечер той дори й каза да намали! Мъкнехме се с петнайсет километра в час след един велосипед и той и каза: „Сюзън, намали, много си близо“.

Моето семейство.

Моето отчайващо семейство.

Нещата, които казват.

Но това наистина ме разсмя. Изведнъж мама каза, че иска да запали свещ за Каси и тя да гори на масата, докато вечеряме. Татко отиде до бара и попита дали имат свещ, която да запали за дъщеря си. Десет минути по-късно готвачът и още двама от ресторанта се появиха с малък кейк със свещичка в средата и тръгнаха към нас, като ми се усмихваха и пееха ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

Още се смея, макар че е почти полунощ и за утре имам домашно, което дори не съм започнала.

Но трябва честно да призная, че отдавна не съм се чувствала така страхотно!

[\[11\]](#) 1 сухопътна миля е равна на 1,609 километра. — Б.ред. [↑](#)

34.

Събота, 28 февруари

Шест часа закъснение. Един час след излитането трябваше да се върнат поради техническа неизправност. Свалиха ги от самолета и чакаха на проклетия терминал повече от четири часа, преди най-сетне да се качат отново. Трябваше да пристигнат в седем сутринта, а вече беше един и половина следобед. По-голямата част от деня беше пропиляна.

Зъба се прозя, докато чакаше на дългата извиваща се опашка за паспортен контрол на „Хийтроу“. Можеше да остава буден колкото е необходимо, а понякога, когато се спотайваше на вражеска територия, докато беше в армията, това означаваше да будува по четиридесет и осем часа и повече, докато целта му се появи. Но точно сега очакваше с нетърпение да поспи няколко часа в стаята, която си бе резервирал в хотел „Уотърфронт“ в Брайтън. Май остаряваше.

Остана буден през целия полет в тясната си седалка в туристическата класа, като планираше какво трябва да направи, когато пристигне.

Щом самолетът кацна и се появи интернет връзка, той зареди карта на Брайтън и Хоув на телефона си, за да си припомни разположението на града. Потърси улицата, която Джудит Форшоу бе записала в регистрационния формуляр на хотела.

Уестърн Роуд.

Истински ли беше адресът, или фалшив? Нямаше значение. В новините за Уолт Клайн се казваше, че годеницата му е от Брайтън. Град с население едва 275 000 души. Населението на Ню Йорк беше осем и половина милиона и никога не беше имал проблем да намери някого там.

Откриването ѝ в Брайтън щеше да е лесно като детска игра.

Извади паспорта от джоба си и провери детайлите, които беше попълнил в имиграционния формуляр. Този път се представяше под името Майк Хинтън. Не обичаше да пътува с фалшиви документи, те

добавяха допълнителен риск, който обикновено не си заслужаваше. Но предвид дейността му в Съсекс неотдавна, със сигурност името му беше в някой списък, *Хинтън. Майк Хинтън. Счетоводител.*

Десет минути по-късно служителката разгледа паспорта му и му каза да си свали шапката. Зъба вдигна бейзболната шапка, която бе нахлупил ниско над очите си, и ѝ се усмихна любезно, като се мъчеше да прикрие тревогата си, че го е разпознала.

Служителката погледна отново паспорта, после лицето му, после отново паспорта, след което го затвори и му го връчи.

— Приятно прекарване във Великобритания, господин Хинтън — каза тя и също му се усмихна.

Без да отговаря, Зъба се махна от гишето и слезе с ескалатора да си вземе сака. Не обичаше да го оставя на багаж, но част от съдържанието му щеше да бъде конфискувана, ако го беше взел със себе си на борда.

Взе го от въртележката и тръгна по зелената пътека към изхода, метнал на рамо сака и чантата за лаптопа. Винаги пътуваше с малко багаж. По-лесно беше да си купува дрехи на място и да ги изхвърля, преди да си тръгне. За петнайсетте години обикаляне по света никога не бе имал куфар. И при повечето поръчки влизаше и излизаше, без дори да му се налага да разопакова малкото багаж, който носеше. Ню Йорк беше изключение — беше останал там твърде дълго, защото трябваше да си има работа със задници.

Тук беше сам. Само той и една жена, която се смяташе за много умна. Но явно не беше. Първо се беше сгодила за мошеник със замразени активи, а после беше откраднала по най-нескопосания начин нещо, което никога не би могла да продаде и заради което щеше да умре.

Неприятно.

Зъба не си падаше по приятна смърт.

35.

Събота, 1 март

— Преди много години един приятел ми каза, че тайната на живота е да знаеш кога е добър — каза Роули Кармайкъл, прегърнал здраво Джоди през кръста. Вятърът разрошваше косите им. — И точно сега е добър. Невероятно добър.

Тя се загледа в очите му. Нейните собствени искряха от светлините на кърмата. Ярко като звездите над тях, подобни на скъпоценни камъни в кадифения мрак на топлото нощно небе; като диаманта на годежния пръстен върху черната кадифена възглавничка от бижутерийния магазин на кораба, който ѝ бе купил преди няколко часа за сума, която тя се направи, че не забелязва. Въпреки че вече си мислеше за някои магазини на Брайтън Лейнс, където можеше да го продаде на добра цена след няколко седмици.

— Знам, че е изтъркано, скъпи, но се чувствам като онази двойка от „Титаник“. Помниш ли филма?

— Джак и Роуз, нали така се казваха? — попита той.

Тя кимна.

— Леонардо ди Каприо и Кейт Уинслет.

— Те не бяха ли на носа? — каза той.

— Искаш ли да идем на носа?

— Тук е чудесно. — Той вдигна с усмивка чашата си отлежал „Рьодерер Кристал“ и я чукна в нейната. — Наздраве, скъпа. За бъдещата непотопяема госпожа Роули Кармайкъл!

— За моя непотопяем бъдещ съпруг! — отвърна тя и отпи, след което се вдигна на пръсти да го целуне. Дълга, много дълга целувка, докато стояха облепени на парапета, а тя се мъчеше да скрие погнусата си. Устата му беше лигава, а езикът му — като полудял гризач в устата ѝ. Петнайсет метра под тях дирята на кораба фосфоресцираше, преди да угасне в мрака на Индийския океан.

— Още не мога да повярвам, че се съгласи да се омъжиш за мен — рече той. — Невероятно! А се познаваме едва от няколко дни.

— А аз още не мога да повярвам, че ми предложи — отвърна с усмивка тя.

— Не бих могъл да съм по-щастлив, невъзможно е — каза той.

Джоди го гледаше с обожание в очите и си мислеше, че би могла да бъде много по-щастлива.

— Няма ли да е романтично да се оженим на кораба? — попита тя.

— На този кораб... имаш предвид на борда ли?

— Да! — ентусиазирано кимна тя. — Няма ли да е прекрасно? И романтично? Четох някъде, че корабните капитани могат да извършват церемонията!

— Обожавам колко си щура! И спонтанна! Това е шантаво! Добре, да го направим. Да идем да намерим капитана и да го помолим да изпълни процедурата!

— Господи, толкова те обичам — рече тя. — Обожавам да те гледам! — Но докато продължаваше да се взира в него, тя внезапно осъзна на кого ѝ напомня той. Онова мимолетно чувство, което беше изпитала на първата им среща.

На баща ѝ.

Палубата под краката ѝ леко вибрираше от двигателите. Тя вдиша дълбоко ароматите — на лак, свежа боя, соления дъх на морето, примесен от време на време с миризма на нафта. Това беше първата им нощ в морето. След отплаването от круизния терминал на Порт Рашид в Дубай тази сутрин първата им спирка щеше да е след три дни в Мумбай. „Органза“ беше красив кораб в блестяща бяла премяна, едва на една година, с 350 пътници и екипаж, който с безупречното си обслужване създаваше впечатление, че е два пъти по-многоброен. Роули беше направил резервацията за четириседмичното околосветско плаване, преди да се срещнат. Не му се наложи да я убеждава дълго да го придружи.

Джоди се беше прибрала у дома в малките часове в петък да си събере багажа и да занесе отново котарака в приюта. Тайсън не беше особено щастлив от това, но пък по принцип не беше доволен от каквото и да било. Щеше да го преживее, а тя щеше да му се реваншира, когато се върне. Освен това нагласи таймерите на хранилките във вивариума си.

Каютата им представляваше разкошен апартамент с балкон.

— Сети ли се да си вземеш инсулина, любов моя? — попита тя.

Той потупа джоба на белия си смокинг и извади синята спринцовка „Ново Репид“.

— Да! — Прибра я внимателно обратно.

— Толкова ме уплаши онази нощ. Помислих си, че съм те изгубила, преди дори да те опозная. Какво помниш?

— Ами не много. Размазано ми е. Случва се, ако захарта ми падне прекалено — не мога да мисля ясно и после припадам. Аз съм виновен, мислех, че ще ходим да вечеряме, и си бих дозата и взех хапчето. А после така и не стигнахме до вратата.

Тя се ухили.

— Значи вината е моя! Просто не можех да откъсна ръце от теб. Не можех да изчакам до след вечеря, трябваше да те имам веднага. На мига! Господи, но толкова се уплаших, когато се отпусна върху мен. Парамедиците много се разтревожиха, когато пристигнаха, ти не беше на себе си. После много ти се ядосах, когато отказа да им позволиш да те откарат в болница.

— Просто ми трябваше захар. Бях добре. Господи, само като си помисля, че можех да умра и да те изгубя, след като тъкмо се срещнахме...

Тя се повдигна на пръсти и го целуна.

— Никога не го прави отново, обещава ли?

— Мисля, че си научих урока.

— А той е?

— Че когато сме заедно в спалнята, не мога да откъсна ръцете си от теб.

— Никога не позволявай това да се промени!

— Няма. — Той я погали по косата и прокара пръсти през къдриците ѝ.

— Добре!

— Знаеш ли, още не мога да повярвам, че сме се срещнали. Толкова общи неща имаме помежду си. Любовта към изкуството, операта, театъра, храната, виното — и пътуването. Вярваш ли в сродните души, скъпа? — попита той.

— Не вярвах, докато не срещнах теб. Но сега ме караш да се чувствам точно така.

— И ти мен! Имам чувството, че сме се срещали преди, в някакъв друг живот, и сега сме се намерили отново.

— И аз се чувствам по абсолютно същия начин — сладко отвърна тя.

36.

Неделя, 1 март

Шелби беше прекарал в леглото цялата събота, като повръщаше непрекъснато и от време на време от носа му течеше кръв. Повърна още няколко пъти през нощта. Събуди се гроги и видя загрижената Анджи да стои до леглото, облечена и с чаша тъмнокафява течност в ръка.

— Как се чувстваш, любов моя? — попита тя.

Виеше му се свят и имаше чувството, че отново ще му прилошее. Гърлото му гореше от киселия стомашен сок — единственото, което успя да избълва няколко часа по-рано.

— Колко е часът?

— Десет и половина. Днес е шейсетият рожден ден на мама, нали помниш?

— Ърр.

— Как се чувстваш? Искаш ли да дойдеш?

Родителите ѝ живееха в Уотърфорд. На два-два и половина часа път. Нямаше начин да издържи подобно нещо. Нито убийствено тъпата ѝ майка, която и без това не го харесваше. Той бавно поклати глава. Имаше чувството, че е на въртележка.

— Ще трябва да тръгвам. Опитай да пийнеш малко. — Тя му подаде чашата.

— Какво е това?

— Кока-кола. Отгазирах я. Захарта ще ти подейства добре. Трябва да поемеш нещо, трябва ти електролити. Снощи нищо не хапна. От това ще се почувстваш по-добре.

Тя му помогна да седне и се загледа странно в лицето му.

— Какво? — попита той.

— Мястото, на което се поряза в петък. Отново кърви.

— Не може да бъде.

— Сигурно си го разчоплил. Сега ще ти донеса лепенка. Първо изпий това. — Тя тикна чашата в ръцете му и я надигна към устните.

Той отпи глътка и направи гримаса.

— Гадост.

— Повярвай ми — рече тя. — Ще ти стане по-добре. Пипнал си някакъв стомашен вирус, има ги много в момента.

— Дано не съм ти го предал.

— Аз съм добре — каза тя. — Приготвила съм ти още две чаши. Опитай да ги изпиеш през няколко часа, наистина ще се почувстваш по-добре.

— От кока-кола?

— Повярвай ми. Първоначално е била създадена за стомашни болки.

— Майтапиш се.

Анджи поклати глава.

— Отначало е била лекарство, после хората започнали да харесват вкуса. Винаги я пия, когато ми е зле.

Той отпи със съмнение още глътка, като се чудеше дали ще успее да я задържи, и след няколко секунди си даде сметка, че гаденето му наистина намалява.

— Хайде, пийни още малко. За мен.

Той отпи по-голяма глътка. После още една.

— Благодаря, сестро.

Тя го целуна по челото.

— Не ходи на работа довечера. Ако ми дадеш телефона им, ще им звънна и ще им кажа, че си се разболял.

— Не — поклати глава той. — Аз... зависи как съм. Ще остана в леглото и ще видя как ще се чувствам по-късно. Не мога отново да пропускам смяна.

— Аз ще говоря с тях, ще им кажа, че си зле.

Той отпи още от кока-колата.

— От това ми става по-добре. Ако следобед не съм се оправил, ще викна лекар.

— Обади ми се, ако не се почувстваш по-добре, и ще се върна по-рано.

— Ти си ангел.

Тя се ухили и го целуна отново.

— Знам.

— Кучка.

— А, значи наистина си по-добре?

— Върни се колкото се може по-скоро. Имам чувството, че може да стана доста похотлив.

— Карай в същия дух! — Тя му махна за довиждане и излезе от спалнята. Секунди по-късно нахълта обратно с лепенката и му я даде. — Извинявай, едва не забравих!

Веднага щом тя излезе, Шелби отметна завивката. Беше бинтовал глезена си и ако Анджи го попита, щеше да ѝ каже, че се е порязал, като се е препънал на някакви щайги на работа.

Внимателно свали краката си на пода, наведе се и махна превръзката.

И зяпна шокиран.

Кожата около ухапаното място беше подута, черна и жълта и през нея се процеждаше кръв.

Затова ли се чувстваше толкова зле? Реакция от ухапването на змията? Каква е била онази твар?

Попи раната със салфетка, намери някакъв антисептичен крем в аптекката в банята, намаза мястото и смени превръзката. Когато приключи, отвори лаптопа и започна да търси информация за змии. Помнеше само, че онази беше кафява с черна шарка. Имаше десетки и десетки различни видове и типове змии. Взираше се в изображенията, без да разпознае нищо. Беше видял гадината само за миг, на светлината на фенерчето.

Реши, че ако е била наистина отровна, вече да е мъртъв. Нали отровните змии убиваха за часове? А вече бяха минали пет дни. Може би раната се е инфектирала и организъмът му реагира на това?

Щеше да види как ще се чувства по-късно.

37.

Четиринайсет години по-рано

Бинтовете бяха свалени и тя изглеждаше ужасно. Почернели очи, цялото лице в синини. Но...

Носът ѝ беше съвършен! Човката беше изчезнала и вместо нея имаше идеално право носле.

Точно копие на носа на Каси.

Хирургът си беше свършил блестящо работата, като работеше по снимката на сестра ѝ, която беше занесла в клиниката на Харли стрийт на първата консултация. Блестяща работа върху носа и брадичката.

Следващите две седмици почти не излизаше от малкия си апартамент, който беше на две крачки от морето в Кемптаун. А когато го правеше, беше благодарна на лютия студ, защото можеше да си увие лицето с шал, да скрива очите си зад тъмни очила и да нахлупи шапката си.

Всеки ден гледаше в огледалото как синините изчезват. Работата на хирурга върху челюстта ѝ беше истински шедьовър. Всеки ден в огледалото се оформяше една все по-прекрасна жена, подобно на фотография в тъмната стаичка, която постепенно се проявява.

Като снимките на Каси, които изучаваше всеки ден, държейки ги до лицето си пред огледалото. С изчезването на белезите се появяваше все по-съвършено копие на Каси.

Беше похарчила почти всичките си детски спестявания за серията операции върху лицето и тялото си, както и парите, които бе откраднала през годините от родителите си, и онези, които беше изтеглила с фалшивата кредитна карта. И определено си заслужаваше!

Както си заслужаваше и тежката работа като сервитьорка в едно бистро в Хоув, за да живее отделно от родителите си и да бъде независима.

Бяха я отхвърляли през цялото ѝ детство като грозното патенце, а се захласваха по Каси. По горката, отдавна мъртва Каси.

Но тя не беше приключила с тях.

Няколко седмици по-късно, една ранна неделна вечер, когато родителите ѝ със сигурност щяха да са си у дома, Джоди подкара малката си кола към Бърджис Хил. Не ги беше виждала от месеци, като не отговаряше на съобщенията, които ѝ оставяше майка ѝ от време на време, и отказа поканата да посрещне Коледа с тях.

Вместо това я прекара сама на кушетката, като изгледа филмите, които си беше запазила, напи се с „Просеко“ и преляде с нелепо големия пакет китайска храна за вкъщи. Реши, че това е най-хубавата Коледа през целия ѝ живот.

Паркира пред къщата, мина покрай лъскавото ново „Ауди“ на майка си, прясно измито и почистено — несъмнено от баща ѝ по-рано през деня — и позвъни на вратата. Тъпото тройно „зън-зън“ се разнесе в коридора.

Отвътре слабо се чуваше звукът на телевизор.

После вратата се отвори и на прага се появи майка ѝ в торбеста блуза, джинси и пантофи. И я зяпна.

— Кой е? — разнесе се гласът на баща ѝ от дневната. — Очакваме ли някого?

Майка ѝ продължи да я зяпа. Сякаш беше видяла призрак. После започна да се тресе и извика със сълзи на очи и треперещ глас.

— Алистър! Алистър!

Джоди стоеше и също я гледаше. Косата ѝ беше изрусена и подредена в прическа от една снимка на Каси, която беше взела със себе си — от деня, в който умря.

Баща ѝ излезе в коридора, облечен в широки кафяви панталони и син шпиц пуловер върху розова риза. Спря като закован, когато я видя.

— Боже мой, какво си направила, Джоди? — промълви майка ѝ. — Защо... защо си направила това?

— О — отвърна небрежно Джоди. — Все пак е неделя следобед! Просто реших да намина, отдавна не съм ви виждала.

Баща ѝ пристъпи към прага почервенял от ярост.

— Това е много извратена шега, Джоди.

Тя сви рамене.

— А, ясно, не ви харесва новата ми външност.

— Гадна малка кучка — изсъска баща ѝ. — Никога няма да се промениш. Никога. Махай се. Махай се от дома ни, махай се от очите ни. С майка ти не искаме да те виждаме повече.

38.

Неделя, 1 март

Минаваше три следобед, когато Зъба най-сетне се добра до хотела си предишния ден. Бе избрал това място, защото беше голямо и в центъра — от хотелите, които харесваше, където никой не го забелязваше.

Когато се регистрира, лобито беше пълно с мъже и жени в делови костюми и баджове с фирмен знак, които се мотаеха и разговаряха — явно бяха излезли на почивка от някаква конференция.

Беше уморен, когато стигна до стаята си, и знаеше, че е опасно да вършиш каквото и да било, когато си уморен. Точно тогава хората правеха грешки. Затова той просто разопакова малкото си багаж, взе душ, преоблече се, излезе да изпуши цигара, върна се и се просна на леглото.

Събуди се прегладнял в два след полунощ, хапна шоколад от минибара, седна на бюрото, отвори лаптопа, влезе в безжичната мрежа на хотела и провери имейлите си. Нямаше нито един. А и той не очакваше. Имейл адресът му, пренасочван през пет източноевропейски страни, не можеше да бъде проследен от никого. И го сменяше всяка седмица. Единствените имейли, които получаваше, бяха отговори на изпратените от него.

Затвори лаптопа и погледна двете снимки на жената от лобито на „Парк Роял Уест“. Добре изглеждаща жена, с известен стил.

Джоди Бентли или Джудит Форшоу. Къде ли беше тя?

Този град не беше от порядъка на Ню Йорк. Ако тя беше тук, щеше да я намери. Трябваше само да вземе флашката и да ѝ даде урок. После можеше да се прибере у дома.

Не беше минало много време от последното му идване тук, затова си спомняше доста добре картата на града. И имаше нещо, което го човъркаше. Адресът, който жената бе дала при регистрацията си в Ню Йорк, беше на Уестърн Роуд. Доколкото помнеше, в района имаше главно магазини и жилищни сгради.

Потърси го в Гугъл и се увери, че наистина е така. Любопитно място за жена като нея — съдейки по стила ѝ, би трябвало да живее в някоя по-скъпа част на града. Може би адресът беше фалшив?

Зачуди се дали да не облече анцуга си, да излезе да потича и да разбере. Мозъкът му работеше, но тялото му сякаш беше пълно с олово. Легна си отново и се опита да заспи. Навън зави сирена. В коридора се разнесе пиянски смях. Накрая Зъба се отказа, стана и излезе да потича на виещия солен вятър и дъжда, след което се върна в хотела.

Осем часа по-късно, сгушен в подплатения анорак, който си беше купил в Ню Йорк, и с бейзболна шапка, Зъба плати на шофьора на таксито с банкнота от десет паунда, като му каза да задържи рестото.

Валеше ситен дъжд. Беше ужасно студено. Чувстваше се уморен. От летенето. Биологичният му часовник се беше побъркал. Маршрутът на нощния му крос включваше и мястото, на което се намираше сега — Уестърн Роуд 23А. „Брайтън Бариста“.

В този проклет подгизнал град нямаше ли нещо, което да не е кафене?

Влезе. Вярно, вътре ухаеше примамливо. Имаше доста маси, всяка с компютърни терминали. Самотна смотанячка седеше зад един от тях, а двама типове в кофти дънки, кожени якета и бейзболни шапки — зад друг, до витрината. Може би бяха цивилни ченгета, които оглеждат минувачите? Погледна ги отново и реши, че не са.

Отиде в дъното на кафенето. На стената имаше лист с питиетата, а под него витрина със сладкиши, морковен кейк и панини. Зад тезгяха стоеше отегчена жена на двајсет и няколко с лице, което сигурно щеше да е по-привлекателно, ако не беше омазано с грим и ако русата ѝ коса не беше с прическата на горгоната Медуза.

— Търся Уестърн Роуд 23А — каза той.

— Ъхъ. Намерихте го. — Каза го с такъв тон, сякаш предпочита да размразява фризер или да гледа как съхне боя, вместо да говори с него или с когото и да било. Имаше две черни игли в косата си. Зъба се зачуди за момент как ли ще се почувства тя, ако ѝ ги забие в очите.

— Дойдох да взема пощата на приятелката си Джоди Бентли. Понякога използва и името Джудит Форшоу.

— Ъхъ. — Тя затрака на клавиатура, която се намираше извън полезрението му. После го погледна безизразно. — Имате ли паспорта или паролата ѝ?

Зъба ѝ се усмихна. С най-добрата си усмивка.

— Май е забравила да ми каже, че ще ми трябват.

— Какъв е акцентът ви? — попита тя.

— Американски. От Средния запад. Уисконсин.

Тя го изненада, като се усмихна.

— Сладък е.

— Така ли мислите?

Тя кимна.

— А знаеш ли аз какво мисля?

Тя поклати глава.

— Че ти трябва някой, който да те скъса от чукане.

Тя отново се усмихна.

— И това е сладко. А знаеш ли аз какво мисля?

Зъба се наведе напред с усмивка на пираня.

— Какво?

— Че си гаден, ситен перверзник и скапаняк. Иди си го начукай.

Тя посочи тавана. Зъба проследи пръста ѝ до камерата, която беше насочена право към лицето му.

Изруга. Мамка му, мамка му, мамка му. Шибана часова разлика. Как не беше забелязал камерата на влизане? Моментално се обърна и си тръгна, объркан и вбесен. Когато стигна до вратата, жената се обади зад него на висок глас, с фалшив южняшки акцент:

— Приятен ти ден!

Без да се обръща, той вдигна ръка и ѝ показа среден пръст.

— Онази работа ли ти е толкова голяма? — поинтересува се тя.

Зъба излезе на дъжда. Кипеше от яд. Заради умората беше прецакал нещата и имаше вероятност да го забележат.

Обърна се и за момент остана така, като се бореше с желанието да нахълта обратно. Но не беше дошъл тук за това. Не му плащаха да е тук за това.

Тръгна си вбесен.

39.

Неделя, 1 март

Докато Роули хъркаше до нея, Джоди седеше напълно будна в леглото в луксозната им каюта, подпряла лаптопа на една възглавница. Корабът плавно се поклащаше на лекото вълнение.

Пред нея беше програмата на кораба за утре. Лекция за посещение на сушата; курс по групови танци; игра на кегли; курсове по занаяти с Джил и Майк; уроци по бридж; курсове за поддържане на форма — един, озаглавен „Седни и влез във форма!“, я накара да се ухили. Гвоздеят на вечерта беше комикът Алън Стюарт.

Но тя не се интересувахе от тези занимания. Беше напълно съсредоточена върху плановите си за бъдещето, които бе съставила преди толкова много години. За богатия мъж, за когото Каси й бе казала, че ще омъжи само в сънищата си. Е, в момента имаше един богат мъж, който май сънуваше, ако се съдеше по бързото движение на очите му под затворените клепачи. И утре по това време тя щеше да е омъжена за него. Разбира се, правото й да го наследи ще бъде оспорено от семейството му, но какъвто и да е резултатът, тя щеше да остане със значителен дял от имуществото му след смъртта му. Трябваше единствено да изкара тази нощ.

И от утре, с пръстен на пръста и подписано удостоверение за брак, можеше да направи хода си. Погледна го. Отворена уста, хъркане, проточила се от ъгълчето на устата му лига, същото самодоволно изражение, което така й напомняше за баща й.

„Господи, колко много ще те обичам мъртъв!“ Намери запис от дневника си, който бе водила като тийнейджърка; беше сканирала всичките си дневници и ги държеше в защитен с парола електронен формат.

Спомни си, че трябва да е направила записа малко преди да сложи двайсетсантиметровия колумбийски паяк ловец в леглото на Каси. Паякът беше напълно безвреден за хората, но Каси и родителите й бяха оперирани от чувство за хумор, когато ставаше дума за него.

Същото се отнасяше и за безвредните змии и жаби, които тя обичаше да оставя да бродят свободно из стаята ѝ.

Всичките ѝ паякообразни и влечуги, дори онези, които родителите ѝ бяха купили (по нейна молба) като подаръци за Коледа и рождените дни, бяха конфискувани, този път завинаги. След това тя написа в дневника си:

Има много митове за змиите, особено за отровните. Например пясъчната усойница е сочена като най-смъртоносна змия на света, защото е убила повече хора от всяка друга. Само в Индия жертвите ѝ са 58 000 души годишно — с 13 000 повече от онези, които загиват в автомобилни катастрофи в Съединените щати!

Но пясъчната усойница далеч не е най-отровната змия на света. Тази титла принадлежи на морската змия на Белхер — отровата от едно нейно ухапване е достатъчна да убие хиляда души! Но тъй като живее във водите на Югоизточна Азия и Южна Австралия, тя рядко хапе хора.

Черната мамба е страхотна. Тя е най-бързата змия на света — движи се със скорост деветнайсет километра в час и отровата ѝ може да убие за трийсет минути. Кралската кобра може да убие слон за един час. Континенталният тайпан може да убие човек за петдесет минути.

Това ми харесва!

Толкова много хора се страхуват от тях. Но не и аз. Никоя змия не ми е казвала, че имам гърбав нос, никоя змия не ми е казвала, че нямам цици. Аз не съдя тях и те не съдят мен. Те се нуждаят от мен да им давам храна и вода. В замяна ми правят услуги.

Смятам, че трябва да бъдат възнаградени за услугите си. Но как да възнаградиш змия? Какво би оценила тя? Храна, подслон, вода? Понякога си мисля, че бих искала в следващия си живот да бъда змия. Би било много по-просто. Случайно да сте виждали змия да се гледа в огледалото и да прави физиономии? Да има комплекси заради външния си вид?

И аз не съм.

40.

Неделя, 1 март

Зъба стоеше край брега пред редица викториански сгради със затворени капаци на прозорците и се взираше мрачно през дъжда към морето. От дясната му страна имаше голям строителен обект. Централната му част бе частично закрыта от скеле, от което се издигаше конструкция, подобна на огромно копие, устремено към небето. Афиш на оградата показваше скицата на някакъв архитект футурист на нещо, което му приличаше на космически кораб с надпис i360. Напомняше му на Космическата игла в Сиатъл.

Недалеч от брега стърчаха ръждиви метални греди — единственото, което бе останало от някогашния Западен кей. От лявата му страна се намираше Брайтън Пиър, а малко след него имаше голямо виенско колело. Във въздуха се носеше миризма на гниещо дърво и лак. Зъба намираше крайморските курорти за потискащи в дъждовно време. Мястото му напомняше по някакъв начин на Кони Айлънд, където му се бе наложило да чака десет дни през зимата човека, за когото му беше платено да измъчва и убие. Едва ли имаше по-депресиращо място на света от Кони Айлънд в дъждовно време.

До ноздрите му пак достигна миризма на печен бургер или може би пържени картофи и събуди глада му, въпреки че беше закусил обилно в стаята си преди по-малко от два часа. Тръгна към Брайтън Пиър и мина покрай някаква затворена, крещящо боядисана барака, рекламираща с бели букви на тюркоазена лента легендарните морски дарове по брайтънски.

Навел глава срещу вятъра, Зъба мислеше усилено за всички места, които би посетила стилна жена като Джоди Бентли и където би трябвало да я познават. Едва утре можеше да провери градските регистри и затова реши да обиколи със снимката ѝ барове на хотели, ресторанти и кафенета, както и да я покаже на таксиметрови шофьори.

Онзи, който го бе откарал до Уестърн Роуд, беше поклатил глава. Жената му беше напълно непозната.

Качи се по стъпалата на променадата и се загледа към сградите от другата страна на улицата. Дългата редица хотели и ресторанти продължаваше на километър и половина или повече в двете посоки. Точно срещу него се издигаше тъмночервената фасада на хотел „Метропол“. Зъба пресече улицата, влезе, отиде на рецепцията и се обърна към един от униформените служители зад нея.

— Аз съм частен детектив и работя за американска юридическа кантора — каза той. — Опитваме се да открием тази дама, която е станала наследница, но не го знае. Името ѝ не ни е известно, но смятаме, че може да е единствената жива роднина на покойния. — Показа му снимките на Джоди Бентли.

Пет минути по-късно шест души бяха дошли да погледнат фотографията и всички бяха поклатили отрицателно глави.

Излезе и измина краткото разстояние до импозантната бяла фасада на „Гранд Хотел“, разположен сред свой паркинг във формата на полумесец. Пред въртящата се врата стоеше портиер в ливрея.

Зъба се обърна към него със същата история. Портиерът разгледа внимателно фотографията.

— Да! Позната ми е. Идвала е тук неведнъж. Очарователна дама. Беше тук миналата седмица на вечеря. Момент да помисля... сряда... не, тогава не бях на смяна. Четвъртък. Да, в четвъртък!

— Знаете ли името ѝ?

— Не, но беше на вечеря с един джентълмен. Елате!

Зъба последва портиера покрай рецепцията до входа на ресторанта, където стоеше елегантно облечена жена от персонала.

— Мишел, този господин се опитва да намери една дама, която вечеря тук миналия четвъртък.

— Ясно, благодаря, Колин. — Тя погледна снимката, която ѝ подаде Зъба. — Да — каза. — Да, идвала е тук няколко пъти. Момент. — Отвори голям регистър с имена и часове и прелисти няколко страници. После плъзна пръст по списъка и спря. — Мисля, че това е тя. Резервацията е била направена на името на господина. Роули Кармайкъл. Права ли съм?

— Няма как да зная — отвърна Зъба. — Спомняте ли си нещо за тях?

Тя се извини за момент, за да посрещне група от четирима клиенти, дошли да обядват; отметна ги в списъка си и ги въведе в

ресторанта, след което се върна.

— Опитвам се да се сетя. Боя се, че имаме много посетители всеки ден. Ако изчакате за момент, ще ида да питам оберкелнера Еруан дали няма да си спомни нещо. Бихте ли ми дали снимката?

Зъба се подчини, като ѝ отправи най-очарователната си усмивка.

Тя се върна няколко минути по-късно.

— Еруан я помни! Вечеряла с много по-възрастен джентълмен и към единайсет часа го помолили да им извика такси.

— Някоя конкретна таксиметрова фирма ли ползвате? — попита Зъба.

— Местна, „Стриймлайн“.

Зъба ѝ благодари. Настъпателният му чар му беше свършил работа.

Излезе и тръгна по крайбрежната улица обратно към хотела си. Спря отвън да изпуши една цигара, качи се в стаята си и поръча кафе. Докато го чакаше, мислеше върху онова, което ще каже.

После вдигна телефона и позвъни в таксиметровата компания.

41.

Неделя, 1 март

През следващите часове Шелби ту се унасяше, ту се будеше. На няколко пъти се опита да посегне към чашата на нощната масичка, но не можеше да събере сили. Заслуша се в постоянния поток коли, автобуси и камиони, минаващи по оживеното Кардън Авеню.

Телефонът му иззвъня.

Беше Анджи, обаждаше се да го попита как се чувства и дали е изпил кока-колата, която му беше оставила.

— Да — отвърна той. — Две чаши.

— Браво на теб!

Той остави телефона на масичката и се загледа в недокоснатата чаша. Вече беше един и половина. Имаше чувството, че в стомаха му бушува пожар. Надигна се немошно и успя да отпие глътка, после погледна отново глезена си. Не изглеждаше по-зле от преди — всъщност май беше започнал да се оправя. Може би антисептичният крем помагаше. И вероятно се чувстваше толкова гадно заради онзи проклет бацил. Дийн не се беше появил в пъба в четвъртък вечерта, защото и той го беше пипнал. Беше от онези, които идват и си отиват за един ден. Много хора го бяха пипнали в Съсекс, дори стигна до местните новини. Скоро щеше да се почувства по-добре.

Трябваше.

Беше неделя. Единственият ден от седмицата, когато двойката от Родийн Ридж 27 излизаше. Последните три недели беше следил голямото им БМВ до казино „Рандеву“ в Марина Вилидж, където оставаха до късно и се прибираха след полунощ. Правеха го редовно.

Беше научил от свои хора, че собственикът на уединения имот е брайтънски антиквар и бижутер. В къщата със сигурност имаше ценни неща за отмъкване. И ако влезеше веднага щом заминат, щеше да има достатъчно време да ги намери. След няколко седмици щяха да минат на лятно часово време, което означаваше един час повече светлина привечер.

Възнамеряваше да отиде довечера на място да види дали отново ще излязат. Трябваше да се вземе в ръце и да го направи. Грабна чашата и допи съдържанието ѝ, макар че не му беше лесно.

После заспа и сънува шантави сънища, в които съскащи змии се въртяха по пода като огнени колелета, паднали от стойките си и плюещи искри и пламъци.

Събуди се в 16:03, плувнал в пот и отново с кървящ нос. Трябваше някак да стане. Не можеше да позволи Анджи да се прибере и да се обади на лекарката. Не искаше да рискува да я лъже къде работи и тя да се обади в „работата“ му.

Ставай!

Надигна се от леглото, спусна крака на килима и се изправи. В следващия миг тупна обратно на леглото.

Мамка му.

Стана отново с бушуващ стомах, изтича в тоалетната и седна на чинията. Спомни си нещо, което му беше шал един съкилийник: „Ако задникът ти се изсипе от света, иди в Калкута и остави светът да се изсипе в задника ти“.

Стана и погледна надолу. Побиха го тръпки.

Тоалетната беше оплискана с кръв.

Пусна водата и застана под душа. Беше уплашен. Какво ставаше, по дяволите? От бацила ли беше това, или някаква реакция от ухапването? И кога ще спре? Силната струя гореща вода го накара да се почувства малко по-добре.

Избърса се и видя, че от порязаното преди два дни продължава да тече кръв. Сложи му отново стипца и за всеки случай добави по-голяма лепенка, използва ролков дезодорант за подмишниците и прокара длан по късата си мокра коса.

Вече се чувстваше горе-долу като човек. Облече тъмните дрехи и кецове и слезе долу. Двете големи чаши кока-кола, приготвени от Анджи, бяха на масата в кухнята. Седна и отпи бавно от първата, като си мислеше за кръвта в тоалетната. Сигурно някой кръвоносен съд в задника му се беше пръснал.

Успокоен от обяснението, пресуши чашата и се зае с втората, както го беше инструктирала Анджи. След две глътки започна да изпитва глад. Стана, отиде несигурно до хладилника и го отвори, но всичко, което погледнеше — парчето чедър, марулята, доматиите,

пакета шунка, яйцата, наденичките, бекона, мусаката от супермаркета — караше стомаха му да се преобърне.

Затвори вратата, като се чудеше какво да направи. Може би един джойнт щеше да му дойде добре. Отрова или лекарство, нали така?

Качи се на стола и посегна към металната кутия от хляб, в която Анджи държеше запаса си. Взе я, сложи я на масата, извади пакетчето цигарена хартия, пликчето с трева и лентата картон и си сви тлъст джойнт.

Знаеше, че Анджи няма да остане доволна, затова върна кутията на мястото ѝ и излезе в малката задна градина да изпуши цигарата.

Да!

Еха, да! Това се казва силен стаф. Ехаааа!

Когато Анджи се прибра малко след 18:30, Шелби стоеше пред телевизора в дневната със свити юмруци и танцуваше на парче на „Ийгълс“.

— По-добре си! — радостно възкликна тя.

— Магия! — каза той, като продължаваше да танцува. — Магия и кока-кола! — Прегърна я и потърка нос в шията ѝ. — Знаеш ли, ти си гений! Вълшебница! Ще се омъжиш ли за мен?

— Вече ме пита и казах „да“. Забрави ли?

— Просто проверявам!

— Проверяваш?

— Да не си се отказала през нощта.

— В болест и здраве — рече тя. — Брачната клетва. Нали? Някой ден и аз ще се разболея. Това ще те откаже ли от мен?

— Никога!

— Кога заминаваш на работа?

Той погледна часовника си.

— В седем и половина. След по-малко от час.

— Ял ли си нещо?

— Не, но съм изгладнял.

— Размразих мусака. Става ли?

— Толкова съм гладен, че мога да изям цялата кутия!

— Ще я запазя, ако решиш да си свиеш още един джойнт — хапливо рече тя.

И тогава той осъзна. Въпреки предпазните мерки с връщането на кутията и пушенето отвън, беше изгасил фасата в пепелника в кухнята.

42.

Неделя, 1 март

Жената, която отговори на телефона на „Стриймлайн“, беше изключително услужлива, след като Зъба обясни положението си с много префърцунен английски акцент, който бе упражнявал един час преди да се обади.

— О, здравейте, обажда се Андрю Моузли, генерален мениджър на „Гранд“. Имаме деликатна ситуация. Миналия четвъртък при нас вечеря една двойка... дискретно, ако разбирате намека ми. Малко след единайсет сте изпратили за тях две таксита, поръчани на името Кармайкъл. Едното е взело господина, а другото дамата. Боя се, че дамата е в беда. Току-що се обади да каже, че по време на вечерята е изгубила много скъп годежен пръстен, подарен от съпруга ѝ. Мисли, че го е свалила в тоалетната, докато си е миела ръцете. Съпругът ѝ се връща утре от командировка и тя е ужасена, че ще се вбеси, ако не го носи. За щастие, една от чистачките го е намерила на пода, но нямахме представа на кого принадлежи, докато не ни се обади. Беше толкова отчаяна и уплашена, че забрави да ни даде адреса или телефона си! Бихте ли могли да проследите повикването и да намерите адреса ѝ, за да пратя човек следобед?

43.

Неделя, 1 март

Шелби си сложи колана и изкара заднешком фиата от двора на улицата. Обикновено Анджи стоеше на прага и му махаше, но днес му беше толкова ядосана, че дори се извърна, когато я целуна за довиждане.

Скоростите нещо заядоха и едва успя да превключи на първа със стържене на предавки. После колата подскочи и угасна. Той настъпи съединителя и завъртя ключа. Двигателят изръмжа и запали. Докато потегляше — отново на подскоци — чу оглушителния клаксон на един ван, който профуча покрай него, като едва не отнесе колата, движеща се в противоположната посока.

Мамка му. Погледна в огледалото. Зад него нямаше нищо. Ускори и колата отново подскочи. Ръчната спирачка, сети се той и я освободи. Продължи напред, като мина покрай пъба „Дангалака от Уилмингтън“. Всичко пред очите му беше размазано. Наведе се напред в тъмното, загледан през предното стъкло. Включи чистачките, но стъклото бе чисто. Към него приближаваха светлини. Две, които изведнъж станаха четири. Шелби рязко завъртя волана наляво и колата се качи през бордюра на тротоара.

Мамка му, мамка му, мамка му. Върна се обратно на улицата, като се размина на косъм с едно дърво. Беше лепкав от потта. Пред него имаше малко обръщало и изведнъж осъзна, че не може да си спомни къде отива.

Родийн. Кемптаун. Спря на обръщалото. Отдясно не идваше нищо, но той остана на място, като се мъчеше да фокусира поглед. Погледна отново, за да се увери, че няма други коли. После чу нетърпелив клаксон зад себе си.

Свали прозореца, подаде ръка навън и вдигна среден пръст.

— Майната ти!

Изведнъж към него тръгна сянка. Мъж, едър. Шелби превключи на първа и потегли, зави наляво по Лъндън Роуд и настъпи газта. Видя

червени стопове пред себе си. Към него приближаваха светлини, две коли една след друга. Бяха толкова ярки, че направо изгаряха ретината му, сякаш гледаше слънцето през бинокъл.

— Намалете светлините! — извика той. — Намалете светлините, копелета! Намалете светлините!

Червените светлини пред него станаха по ярки. И по-ярки. И още по-ярки. Мамка мууу! Настъпи спирачката до дупка. Малкият фиат поднесе, гумите му изсвириха и спряха само на сантиметри от бронята на камиона пред него.

Шелби седеше неподвижно, цялото му тяло пулсираше, светът се въртеше около него. След около минута камионът отново потегли на зеления светофар при Престън Парк. Трябваше да обърне, знаеше го — да обърне, да се прибере при Анджи, да си легне отново. Но продължи напред, напук, като отчаяно се мъчеше да се съсредоточи, да се фокусира.

— Съсредоточи се! — извика на глас.

Гласът му звучеше странно. Някак отекваше в черепа му.

Загледа се в стоповете на камиона, като си представяше, че той го тегли, че между тях има дълго въже, което трябва да остане опънато. Да не се отпуска. Беше в безопасност, докато е зад него. Трябваше просто да го следва. Да го следва. Натискаше спирачка, когато камионът намаляваше, даваше газ, когато ускоряваше.

Минаха още светофари. Спряха на червено. Продължиха напред. Въжето оставате опънато.

Но камионът даде десен мигач.

— Шао — завалено каза Шелби. Той беше в другата посока. Наляво. На изток.

Намръщи се.

Намираше се на кръстовище с кръгово движение. Точно пред него бяха заслепяващите светлини на Брайтън Пиър. Мамка му. Бе отишъл прекалено далеч, беше пропуснал да завие по Едуард стрийт, както възнамеряваше.

Мамината му. По дяволите. Няма значение. Можеше да мине и по Марин Парейд.

Продължи да се взира в светлините на кея — и към Брайтън Уийл, виенското колело вляво. Толкова много светлини. Като хиляди лъчи на фенери, насочени право в очите му.

Чу клаксон зад себе си. Превключи на скорост и двигателят угасна. Натисна съединителя, но колата не запали. Клаксонът отново се обади зад него, този път по-силно и по-дълго. Шелби завъртя ключа и двигателят отново се закашля, но не запали.

„Не, не ми го причинявай. Не ми го причинявай, мамка ти.“

Зад него примигнаха фарове и изпълниха купето с толкова ярка светлина, че го заслепи. Клаксонът прозвуча отново. Шелби направи трети опит, двигателят изръмжа, изпука и запали.

Плувнал в пот, той превключи на първа и натисна газта, но колата отново угасна. Вече губеше представа къде се намира и защо е тук.

Беше включил на трета вместо на първа. Светлините зад него отново блеснаха гневно. Запали отново, включи на първа и се понесе напред, право пред едно такси, което идваше по кръговото и също примигна гневно към него и наду клаксона си. Настъпи газта и се понесе по Марин Парейд, предницата на таксито изпълваше огледалата му, като продължаваше да примигва бясно и да натиска клаксона.

Шелби превключи скоростта, като държеше газта до дупка, гледаше светлините зад себе си, отпред, навсякъде. Хипнотизиран. Пред него имаше две големи оранжеви кълба, подобни на залязващи слънца.

И изведнъж видя силует на жена, бутаща количка.

Зебра.

Оранжевите кълба.

Жената се взираше в него. Замръзнала.

Приближаваше я.

Настъпи спирачката. Само че не беше спирачката, а газта.

Рязко завъртя волана наляво. Колата спря почти моментално със силно раздрусване, метален трясък и оглушителен гръм, подобен на изстрел.

Надуши барут.

Прострелян ли беше?

Не виждаше нищо през предното стъкло, освен изкривения капак на двигателя, който се бе вдигнал. Дали не беше убил жената и детето?

Огледа се смаяно, ушите му пукаха. И тогава, секунди преди да изгуби съзнание, забеляза нещо като голям използван кондом да виси

на волана.

Или пък беше октопод.

Чу някой да вика.

После силен трясък над него запрати главата му напред към волана.

44.

Неделя, 1 март

Вятърът бе утихнал и дъждът беше спрял, когато Зъба слезе от таксито на кръстовището на Родийн Роуд и Родийн Кресънт. Даде на шофьора десет процента бакшиш — по-вероятно беше той да запомни хората, които не му даваха, отколкото другите — и продължи пеша в мрака. Носеше ликра под дрехите си и мрежа за коса под бейзболната шапка, за да сведе до минимум риска да остави нещо, което да позволи на следователите да открият негова ДНК.

Навсякъде около него имаше елегантни самостоятелни къщи, повечето имитация на стила от епохата на Тюдорите. Напомняха му за къщите в Бевърли Хилс, където беше направил един удар и където намери кучето си. Това място изглеждаше много по-подходящо за Джоди Бентли, отколкото Уестърн Роуд. Зави надясно по Родийн Кресънт и продължи, като гледаше и броеше номерата, докато не стигна до 191.

Загледа се в имота. Къщата се намираше малко под улицата. На предната стена имаше кутия на аларма. Един прозорец на втория етаж и един на долния светеха. Шикозно място, пасващо на квартала, и с вътрешен гараж за две коли. До входа имаше строителна табела, а покрай едната страна на къщата бе издигнато скеле. Прозорецът на първия етаж зад скелето беше закован.

Остана неподвижен няколко минути, като гледаше къщата и следеше за движение вътре. Вдясно от себе си забеляза подскачаща светлина и проблясък на светлоотразяващо яке под улична лампа. Приближаващ велосипедист. Зъба направи няколко предпазливи крачки по асфалтираната алея, като се придържаше към храстите. Велосипедистът го подмина. Няколко секунди по-късно чу кола. Затаи дъх, готов да се скрие в храстите, но колата продължи по улицата над него.

Мина бързо по алеята и се качи на верандата, натисна копчето на звънеца и чу слаб, писклив звън. След него се възцари тишина. Не се

чу възбуден лай на куче, което беше добре. Не обичаше да убива кучета — не бяха виновни те, че собствениците им са задници. Изчака малко и звънна отново. После за трети път.

И за четвърти, този път наистина дълго.

Бутна капака на пощенския процеп и надникна през него. Мястото изглеждаше като обитавано от жена. Паркет. Съвременни мебели. Модерно изкуство по стените.

И никакви признаци на живот.

Реши, че най-вероятно живее сама. И в момента не си е вкъщи. На среща? На кино? Или е заминала някъде за уикенда? Може би в някой друг дом, който притежава?

Извади от джоба си инструмента, който беше направил сам преди няколко години. Външно представляваше обикновено швейцарско ножче. Ако някой митничар претърсеше багажа му, щеше да го подмине като безобидно. Той обаче беше махнал всичките му инструменти с изключение на големия нож, към който беше приспособил заключващ механизъм, превръщащ го в автоматичен. Запазил беше и шилото, което също се застопоряваше и беше идеално за забиване в окото или ухото, за да достигне до мозъка, както и отвертката и ножицата, които можеха да му бъдат полезни. Останалите инструменти бяха заменени с шперцове.

Ако се нуждаеше от допълнително доказателство за съмнителната природа на обитателката на тази къща, това бе времето, което му беше необходимо, за да се справи с трите ключалки на вратата. Минаха цели пет минути, преди най-сетне да се предадат.

Пристъпи в коридора със стърчащо между пръстите си шило и затвори вратата, като се заслушваше за задействана аларма. Погледна вътрешния панел на стената. Светеше зелена светлина. Алармата не беше активирана. Да не би в къщата да имаше някого?

— Ехо? — извика силно той.

Мълчание.

Къщата изглеждаше пуста и студена. По пода беше пръсната рекламна поща и един кафяв, официално изглеждащ плик, адресиран „До обитателя“. Нищо друго. Зъба запали фенерчето си и мина през вратата вдясно в подредената дневна. В нея имаше две модерни бели канапета, телевизор с извит екран на стената, масичка за кафе със стъклен пепелник и две снимки в рамка на лавицата над голямата

празна камина. Едната снимка беше на сиво-бяла котка, свита върху постелка на пода. На другата жена в джинси и черен пуловер се усмихваше на фотографа, а около шията и част от тялото ѝ се беше увил огромен питон.

Нямаше нужда да прави справка със снимките във вътрешния си джоб, за да познае мишената си. Това беше жената, подвизаваща се като Джоди Бентли и Джудит Форшоу.

Върна се в антрето и продължи по другия къс коридор, който водеше към баня. По-нататък имаше голяма модерна кухня с плот в средата. На него имаше бележник с празен горен лист и няколко откъснати страници. В ъгъла, на лавицата до модерната печка, която изглеждаше така, сякаш никога не е била използвана, имаше безжичен телефон, поставен върху телефонен секретар.

Екранът не показваше оставени съобщения. Зъба взе слушалката и отвори списъка на обажданията. Беше празен. Може би тя използваше само мобилен телефон като него и държеше стационарната линия за спешни случаи.

Забеляза странна, правоъгълна машина от блестящ метал, която сякаш подходеше повече на лаборатория, отколкото на кухня. В средата ѝ имаше изпъкнала част с няколко тръби и здрава решетка отпред с редица копчета и превключватели до нея. Името на производителя беше „Лиофилайзър“, а номерът на модела бе LABGO MN4. Апарат за изсушаване чрез дълбоко замразяване. За какво ѝ е притрябвало такова нещо?

На работната повърхност имаше кутия с пакети котешка храна. Тя имаше котка. Къде ли се намираше? Вътре или навън? И изобщо тук ли беше? Или е заминала и я е взела със себе си? Или я е дала в приют?

Отиде до хладилника. Беше от големите американски хладилници-фризери, с машина за лед и студена вода отстрани. Отвори вратата и погледна вътре с намерението да види датите на продуктите. Видя пакет пушена съомга, яйца, масло, отворена кутия соево мляко и преполовена бутилка обезмаслено мляко с още четири дни трайност според маркировката. Няколко ябълки, боровинки и грозде.

Отвори долния фризер и потръпна от отвращение. Беше пълен с пакети мъртви мишки и плъхове. Ненавиждаше тези твари. Мразеше гризачите. Гадини. Какво правеха тук — лакомства за котката ли бяха?

Това ли беше предназначението на машината за изсушаване? Затвори, обърна се и отвори вътрешната врата, която водеше към голям гараж с тъмносин „Мерцедес“ 500SL, кабриолет, блестящ от чистота. Огледа добре гаража, върна се в къщата и се качи на втория етаж да продължи търсенето си.

Горе имаше площадка и пет стаи. Провери всичките една по една. Нощната лампа в спалнята беше включена към таймер и светеше. Помещението беше луксозно, но стерилно като хотелска стая. Трите стаи за гости също имаха вид на хотелски. Последната стая беше малък кабинет с бюро, библиотеки, кабели за компютър, който липсваше, и рутер.

Нещо му се стори странно. В цялата къща почти нямаше фотографии — само онези двете в дневната.

Прегледа чекмеджетата на бюрото. В едното намери две връзки ключове с жълт етикет с надпис „Предна врата“. Прибра единия комплект. После огледа библиотечните рафтове. Имаше фирми, които предлагаха фалшиви книги — кухи обложки, в които можеш да скриеш неща като бижута и ключове. Всички книги тук обаче бяха истински.

Върна се на площадката и освети с фенерчето си. Забеляза драскотини по стената ниско долу.

Обхванат от любопитство, отиде при тях и прекна. Като снайперист в армията се бе научил да разпознава всичко необичайно във всяка обстановка, в която се озоваваше. Всякаква следа, че наоколо може да има и някой друг, който може би очаква да го убие.

Нещо беше издраскало боята, но само на височина около половин метър. Помисли си за пакетите котешка храна. Котката ли го беше направила? Защо? Да не би да имаше някаква кухня, в която живееше мишка? Освети стената с фенерчето си. Беше се научил да чете следи. Животински и човешки. Пресни и стари. Някои драскотини бяха нови, други много по-стари. Да не би в стената да имаше гнездо на мишки или плъхове? Почука по нея. Беше кухня.

Помисли си за плана на къщата. Скелето отвън. Закованият прозорец. Само че не беше видял закован прозорец в никоя от стаите, в които бе влизал.

Върна се долу, излезе и погледна скелето. Закованият прозорец се намираше от другата страна на стената. Какво имаше зад него?

До какво е искала да се добере котката?

45.

Неделя, 1 март

Патрулни полицаи Джени Дън и Крейг Джонсън, с включени сини светлини и сирена, видяха няколко коли отпред, спрели малко след обръщалото пред ярко осветения Брайтън Пиър. Имаше и малка група хора, някои като лешояди, които снимаха с телефоните си — обичайна гледка напоследък при инциденти.

Докато приближаваха и намаляваха, видяха малък фиат, забит в улична лампа недалеч от зебрата. Задната част беше на шосето под ъгъл. Горната половина на стълба се беше счупила и смазала покрива на колата.

Двамата разкопчаха коланите си, преди колата да е спряла напълно. Джени Дън вдигна ръчната спирачка, а Джонсън превключи сигналните светлини. Двамата изскочиха и се затичаха към колата. ПТП с едно превозно средство. Неделя вечер в центъра на Брайтън — може би ставаше въпрос за пиян шофьор. Някои от зяпачите, наслаждаващи се на последните часове на уикенда, определено също изглеждаха пийнали. Излезлите на шосето се излагаха на опасност. Някакъв мъж в джинси и яке трескаво дърпаше заклещената врата на фиата от страната на шофьора.

Трябваше колкото се може по-бързо да определят състоянието на хората в колата, да разчистят района около нея и да извикат линейка, ако някой вече не го е направил, както и пожарна с режещи инструменти, доколкото можеха да преценят от силата на сблъсъка.

Запробиваха си път през растящата тълпа.

— Видях как стана! — извика един мъж.

— Кучият син за малко да убие мен и детето! — извика жена с детска количка.

Двамата изтичаха до колата. Беше стар „Фиат Панда“ с огъната в стълба на лампата предница; горната му половина се беше счупила и смазала покрива. В колата имаше само един човек, чиято глава бе притисната под неестествен ъгъл от тавана във волана. Дън го освети с

фенерчето си и видя спуканата предпазна възглавница. Побиха я тръпки.

— Ох, по дяволите — каза тя със силния си северноирландски акцент.

Джонсън изтича обратно до колата да вземе полицейска лента, за да отцепи района. Дън се обади за линейка и пожарна и й казаха, че колите вече пътуват.

46.

Неделя, 1 март

— И не забравяйте, пилотът винаги е най-добре изглеждащият в хеликоптера! — беше казал Джони Спелт по-рано на режисьора от телевизионния екип, който го следваше през последните две седмици, докато снимаха документален филм за Въздушната бърза помощ на Кент, Съри и Съсекс.

Пилотите, които седяха около масата в стаята за почивка в задната част на хангара на площадката в Редхил, се сръчкаха един друг.

— Най-добре изглеждащи, а? — обади се Дий Спрингър, дребен рижав австралиец, който бе командирован в Англия и учеше за лекар в родината си. — Само в сънищата ти!

— В такъв случай двамата с теб май трябва да си сменим ролите, Джони — каза Деклан Макартър, висок млад доктор с бръсната глава и вечна усмивка на лице.

— Ха-ха! — Спелт отхапа от сандвича си със сирене и туршия. Денят беше дълъг и всички бяха уморени. Въздушната бърза помощ имаше средно по пет повиквания на двацет и четири часа. Но днес, освен разговорите със снимачния екип, само те бяха получили пет повиквания — последното за мотоциклетист с тежки наранявания на главата след сблъсък с ван в Ийстбърн. Бяха го откарали в най-доброто специализирано заведение за черепно-мозъчни травми в Югоизточна Англия — „Сейнт Джордж“ в Тутинг — и тъкмо се бяха върнали. Смяната им свършваше след трийсет минути. Изтощени, всички се надяваха да няма ново повикване.

Най-добрият шанс пациентите да се възстановят напълно от тежка травма на главата беше да им се окаже помощ в рамките на четири часа. Ако бяха превозили мотоциклетиста по земя, на линейката щяха да й трябват най-малко четири часа, най-вероятно и повече. А хеликоптерът го достави на операционната маса за по-малко от деветдесет минути.

— Деклан — добродушно каза бившият военен пилот, — искаш да поемеш управлението ли? Заповядай. Стига да не съм на борда с теб.

— Шубе!

— Живей опасно поне веднъж, Джони — каза Дий Спрингър.

— Да живея опасно? — отвърна пилотът. — Летял съм на мисии в Афганистан, ясно?

— Респект! — Деклан Макартър вдигна ръце.

— Да, признавам ти го! — каза австралиеца. — Не намираш ли тази работа за доста спокойна след бойното поле?

— Знаеш ли какво й харесвам? — попита Джони.

— Не, но май всеки момент ще ни кажеш — отвърна Деклан.

— Много е хубаво да приземяваш хеликоптер, без някой да стреля по теб.

Изведнъж пурпурният телефон в стаята зазвъня.

— Гадост! — каза докторът и погледна часовника си, докато отиваше да вдигне. — Още пет минути и смяната ни щеше да е свършила! Типично!

— Лоша нагласа! — сгълча го пилотът.

47.

Неделя, 1 март

Зъба стоеше на дървената платформа на скелето на нивото на първия етаж, когато чу далечното боботене на приближаващ хеликоптер. Малко преди това, заслушан във воя на сирените, той беше чакал скрит в градината, стиснал длетото и чука, които бе открил под градинския навес, в случай че идват към къщата. Но сирените бяха затихнали на известно разстояние оттук.

Явно бяха коли на спешната помощ, реагиращи на някакъв инцидент или катастрофа. Продължи работата си върху прозореца. Някой го беше заковал доста добре и му трябваха цели десет минути, докато махне достатъчно дърво, за да може да надникне в стаята.

Онова, което видя, не му хареса.

Беше много добре оборудвано помещение за влечуги със стъклени вивариуми, лампи, водни помпи и включени към таймери хранилки. Това обясняваше мъртвите гризачи във фризера.

Видя змии, сред които и огромен питон, боа удушвач и някои много по-малки, паяци, жаби, няколко вивариума със скорпиони. Гадни на вид, бежови, с малки щипки. При последната му мисия в Ирак им бяха чели лекция как да разпознават тези гадини. Колкото по-малки са щипките, толкова по-отровно е жилото. А щипките на тези, които виждаше във вивариумите покрай стената, бяха почти невидими.

Джоди Бентли имаше странен вкус за домашни любимци. Коренно различен от неговия. Мразеше всички тези шибанияци. Малко неща го плашеха, но влечугите се справяха успешно.

Котката беше изкарала късмет, че не е прокопала стената. Не знаеше ли поговорката „Любопитството уби котката“?

Виждаше стъклена врата, но зад нея имаше плътна стена и това много засили любопитството му. Как се влиза в стая без вход?

Хеликоптерът приближаваше. Зъба вдигна глава и видя светлините му съвсем близо. За момент се запита дали не е полицейски и дали не търсят него, и се прилепи плътно към стената.

48.

Неделя, 1 март

Ярко осветеният силует на Брайтън се показва право срещу тях в ясното нощно небе, докато двумоторния MD 920 „Експлорър“ в черно и бяло следваше магистрала A23 на юг със скорост 250 км/ч. Пилотът Джони Спелт наблюдаваше познатите нощни ориентири — електроцентралата „Шоръм“ на запад, Палас Пиър, както все още обичаше да нарича кея, и Брайтън Уийл на изток. Лесно беше да се различи цялата брегова линия — дългата огърлица улични лампи, зад която започваше пълният мрак на Ламанша.

Той живееше в Брайтън и познаваше географията на града като дланта си. Недалеч от виенското колело имаше цял звезден куп от мигащи светлини. Свърза се по радиото с полицейския инспектор на земята, спусна се и увисна на 150 м височина.

Под него имаше забила се в улична лампа кола; част от стълба беше паднала върху покрива ѝ, наоколо беше образуван кордон от линейка, пожарна и няколко полицейски коли.

— Голф Кило Сиера Сиера Алфа — разнесе се гласът на инспектора.

— Голф Кило Сиера Сиера Алфа — отвърна Спелт.

— Моля, кацнете в Ийст Брайтън Парк, чака ви кола да ви транспортира до местопроизшествието.

Докато инспекторът говореше, Спелт гледаше наляво към широката тъмна площ на парка в края на Уилсън Авеню. Сложи си очилата за нощно виждане, нагласи ремъка им и отново погледна, като изучаваше внимателно района. С изключение на един човек, който хвърляше топка на кучето си, и примигващите сини светлини на чакащата полицейска кола, мястото беше пусто. Имаше предостатъчно пространство да кацнат. Той свали очилата и включи мощния прожектор на хеликоптера, който моментално освети поляната на парка.

Две минути по-късно кацнаха. Роторите още се въртяха, когато Дий Спрингър и Деклан Макартър разкопчаха предпазните колани и свалиха слушалките си. После, грабнали медицинските чанти, двамата скочиха на тревата, качиха се на задната седалка на полицейската кола и потеглиха към местопроизшествието на около осемстотин метра оттук.

При кордона ги посрещна парамедик, който им обясни набързо ситуацията.

— Главата и краката са заклещени и пожарникарите разрязват ламарините, за да го освободят. Изглежда има сериозни наранявания по главата и гръбнака, а по всяка вероятност и вътрешен кръвоизлив.

Парамедикът повдигна синьо-бялата полицейска лента, те се мушнаха под нея и се затичаха към колата, като си слагаха предпазните ръкавици и почти не обърнаха внимание на неколцината полицаи наблизо. Вратата откъм шофьора беше срязана и лежеше на пътя, а двама пожарникари бяха клекнали и режеха предната част на покрива с огромни хидравлични клещи. Вътре в колата имаше слаб мъж, целият в черно, с черна шапчица и кожени ръкавици. Вратът му беше извит. Дий Спрингър го освети с фенерчето си. Човекът беше почти в безсъзнание. Лицето му имаше онзи блед цвят, характерен за получените травми, но от очите, носа и устата му течеше кръв. Дишаше плитко и това очевидно му причиняваше болка.

— БПСЖ — промърмори под нос тя. Черният хумор на професията ѝ — „Безнадеждно преобан, но за съжаление жив“.

Деклан клекна и заговори на шофьора.

— Можете ли да ме чуете?

— Лъррр — отвърна шофьорът.

— Аз съм лекар. Как се казвате?

— Лърррршшш.

— Можете ли да движите ръцете си?

Шофьорът ги вдигна едва-едва и се опита да ги свие в юмруци. Деклан чу прашене на радио и виеща сирена в далечината, която приближаваше.

— След малко ще ви извадим и ще ви откараме по въздуха в болница.

Обичайната практика при жертви на травма беше да им се инжектира обезболяващо на кетаминна основа за свиване на

кръвоносните съдове и намаляване на загубата на кръв. Очевидно човекът имаше голям вътрешен кръвоизлив.

Деклан свали лявата му ръкавица, за да провери пулса. Замръзна шокиран за няколко мига, загледан в ръката му под лъча на фенера на Дий. Изпод ноктите течеше кръв. Деклан докосна с пръст китката и бързо напипа средния нерв. Очакваше да установи слаб пулс, но за негова изненада той беше опасно бърз. Започна да брои, като гледаше часовника си.

Сто и осемдесет, прецени приблизително след двайсет секунди. Достатъчно да убие човек със слабо сърце или да предизвика инсулт. Погледна отново кървящите очи на човека. Зениците му бяха силно разширени.

— Вземали ли сте наркотици? — меко го попита той.

— Лърррршш. Лърррршшш. — Неочаквано човекът изкашля яркочервена кръв върху бялата предпазна възглавница.

Умът на доктора работеше трескаво. Пострадалият беше взел нещо, но какво? Брайтън беше град на забавленията. Деклан неведнъж бе полагал грижи за купонджии, нагълтали се с цял коктейл дрога, купена от уличните дилъри. Но никога досега не беше виждал подобни симптоми.

— Можете ли да ми кажете какво взехте? — попита той твърдо, но спокойно.

— Сжаба — промърмори мъжът. Гласът му едва се чуваше от стърженето на хидравличната резачка.

— Можете ли да повторите?

— Жаба.

— Жаба? — много меко повтори Дий, докато клякаше до него. — Жаба ли видяхте? — подкани го тя.

Бялото на очите му бе прошарено от червени жилки, кръвта течеше като сълзи между клепачите му.

— Сжаба. Жмия.

— Видели сте жаба и змия? Вземали ли сте наркотици тази вечер?

Очите на човека се затваряха. Деклан провери отново пулса му. Този път беше по-бавен, но Деклан не беше сигурен дали това е добър, или лош знак. Никога не беше попадал на подобно нещо. Обърна се към Дий де му даде спринцовката и кетамина.

— Лежен — неочаквано произнесе мъжът. — Лежен.

— Останете буден! — каза Дий. — Моля ви, останете буден и ни кажете всичко, което помните. Какво взехте?

— Май каза глезен — рече Деклан. Погледна лицето на мъжа. — Това ли е? Глезенът ви?

Но очите му вече се бяха затворили и той не отговори.

Докторът се наведе с фенерчето, вдигна крачолите му и свали чорапите. Видя някакво подуване, синина на десния глезен и две малки дупчици.

— Инжекция ли сте си направили? — попита той, но не получи отговор.

Провери отново пулса. Отслабваше тревожно бързо. Дий го потупа по рамото и му даде знак да се дръпнат настрана.

— Виж, мисля, че се е отровил — каза Дий Спрингър, когато се отдалечиха на няколко крачки от колата. — Или е взел някаква дрога, или е ял нещо. Чувала съм за подобни симптоми у хора, яли риба балон, която не е била приготвена правилно. Възможно ли е да става дума за нещо силно токсично като това?

— Виж глезена му. Мисля, че си е инжектирал нещо или може би е бил ухапан от някакво много малко същество. И не знам какво да му дам — каза Деклан. Обикновено спокоен, способен да се справи във всяка ситуация, колкото и лоша да е тя, в момента той изглеждаше на ръба на паниката. Мина му през ума, че човекът може да е болен от някаква тропическа болест, вероятно заразна. В такъв случай нямаше начин да го качат на хеликоптера и да рискуват да го замърсят, като изложат на риск бъдещи пациенти.

Дий се наведе към жертвата.

— Господине, ще ви помогнем да се почувствате по-добре. Но трябва да ни кажете какво е станало. Ядохте ли нещо? Взели ли сте наркотици? Ухапало ли ви е нещо? Наскоро да сте били в чужбина?

Отговор нямаше.

Тя отстъпи назад и се обърна към доктора.

— Трябва да го откараме в токсикологията в „Гай“ в Лондон, така смятам аз.

Деклан отново провери пулса му. Беше паднал до трийсет и пет удара в минута. От сто и осемдесет до трийсет и пет в рамките на минути. „Гай“ беше на един час път по въздуха. Щяха да стигнат там

към десет вечерта. Щяха да опишат симптомите, докато пътуват, за да може болницата да намери подходящ специалист. Но ако беше тропическа болест, вероятно заразна, можеха ли да рискуват и да замърсят хеликоптера?

Реши, че трябва да опитат. Винаги опитваха. И успяваха по-често, отколкото се осмеляваше да вярва.

Това бяха най-сладките моменти. Причината всички да вършат тази работа.

49.

Неделя, 1 март

Зъба го намери след дваайсет минути педантично търсене. Дистанционното беше в дъното на една лавица над няколко рокли в калъфи против прах, окачени в гардероб в една свободна стая. Когато излезе на площадката и натисна копчето, стената в края се плъзна бавно настрани, разкривайки стъклена врата — същата, която бе видял през прозореца.

Изчака стената да се плъзне докрай и пристъпи напред. За свое отвращение видя през стъклото контейнерите с влечуги. Постоя малко, за да се увери, че нито едно не се е измъкнало, стисна ножа си и мина през стъклената врата, като моментално сбърчи нос от острата, кисела воня на държаните тук твари.

Освети помещението, като през цялото време беше нащрек дали жената няма внезапно да се появи. И още по-нащрек за нещо на пода или на тавана.

В центъра на помещението имаше голям овлажнител на въздуха, който бръмчеше равномерно. Беше влажно и топло, сякаш се намираще в тропиците. На пода се търкаляха няколко изпочупени вивариума, а на лавицата над тях имаше няколко куки за змии с различни размери и чифт дебели ръкавици с дълги ръкави. Като се изключи тази малка площ и мястото при прозореца, останалата стая беше изцяло заета от стъклени вивариуми. Всеки беше свързан с тръбички за вода и имаше собствено осветление, а повечето създания вътре бяха напълно неподвижни.

Докато беше в армията и служеше в пустинна или тропическа среда, оцеляването на Зъба отчасти зависеше от това да не бъде ухапан от нещо отровно и той познаваше доста добре опасните влечуги и паякообразни.

В един контейнер с малки камъни, пясък и растения имаше блестящ черен паяк с дължина около седем и половина сантиметра. На гърба му се виждаше нещо като кожена торбичка с формата на топка за

ръгби. Фуниеобразен, разпозна го той. Способен да убие човек за петнайсет минути. В друга миниатюрна тропическа гора видя грозната черна черупка на голям скорпион. Ако не получи бързо антидот, ужилването му беше фатално дори за силен човек в отлична форма. Други вивариуми със запотени стени съдържаха няколко малки жаби с цвят охра и черни очи. Златни дърволази, смятани за едни от най-смъртоносните създания на света.

До тях имаше вивариуми с малки змии. Пясъчни усойници. До отсрещната стена се намираше най-големият контейнер със страна около шест стъпки, пълен с тропически растения, между които спеше огромен питон с издутина в средата.

Гризач от фризера?

В друг контейнер имаше кафяви хлебарки. Отвратителните създания бяха дълги цели пет сантиметра и пълзяха едно върху друго. Гадост.

Малко неща можеха да го накарат да потръпне, но тази стая успяваше. И главата му беше пълна с въпроси. Защо прозорецът беше закован? За да спира светлината или за по-голяма сигурност?

Защо стаята се пази в тайна?

Държиш в тайна само нещо, което искаш да скриеш. Какво искаше да скрие Джоди Бентли — тези създания или нещо друго?

Излезе от стаята, затвори вратите и върна дистанционното на мястото му. През следващите три часа претърси всички стаи, като внимаваше да не оставя следи. Не намери нищо.

Спря неподвижно в коридора и се замисли. Дали флашката, а може би и парите не бяха скрити в някой стъклен контейнер, пазени от отровното войнство? Нямахше намерение да си пъха ръката в който и да е от тях, дори с най-дебелите ръкавици. Щеше да изчака Джоди Бентли да се прибере и да му ги извади. Без ръкавици.

Или парите и флашката изобщо не бяха тук? Може би ги беше прибрала в някой трезор.

Погледна часовника си. Десет минути след полунощ. Доста късно за излизане в неделя вечер. Особено за скърбяща вдовица.

Къде беше тя?

Къде бяха нещата, по дяволите?

Той самият къде би ги оставил?

В толкова голяма къща възможностите бяха безкрайни. Стаята с влечугите беше една от тях. Можеше да са горе, на тавана, или заровени някъде в градината.

Би могъл да търси цяла седмица и да не ги намери. Имаше нужда от Джоди. Десет минути, прекарани насаме, и тя щеше да му каже. Щеше да го умолява да му каже. Да крещи къде ги е скрила.

Никой, към когото се бе обръщал за информация, не беше запазвал мълчание.

Върна се в кухнята и погледна отново бележника, който беше видял по-рано на плота. Вгледа се по-внимателно. Имаше едва видими следи от нещо написано.

Отиде при хладилника и намери в отделението за плодове и зеленчуци онова, което се надяваше. Лимони в мрежичка.

Взе един, срязва го наполовина и изстиска сока му върху следите по горния лист.

Когато се увери, че го е напоил добре, прибра двете половини лимон в джоба си, за да не оставя влакна от ръкавиците си по тях, отиде до фурната, включи вентилатора на 170 градуса и сложи листа вътре.

През няколко минути отваряше да погледне. Накрая се усмихна, извади листа и го сложи на поставката.

Изключи фурната и се загледа в кафявия надпис, появил се като с магия. Беше научил този трик още като дете.

ОРГАНЗА. ЕМИРАТИ 422 ДУБАЙ.
11:35. ПАСПОРТ!

Моментално потърси „Органза“ на телефона си.

Платове органза...

Торбички за подаръци органза...

Круизен кораб „Органза“. Флагманът на нашия флот!

„Ориент енд Оксидънт Круиз Лайнс“.

Това ли беше направила скърбящата вдовица? За това ли е похарчила част от откраднатите фалшиви двеста хиляди долара? Да се разсее от съкрушителната мъка?

Колко сладко.

Колко време щеше да отсъства? Със сигурност достатъчно, за да може той да разглоби къщата. Не знаеше колко дълго може да остави влечугите, дори с включени таймери на хранилките. Вероятно няколко дни? Или седмица? Но не повече. Или бе помолила някой да ги наглежда, който със сигурност щеше да му осигури полезна информация, или планираше да се върне след седмица или най-много след две.

В хотела щеше да намери в интернет графика на „Органза“ и да провери в кои пристанища ще спира. Реши утре да иде да си поговори със строителите. Да види какво може да научи от тях. Очакваше завръщането ѝ с нетърпение. Какви ли парчета щеше да занесе на Йосарян? Обичаше да награждава другаря си за търпението му с части от телата на жертвите си. Благодарение на добре оборудваната ѝ кухня можеше да вземе нещо наистина вкусно. И изсушено чрез замразяване.

50.

Понеделник, 2 март

Зъба се прибра в хотелската си стая малко след един, уморен и ядосан. Ядосан на дъжда, на проклетия студ, на това, че се е провалил с търсенето. И от треската, която се беше забила в пръста му, докато заковаваше отново прозореца.

Поръча на румсървиса стек и пържени картофи, кафе и бутилка „Мейкърс Марк“ и застана до прозореца загледан надолу към светлините на крайбрежната улица и тъмните води на Ламанша отвъд нея.

Докато чакаше храната и напитките, реши да се върне в къщата на Джоди Бентли и да претърси всеки квадратен сантиметър. Флашката можеше да е навсякъде. Разбира се, имаше вероятност кучката да я е взела със себе. Беше претърсвал много домове и офиси. Знаеше всички места, на които хората криеха разни неща, като си мислеха, че са хитри — фалшиви книги, шкафчета в банята, чекмеджета за чорапи, кухненски рафтове, празни контейнери, под паркета. Обикновено, когато имаше нещо скрито, оставаха следи.

Можеш да видиш малка драскотина по паркета от пъхнатата отвертка. Книгите не са прибрани докрай. Дрехите са подредени малко по-прилежно от обичайното.

Но тази нощ не беше открил нищо. Абсолютно нищичко.

След като донесоха поръчката му, Зъба сложи на вратата табелката „Моля, не безпокойте“, качи се на масата и сложи лепенка на детектора на дим.

Слезе, сипа си голямо уиски, използва чинийката на кафето за пепелник, запали „Лъки Страйк“, отвори лаптопа и потърси в Гугъл „Органза“, като добави „круизен кораб“.

Секунди по-късно на екрана се появи снимка на лъскав бял лайнер с един-единствен правоъгълен комин.

Въведе „График, март“.

Корабът беше отплавал вчера от Дубай за Мумбай, Индия, където щеше да пристигне след три дни. Графикът продължаваше месеци — корабът щеше да плава до Кейптаун, после нагоре покрай западния бряг на Африка, през остров Възнесение и към Рио де Жанейро. Околосветско плаване.

Но нямаше начин Джоди Бентли да остане през цялото това време.

Погледна различните етапи на пътуването. Ако тя слезеше в Мумбай, можеше да се прибере у дома след четири дни. Ако слезеше в Гоа, щеше да се върне най-малко след шест. Изглежда Зъба трябваше да си намери занимания поне за четири дни в тази ледена влажна дупка. Четири дни за повторно претърсване на къщата, ако изобщо имаше смисъл.

Насочи вниманието си към храната, чийто аромат изпълваше стаята. Прииска му се да си е у дома на слънце, на лодката си с Йосарян, пуснал мрежите след себе си, на лов за здравословна храна за двамата.

Пресуши чашата си, напълни я и запали нова цигара. На стената имаше предупреждение, че глобата за пушене в стаята е 250 паунда.

Докато пушеше, в главата му се оформи план. Обърна се отново към лаптопа.

51.

Понеделник, 2 март

Роули и Джоди бяха оженени от капитана на „Органза“ по обед, на скромна церемония в интимната обстановка на бар „Поларис“. На службата като свидетели присъстваше възрастна двойка американци, с които бяха делили една маса вчера вечерта — Ърв и Мици Кравиц.

Роули надяна на пръста на Джоди сватбена халка от платина, купена от бижутерския магазин на кораба, тя също сложи пръстен на неговия пръст. През цялата церемония той я гледаше влюбено.

Колко сладко.

През следващите няколко дни, наричани от него меден месец и смятани от нея по-скоро за изпитание за издръжливост, фалшиви чувства и похотливост, двамата щяха да се представят на света като замаяни от любов младоженци. Повечето пътници бяха възрастни двойки или вдовици и Джоди бе забелязала погледите, които им хвърляха често — някои неодобрителни, други изпълнени със завист заради значителната разлика във възрастта между нея и новия ѝ съпруг.

Ърв дискретно беше попитал Роули дали не е загрижен от разликата помежду им и в отговор той му цитира Джоан Колинс — „Ако ѝ е писано да умре, ще умре“.

Но това не я притесняваше. Тя беше изцяло съсредоточена и изпълнена с вълнение от първата спирка по пътя им — Мумбай, Индия.

И особено от една от екскурзиите на сушата, предлагани от корабния ежедневник:

ФЕРМА ЗА КРОКОДИЛИ „МУМБАЙ“

Разходете се през джунглите на Мумбай до блатото на крокодилите.

Вижте праисторическите влечуги в естествената им среда.

И не се безпокойте, храним ги всеки ден с пилета, не с туристи!

Това беше една от четирите предлагани екскурзии. Роули искаше да отидат на изложба на творбите на местни художници и на пазар за занаятчийски изделия, но отстъпи пред новата си съпруга и интереса ѝ към влечугите и се записаха в офиса на корабния ковчезник за обиколка на крокодилската ферма.

Тя го дари с голяма целувка. И още една. Каза му, че е най-чудесният мъж на света.

Той отговори, че още не може да повярва на късмета си — че такава прекрасна, умна и грижовна жена, при това толкова млада, се е влюбила в дъртак като него.

Тя му каза, че винаги е обичала мъдростта на по-възрастните мъже, още от тийнейджърка. По-възрастните мъже я карали да се чувства в безопасност и ги намирала — най-вече Роули — за изключително секси.

Пропусна да добави, че намира за секси не толкова него, колкото онова, което бе научила за личното му богатство при усърдното търсене в интернет. Според един уебсайт беше продал галерията си на Корк стрийт за повече от десет милиона паунда. Имаше и лична колекция картини, държана отчасти в къщата му в Нйтбридж и в имението в Брайтън, оценявана на над осем милиона паунда.

За подобна печалба тя беше готова да изтърпи на практика всичко. Но благодарение на малкото внимание, което обръщаше на диабета си, либидото му беше сравнително слабо. Засега от началото на плаването ѝ се наложи да изтърпи само един път секс с него.

Разполагаше с план. Индия беше родина на множество отровни създания.

И най-вече на едно.

52.

Понеделник, 2 март

За Рой Грейс беше естествено да започва да се тревожи, щом нещата в живота му вървят добре. Винаги имаше равновесие, ин и ян. В подобни моменти често се сещаше за един цитат от Антон Сейнт-Маартен: „Ако никога не сме изпитвали студа на мрачната зима, едва ли ще ценим топлината на яркия летен ден“.

Мислеше си за това, докато излизаше през задната врата на къщата в утринния сумрак, облечен в анцуг и с маратонки. Беше малко след пет сутринта. Вдиша свежия мразовит въздух, включи закрепения на главата си фенер, протегна се и тръгна.

Хъмфри излая щастливо и скочи, опитвайки се да грабне червената топка за тенис от пластмасовата ракета, която господарят му държеше високо над него.

— Чакай, момче, ясно?

Хъмфри отговори с нов лай.

— Шшш! Не събуждай Ноа, че никога няма да заспи отново и мама ще ми се ядоса! Ще те изведат на разходка и по-късно, нали?

Тръгна на слабата утринна светлина през заскрежената трева на неподдържаната поляна, като мина покрай кокошарника — и на лъча на фенера видя, че петте им кокошки са се сгушили на покрива му, където май бяха прекарвали цялата нощ.

— Защо не спите вътре на топло? — сгълча ги той, като се чудеше колко ли яйца ще намери, когато провери по-късно.

Господи, обичаше живота в провинцията. През последните два месеца се питаше защо не се бяха преместили по-рано. Бяха купили къщата малко преди Коледа и благодарение на ранения си крак бе прекарал почти целия януари в отпуска, като помагаше на Клио да стегне дома. Тя беше започнала работа миналата седмица и сега бяха взели детегледачка, която да им помага за Ноа — Кейтлин Дефелис, красива и компетентна млада калифорнийка, на която се бяха спрели след дълги часове проучване.

Грейс още не беше свикнал с нея и непрекъснато трябваше да си напомня, че не бива да се разхожда гол или само по боксерки. Клио наистина се радваше, че може да се върне отново на работа в моргата — колкото и да обичаше сина им, започваше да не я свърта на едно място в изолираната къща и непрестанните грижи за бебето не я задоволяваха достатъчно. Липсваха ѝ компанията на възрастните и стимулт на работата. Освен това домашните задачи, които преди появата на Ноа отнемаха минути, сега поглъщаха часове.

Грейс отвори задната порта, хвърли топката и се загледа как Хъмфри се хвърля през огромното голо поле, по което местният фермер им бе разрешил да се разхождат. Помисли си какво блаженство е да може да извежда кучето си, без да му се налага да носи найлонови пликове, за да събира изпражненията му. Нагласи таймера на часовника си и тръгна в енергично темпо.

Премина в тръс, за да провери десния си крак, докато прекосяваше полето, като спря на няколко пъти да вземе топката от устата на Хъмфри и да я хвърли отново, докато не стигнаха до преградата за добитък в другия край. Кучето мина под нея, а той я прескочи и продължи през следващото също така голо поле. Когато определените от физиотерапевта десет минути изтекоха, добросъвестно премина на нормално ходене.

Вече се развиделяваше и той изключи фенерчето. Обърна се назад и погледна към къщата, която беше като петънце в далечината. Малка селска къща, кацнала на нисък хребет. Беше много уединена, почти на километър по черен път от шосето и на десет минути до центъра на село Хенфийлд.

В много отношения къщата беше грозно патенце с малки прозорци, всеки с различна форма и големина, сякаш беше дело на дете, седнало да си играе с кубчета. Беше почти цялата покрита с неподдържани лози и — през това време на годината — голи глицинии. Но той я харесваше, Клио също я харесваше. Това беше първият им истински дом. Грейс чувстваше, че семейството му е в безопасност тук, далеч от града, и че това място ще бъде рай за сина им — и за евентуалните им бъдещи деца. Клио каза, че би искала още, и се надяваше поне едно да е момиче — не че имаше нещо против и да са само момчета. На Грейс не му пукаше дали ще има още едно, две или три деца. Чувстваше се щастлив и в сегашното положение.

Но с това идваше и усещането, че доброто време няма да продължи дълго. На хоризонта се трупаха тъмни облаци. Един от тях беше шефът му, старият му противник Касиън Пю, който преди оглавяваше отдел „Тежки престъпления“. През месеца у дома със семейството си Грейс беше имал възможност да преосмисли ценностите си. Нямахте да позволи Пю да го притиска. Вършеше си работата по най-добрия възможен начин, както правеше винаги. Пукаше му за жертвите на престъпленията, които разследваше, и правеше всичко възможно за семействата им.

Друг тъмен облак беше д-р Едуард Крисп. Фактът, че го е държал в ръцете си и после серийният убиец се е измъкнал, го гризеше отвътре. Но поне Крисп отново беше зад решетките, макар и във Франция. И веднага щом френската полиция приключеше разследването си, той щеше да бъде върнат у дома, за да се изправи пред съда. Това напомни на Грейс, че трябва да се обади в Лион за новини.

С планината доказателства срещу зловещия доктор, той щеше да гние до края на живота си в затвора без никакви шансове да бъде освободен предсрочно, дори при днешната абсурдно снизходителна наказателна система.

Но най-мрачният облак беше изчезналата му първа жена Санди. Нещо, което бе пазил в тайна от началото на януари, когато бе летял до Мюнхен по молба на немския полицай и негов приятел Марсел Кулен. Кулен смяташе, че една жена, лежаща в кома в болницата, след като е била блъсната от такси, може да е Санди.

Трудно можеше да я разпознае в единичната стая в „Клиникум Швабинг“, докато гледаше разбитото тяло, закачено към различни тръби и системи, покритото с белези, хванали корички рани и омотано в бинтове лице. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че е тя. Най-големият проблем обаче беше десетгодишният ѝ син. Грейс нямаше представа кой е бащата, не искаше и да помисля за възможността да е той и че има отговорност към момчето.

Преди десет години Санди беше избрала да го остави и да изчезне. В един момент, много години по-късно, той бе научил, че е станала наркоманка, но е успяла да се пребори с пристрастяването. Между него и нея имаше толкова много история, толкова багаж.

Затова си беше тръгнал, като отрече, че е тя.

Няколко дни след посещението му в Мюнхен Марсел Кулен му се беше обадил с молба да му прати някаква вещ на Санди — ако има такава — от която да вземат ДНК проба, за да са стопроцентово сигурни, че не е тя.

Това беше поставило Грейс пред дилема. Беше обещал да потърси нещо, но пусна на Кулен лъжата, че е малко вероятно да намери. Истината беше, че бе запазил някои нейни вещи. Седмица по-късно, давайки си сметка, че никога няма да се успокои, докато не научи истината, той беше пратил на Кулен нейна стара четка за коса. Но вече знаеше какъв ще бъде резултатът. И че ще трябва да каже на Клио.

Сега чакаше на тръни обаждането на Кулен, което щеше да промени живота му драматично и не за добро.

Следващата събота двамата с Клио щяха да излизат. Вечеря в „Кат Ин“ в Уест Хоутли, един от любимите им извънградски ресторанти. Бяха си резервирали романтичния Голям апартамент и бяха уредили детегледачката да остане през нощта с Ноа. И двамата очакваха с нетърпение да прекарат една вечер заедно, далеч от всичко.

Погледна часовника си. В шест сутринта щеше да предаде смяната на нов дежурен старши разследващ полицай. Обикновено в Съсекс и Съри ставаха средно по двайсет и четири убийства на година. Засега Съсекс се радваше на по-малък брой от средния. Шансовете изобщо не бяха на негова страна за уикенда и макар убийствата да бяха стихията му — не обичаше нищо повече от това да разследва убийство — нямаше да има нищо против един спокоен край на седмицата.

Тъкмо си мислеше за това, наведен да измъкне топката от устата на Хъмфри, когато телефонът му иззвъня.

— Рой Грейс — отговори той и с ужас чу малко мъртворещия глас на дежурния градски инспектор Анди Анакин, наричан от колегите си Анакин Паниката. Беше известен в полицията като магнит за неприятности. В неговата смяна винаги ставаха инциденти. Нервен по природа, той често говореше с къси, отсечени изречения.

— О, сър, добро утро. Просто исках да ви съобщя новини. По един случай. Нали знаете?

— Какви новини? По какъв случай? — отвърна Грейс.

— Ами един важен субект в Брайтън е умрял снощи при съмнителни обстоятелства.

— Говориш с недомлъвки, Анди. Кой е умрял?

— Не знаете ли? Шелби Стонър.

— Шелби Стонър ли? Онзи задник?

— Да, същият. Детектив Уорнър беше извикан на място, огледа обстоятелствата и помоли да бъдете информиран.

Подобно на всеки друг, Брайтън имаше своите редовни престъпници, добри познайници на полицията. Шелби Стонър водеше списъка на най-лошите от тях. Грейс се сблъска с него през първите си дни в полицията като патрулно ченге. Тогава Стонър често отмъкваше автомобили и се занимаваше с дребни кражби. После порасна и стана взломаджия — при това доста нескъпопосан. През последните двайсет години бе прекарал повече време в затвора, отколкото на свобода. А обирите на домове бяха сред престъпленията, които Грейс мразеше най-много. За него — и мнението му се споделяше както от полицията на Съсекс, така и от другите сили — нарушаването на неприкосновеността на дома беше едно от най-гадните престъпления. Грейс знаеше, че в момента Стонър е основна мишена на полицията на Брайтън, която смяташе, че е замесен с банда, занимаваща се с кражбата на скъпи коли.

— И ми се обаждаш в този час да ми кажеш това ли? Че Шелби Стонър е мъртъв? Да не би да събираме пари за цветя или нещо подобно? — цинично попита той.

— Става въпрос за начина, по който е умрял, Рой. Затова се обаждам.

Искаше му се да отговори: „На кого му пука за това жалко копеле“. Пое си дълбоко дъх.

— Слушам те.

53.

Понеделник, 2 март

Роули беше отишъл да поиграе бридж с двойката, която стана свидетел на брака им. Доста странен начин за прекарване на началото на медения им месец, беше си помислила Джоди и той бе предложил да отмени ангажимента, но тя бе настояла да отиде. Не можеше да ги подведе и да развали играта им, особено след като бяха постъпили така мило.

Той беше обещал да се върне в шест за шампанско и романтична сватбена вечеря за двама. Тя му бе казала да не бърза, радвала се за него.

И имаше работа за вършене.

Късметът определено беше на нейна страна. Откакто бе сменила външността си преди толкова години, късметът винаги беше на нейна страна. Сякаш беше достатъчно само да си мисли хубави неща, за да ѝ се усмихне. Клайн беше единствената спънка. Сега тя отново беше в играта. Планираше края на Роули още преди да стъпи на борда. Откритието, че капитанът на кораба има право да сключва бракове, които английският закон признава, и планът ѝ да съблазни Роули да се ожени за нея се бяха оказали блестящи. Никой нямаше да заподозре една влюбена младоженка, че е убила съпруга си. И мястото беше перфектно, направено поднесено на тепсия, с предостатъчно опасни създания, освен крокодилите.

Беше на трийсет и шест и телесният ѝ часовник тиктакаше неумолимо. Оставаха ѝ съвсем малко години, за да постигне мечтата си за живот като на старата си приятелка от училище Емира. Достатъчно пари, за да си купи една от онези вили на езерото Комо, да има целия лукс, който би могла да поиска, да си намери мъж, когото наистина обича, и да създаде свое семейство. Възможност с подобна убийствена комбинация от елементи се случваше веднъж на години. Беше прекалено добра, за да я пропусне. Трябваше да грабне мига.

Carpe diem!^[12]

Корабът леко се люлееше на вълните. В обръщението си от девет сутринта капитанът ги беше предупредил, че няколко часа морето ще е неспокойно и трябва задължително да се държат за парапета, когато се изкачват или слизат по стълби. Джоди отиде несигурно до вратата, отвори и надникна в коридора. Роули беше разсеян и имаше навика да се връща в каютата — било за очилата, за телефона, за портфейла си или за инсулина. Тя видя единствено униформен прислужник, който носеше сребърен поднос с напитки в друга каюта.

Затвори вратата и заключи. Отиде до хладилника, където държеше пакета с капките, за които бе обяснила на Роули, че са за сухите ѝ очи, и неговите инсулинови писалки. Вътре, сред капките за очи, от които нямаше нужда, имаше малка епруветка с кристали с кехлибарен цвят, която беше донесла от запаса в домашния си фризер. Взе я заедно с една от двайсет и четири часовите инсулинови писалки на Роули и ги постави на тоалетната масичка.

Извади от един джоб на чантата си спринцовка за подкожни инжекции, малка бутилка дестилирана вода и хирургически ръкавици от комплекта, който винаги носеше със себе си. Обичаше да е подготвена — човек никога не знае кога ще му се удаде шанс, макар от самото начало с Роули да имаше чувството, че това пътуване ще бъде прекалено добра възможност, за да я изпуска. И заради разклатеното му здраве искаше да приключи по-скоро — за да не стане твърде късно. За щастие, събитията се развиваха много по-бързо, отколкото беше очаквала. С малко късмет това щеше да компенсира всички безценни месеци, които бе пропиляла с Уолт Клайн.

Сложи си предпазните ръкавици и първо разтвори замразените и изсушени кристали във водата. Беше наблюдавала как Роули взема инсулина си, като слага нова игла на инсулиновата писалка за еднократна употреба. Докато кристалите се разтваряха, взе празната спринцовка и заби иглата в основата на писалката решително, но внимателно. Погледна нервно към вратата и дръпна буталото, изтегляйки инсулина, докато писалката не остана празна. Отиде до мивката, натисна буталото и изхвърли инсулина, като вдиша характерната му миризма.

Осъзна, че ръцете ѝ треперят. Отново погледна към вратата. „Не се връщай, моля те, не се връщай.“

На вратата се почука.

„По дяволите!“

Джоди се огледа панически, като се чудеше къде да скрие всичко.

— Да? — извика тя.

— Канапе! — разнесе се напевен глас. Редовният следобеден хайвер, пушена съомга и скариди с чаша шампанско, поръчвани от Роули.

Заля я вълна на облекчение.

— Бихте ли дошли малко по-късно, моля? След половин час?

— Няма проблем! Извинете за безпокойството!

Разтреперана, Джоди се върна към заниманията си.

Взе епруветката и спринцовката и внимателно изтегли разтворената отрова, като наблюдаваше съсредоточено и се надяваше, че е уцелила точно. Усмихна се. Идеално! Прозрачната пластмасова писалка беше пълна и бледият жълт цвят почти не се забелязваше!

Маркира писалката с три резки с ножиците си за нокти, за да може да я познае, постави я при капките в пакета и го върна в хладилника. Взе спринцовката и празната епруветка, излезе на балкона на топлото следобедно слънце, наведе се над парапета и внимателно се огледа за други хора, но не видя никого. После хвърли спринцовката и епруветката в дълбокия син океан.

Върна се в каютата и провери внимателно да не е оставила никакви следи. После отключи вратата, взе душ, изми косата си, сложи си грим и парфюм и облече черно копринено бельо и камизола, специално купени за пътуването. Взе романа, който четеше, и легна в леглото да чака мъжа, който само преди няколко часа ѝ беше станал съпруг.

---

[12] Грабни деня (лат.). — Б.пр. ↑

54.

Понеделник, 2 март

Ако Шелби Стонър бе пострадал половин час по-късно, случаят му щеше да се падне на някой друг от отдел „Тежки престъпления“ на Съри и Съсекс. Но след дълъг период на възстановяване и почивка Рой Грейс отново беше в играта. Възможно бе да му се е паднало първото вероятно убийство за годината. Макар и да беше от онези случаи, които той и колегите му харесваха най-малко — убийство на добре известен боклук. Засега нямаше конкретни доказателства, че става въпрос за убийство, но въпреки това смъртта беше определено подозрителна.

Ако имаше избор, Грейс — а и всеки друг детектив — щеше да предпочете по-изискан случай, но той нямаше намерение да не се възползва от възможността. А и като се имаше предвид, че става въпрос за смъртта на престъпник като Стонър, най-вероятно случаят щеше да бъде разрешен бързо. Изглеждаше, че Стонър е бил убит от змия, но как и къде бе станало това? Една от възможностите беше смъртта му да е свързана с криминалната му дейност в Брайтън — обири, продажба на наркотици, а в последно време и кражби на коли. Но от дългия си опит Грейс знаеше, че никога не бива да подхожда предубедено към която и да било ситуация.

НЕ ПРЕДПОЛАГАЙ НИЩО, НЕ ВЯРВАЙ НА НИКОГО, ПРОВЕРЯВАЙ ВСИЧКО беше мантрата, втълпена на всеки детектив в страната още в самото начало на кариерата му. Първото място, което трябваше да се огледа при подозрителна смърт, беше домът на жертвата. Осемдесет процента биваха убивани от любим или познат. Първата задача беше да се установи къде е живял Стонър — и евентуално с кого. Може би е бил убит от близките си. Или пък от някой конкурент или заради връзката си с друго престъпление.

Грейс прекъсна ранната си разходка с Хъмфри и се обади на следователския екип на повикване. Информацията вече започваше да пристига.

Кейтлин дойде да поеме Ноа и малко след това Клио замина на работа. Работният ден в моргата започваше рано — Клио и екипът ѝ се явяваха в седем сутринта, за да подготвят чакащите за аутопсия тела.

Градската морга извършваше средно по три аутопсии на ден. За Клио, като майка на бебе, ранният час беше удобен, защото означаваше, че може да се прибере у дома към четири следобед. След бруталността на аутопсията следващата ѝ задача беше с помощта на асистентите си да приведе тялото във вид, подходящ за оглед и формално идентифициране при нужда. Това означаваше връщане на всички органи по местата им, зашиване, измиване, оправяне на косата и слагане на грим. После приемаха и третираха близките със съчувствие и уважение в параклиса.

По закон в момента на смъртта тялото на човек се превръщаше в собственост на Съдебна медицина. Ако някой умреше от болест или други естествени причини и докторът му беше готов да напише смъртния акт, тялото можеше да отиде направо за погребение.

В повечето случаи, когато причината за смъртта не беше подозрителна — например, когато болен човек умре повече от двайсет и осем дни след последното посещение на лекар или при нещастен случай — аутопсията се извършваше от един от тримата местни патолози. Но при смъртните случаи, за които имаше основание да се смята, че са станали при съмнителни обстоятелства, се обръщаха към опитен патолог от Вътрешното министерство — те бяха общо трийсет и двама за цялата страна. Стандартната аутопсия продължаваше по-малко от час. Аутопсията на специалиста можеше да отнеме цял ден или дори повече.

За Рой винаги беше трудно да вижда Клио, докато е на работа, с важни, мрачни задачи, които изпълняваше всеки ден в контраст с живота ѝ у дома. И ѝ се възхищаваше още повече за това. Тя често му беше казвала, че най-голямото ѝ удовлетворение идва от това, че помага на безутешните близки в един от най-трудните моменти в живота им.

От собствените си разминавания на косъм със смъртта — и от опасностите, които грозяха всеки полицай — Грейс знаеше, че винаги има вероятност един ден и самият той да се озове на някоя маса за аутопсии.

Самата Клио също го знаеше отлично. Това беше слонът в стаята, за който рядко се говори. Независимо от размерите на сянката му. Той я уважаваше неимоверно заради работата и нагласата ѝ.

Бързо взе душ, избърсна се и слезе в кухнята. Сложи каша в микровълновата, отиде до аквариума на Марлон и пусна щипка храна.

— Добро утро, приятел, добре ли спа? Как я караш?

Отговорът на златната рибка беше същият като всеки път. Тя отвори и затвори уста няколко пъти, изплува на повърхността и глътна малко храна. Странна работа, помисли си Грейс, но това вероятно беше върховият момент от деня на Марлон.

Отнесе кашата си на масата, седна и започна да се храни, като прелистваше страниците на списание „Съсекс Лайф“. Но само секунди по-късно телефонът му иззвъня.

— Рой Грейс — отговори той.

— Добро утро, Рой.

Разпозна гласа на главния съдебен лекар на Брайтън и Хоув.

— Добро утро. Инспектор Анакин каза, че ще се обадите. — Всичките им разговори бяха изцяло по работа; тя не си падаше по любезностите и празните приказки.

— Рой, съобщиха ми за жител на Брайтън, някой си господин Шелби Стонър, който умрял след пътен инцидент в Марин Парейд в Брайтън. Има сериозни съмнения относно причините за смъртта му.

— Да, аз също имам въпроси за обстоятелствата.

— Както знаеш, лекарите, които са го поели, не смятат, че нараняванията от инцидента са достатъчни, за да причинят смъртта. Те подозират, че може би е бил отровен, вероятно ухапан от отровна змия, или е пипнал някаква тропическа болест. Един от парамедиците е работил в Африка преди години. Казва, че Стонър имал следи от ухапване на десния глезен, може би от змия. Трябва да извикаме патолог от Вътрешното министерство с опит в тази област. Има един, доктор Ник Бест. Свързах се с него и той ще дойде сутринта. Предстоят токсикологични тестове, по-късно ще имам повече информация, но просто исках да ти кажа как стоят нещата до момента.

— Благодаря — каза Грейс. — И моите предположения са същите.

— По-късно днес излизам в почивка — каза съдебната лекарка. — В момента имам недостиг на хора, така че Пени Скофийлд от

Западен Съсекс ми предостави един от своите патолози, Мишел Уебсдейл. Тя ще работи с теб.

— Ще чакам да ми се обади. Междувременно ще позвъня в Лондонската зоологическа градина веднага щом отворят, за да видя дали не могат да изпратят специалист по змиите да отиде с екипа, който ще претърсва дома на Стонър — за всеки случай. Току-що установих, че е живеел с приятелката си Анджи Бунсен, която няма криминално досие.

Рой затвори и се върна към изстиналата си каша. Често при разследване на убийства изпитваше дълбоко съчувствие към жертвите. Щеше обаче да му е трудно да изпитва подобно нещо към долен боклук като Шелби Стонър, чиито жертви често бяха възрастни и уязвими хора.

Много често на типове като Стонър, които помрачаваха живота на свестните хора, им се разминаваше десетилетия наред благодарение на несправедливата съдебна система. Същевременно Грейс си даваше сметка, че той е човешко същество, което въпреки криминалното си минало заслужава същото задълбочено разследване като всеки друг. Нямахше съмнение, че миналото на Стонър ще се окаже трагично, както се случваше при повечето злодеи — разпаднало се семейство, родители алкохолици или побойници, които никога не са му дали шанс в живота, никога не са му давали добър пример и не са установявали морални граници. Тъжна жертва на живота, лишена от бъдеще от преждевременна смърт. Грейс вече знаеше, че Стонър е имал приятелка и може би семейство, които също заслужаваха да положи усилия за тях.

55.

Понеделник, 2 март

Зъба се върна в хотела си малко след единайсет, след като бе извървял пеша няколкото километра до и от Родийн Кресънт. Беше разговарял с двамата строители, които бяха поляци и имаха проблем с английския. Обясни им, че е частен детектив, работещ за компания за автомобилни застраховки, и са му дали името на обитателката на къщата Джоди Бентли като свидетел на катастрофа. Но не успя да изкопчи много от тях.

Поляците работеха за лондонска компания за управление на недвижими имоти, наета от собственика на къщата, и в момента монтираха нови улуци. Имало влизане с взлом миналата седмица, поради което трябвало да заковат прозореца, през който проникнал обирджията. Изглеждаха радостни, че прозорецът е закрит — и двамата не понасяли влечуги. Видели жената — тя ги помолила да заковат прозореца, но не можеха да му кажат нищо за нея, нито кога се очаква да се върне.

Изглежда имаше само един начин да разбере — като наблюдава къщата, докато обитателката ѝ не се прибере. Колкото и време да отнемеше. Зъба нямаше нищо против.

Навремето като снайперист му се беше случило да кисне три седмици в черупката на една сграда, в убийствена жега, постоянно гладен и жаден, посещаван единствено от скорпиони, паяци и някоя случайна любопитна змия, докато чакаше мишената му да се появи на мерника му. Алените пръски, които изригнаха от главата на врага, когато най-сетне дръпна спусъка, бяха достойна награда за търпението му.

В сравнение с това седенето в колата под наем щеше да е направо лукс, независимо колко дълго ще му се наложи да чака Джоди Бентли.

56.

Вторник, 3 март

— Какво четеш, ангел мой?

Изтегната в син шезлонг до открития басейн на „Органза“, с трета „Мимоза“ за следобеда в чаша за шампанско до нея, Джоди Кармайкъл повдигна сламената си шапка и се обърна с усмивка към съпруга си от двацет и четири часа, върху чийто дебел зачервен корем лежеше разгънато списание за изкуство.

Бяха защитени от вятъра от високи прозорци от всички страни, а в другия край на палубата имаше кръгло джакузи. Зад него бяха наредени инвалидни столове, скутери и проходилки за възрастни.

— Тъкмо приключих Саймън Тойн. Сега чета книга за Мумбай, която намерих в корабната библиотека. Толкова съм развълнувана, никога не съм била в Индия.

— Шантаво място е Мумбай — каза той. — Преди няколко години ходих там да гледам крикет. Това е националният им спорт, едва ли не обединяващата им религия. Гледала ли си крикет?

Тя поклати глава.

— Така и не разбрах тази игра. Ти самият играеш ли?

— Навремето бях доста добър в подаването със завъртане — каза той и зарови в купата ядки до себе си. После щракна с пръсти на един минаващ стюард и излая нареждане да донесе розов джин на него и още една „Мимоза“ на съпругата му. Джоди трепна от грубото му отношение към симпатичния млад филипинец.

Продължи да чете. Най-съсредоточена беше върху четирите страници, посветени на фермата за крокодили. Преценяваше възможностите. Посетителите трябваше да минат през доста голям див терен и това беше добре. Точно на това се беше надявала.

Див терен.

Идеалният дом за студенокръвните създания, които обичаше и разбираше.

— Всъщност — рече той, — когато пристигнем в Мумбай, там ще има мач по крикет. Имат великолепен стадион. Мисля, че ще ти хареса много! Но разбира се, ако още предпочиташ крокодилската ферма...? — Гласът му беше пълен с надежда и тя не искаше да я помрачава.

— Мили, ама разбира се, ако предпочиташ това?

— Не бих си го и помислил, ангел мой — отвърна той. — Ако прекрасната ми млада жена се е настроила за фермата за крокодили, ще идем там. По дяволите, мога да гледам крикет по всяко време.

— Наистина ли си сигурен?

Той вдигна ръка и я задържа. Дланта му беше потна, отвратителна.

— Да съм с теб е единственото, което има значение. Не бих могъл да се съсредоточа върху крикета — в главата ми ще има много по-палави мисли!

— Обичам те палав!

— И аз теб. Какво ще кажеш да се върнем в каютата? Нали се сещаш, да се отървем малко от слънцето?

— Не поръча ли току-що питиета, любов моя?

— А... да, права си.

Джоди протегна свободната си ръка, плъзна я по оранжевите му гащета с щампи на долари и нежно го погали.

— Виждам, че тук нещо се изправя — каза тя, усещайки го как се втвърдява под дланта ѝ.

Той изпъшка от удоволствие.

Когато стюардът се появи с питиетата, тя побърза да отдръпне ръката си и отново се върна към книгата. Към снимките от фермата за крокодили.

Каква щастливка беше, че има такъв сладък, проявяващ разбиране съпруг.

И колко тъжно, че им остава още съвсем малко заедно, ако всичко мине по план.

Толкова тъжно, че едва не пророни крокодилска сълза.

57.

Вторник, 3 март

Хейдън Кели идентифицира жената от записа, осигурен от детектив Александър, който я показваше да влиза в залата за пристигащи на трети терминал на летище „Хийтроу“ на 20 февруари, петък, и после да тръгва към изхода.

Но засега нито един шофьор на такси или лимузина не си спомняше да е качвал някого с подобно описание.

Малко преди девет сутринта Рой Грейс мина покрай табелата в черно и златисто, на която пишеше „Градска морга на Брайтън и Хоув“. Докато паркираше на площадката отзад, Глен Брансън спря до него. Нямаше и следа от патолога от Вътрешното министерство, който трябваше да започне огледа на тялото на Шелби Стонър в 10 часа, след като пристигне от Бирмингам.

— Добро утро — поздрави го Брансън и като самозван моден гуру го изгледа от глава до пети, за голямо раздразнение на Грейс. Рой беше облечен за работа в тъмен костюм, бяла риза, едноцветна вратовръзка и излъскани черни обувки. — Очаквах да те видя в туид и галоши, да дъвчеш сламка — нали се сещаш, след като се премести в провинцията и тъй нататък.

— Ха-ха. Как е Шивон?

— Добре. През уикенда заведохме децата на един селски пазар да видят животни — навсякъде имаше пилета, зайци, морски свинчета и какво ли не. На Ноа би му харесало. Ако имаш нужда от пилета, продават.

Грейс се ухили.

— Обикновено си ги купувам от месаря в Хенфийлд.

— Много смешно. Виж, върнахме се по крайбрежния път и хлапетата ядоха чудесни бургери в едно заведение в Пийсхейвън. „Биг Маутс“, знаеш ли го?

Грейс поклати глава.

— Как вървят нещата между хлапетата и Шивон?

— Да. — Брансън се усмихна и за момент Грейс долови нещо тъжно в изражението му. — Трудно им е, нали разбираш. Но Шивон намира пътища до сърцата им, предимно като ги глези! И те наистина си падат по нея, което е добре, защото ще има моменти, когато ще трябва да ги гледа, без аз да съм наоколо. Поне разбира какво означава да работиш денонощно — нали знаеш, покрай собствената си работа. Не е като Ари, разбира с какво се занимаваме и в какви безумни часове трябва да работим. Но самата тя намира журналистиката за много по-изстискаваща, отколкото е очаквала като студентка.

— Къде е учила?

— В града, на място, наречено „Брайтън Джърнълист Уъркс“.

— Какво е това?

— Специализиран колеж. Обучават журналисти и работят тясно с „Аргъс“.

— Да се надяваме, че са я обучили по-добре от предшественика ѝ. От проклетия Спинела — каза Грейс.

Част от причината за разпадането на брака на Глен Брансън бяха дългите и чести неприемливи часове, в които работеше. Ари се беше хванала с друг мъж, който бе започнал да се държи като баща със сина им Сами и дъщеря им Реми. Брансън си върна тази роля веднага след смъртта на Ари. Грейс изпитваше облекчение, че колегата му е с жена, която разбира неговия свят.

Да си разследващ убийства детектив означаваше да сложиш работата си над семейството. Могат да те потърсят във всеки момент, по всяко време на деня и нощта и във всеки ден от годината. Ако телефонът звънне по време на коледния обяд, в разгара на празненството по случай рождения ден на дъщеря ти или докато си излязъл на вечеря да отбележиш годишнината от сватбата си, това е. Просто грабваш сака, който винаги е пълен с най-необходимите неща, защото може да ти се наложи да спиш в кабинета и да работиш дълги часове и дни без почивка.

— Тя иска ли да имате свои деца? — попита той.

Брансън кимна, после сви рамене.

— Това може да е проблем.

— Ти не искаш ли още?

Той отново сви рамене.

— Нашата работа... нали разбираш? Като охрана в нощен клуб поне имах определено работно време, дори да беше през нощта. Всеки знаеше кога ще съм си у дома и кога не. Можех да им бъда свестен баща. Дори когато започнах в полицията, беше добре. Всичко се промени, когато се преместих в „Тежки престъпления“ — и вече нямам нормален домашен живот.

Грейс прегърна приятеля си през масивните яки рамене и го стисна.

— Така е.

— Да. Знам. И винаги ще си бъде така.

— Освен ако не поискаш да те прехвърлят в друг отдел или в някой участък.

Брансън поклати глава.

— Няма начин, обичам тази работа. Веднъж ми каза, че никога не си искал да се занимаваш с нещо различно. Напълно те разбирам, аз съм същият.

— Гледай да ѝ се реваншираш, когато се прибираш късно. Предложи да приготвиш вечерята или ѝ вземи някакъв хубав и смислен подарък.

— Добър съвет.

Двамата стигнаха входа на моргата.

Голям матов прозорец от дясната им страна осигуряваше светлина за основната зала за аутопсии. Грейс натисна звънеца.

Секунди по-късно Клио отвори вратата облечена в зелени хирургически дрехи, ръкавици и бели гумени ботуши. Лицето ѝ грейна, когато ги видя.

— Здравсти, момчета. Чудесно е, че идвате преди патолога. Имам нужда от помощта ви за една малка дилема. — Тя целуна Брансън по бузата и Грейс по устните и ги въведе в съблекалнята.

Преоблякоха се и обуха гумени ботуши, след което Клио ги изведе в просторната открита зала за аутопсии. Мястото беше спретнато и подредено, сякаш уикендът току-що е свършил. Всички метални маси за аутопсии с изключение на една бяха празни и блестящи. В изолираната ниша вляво лежеше неподвижна фигура, облечена от глава до пети в черна гума, с две малки цепки за очите.

Клио спря до нея и махна маската, под която се разкри лице на възрастен мъж. Очите му бяха широко отворени и макар и мъртви,

сякаш проблясваха.

Брансън се изкиска непочтено.

— Ама че гумено момче си имаш тук!

Грейс се усмихна. Горкият човек изглеждаше нелепо.

— Май е умрял, докато си е прекарвал добре — каза той.

— Именно — потвърди Клио и също се усмихна. Към тях се присъедини Дарън, асистентът на Клио — приятен и добре изглеждащ млад мъж на около двацет и пет, с остър ум и щръкнала черна коса, облечен като останалите.

— Наричали го Гумения Джони — каза той и устата му се изкриви в усмивка.

— Кой го е наричал така?

— Явно всички момичета, които работят там.

— Гумения Джони не беше ли жаргон за кондом? — попита Брансън. — Гледах го в един филм... не беше ли „Квадрофения“?

— Проблемът ми — каза Клио — е, че този сладък старец, Иън Ролф, е посещавал една строга господарка в Солтдийн всеки понеделник сутрин през последните десет години. Казвал на жена си, че отива да играе голф, натоварвал стиковите в колата и заминавал при господарката. Вчера изведнъж престанал да диша. Изпаднали в паника, опитали се да го съживят, накрая повикали линейка.

— Инфаркт или инсулт? — предположи Грейс.

— Най-вероятно — отвърна Клио.

— Късметлия — отбеляза Глен Брансън. — Така трябва да си отиде човек. С чукане и надървен. По-добре, отколкото в инвалиден стол в старчески дом, докато си играеш на бълхи и опикаваш гащите.

Всички се разсмяха.

— Може би — съгласи се Клио. — Но какво да кажа на вдовицата?

— Истината — каза Грейс.

— Не мога, Рой! Жестоко е. Представяш ли си да научиш нещо подобно за човека, когото си обичал? Че те е мамил толкова дълго?

На вратата се позвъни и Клио отиде да отвори.

— Нужно ли е вдовицата да научава, Рой? — попита Брансън.

Грейс се загледа в лицето на покойния. Наистина изглеждаше щастлив. Лицата на повечето мъртъвци, с които си имаше работа, бяха замръзнали в маски на шок и болка.

— Сигурен съм, че за нея и семейството ѝ е по-добре да не научават. Но все пак трябва да знаят истината. Така или иначе тя ще излезе наяве.

— Да не би да намекваш да кажа на Шивон, за да го напише в „Аргъс“? Никога!

— Не намеквам подобно нещо. Но ще стане ясно при дознанието. По-добре е вдовицата да научи по-рано такава деликатна подробност.

Грейс се замисли за момент за собствения си голям проблем и кога ще каже на Клио.

— Добро утро на всички!

Обърнаха се и видяха висок, слаб мъж на около трийсет и пет, с дълга права коса, облечен в яке върху черна тениска, с джинси и скъпи маратонки в черно и бяло. Той влезе с лека пружинираща стъпка, следван от полицаия от Съдебна медицина Мишел Уебсдейл — стройна светлокоса жена, бивш служител в „Гранични агенции“, чиято привлекателна външност скриваше коравия ѝ характер. Дори зеленият хирургически екип ѝ стои като дизайнерско облекло, помисли си Грейс. Зад нея беше младият криминалист Крис Гий, също екипиран и с камера в ръка. Грейс винаги беше смятал, че той, също като Клио, изглежда твърде нежен за подобна мрачна работа, но Гий не можеше да бъде изкаран от релси почти от нищо — с изключение на децата. Децата въздействаха най-силно на хората от службите за бързо реагиране, без изключение.

Грейс протегна ръка на непознатия, който явно беше патологът Ник Бест от Вътрешното министерство.

— Аз съм старши детектив Грейс, а това е колегата ми детектив инспектор Брансън. — Той представи и Уебсдейл и Гий.

Бест имаше топла усмивка, но доста рязък характер.

— Радвам се да се запозная с всички ви. Е, доколкото разбрах, имаме случай на смърт от отравяне?

— Точно така — каза полицаият от Съдебна медицина.

— Ще ида да се екипирам.

— Ще ви заведа до съблекалнята. — Клио му се усмихна. — Насам. — Тя го поведе обратно към коридора.

Патологът я изгледа по начин, който никак не се хареса на Грейс. Наистина похотливо.

Не му хареса и усмивката, с която му отвърна Клио.

По дяволите, ревнуваше! И изпита почти нелепо облекчение, когато Клио се върна веднага. За първи път в живота си изпитваше подобно чувство. Не му хареса. И не хареса себе си заради емоцията.

— Е, момчета — рече тя. — Какво да правя с... Гумения Джони?

— Махни му екипа за огледа — каза Грейс. — Вдовицата трябва да го идентифицира официално. Ще ѝ бъде по-лесно, ако не е целият в латекс.

— Да, прав си — рече тя. — Благодаря. — И ги поведе към изолатора.

Докато се скупчваха около вратата и надничаха през стъклото към тялото на единствената маса, Клио ги инструктира да си сложат маските.

— Готово — каза Ник Бест и се присъедини към тях. Беше облечен в бял екип с маска, покриваща цялата му глава, сякаш се канеше да влезе в хранилище за ядрени отпадъци. В ръката си държеше малка чанта. — Да идем да видим *le plat du jour*!^[13]

Влезе в изолатора, следван от останалите. Грейс беше последен и се обърна да затвори вратата след себе си. Докато го правеше, Глен Брансън отстъпи шокирано крачка назад и възкликна с приглушен глас:

— Господи!

---

[13] Ястието на деня (фр.). — Б.пр. ↑

58.

Вторник, 3 март

Роули излезе за поредната игра на бридж в четири следобед и Джоди изчака няколко минути, за да е сигурна, че няма да се върне за нещо забравено, след което се преоблече. Сложи си повдигащ гърдите сутиен, прилепнало по тялото горнище, къса пола и сандали на висок ток, застана пред голямото огледало, усмихна се и беззвучно оформи с устни: „Толкова си секси!“.

Слезе до кабинета на корабния доктор на долната палуба в недрата на кораба, постави ръце на монтираното на стената устройство за дезинфекция и влезе. Обясни на сестрата причината за посещението си и тя я покани да седне и да попълни формуляр. После беше въведена в стаята за консултации, в която имаше кушетка за прегледи, табло за проверка на зрението, кошче за кърпи и бюро с компютърен монитор и клавиатура.

Д-р Гордън Риърдън беше очарователен сивокос мъж в елегантен бял костюм и горе-долу на възрастта на Роули, доколкото можеше да прецени. И със същия събличащ поглед, който се плъзна одобрително по цялото ѝ тяло. Джоди беше поне едно поколение по-млада от повечето пътници и на доктора едва ли му се случваше често да ухажва жени като нея на това плаване. Затова тя започна да флиртува сдържано с него, като срещна погледа му. Винаги ѝ беше харесвало да го прави. Обичаше да вижда в мъжките очи колко е привлекателна. И понякога се сещаше за младините си като грозно патенце. Сега животът беше далеч по-забавен.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Кармайкъл — каза той, сякаш внезапно слагаше край на играта и преминаваше в професионален режим. Посочи ѝ стола пред бюрото си. — Седнете. Какво мога да направя за вас?

Джоди сложи крак върху крак, после бавно го отпусна на пода, като се усмихваше мислено, докато той я гледаше.

— Откакто отплавахме от Дубай, се чувствам малко замаяна, докторе — излъга тя. — Питам се дали можете да ми предложите нещо? Видях някои да носят гривни за морска болест, но исках да ви попитам за становището ви, преди да си купя.

— Ох, горката — рече той. — Боя се, че на някои хора са им нужни няколко дни, преди да свикнат с клатушкането. Вземате ли някакви лекарства?

Тя поклати глава.

Той се зачете във формуляра, който беше попълнила при сестрата преди няколко минути.

— Случайно да сте бременна?

— Господи, не, надявам се! Съпругът ми си е направил вазектомия.

— Вазектомията не гарантира стопроцентова сигурност, разбира се. Имал съм пациентки, които са забременявали, а са си мислели, че са в безопасност.

— Не съм бременна, повярвайте! — Тя смени темата и подметна: — Работата ви сигурно е приятна. Постоянно ли сте на кораба?

— Не, всъщност се пенсионирах. Бях общопрактикуващ лекар в Чипинг Нортън в Оксфордшър. Занимавам се, колкото да се намирам на работа, като веднъж-два пъти годишно правя и това. С жена ми нямаме нищо против да плаваме безплатно срещу няколко часа работа на ден. Много е приятно.

— Чудесно!

— Е, нали разбирате, приятно е да работиш с щастливи хора. Човек тръгва на круиз, за да си прекара добре. Вие със съпруга ви забавлявате ли се?

— Много. Значи сте експерт във всяка област на медицината?

— Започнах като военен хирург, така че не бих се нарекъл специалист по всичко, но мога да се справя с повечето спешни случаи, които е най-вероятно да се случат на един кораб.

— Оперирате ли?

— Мога да премахна апендикс, ако се налага. Но за всичко по-сериозно сваляме пациента на сушата или викаме хеликоптер. — Той се усмихна.

Тя отвърна на усмивката му. Добре. Много добре.

Той отвори едно чекмедже зад бюрото си и извади блистер с хапчета.

— Сигурен съм, че ще се справим много бързо с морската болест, за да се съсредоточите изцяло върху забавленията!

— Благодаря — каза Джоди, докато той ѝ даваше таблетките и я инструктираше как да ги взема.

Тя вече разполагаше с всичко, от което се нуждаеше от тази кратка среща.

Знанието, че опитът му е ограничен. И че може да се справи с всички основни неща. Чудесно.

Съмняваше се някога да му се е налагало да се справя с онова, което беше замислила.

59.

Вторник, 3 март

През цялата си кариера Рой Грейс беше известен с новаторското си мислене и организирания си ум. Сега бе настроен сантиментално и натъжен, че това ще бъде едно от последните му разследвания в Първа стая за тежки инциденти — мястото, където беше водил всички разследвания на убийства в продължение на повече от десет години. Първа стая представляваше голямо открито помещение с три огромни работни станции, от които можеха да се водят три различни разследвания едновременно. Но засега той пропъди от главата си всички проблеми с промените, за да се съсредоточи върху задачата, пред която беше изправен.

„Паяк“ беше името, избрано на произволен принцип от компютъра на полицията на Съсекс за тази операция. След извършването на аутопсията на Стонър някой вече беше последвал традицията и бе лепнал на вратата карикатура, пародираща името на операцията — Спайдърмен, катерещ се по небостъргач.

Грейс беше събрал малък екип от доверени хора, сред които детектив инспектор Глен Брансън, детектив сержант Норман Потинг, детектив сержант Гей Бачълър, който беше определен за секретар, детектив сержант Кейл, детективи Ема-Джейн Боутууд, Алек Дейвис и Джек Александър, индексатор Аналийс Винир и един анализатор от Информационната система на Вътрешното министерство.

Всички бяха насядали около една от извитите работни станции в стаята. Другите две пустееха и Грейс беше доволен от това. Ако му се наложеше да разшири разследването — а инстинктът му казваше, че може да се наложи — щяха да разполагат с още пространство.

На стената зад тях бяха окачени четири бели дъски. На едната имаше снимки от аутопсията на Стонър, някои широкоъгълни, други в близък план. На втората се виждаха сведения за Стонър с няколко негови снимки, сред които стандартните затворнически и една странна, направена със светкавица, доста размазана. Изглеждаше

направена случайно и увеличена. На третата имаше свалена от интернет снимка на змия с бежови, кафяви и черни шарки. На четвъртата се мъдреше карта на източната част на Брайтън, на която с червен маркер грубо бе оградена площ от около два и половина квадратни километра.

Пред Грейс лежаха бележките му, написани от новата му асистентка Лесли Хилдрю, бележникът му и чаша хладко кафе, което трябваше да разбърка с нож, защото всички лъжици от кухненския бокс бяха изчезнали, както обикновено. Той погледна бележките си и започна рутинно:

— Часът е осемнайсет и трийсет, трети март, вторник. Вечерен брифинг на операция „Паяк“, разследваща подозрителната смърт на Шелби Джеймс Стонър.

Продължи с очертаване на обстоятелствата, като се спря върху опасенията на парамедика от хеликоптера, че макар да е умрял на мястото на произшествието, нараняванията на Стонър не са били достатъчно тежки, за да го убият — най-много да парализират долните му крайници. Парамедикът изпратил кръвни проби в болница „Гай“, където имаше специализирано отделение за тропически болести и отрови.

Било установено, че в тялото на Стонър има токсини от пясъчна усойница, както и усложнения от септицемия^[14]. Следите, взети първоначално за дупки от игла, се оказали от ухапване от змия. Септицемията вероятно се дължеше на замърсени тъканни влакна, попаднали в крака и вкарали бактерии в кръвоносната система.

Норман Потинг вдигна ръка.

— Да, Норман?

— Ако представлява интерес, шефе, наскоро четох, че в Индия от змийски ухапвания умират десетки хиляди хора на година. Доста висок процент от смъртните случаи се дължи именно на тази твар. — Той посочи бялата дъска.

— Благодаря, че го сподели, Норман — каза Грейс.

— Показва колко е смъртоносна — промърмори недоволно Потинг.

— Може би няма да е зле да провериш дали Стонър не е ходил в Индия наскоро — предложи му Грейс.

— Онова лайно? Сигурно най-близкият му контакт с Индия е някоя индийска закусвалня, в която не си е платил.

Останалите се засмяха.

Годеницата на Потинг беше загинала трагично преди няколко месеца и Грейс продължаваше да се отнася меко с него, докато се опитваше да превъзмогне загубата.

— Нищо чудно — каза той и отново погледна бележките си. — Първоначалната цел на това разследване е да се определи как и къде Стонър е влязъл в контакт с това влечуго. Случайно ли е било, или някой е използвал змията, за да го убие? Установихме, че в дома на приятелката му Анджи Бунсен, където е живял, не са били гледани змии. Според нея Стонър работел нощна смяна като хамалин в склад за автомобилни части в Индустриален парк „Давигдър“. Проверихме и се оказа, че нямат такъв служител. Мобилният телефон и лаптопът на Стонър са предадени на Техническия отдел за анализ и ще видим какво ще открием в тях. На телефона му има снимка, която може да представлява интерес за нас. — Грейс посочи дъската със снимките на Стонър и графиката с контактите му. — Тази, размазаната. След малко ще се върна отново на нея. Надяваме се по телефона да разберем движението на Стонър. Жалко, че не е по-нов модел, така бихме могли да научим точния адрес от вградения джипиес. Да не забравяме, че Стонър беше ключова цел в операция, свързана с кражбата на скъпи автомобили. Трябва да установим дали смъртта му не е свързана по някакъв начин с това. Дали не си е развалил отношенията с групата? Дали някой от тях не гледа змии? Междувременно се нуждаем от следната информация...

Той отпи от кафето си и продължи, като даваше задачи на отделните членове на екипа си.

— Трябва да проверим полицейските бази данни за всички, с които е имал контакт. С кого е бил свързан. Кой е бил в колата с него, когато са го спирани. Какви глоби за нарушения са му налагали в последно време. Трябва ни пълен КАРН на колата му, за да видим къде е ходил в дните преди смъртта си.

КАРН — камерите за автоматично разпознаване на номера — покриваха повечето пътища в Съсекс и Великобритания. През последните няколко години ставаше все по-възможно да се проследи

движението на всички превозни средства в много части от страната, понякога минута по минута.

— Трябва и да направим обиск на имота, в който е живял с Анджи Бунсен — продължи Грейс.

— Звучи горещо — обади се Потинг.

— Горещо ли? — не разбра Грейс.

— Горелката на Бунсен! — Потинг се изкиска на шегата си и се огледа, но беше посрещнат само от мълчаливи погледи и намек за усмивка на лицето на Гай Бачълър.

— Благодаря, Норман — каза Грейс. — Имаш за задача да съставиш списък на всички търговци на отровни влечуги в Съсекс, Съри, Кент и Хемпшър. Освен това провери всички интернет търговци. Разбрах, че трябва да имаш разрешително от Агенцията за околната среда, за да държиш отровни животни в страната. Виж дали Стонър е гледал такива.

— Други, освен себе си ли? — не се сдържа Потинг.

— Искам също спешно да разбереш кой в града гледа отровни змии, Норман. Ако някоя е избягала, трябва да бъде намерена бързо. — Грейс се обърна към Александър. — Джак, искам да съставиш списък на всички разрешителни за опасни животни в същите графства. Виж също дали в района няма никакви асоциации или клубове на любители на влечуги. Могат да се окажат полезни източници на информация.

— Да, сър.

Грейс се обърна към детектив сержант Кейл.

— Таня, ти поговори с оперативните работници, виж какво можеш да научиш за движението на Шелби Стонър през последните два месеца и особено през последните две седмици.

— Да, сър.

Всички поглеждаха с ужас и любопитство към първата дъска, върху която бяха закрепени снимки от аутопсията, на която бяха присъствали Грейс и Брансън по-рано през деня. Централната показваше лицето на Стонър в близък план. От ужасно издутите му очи се стичаха струйки съсирена кръв. На друга снимка на ръцете му също имаше съсирена кръв, течаща изпод всеки нокът.

Грейс обърна нова страница от бележките си и вдигна очи.

— За онези, които се интересуват от въздействието на отровата на пясъчната усойница, това е докладът на патолога.

Той се вгледа за момент в страницата и зачете бавно, като се запъваше на някои думи.

— Хематологичните аномалии са най-честите ефекти от змийските отравяния като цяло. Предизвиканата от отрова коагулопатия е най-честата и най-важната от тях. Други хематологични аномалии са антикоагулантната коагулопатия и тромботичната микроангиопатия. Предизвиканата от отрова коагулопатия представлява активиране на съсирването от прокоагулантни токсини, което води до изчерпване на съсирващия фактор и коагулопатия. Типът на прокоагулантния токсин се различава при отделните видове змии и може да активира протромбин, фактор X и фактор V, или да изразходва фибриноген. Най-сериозното усложнение при предизвиканата от отрова коагулопатия са кръвоизливите, включително и вътрешночерепните, които често са фатални. При *Echis carinatus* (пясъчна усойница) продължителността на абнормалното съсирване може да се сведе от повече от седмица до дващест и четири-четиридесет и осем часа. — Той вдигна очи и се усмихна. — Още ли сте с мен?

Гай Бачълър поклати глава.

— Изгубих се още на първото изречение.

Потинг се обади отново.

— Ако съм разбрал правилно, от тези отрови при някои обстоятелства Стонър би могъл да е малко мъртъв, но сега е сериозно мъртъв, така ли?

— И аз не бих могъл да се изразя по-добре, Норман — отвърна Грейс. — Като подминем сложния медицински жаргон, пясъчната усойница убива жертвите си, като ги превръща в хемофилици. Отровата ѝ въздейства върху системата за съсирване, която е нашата защита да не ни изтече кръвта, ако се порежем. Щом целият коагулант се изразходва, в тялото започват кръвоизливи. Ако се порежете, докато се бръснете, кръвта ви може просто да изтече от порязаното.

— Звучи ми, сякаш е бил ухапан от някого от приятелите си — отбеляза Гай Бачълър.

Някои около масата закимаха в знак на съгласие.

— Но защо една змия ще поиска да се сприятелява с Шелби Стонър? — попита Джак Александър.

— Добре! — намеси се Грейс. — Стига шеги! — Загледа се за момент в бележника си. — Хипотезата ми е следната. Изглежда, че Стонър е умрял от ухапване на отровна змия, което може да е станало случайно, но има и вероятност смъртта му да е свързана с престъпната му дейност. Възможно е някой да е искал да се отърве от него. Затова разследваме смъртта му и трябва да установим фактите. Възможно е също да се е опитал да открадне тези създания — или за себе си, или по нечия поръчка. Причината ми да мисля така е тази фотография.

Той стана, отиде до бялата дъска и посочи размазаната снимка, направена със светкавица.

— Вгледайте се внимателно и искам да ми кажете какво виждате.

— Адски грозна мутра — каза Потинг.

— Още нещо, Норман? — попита Грейс.

— Да, прилича ми на таван. По-фокусиран, отколкото Стонър — каза Потинг.

— Доста изпипани корниз, като от някоя викторианска къща — отбеляза детектив сержант Бачълър. — Но прозорецът вдясно, от който се вижда само горната част, изглежда като имитация на тюдорска къща. Знам го, защото двамата с Лена живяхме в такава.

— Какви са онези стъклени шкафове? — попита детектив Дейвис. — Приличат ми малко на неща, които можеш да си купиш в „Икеа“.

— Мисля, че са контейнери. — Глен Брансън стана и се вгледа по-внимателно. — Или аквариуми?

— Вивариуми ли имаш предвид, Глен? — каза Бачълър. — Мисля, че това е правилното им име.

— Точно така, Гай. Контейнери за влечуги, които им осигуряват микросистема на естествената им среда — каза Грейс. — Някои изглеждат свободно стоящи, докато други са вградени.

— Аха, значи Стонър е живял в такова нещо, а? — попита Потинг. — Чудесен дом за него.

Без да му обръща внимание, както правеха повечето от екипа, когато ставаше досаден, Брансън попита:

— Какво означава тази снимка?

— Изглежда, че я е направил случайно — каза Грейс. — От предишните дни няма други снимки, нито по-късни. Трудно може да се различи изражението на Стонър, очевидно не е позирал за снимката и

дори не гледа към камерата. Датата е интересна — снимката е направена миналия вторник вечерта, на двајсет и четвърти февруари. На отровата на пясъчната усойница ѝ трябва от двајсет и четири часа до няколко дни да убие жертвата си. Стонър е ударил колата си към осем вечерта в неделя, първи март.

Грейс погледна бележките си.

— Тази информация е от Техническият отдел. Освен това ми дадоха приблизителното местоположение — вероятно снимката е направена в къща в района на Родийн. Важното е, че от района има множество сигнали за обира през последните два месеца, като всички отговарят на почерка на Стонър. — Той стана, отиде до дъската с картата на Брайтън и посочи оградената с червено площ.

— Значи смятате, че може да е влязъл в къщата, за да открадне отровни влечуги, и е бил ухапан? — попита Боутууд.

— Това е едната версия, която обмислям засега, Е-Джей — каза Грейс. — Случайната снимка. Малкото порязване на дясната му ръка, забелязано от патолога. Може да е паднал и тварите да са се измъкнали от контейнерите си. Трябва да разпитаме отново приятелката на Стонър, Анджи, при това спешно. Трябва също да разберем откъде са дошли тези вивариуми и кой ги е монтирал. Не може да има много къщи с подобни стаи. — Той погледна към детектив сержант Кейл. — Таня, задачата е сериозна, така че си събери екип — от Джон стрийт, ако се наложи. Проверете строителните фирми и отделните майстори, които биха могли да монтират вивариумите в къща в Родийн през последните няколко години.

— Да, сър — каза тя.

Грейс я харесваше. Червенокоската бе постъпила в екипа му след трагичната смърт на Бела Мой миналата година и имаше топъл характер и силна воля.

— Някой съобщавал ли е за обир в района през онази нощ, сър? — попита Дейвис.

— Не — отвърна Грейс. — Но може би не са сигнализирали, защото са държали влечугите незаконно.

— А може би някоя змия е ухапала и собствениците? — предположи Потинг.

— Защо му е на човек да държи подобни домашни любимци? — попита Е-Джей. — Трябва да си малко смахнат за подобно нещо.

— Да, аз самият бих предпочел нещо по-приятно за гушкане — отвърна Грейс. — Не мога да си представя да влезеш в магазин за домашни любимци и да си излезеш със змия, способна да убие човек.

Телефонът му иззвъня и го прекъсна. Грейс погледна дисплея, но видя само думата МЕЖДУНАРОДНО. Вдигна извинително пръст и се обади — можеше да е свързано с д-р Крисп.

Моментално позна гласа на немския детектив.

— Марсел! — тихо рече той. — На среща съм. Спешно ли е, или да ти се обадя след половин час?

Кулен звучеше по-сериозно от обикновено. Странно сериозно. Само с няколко думи му каза причината да го търси.

Грейс замръзна.

---

[14] Обща гнойна инфекция — Б.пр. ↑

60.

Вторник, 3 март

Излегнала се в леглото в каютата и отпиваща от шампанското, донесено от иконома, Джоди обмисляше как вървят нещата с Роули. Дотук добре. Познаваше достатъчно брачното законодателство, за да отблъсне претенции от роднините му, но нямаше представа за цялото му имущество, нито за завещанието му. Надяваше се, че ще се измъкне с прилична сума, най-малко с няколко милиона. Но не и с достатъчно, за да си купи вила на Комо за петдесет милиона паунда.

Повече от всичко на света искаше да заведе родителите си в Италия, да ги качи на лодка на Комо, да минат покрай мижавите вили на Джордж Клуни, Ричард Брансън и всички останали. После да видят най-зашеметяващата от всички и тя да каже на лодкаря да спре на кея й.

И да погледне физиономиите на родителите си.

И да им каже: „Добре дошли в къщурката ми за почивка!“.

И Каси най-сетне би казала: „Еха!“.

Всичко благодарение на една змия.

Е, донякъде, разбира се. Прекрасни, прекрасни създания.

Отвори лаптопа и написа в защитения си с парола дневник:

Колко точно се различаваме от змиите? Ето една интересна математическа загадка. Генетичното сходство между кравите и змиите е двацет и пет процента. Между хората и кравите сходството е осемдесет процента. Значи сходството между хората и змиите е двацет процента.

Предполагам, че при някои процентите са много повече. Има хора, които са истински рептилии.

Заклинателите на змии използват музикален инструмент, наречен пунги — свирка, изработена от катуна и тръстикови тръби. Но те махат или зъбите, или

отровните жлези на змиите, а някои зашиват устите им. Заклинателят седи извън обсега на змията, защото тя възприема него и свирката му като заплаха.

Всичко това е измама.

Достатъчно е само да се обърнете към Библията. Псалм 57, стихове 3-6: „В сърце си кроите беззаконие, на къпони туряте злодействата, що сте сторили на земята. От самото си рождение са отстъпили нечестивите; от майчина си утроба се заблуждават, говорейки лъжа. Отровата им е като змийна отрова, като отрова на глуха аспида, която затиква ушите си и не слуша гласа на заклинателя, най-изкусния в заклинания“.

Мога да ви кажа още нещо, което змиите не обичат — научих го от покойния си съпруг Кристофър Бентли, който гледаше змии и беше експерт по отровните твари като цяло. Змиите не обичат да им извличат отровата.

Усещането е невероятно! Хващаш змията — в моя случай пясъчна усойница — с пръсти, точно зад главата, и я притискаш към твърда повърхност. Казвам ви, това наистина не ѝ харесва. Но ако продължавате да притискате на правилното място, в горната част на врата, на ръба на стъкленица, тя изплюва отровата си. Това не е чудесен начин да се сприятелиш със змия — но всъщност никой никога не би се сприятелил със създание, което може да те възприема само по един начин — като обяд!

Убий или ще бъдеш убит. Това е правилото в животинското царство. И на човешката раса. Ако искаш да оцелееш, както искам аз, следвай пътя на Ка, който е казал: „Животът не е въпрос на шанс, а въпрос на избор“.

Аз направих своя избор. И всичко се получава доста добре.

Джоди знаеше нещо важно за змийската отрова — тя започва да се разгражда скоро след като е извлечена, и губи силата си. Единственият начин да се запази е като бъде незабавно изсушена чрез замразяване.

И когато бъде рехидратирана, е силна почти колкото прясно извлечената.

А Джоди разполагаше с малко такава отрова в хладилника на минибара.

61.

Сряда, 4 март

Утрото настъпи с млечнобял изглед към залива на Мумбай. Джоди се облегна на парапета и се прозя. Беше станала рано, почти не бе мигнала заради съпруга си, който хъркаше като африканско диво прасе. Но тя не искаше да го буди. Какво пък, нека да се порадва на последните си няколко дни. Ала решението ѝ не се дължеше на някакъв алтруизъм.

Не искаше да прави нищо, което би могло да събуди подозренията му.

Облечена в тениска с дълги ръкави, с леки джинси и гуменки, с чаша кафе в ръка, тя вдиша топлия влажен въздух и се наслади на прекрасната гледка към паметника Портата на Индия на брега, който приближаваше все повече. Гората от небостъргачи. Дългият извит мост с нещо като платно в средата. Хора в малки рибарски лодки, които им махаха.

Тя им помахаше в отговор.

Три часа по-късно микробусът си проправяше мъчително бавно път през невъзможния сутрешен трафик на Мумбай с постоянния рев на клаксони. Увита в шал заради пуснатия максимално климатик, Джоди сънено изглежда как някакъв човек избута покрай тях количка с тенееки, след което се облегна на Роули, който снимаше всичко, което се изпречваше пред очите му — предимно автобуси, камиони, мотопеди и велосипеди — и заспа. Когато се събуди, още пълзяха през същата врява на клаксони и в същия ужасен трафик. Навсякъде около тях се издигаха високи, занемарени колониални сгради с бели стени.

— Изумителен град, нали, ангел мой? — попита той.

— Изумителен.

Задряма отново на пресекулки и най-сетне усети, че увеличават скорост. После се събуди от усещането, че намаляват. Видя табела през

прозореца.

САНДЖАЙ ГАНДИ,

НАЦИОНАЛЕН ПАРК „БОРИВАЛИ“

Секунди по-късно навлязоха в гъста зелена гора.

Еlegantно облеченият екскурзовод от кораба Дийпак на висок глас им каза, че ако имат късмет, ще видят най-различни птици, сред които синя мухоловка и марибарски дрозд. Продължи с изброяването на птици и накрая каза, че ако са истински късметлии, може да зърнат и тигър.

На Джоди изобщо не ѝ пукаше за птиците. Не беше поискала да дойде тук заради тях.

Причината се намираше в десния джоб на панталоните ѝ.

Накрая микробусът спря и екскурзоводът им каза, че могат да оставят вещите си вътре, без да се притесняват, че ще им ги откраднат. Джоди си сложи слънчевите очила и сламената шапка и щом слязоха, бяха наобиколени от тълпа крещящи хора, предимно деца, които им предлагаха пластмасови крокодили, снимки от Мумбай, модели на Тадж Махал и куп други туристически боклуци.

Джоди не им обърна внимание и подаде ръка на Роули, за да му помогне да слезе. Той вече започваше да се поти във влажната сутрешна жегата под свирепото слънце. С широкопола бяла шапка като онези на съдиите на крикет, облечен в ленена риза, светлосини панталони и сандали, с огромен фотоапарат на гърдите и примигващ към светлината и наобиколилата го тълпа, Роули изглеждаше като типичен турист — и заради жегата сякаш бе остарял с десет години, откакто напусна убежището на кораба.

Дийпак ги поведе покрай дългата опашка пред портала, приличащ на миниатюрен храм, към един страничен вход, където ги представи на друг екскурзовод — усмихнат индиец в бяла курта и със зъби, които сякаш бе взел назаем от дядо си. В едната си ръка той държеше кочан билети, а в другата табелка с надпис „ОРГАНЗА“ ВИП.

— Здравейте, аз съм Пракаш, вашият водач във фермата за крокодили! — извика им той. — Сега ще посетим крокодилите. Всички ли понасяте крокодили?

Групата пътници — до един възрастни, с изключение на Джоди — му се усмихнаха с половин уста.

— Няма от какво да се безпокоите. Те са човекоядци, но ги тъпчем с пилета, така че не са много гладни. Аз съм екскурзовод от петнайсет години и досега нямам нито един изяден посетител! Ето какво ви гарантирам — ако бъдете изядени, ще си получите обратно парите за билета! Честно, нали?

— Съвсем честно! — извика му една възрастна дама. Неколцина се разсмяха. Нервно.

— Добре, а сега ме последвайте — в крокодилска формация, да! Стойте плътно един до друг. Безопасност в групата!

Джоди спря да си завърже гуменките, докато групата продължи послушно напред в крокодилска формация. Роули я изчака търпеливо и продължиха малко след тях.

— Може би е най-добре да ги настигнем, любов моя — малко неспокойно рече той.

— Мразя организираните групи — отвърна тя.

Поддържаха постоянно темпо на трийсетина метра зад групата. След десет минути стигнаха до началото на гора, от едната страна на която имаше голямо тресавище. Малък крокодил се печеше на слънцето само на няколко метра от пътеката. Джоди различи във водата чифт очи над вълничките.

— Направо настръхвам от тези твари — каза Роули.

— Прекрасни са, скъпи. Снимай ме до онзи. — Тя спря и се върна, докато не се озова на сантиметри от приличащото се влечуго.

— Любов моя, това не ми харесва — рече той. — Знаеш ли как убиват жертвите си? Завличат ги под водата и ги давят, след което ги трупат в нещо като подводен килер, като ги оставят месото им да омекне за няколко дни, преди да ги изядат.

— Всички са нахранени, нали така ни каза Пракаш!

Роули със съмнение вдигна фотоапарата, насочи го към нея и щракна бързо.

— Добре, да продължаваме!

Останалата група почти се беше скрила от поглед. Продължиха по тясната кална пътека между гората и тресавището отляво и откритата вода отдясно, в която се виждаха още крокодили.

— В тях има нещо вълшебно, не мислиш ли, скъпи? — попита Джоди, докато пъхаше ръка в джоба на панталона си. Беше отработвала движението няколко пъти, за да е сигурна, че го е овладяла напълно.

— Не, не мисля. Намирам ги за отвратителни и страшни. И могат да надбягат човек.

Изминаха още няколко крачки. Гората отляво се стъстяваше. Внезапно Джоди се препъна и падна, като извика от болка и остана да лежи по очи на земята.

— Аууу! Ударих си проклетото коляно.

— Джоди! — възкликна Роули. — Горкият ми ангел! — Той коленичи до нея. — Дай ръка.

Тя се пресегна към него и щом той започна да я вдига, използва хватка, която беше научила от уроците по джудо преди години, за да го придърпа към себе си и да го събори, без дори да е разбрал, че е било нарочно. Докато той падаше по очи, тя извади змийския зъб от джоба си и го заби в левия му глезен, след което го прибра.

— Аууу! По дяволите! — извика той. — Нещо ме ужили или ухапа!

— Какво има, любов моя?

— Глезенът ми! По дяволите!

— Кой глезен? — Тя му помогна да се изправи. — Кой глезен?

— Десният.

Тя клекна и вдигна крачола му. Имаше малка раничка с капка кръв.

— Нищо не виждам, любов моя — каза тя.

— Усетих нещо! Определено усетих нещо.

— Къде? — Тя прокара пръст по глезена му, като избърса кръвта.

— Тук ли?

— Да.

— Нищо не виждам.

— Ехо! Ехо! Господин и госпожа Бяла и Сламена шапка! Всичко наред ли е? — извика екскурзоводът им, като тичаше разтревожен към тях.

— Да! — отвърна тя.

— Абсолютно наред — потвърди съпругът ѝ. — Просто се препънах.

— Но приятно, нали? — попита Пракаш с обезоръжаваща усмивка.

— Много приятно — каза Джоди.

— Мой дълг е да ви предложа най-добрите си услуги. Никъде няма да се препънете по-добре! Мога ли да ви помогна с нещо?

— Добре съм, благодаря, Пракаш — каза Роули.

— Щом вие сте щастливи, и аз съм щастлив!

— При това много — рече Джоди. — Няма как да сме по-щастливи.

62.

Сряда, 4 март

Поръчката, направена от Зъба по интернет, пристигна в хотела му в единайсет сутринта в сряда. Той даде бакшиш на младия мъж, който качи голямата кутия в стаята му, след което сложи на вратата табелката „Моля, не безпокойте“.

Всичко беше тук, точно както го беше поръчал. Извади нещата едно по едно и ги изпробва. Работеха чудесно. Излезе и купи раница, след което внимателно постави всичко вътре. Довечера, когато се стъмнеше, възнамеряваше да се върне в празната къща. Щеше да му е нужно време да изпълни задачата, но нямаше за къде да бърза. Разполагаше с цялата нощ.

И след това — покой.

Зъба не се усмихваше често. Но сега го направи.

63.

Четвъртък. 5 март

— Рой? Рой? Рой?

— Ъ?

— Добре ли си? Толкова си неспокоен.

— Колко ешасъ?

— Два и петнайсет. Непрекъснато се мяташ, въртиш и викаш насън. Какво има? Кракът ли те боли?

Грейс се обърна в леглото и докосна с нос лицето на Клио.

— Извинявай.

— Кошмар ли сънува?

— Да. Извинявай, че те събудих.

Полежаха мълчаливо.

— Искаш ли да ми кажеш?

Искаше да ѝ каже, при това страшно много. Винаги си обещаваха един на друг, че няма да имат тайни. Но как можеше да ѝ каже? Темата табу. Санди.

Откакто бяха заедно, Клио неведнъж се бе опитвала да го накара да продължи след първата си жена. Разбираше го, но в лоши моменти ѝ се случваше да му каже, че се чувства така, сякаш се е омъжила не само за него, но и за призрак.

Санди.

През януари Рой бе погледнал жената в болничното легло. Санди. Беше отрекъл пред себе си, че е тя, но знаеше истината и я потискаше. В един момент тя щеше да излезе наяве, но как можеше да започне този разговор, за бога? И да се справи с последиците? Щяха да са му нужни часове, може би дни, за да се оправи с Клио — ако тя изобщо приемеше положението — и с всички власти.

Според информацията, с която разполагаше досега, Санди е била пристрастена към хероина за известно време и се е изчистила. И има син.

Както и да е.

Двамата със Санди многократно бяха правили опит за дете, но безуспешно. А сега тази жена имаше дете.

И залозите покрай новия му живот бяха толкова високи. Миналото си беше минало. Значи жената в клиниката беше Санди. Но вече не неговата Санди. Каквото и да е ставало в главата ѝ тогава, тя беше взела решението да го напусне и да изфабрикува изчезването си — да му причини десет години истински ад. Той нямаше намерение да разстройва живота си сега, колкото и злощастно да бе положението ѝ.

Но през последните две нощи не беше в състояние да спи нормално.

След обаждането на Кулен. Грейс го беше срещнал за първи път преди няколко години. След това Кулен му беше помогнал при изясняването на една възможна информация за Санди, когато Рой беше отишъл в Мюнхен — както се оказа, напразно.

— Рой — каза му той този път. — Всичко добре ли е? — Гласът му звучеше странно колебливо.

— Много добре. А при теб? Още ли караш като Луис Хамилтън?

— Да! Имам нова кола, „Сироко Сторм“. Бърза! Някой път ще те повозя!

Грейс си спомни как караше приятелят му при първото му посещение в Германия. Самият той обичаше колите, но при 250 км/ч по аутобана, докато Кулен постоянно откъсва очи от пътя, за да говори с него, изживяването беше изнервящо.

— Очаквам го с нетърпение — отвърна Грейс с фалшива бодрост.

— Е, за жената, която дойде да видиш през януари в „Клиникум Швабинг“? Да се увериш, че не е бившата ти жена Санди?

— Да? Как е тя?

— Не е добре. Рой. Състоянието ѝ е нестабилно. Прогнозите са лоши. Но има нещо, което трябва да знаеш.

— Слушам те.

— Пратих четката за коса за ДНК анализ. Току-що получих резултатите. Съвпадението е категорично. Жената е Санди.

64.

Петък, 6 март

Зъба наблюдаваше топло облечения мъж на шейсет и няколко. Появяваше се всеки ден по едно и също време — беше толкова редовен, че можеше да си свери часовника по него. Сега човекът вървеше по улицата към него и четеше роман; държеше го толкова високо, че трябваше да вирне глава, за да вижда страницата.

В някои дни Зъба правеше обиколката от няколко километра, за да се упражнява, а ходенето пеша му даваше добра възможност да се оглежда внимателно. Освен това на прозорците на някои къщи имаше знаци на „Квартална стража“. Имаше вероятност някой бдителен обитател да съобщи, че е видял една и съща кола да се появява в района няколко дни поред. Пеша биеше по-малко на очи.

Докато се разхождаше недалеч от къщата на Джоди, забеляза някои от другите редовни минувачи. Мъжът с тъжен поглед, бутащ инвалидния стол на съпругата си, до който се мъknеше дебелото им куче. Жената с безумна прическа в бял джип, която стигаше до края на алеята си и цяла минута се оглеждаше, преди да изкара колата на празната улица. Майките, водещи децата си на училище. Разносвачът на вестници в малката си мазда, който спираше пред къщите, изтичваше до вратите и се връщаше на бегот обратно. Пощальонът с червения си ван, разнасящ пощата в 9:30.

През цялата седмица пощальонът достави само три пратки до къщата на Джоди. Зъба влизаше вечер да ги провери. Всички бяха циркулярни писма, адресирани „До обитателя“.

Наглеждаше къщата всеки ден от осем сутринта до шест вечерта, когато започваше да се смрачава. През цялата седмица времето беше добро — до тази сутрин, когато здравата заваля. Това беше добре, защото означаваше по-малко хора навън. Но сега отново бе сухо и облаците се бяха разкъсали. Зъба се запита как ли се забавлява Джоди на „Органза“. Може би плаването беше платено с откраднатите фалшиви двеста хиляди долара?

В десет сутринта мръсен бял ван влезе през портата на Родийн Кресънт 191 и се спусна по стръмната алея.

Зъба продължи да се разхожда по улицата. Когато стигна номер 191, погледна надолу и видя, че задните врати на вана са отворени и някакъв здравеняк на четиридесет и няколко в работни дрехи и гумени ботуши разтоварва градинарски инструменти. Отстрани на вана беше изписано „Градинарски услуги Степни“.

Зъба слезе небрежно по пътеката до мъжа.

— Здравейте, току-що се нанесохме и търсим градинар — каза той с фалшивия си английски акцент и посочи неопределено с палец някъде зад себе си.

— Ще ви дам визитка — отвърна мъжът. — Ще трябва да се обадите в офиса. Момент.

Зъба изчака, докато градинарят отиде до кабината на вана. След малко човекът се върна и му даде изписана със зелено визитка.

— Живеещите в тази къща могат ли да дадат препоръки за вас? — попита Зъба.

— Тук живее сама жена — каза градинарят. — Почти не я виждам.

— Ясно. Как ѝ е името?

— Не знам — сви рамене градинарят. — Работя за компанията и просто ходя на адресите, които ми дават. За две години едва ли съм разменил и десет думи с нея.

— Къщата нейна ли е, или живее под наем? — попита Зъба.

— И това не мога да ви кажа, сър. Съжалявам.

Зъба го остави, качи се обратно на улицата и тръгна надолу към морето, като си мислеше за загадъчната жена. Много малко снимки в къщата. Никакъв контакт с работещите в имота ѝ. Никакви съобщения на телефонния секретар. Сякаш обичаше да е невидима. Това го уреждаше идеално.

Щеше да мине време, преди някой да забележи, че е изчезнала. Време, през което той отдавна ще се е махнал. С флашката. Щеше да я намери, където и да я е скрила. Щеше да му каже.

Не искаше да привлича внимание към себе си, а и започваше да огладнява. Тръгна обратно към центъра на Брайтън с мисълта, че по-късно ще продължи наблюдението си. Докато вървеше, се сети за едно заведение за бургери на име „Гръбс“, където бе ял при предишното си

посещение в града и където правеха сносни сандвичи. Продължи по Сейнт Джеймс стрийт към него.

След като се нахрани, тръгна към морето, слезе по стъпалата до Мадейра Драйв и пресече улицата. Продължи на запад покрай релсите от лявата си страна и пустия каменист плаж зад тях. Вървеше и мислеше, но на всеки няколко минути се разсейваше от звънците на велосипедите по велоалеята в края на тротоара. Студеният югозападен вятър фучеше в лицето му.

Къде ли е скрила флашката? Беше претърсил всеки квадратен сантиметър в къщата, тавана, градинския навес. Не се чувстваше удобно в Брайтън. Макар да беше дошъл тук, използвайки едно от фалшивите си имена, той знаеше, че все още е издирван в града. След измъкването си в залива Шоръм миналата година беше проверил онлайн новините у дома. Онзи детектив Рой Грейс и хората му бяха заявили, че е изчезнал и вероятно се е удавил. Но след борбата с чернокожото ченге на пристанището знаеше, че полицията вероятно разполага с неговата ДНК. Колкото по-скоро се махнеше оттук, толкова по-добре.

Чувстваше се раздразнен и без цел. Колко дълго щеше да му се наложи да чака завръщането на кучката? Искаше да си е у дома, на лодката си, под топлото слънце, с другаря си.

Йосарян му липсваше.

Липсваше му повече, отколкото всяко човешко същество.

Докато вървеше покрай кея със сергиите, предлагащи млечни шейкове, понички, палачинки и хотдог, и с часовниковата кула над входа, пред която имаше табела с пирамида, рекламираща „Най-добрата риба и картопки в Брайтън“, изведнъж си спомни за ваканциите от детството си в Атлантик Сити с една от приемните си майки. Горещи летни дни, в които се шляеше безцелно сам по крайбрежната алея, като избягваше туристите, бутани в колички, докато тя седеше пред игралните автомати.

Играеше на автоматите по цял ден, наредила монети до себе си, с пластмасова чаша бира в едната ръка, дърпаше ръчката или натискаше копчетата, вираше се във въртящите се плодове през дима на неизменната цигара, увиснала на устните ѝ. Когато печелеше, го подкупваше с шепа монети и той веднага отиваше да ги похарчи на стрелбището.

Винаги се опитваше и обикновено успяваше да отбележи максималния брой точки. Когато се проваляше, се ядосваше и неведнъж бе чупил стъклото или пушката.

Отдясно имаше аквариум, а срещу него на оживеното кръстовище се издигаше боядисана в кремаво и червено постройка с реклама „Риба и картофки Хари Рамсдън“.

Отсреща, от страната на кръстовището, беше жълто-белият хотел „Роял Албион“. На тротоара бяха натрупани бурета бира. Зъба продължи натам, като мина покрай едно кафене и тъмносива напречна дига. Колко време трябваше да чака кучката да се върне от плаването си?

Пресече велоалеята и зачака зеления светофар на кръстовището. Връщаше се в хотела си, без да знае какво да очаква от остатъка от деня. Чакане. Нямаше нищо против чакането. Обичаше да чака. Да оставя времето да се изнизва. Може би щеше да отиде на кино или да погледа телевизия в стаята си.

Светофарът светна зелено. Зъба се канеше да пресече, когато му хрумна нещо. Защо не се разходи по кея? Да види дали няма стрелбища. Можеше да се поразсее с нещо.

Обърна се, напълно забравил велоалеята. Докато пристъпваше напред, чу звънец, тракане и вик, после писък на гума върху метал. Миг по-късно отгоре му се спусна сянка. Последва удар, който го запрати настрани. Видя как тротоарът се надига да го удари в лицето.

В главата му избухнаха фойерверки.

Настъпи тишина.

65.

Петък, 6 март

Малко след дванайсет Рой Грейс, все още погълнат от новините за Санди, седеше в големия кабинет на Касиън Пю и пиеше кафе от порцеланова чаша. Разсеяно забеляза лъжичката в чинийката и си помисли, че тук, в светая светих на централата на полицията, лъжичките едва ли изчезват. Запозна началника си с развитието по екстрадирането на Едуард Крисп от Франция и на операция „Паяк“, разследването на подозрителната смърт на Шелби Стонър.

Или ако трябваше да е по-точен — и за явно раздразнение на шефа си — с липсата на напредък и по двата случая. С малко късмет щеше да има новини от френската полиция след няколко дни, както го бяха уверили. Задачите по операция „Паяк“, които бе дал на екипа си преди три дни, засега почти не даваха резултат. Проверката на движението на Стонър след излизането му от затвора беше разкрила известна информация, но не много.

Записите от КАРН и от останалите 350 охранителни камери в града показваха, че напоследък Стонър неведнъж е посещавал скъпия район Родийн. Посещенията съвпадаха с подадените сигнали за обيري в къщи от квартала. Но благодарение на орязания бюджет обирите, освен онези, в които бе застрашен човешки живот, бяха станали престъпления с нисък приоритет. Това направо вбесяваше Грейс. Спокойно можеше да си представи близкото бъдеще, когато човек ще се събуди, ще открие крадец в дома си, ще се обади на спешния телефон и оттам ще му кажат да им прати имейл.

Приятелката на Стонър Анджи Бунсен бе разпитана подробно, но не беше казала нищо полезно. Оказваше се, че Стонър я е лъгал, че си е намерил работа в склад — най-вероятно за да прикрие, че се занимава с обيري. Не беше казала нищо съществено по време на разпитите. Стонър по всичко показвал, че възнамерява да се поправи и да спести пари, за да си купи лиценз за таксиметров шофьор. Бунсен

не можеше да разбере как приятелят ѝ би могъл да има нещо общо с отровни змии.

Проверката на Джак Александър на всички получили разрешително за държане на опасни животни по силата на закона от 1976 г. беше разкрила само шепа хора, сред които полицейски инспектор, за когото знаеха, че гледа питон. Животните на всички останали също бяха напълно законни.

Бяха се свързали с доставчиците на вивариуми и бяха посетили всички клиенти, които държаха на отчет, но не откриха нищо посмъртоносно от контейнер джебрили^[15], които бяха нападнали един от тях и му бяха отхапали пръст. В града имаше асоциация на собственици на влечуги, но никой от членовете ѝ не беше и чувал за Шелби Стонър.

Сведенията от информаторите за Стонър и сътрудниците му след последното му излизане от затвора засега не бяха донесли нищо ново. Проверката на предплатения телефон и компютъра му също не бе разкрила неочаквани контакти или нещо друго, освен размазаната снимка. Единственото лице, с което Стонър се беше срещал редовно, беше дребен пласъор на наркотици и крадец на коли на име Дийн Уорън, който явно също беше член на бандата, замисляща да краде скъпи автомобили. Подобно на Уорън, Стонър имаше връзки с дребни престъпници в градчетата Кроули и Хейстингс в Съсекс. Всички те бяха разпитани, но засега никой не бе казал нищо съществено.

За изненада на Грейс, вместо да му се ядоса, че не е разрешил бързо случая, Пю подходи прагматично.

— Май трябва да приемем, че каквото и да се е случило, Стонър не е от хората, за които си заслужава да се пилеят ресурси, Рой. Прав ли съм?

— При сегашния климат трябва да се съглася, сър.

— Браво на теб. — Пю, облечен в бялата си куртка с еполети, с блестящата си руса коса и ангелските си сини очи, му се усмихна снизходително. — Имам добри новини, които несъмнено ще ти харесат. Току-що научих от нашия нов началник на полицията Лесли Манинг, че Бела Мой е наградена посмъртно с Кралския орден за храброст. Доколкото разбрах, двамата с Норман Потинг са били двойка?

— Повече от двойка, сър. Бяха сгодени и се канеха да се оженят.

Пю кимна.

— В такъв случай излиза, че детектив сержант Потинг ще съпровожда майката на Бела на церемонията. Член на кралското семейство ще връчи медала по-късно през годината. Но по случай наградата ще организираме местно събитие с началника на полицията.

— Много уместно.

Пю кимна.

— Аз ще се погрижа. А сега, по работа. Искам да продължиш разследването на Стонър, но не се пресилвай. По-добре да насочиш енергията си най-вече върху Крисп. Щом ни го предадат, ще има много работа покрай повдигането на обвинение и всичко трябва да бъде изпитано до най-малкия детайл. Това ще бъде един от най-знаковите процеси на всички времена и не искам никакви пропуски. Разбрано?

— Да, сър.

Както винаги, Грейс зачака ужилването. И то дойде бързо и изкусно от човека, който навремето тайно бе наредил на екип да претърси и разкопае градината на дома на Грейс и Санди по подозрение, че той я е убил.

— Колко жалко, че славата за залавянето му отива у френската полиция вместо при нас, нали, Рой?

На Грейс му идеше да отговори, че всъщност не е така. Но това щеше да е спор, който не можеше да спечели. Истината беше, че операция „Хейуейн“ която бе ръководил, успешно беше идентифицирала и открила първия сериен убиец в Съсекс от много десетилетия. Благодарение на усилията на Грейс и хората му Едуард Крисп беше хванат натясно в подземен тунел, който се беше срутил, като едва не уби Рой и неколцина от колегите му. Тогава изглеждаше сигурно, че Крисп е мъртъв. Но въпреки това той се беше измъкнал като по чудо.

В крайна сметка Грейс стана старши следовател. Колкото и малки да бяха шансовете Крисп да е оцелял, той някак го беше направил. Кое то в очите на Пю съвсем основателно означаваше, че Грейс е оплескал нещата. Държал е престъпника в ръцете си, а той му се е изплъзнал. Нямаше значение, че Грейс се намирал в болница с надупчен крак, когато Крисп се е измъкнал. Той беше ръководител на операцията и следователно вината бе негова. И на всичкото отгоре, повторното му залавяне си беше чист късмет, макар че благодарение на

бързото предоставяне на детайлите за Крисп френската полиция бе успяла да действа решително.

— Да — каза Грейс. — Мисля, че в сравнение с Крисп Хари Худини е направо аматьор.

— Имайки предвид всичко, което беше научил в хода на операцията, би трябвало да си наясно с това — отвърна със саркастичен тон Пю. Той изгледа Грейс за няколко секунди и продължи: — Честно казано, повечето хора на мое място биха те отстранили от случая след подобно фиаско. Но аз искам да разбереш, че въпреки различията ни в миналото не съм отмъстителен човек. Давам си сметка, че поради раняването ти има смекчаващи вината обстоятелства и не съм забравил как миналата година рискува живота си, за да спасиш моя. Затова ти прощавам. Просто се погрижи да няма издънки от момента, в който ни предадат Крисп. Успешното съдебно преследване ще зависи от теб. Ясно ли се изразих?

— Напълно, сър — сковано отвърна Грейс.

— Ще ти дам един съвет, Рой. Не се учим от успехите, а само от грешките си. Гледай да го запомниш.

— Ще го запомня.

---

[15] Дребен гризач, подобен на хамстер. — Б.пр. ↑

66.

Петък, 6 март

— Как се чувствате, господин Кармайкъл? — попита д-р Райерсън, докато влизаше в каютата. Беше малко след шест вечерта и съпругът на Джоди беше останал на леглото през последните два дни, като повръщаше непрекъснато и караше единствено на подсладени напитки. Беше отказал да се обърне към лекаря — каза на Джоди, че от опит в плаванията знае, че ако докторът сметне, че е пипнал нещо заразно, може да сложи и двамата под карантина в каютата за цели дни. Накрая обаче се предаде и я помоли да го извика.

— Ужасно — отвърна той, като притискаше носна кърпа към носа си, за да спре кървенето.

— Съпругата ви ми каза, че завчера сте вечеряли стриди. След това сте пили мартини, шампанско и бяло вино?

Джоди хвана съпруга си за ръката.

— Малко прекали, нали, скъпи?

Той кимна.

— Възможно е да не са ви понесли. Стридите и алкохолът са опасна комбинация. Но има ли нещо друго, за което се сещате?

— Вчера — апатично рече Роули. — Не, извинете. Завчера, в крокодилската ферма. В Мумбай. Бях ухапан.

— Ухапан?

— Нещо ме ухапа.

— Къде?

— По крака... глезена. По десния глезен.

— Спъна се и падна. Каза, че му се е сторило, че нещо го е ухапало — потвърди Джоди. — Погледнах крака му, но не видях нищо.

Докторът повдигна чаршафа и внимателно огледа глезена, като се мръщеше.

— Има едва различим белег, но не виждам никакво подуване — каза той. — Може да е било някакво насекомо. Ако ви е ухапало нещо

отровно като змия или паяк, глезенът ви със сигурност щеше да се подуе.

Той премери температурата на Роули и погледна термометъра.

— Хммм. Температурата ви е доста висока. Може да е от храна, бацил или реакция от ухапване от насекомо. — Той погледна Джоди. — Вие добре ли се чувствате?

— Напълно. — Тя му се усмихна.

Докторът разпита Роули за медицинската му история, после порови в чантата си, която беше оставил на пода, и извади спринцовка и стъкленица.

— Ще ви бия антибиотик и след няколко часа отново ще мина да ви видя. — Той се обърна към Джоди.

— Мисля, че е по-добре да останете при съпруга си и да го наглеждате. Съветвам ви довечера да използвате румсървиса.

— Да — каза тя. — Да, разбира се. Изобщо не бих го оставила сам. Можете ли да обясните кървенето от носа?

— Кръвното му налягане е малко високо, което може да се очаква предвид състоянието му. Вероятно е от него.

— Благодаря.

— Добре — каза докторът, докато приготвяше инжекцията. После се усмихна. — Сигурен съм, че скоро ще бъдете като нов, господин Кармайкъл — каза той. — Най-добре да не ядете нищо, но ви съветвам да пиете вода, колкото поберете.

— Не си падам по водата — каза Роули Кармайкъл и го погледна мрачно. — Знаете ли какво е казал У. К. Фийлдс за водата?

— Актьорът ли?

Роули кимна.

— Никога не пийте вода. Защото рибата мърсува в нея.

Докторът се разсмя.

— Е, има логика, предполагам!

В същия момент най-ненадейно Кармайкъл повърна струя кръв и стомашен сок.

67.

Неделя, 8 март

Издаденият в безсъзнание американец в легло 14 беше докаран в интензивното отделение на Кралската болница на графство Съсекс в петък следобед. Беше зле, скенерът показва мозъчна контузия от тънко като косъм спукване на черепа, както и две счупени ребра и няколко натъртвания и охлузвания на десния крак. Двамата велосипедисти, които се бяха надпреварвали по велоалеята, също се намираха в болницата — единият със счупена ръка и изкълчено рамо, а другият с разбито коляно.

Американецът беше идентифициран по шофьорската му книжка като Джон Даниълс с адрес в Ню Йорк. В портфейла му имаше касова бележка от хотел „Уотърфронт“ в Брайтън. От болницата се свързаха с хотела, но там нямаше гост на име Джон Даниълс, макар че бе отседнала голяма група американци, дошли в града на някаква конференция. Полицията в Брайтън отправи искане към нюйоркската полиция за координати на близките на пострадалия, но засега нямаше отговор.

И ето че следобед дежурната сестра, която отговаряше за него, се появи и обяви развълнувано, че пациентът дава признаци, че идва на себе си.

— Добре дошли обратно, господин Даниълс.

Зъба премигна. Пред него имаше някакъв размазан силует. Очите му бавно се фокусираха и той видя мъж в началото на трийсетте с късо подстригана коса, облечен в син хирургически екип и с клипборд в ръце. До него стояха жена от арабски произход, облечена по същия начин, и мъж в тъмни панталони, бяла риза с къси ръкави и авторитетен вид.

Зъба ги зяпна неразбиращо. В Ирак ли беше?

— Обратно? — попита той. — Обратно ли?

— Аз съм доктор Мартин, това е господин Бъкстон, нашият консултант неврохирург, и регистраторът. Намирате се в Кралската

болница на графство Съсекс.

— Болница?

Зъба си мислеше, че се намира в болница в Ирак. Прострелян ли беше? Помнеше как над него се надига някаква сянка. Това беше всичко.

— Болница? — неразбиращо повтори той. — Док Мартен. Ботуши?

Мъжът в бялата риза се усмихна едва забележимо.

— Много добре.

Зъба присви очи към него. От ЦРУ ли беше?

— Вълчица — започна да бръщолеви Зъба. — Ботуши „Хиляда мили“.

Онзи с бялата риза се усмихна отново.

— Много добре!

— Как се чувствате, господин Даниълс? — попита мъжът с късата коса и сините дрехи.

Беше обучен да мълчи, ако го заловят. И затова, загледан в сините завеси около него и в монитора, показващ жизнените му показатели, той не каза нищо.

Намираше се в някаква военна болница. Надяваше се да е американска.

Затвори очи и се унесе.

Медицинският екип остана около него няколко секунди, после мина през завесите и се отдалечи, за да не ги чуе.

— Известно време ще бъде объркан — каза неврохирургът. — Скенерът не показва увреждания на мозъка. Има контузии, характерни за подобни инциденти, и ще отнеме време, докато отшумят. След два дни ще дойда да го видя отново. Ако в състоянието му настъпи някаква драстична промяна, незабавно ме уведомете. Най-голямата опасност е церебрален кръвоизлив, а скенерът не показва такъв.

Докато вървяха през отделението, Зъба се мъчеше да си събере мислите. Все едно се опитваше да хване мятаща се риба с мазна ръка.

Изплъзна се.

Всичко отново потъна в мрак.

68.

Понеделник, 9 март

Дъждовният уикенд само задълбочи мрачното настроение и объркването на Рой Грейс. В събота се бе опитал да загърби неспокойните си мисли и да се съсредоточи да прекара времето с Ноа, който беше на осем месеца и вече пълзеше доста бързо. Освен това се зае да махне тапетите от свободната стая в къщата, да изследва един нов район с Хъмфри и да се опита да го научи — засега неуспешно — да не обръща внимание на овцете в съседното поле. Имаха и среща с човек от „Съсекс Оук Фреймърс“ за разширението, което искаше да направи на кухнята — стига да получат разрешително за преустройство.

Разрешително за преустройство беше мръсен израз в селото заради предложението, което всички смятаха за абсурдно, наблизко да бъде построено цяло ново градче. Срещу проектите имаше активни протести от страна на една местна група, която го беше поканила да стане техен говорител. Наложих му се да откаже с неохота заради работата си в полицията, но като частно лице ги подкрепяше.

В събота вечерта оставиха Ноа на грижите на Кейтлин и двамата с Клио събраха малко багаж и отидоха да вечерят в „Кат Ин“ в Уест Хоутли. Накрая в опита си да се отпуснат и двамата прекалиха с пиенето и вчера сутринта се върнаха с махмурлук при пищящия Ноа. Грейс се чувстваше виновен, че Ноа бе прекарал по-голямата част от неделата пред телевизора, докато той се възстановяваше.

Можеше да мисли единствено за Санди. Която в момента лежеше в болницата в Мюнхен. И може би гаснеше?

Трябваше да я види още веднъж, преди да е отишла завинаги в гроба или в крематориума.

Трябваше да сложи край. Заради себе си и заради Клио.

През уикенда Клио неведнъж го беше питала какво не е наред и всеки път той се беше измъквал с обяснението, че се безпокои заради Крисп.

Но в действителност почти не помисляше за серийния убиец. И почти не мигна през уикенда.

Санди.

Просто не можеше да събере кураж да поговори с Клио и нереалистично се надяваше, че всичко ще отминe.

Но нямаше. Никога нямаше да отминe. Не и докато не сложи край. Това беше единственият начин.

Трябваше да отиде в Мюнхен и да я види отново.

Това го плашеше адски. Спомни си израза „И истината ще ви направи свободни“.

Но дали?

Ами ако стане обратното?

Имаше лошо, наистина лошо предчувствие.

Докато стоеше под душа след ранния сутрешен крос с чувството, че изобщо не е имал уикенд, той разбра какво трябва да направи.

Но не беше сигурен как да го направи.

69.

Понеделник, 9 март

Час по-късно в кабинета си Рой Грейс започна седмицата по обичайния начин, с преглед на сводката от последните няколко дни. Имаше няколко обира на жилища, две кражби на рейндж роувъри и изчезнал уязвим тийнейджър, който бил видян за последно да отива към Дюкс Маунд, популярно свърталище на гейове. Неприятен инцидент с велосипеди в петък недалеч от кея, след който американец и двама велосипедисти се озовали в болница, сигнал за обир, извършен в пет сутринта в неделя от двама младежи и една жена, които откраднали мобилния телефон и портфейла на мъж в центъра на града.

Малко след като се зае с документите около Крисп, получи есемес от сестра си, която питаше кога да мине да види „любимия си и единствен“ племенник и да им погостува известно време.

В отговор той ѝ изпрати снимка на смеещия се Ноа с вдигнат във въздуха палец, сякаш приема, и ѝ предложи няколко дати, които бяха удобни за двамата с Клио.

В десет сутринта проведе среща с финансовите следователи детектив сержант Питър Билин и Кели Никълс, които се занимаваха със сложната задача да съберат документите за собственост върху къщата до дома на Крисп, в която той беше извършил някои от убийствата си. Почти сигурно беше, че Крисп е собственик на имота.

Малко след единайсет неочаквано му се обади Том Хейнс, детектив от Интерпол в Лондон.

— Сър — каза му той, — официално е уредено двама от хората ви да заминат за Лион и да сътрудничат на френската полиция във връзка с Едуард Крисп.

Веднага щом приключи разговора, Грейс съобщи на Касиън Пю, след което се обади на Глен Брансън и го помоли да дойде в кабинета му. Докато чакаше, той се облегна назад в стола, затвори очи и отново се потопи в тревожните мисли.

— Не издържаш на темпото ли на стари години?

Грейс сепнато отвори очи и видя високия детектив да се извисява над него.

— Някога да си чувал за елементарна проява на възпитание, наричана чукане на врата?

— Да, но не исках да те будя. Има случаи стари хора да умрат от стряскане.

Грейс му се усмихна.

— Ха-ха. — После го измери с поглед. — Да не би да си си намерил почасова работа като фар?

— Какво?

Брансън беше облечен в тесен тъмнокафяв костюм и жълта вратовръзка, която сякаш светеше. Грейс я посочи.

— Може да е полезна нощем, ако спре токът.

— Затова ли поиска да ме видиш? За да се подиграваш на облеклото ми? — Брансън отиде при стола пред бюрото, завъртя го, както му бе навик, и го възседна, като подпря ръце на облегалката и погледна въпросително шефа си.

— Май разходката ти до Лион ще се осъществи — каза му Грейс.

— Това означава ли, че трябва да ям онези вонящи наденички? С жабешки бутчета и охлюви?

— Ако френските колеги проявят гостоприемство и те заведат на ресторант, ще е грубо да откажеш. Не бива да разваляш нашето *entente cordiale*!^[16]

— Гадост — направи гримаса Брансън.

— Не прецаквай нещата, друже!

Глен Брансън го погледна.

— Нямам намерение да прецаквам нищо, ясно?

— Крисп е подлец. Не му позволявай да те омотае със сладки приказки.

— Нямам планове да правя секс с него.

Грейс се ухили.

— Не си негов тип, така че на твоє място не бих се безпокоил. И за да съм сигурен, че няма да залитнеш по някого, пращам с теб и Норман Потинг.

— Норман? Той ли ще ми е дружката?

— Искам ви и двамата там. Норман още преживява тежко смъртта на Бела. Мисля, че два̀йсет и четири часа почивка ще му се

отразят добре. Не че бих пожелал компанията ти и на най-лошия си враг.

— Днес преливаш от майтапи. Помниш ли как гледахме у вас „Последният детайл“ онази нощ, когато Ари ме изхвърли?

Грейс се намръщи.

— Говори ми нещо.

— Джак Никълсън и Отис Йънг ескортираха млад моряк до затвора. Ранди Куейд. Помниш ли?

Грейс кимна.

— Да, май спомена, че е един от любимите ти филми. Та какво?

— Беше за връщане на затворник.

— Никълсън и Йънг не заведоха ли Куейд в бардак?

— Ето, виждаш ли? Паметта ти още я бива. Не е зле за старец.

— Я чупката! И да не си посмял да се върнеш и да ми кажеш, че си завел Крисп в бардак, защото ти е дожаляло за него.

Брансън вдигна ръце.

— Майтап!

— Не виждам нищо смешно в човек, убил пет, ако не и повече жени. Казвам ти го за всеки случай.

— Аз също не виждам.

— Добре, говори с Тони Кейс да ви уреди пътуването. Доколкото разбрах, можете да вземете „Юростар“ до Лил и оттам с нормален влак до Лион.

Телефонът му отново иззвъня. Марсел Кулен. Това беше второто обаждане, което очакваше тази сутрин.

Помоли го да изчака за момент, закри микрофона и се обърна към Бранеън.

— Така. *Alles ist klar?*^[17]

Детектив инспекторът схвана намека и излезе от стаята, като затвори след себе си.

— Съжалявам, че те безпокоя — каза Кулен. — Но реших, че трябва да знаеш, че състоянието на Санди мъничко се подобри. Искаш ли да дойдеш да поговориш с нея?

Грейс се замисли за няколко секунди.

— Да, да, разбира се. Аз... следващите няколко дни са ми натоварени, но ще я видя колкото се може по-скоро.

— *Ja*. Обади ми се. Тя не се е разбързала да се отпрати на последното си пътуване.

Грейс се усмихна на черния хумор на германеца.

— Ще ти се обадя при първа възможност.

— Добре. — Кулен замълча за момент и мълчанието му стана осезаемо. Рой Грейс долавяше колебанието му. После добави: — Рой, трябва да ти кажа, че според мен решението ти да дойдеш е добро. Почтено е.

— Надявам се, Марсел.

Затвори и отново позвъни на Глен Брансън.

— Глен, имам нужда от съвета ти по един въпрос. Би ли дошъл отново?

Докато Глен се настаняваше срещу него, Грейс му разказа новините от Германия.

— Какво да правя според теб, по дяволите?

— Мамка му, приятел! Ох, мамка му! — Брансън замълча за няколко секунди. — Ама че гадост. Господи. Какво мисли Клио?

— Тя не знае.

— Какво? — Глен се умълча отново, като мислеше усилено. — Винаги си го знаел вътре в себе си, нали? Че все още е жива?

— Така ли?

Инспекторът стана, заобиколи бюрото му и го прегърна. Грейс вдиша острия му одеколон.

— Да. Знаеш го. Трябва да кажеш на Клио.

— Какво да й кажа, по дяволите?

Брансън се върна на мястото си, седна и се наведе, така че се оказаха лице в лице.

— Истината например?

Грейс впери поглед в него.

— Страхувам се да не изгубя всичко.

— Клио е умна жена. Сигурен съм, че и тя дълбоко в себе си знае, че Санди е жива някъде. Виж, можеш да видиш колко много те обича, всички го виждат. Но аз понякога виждам и страх в очите й. Страхът, че това може да не продължи дълго. Страх какво ще се случи, ако Санди изведнъж отново се появи в живота ти.

— Много пъти съм й казвал, че това няма да промени нещата. Че я обичам повече, отколкото някога съм обичал Санди.

— И тя вярва ли ти?

— Така мисля.

— Добре, значи сега е шансът ти да ѝ го демонстрираш.

— Какво искаш да кажеш?

Глен Брансън вдигна ръце във въздуха.

— Виж, мамка му, какво пък знам аз? Самият аз здравата се провалих с брака си. Не съм най-подходящият за даване на подобни съвети. Но въпреки това ще ти дам един.

Грей му се усмихна.

— Е?

— Прибираш се и казваш на Клио. Не е нужно да го правиш веднага. И друже, предлагаш ѝ да дойде с теб в Германия, за да се срещне със Санди.

На екрана на Грейс се появи съобщение за получен имейл, но той не му обърна внимание.

— Да не си откачил? Да водя Клио да се срещне със Санди?

— С много неща е така, друже. Ставащото в главата ти е по-лошо от действителността. Нищо, което виждаме с очите си, не може да бъде толкова плашещо, колкото онова, което си представяме. Като онази сцена от „Психо“, в която Джанет бива заклана зад завесата на душа. Хичкок е хитър. На практика не виждаш почти нищо. Само камата, как нанася удар след удар. Виждаш кръв. Но не и голото ѝ тяло, нарязано на парчета. То е в главата ти.

Грейс го погледна въпросително.

— Откакто с Клио станахте двойка, от нейна гледна точка сте били трима — ти, тя и призракът на Санди. Сигурно от самото начало е лежала в леглото и си е представяла какво ли ще стане, ако Санди се върне. Покажи ѝ истината. Заведи я да се срещне с чудовището.

— Ами ако се получи обратен ефект?

— Има само един начин да се получи обратен ефект. Ако застанеш до леглото на Санди и осъзнаеш, че си с неправилния човек. Това ще стане ли?

— Не — прочувствено каза Грейс. — В никакъв случай.

— Значи имаш златна възможност. Ако наистина обичаш Клио, а аз знам, че е така, това може да е единствената ти възможност. Убий демона.

— Ами ако Клио...?

— Повярвай ми. Няма. Няма да каже „не“.

Докато Брансън си тръгваше отново и затваряше, за да остави Грейс сам с терзанията му, телефонът иззвъня.

— Рой Грейс — отговори той.

Беше Мишел Уебсдейл от „Съдебна медицина“.

— А, старши детектив?

— Да, здрасти, Мишел. Казаха ми, че ще ми се обадиш.

— Ами... ааа... да, сър, но всъщност не се обаждам за Шелби Стонър, а по друг въпрос. Във връзка с възрастен жител на Брайтън на име Роули Бърнет Кармайкъл, който умрял, след като се разболял на круизен кораб. Обстоятелствата около смъртта му се смятат за подозрителни.

— Нима? Знаете ли причината за смъртта?

— Ами да, точно затова реших, че може да проявите интерес. Станало му зле след посещаване на природен резерват край Мумбай в Индия. Лекарят първоначално предположил, че е пипнал някакъв бацил, който върлувал из кораба, или че се е натровил с храна, но после силно се разтревожил, когато Кармайкъл развил други симптоми и започнал да се пита дали не са свързани с нещо, приличащо на следа от ухапване по крака му, макар че нямал подуване, както е в обичайните случаи. Веднага щом стигнали в Гоа, той бил откаран в местна болница, но умрял по пътя. От направената аутопсия станало ясно, че е умрял от ухапване на отровна змия. Според симптомите се предполага, че става въпрос за пясъчна усойница, но чакат потвърждение след излизането на резултатите от токсикологичните тестове.

— Пясъчна усойница ли? — каза Грейс.

— Да.

— Същата отрова, за която предполагаме, че е убила Шелби Стонър?

— Именно.

Грейс се замисли. Днес беше понеделник, 9 март. Шелби Стонър беше умрял преди седмица от ухапване на пясъчна усойница.

— Ама че съвпадение. Двама жители на Брайтън умират от едно и също в рамките на седмица... и на хиляди километри един от друг. Странно, не мислиш ли?

— Вие сте детективът, сър — ведро отвърна Мишел Уебсдейл. — Какво е вашето мнение?

Грейс си спомни думите на Потинг.

— Доколкото разбрах, пясъчните усойници убиват хиляди хора на година в Индия.

— А в Съсекс?

— Доста по-малко, предполагам — иронично отвърна Грейс.

— Проверих смъртните случаи в Съсекс от ухапвания на отровни змии, откакто се води статистика. Няма нито един. Нито пък на двама жители на Съсекс за една седмица. Да се надяваме, че е просто съвпадение, както сам казвате. Имате ли причини да смятате, че може да е нещо друго?

Грейс се поколеба. Мислеше усилено, като внимаваше да не падне в капана, за който се предупреждаваше толкова често — да не предполага нищо. Но чутото не му харесваше.

— Мисля, че трябва да знаем повече за обстоятелствата. Трябва ли да правим втора аутопсия тук, Мишел?

— Законът изисква репатрираното тяло да бъде първо балсамирано.

Грей изруга под нос. Балсамирането не правеше втората аутопсия невъзможна, но едва ли щяха да открият допълнителни улики.

— Патологът от Гоа посочил ли е точната причина за смъртта?

— Да. Потвърди, че смъртта е настъпила от ухапване на змия, почти сигурно от *Echis carinatus* — това е латинското име на пясъчната усойница, сър.

— Благодаря за урока по биология. Каква информация за жертвата имаме?

— Ами засега съвсем оскъдна, осигурена от корабния ковчежник. Роули Кармайкъл е бивш търговец на картини. Потърсих го в Гугъл и Уикипедия. Бил е много видна фигура в света на изкуството. Трагедията е, че се оженил на борда преди седмица, миналия понеделник, за много красива и очевидно много по-млада дама. Естествено, тя е съкрушена.

— Значи са били на меден месец?

— Така изглежда. Тя също е от Брайтън.

— Разпитана ли е?

— Била е със съпруга си на сушата и е била разпитана от полицията в Гоа. Чакам да получа сканираните ѝ показания. Ще ви ги препратя веднага щом дойдат.

— Тялото на Кармайкъл кога ще бъде върнато в Англия?

— В момента уточнявам това с полицията в Гоа, старши детектив. Мисля, че през следващите няколко дни вдовицата възнамерява да се върне у дома с него.

— Какво знаем за нея? — попита той.

— Засега само онова, което е написала във формуляра — името ѝ Джоди Кармайкъл, по баща Данфорт, и адрес в Брайтън, в Александра Вилас.

Грейс мислено си отбеляза да каже на някого от хората си да провери на кои летища може да се върне. После попита Уебсдейл дали би могъл да му намери снимки на двойката, както и маршрута на кораба и списъци на пътниците и екипажа.

Наред с личния му кошмар, нещо в този случай започваше да безпокои Грейс, макар че още не беше сигурен какво точно.

---

[16] Сърдечно съглашение (фр.). — Б.пр. ↑

[17] Всичко ясно ли е? (нем.). — Б.пр. ↑

70.

Понеделник, 9 март

Грейс затвори и се замисли. Проблемът със Санди временно отива на заден план. Двама жители на Брайтън умират от ухапване на змия в рамките на една седмица. При това от един и същи вид змия. Подозрителният му по природа ум му казваше, че не може да става въпрос за съвпадение, колкото и да приличаше на такова.

Започна да си записва идеи. После вдигна телефона и помоли детектив сержант Гай Бачълър да дойде в кабинета му.

— Гай, може да отсъствам два-три дни — каза Грейс няколко минути по-късно на едрия, миришещ на цигарен дим детектив, който седеше пред него. — Искам да поставиш някои задачи на екипа от операция „Паяк“.

— Разбира се, шефе. Какви са задачите?

— Първо, искам да разберете всичко възможно за Джоди Кармайкъл, бивша Данфорт, с адрес в Алекзандра Вилас в района Севън Дайлз в Брайтън — очаквам детайлите всеки момент. Разберете коя е и всичко за нея. — Той погледна бележките си и продължи: — Искам някой да говори с онзи експерт от Лондонската зоологическа градина. Трябва ми по-конкретна информация за ухапванията на пясъчната усойница.

Бачълър извади бележника си и започна да пише.

— Искам да знам всичко за тази змия — къде живее, в кои страни се среща, колко е отровна, какви са противоотровите, гледа ли се като домашен любимец, как изглежда, колко е голяма, необходимо ли е разрешително за притежанието ѝ, как можеш да я внесеш в Англия, какви условия трябва да ѝ осигуриш.

Бачълър кимна, като пишеше усилено. Грейс продължи:

— Какви са симптомите при ухапване, колко бързо трябва да се вземат мерки, винаги ли е фатално?

— Записах всичко, сър.

— Браво.

— Оставете това на мен.

— Има добри новини за повишението ти, Гай. Надявам се да останеш в екипа. Ще ти бъде полезно за няколко дни да влезеш в ролята на действащ детектив инспектор, докато двамата с Глен ни няма.

Бачълър изглеждаше доволен.

— Благодаря, сър, няма да ви разочаровам.

71.

Вторник, 10 март

За втори път в рамките на един месец скърбяща жена съпровождаше тялото на любимия си у дома след внезапната му и трагична смърт в чужда страна.

И за втори път тя се утешаваше със сносното шампанско, предлагано в първа класа на „Бритиш Еървейс“, докато съставяше и репетираше историята си.

Докато усмихнатият, съчувстващ стюард пълнеше чашата ѝ, тя зарови пръсти в купата с топли печени ядки. Задъвка сладко кашу и пренасочи мислите си към книгата, която възнамеряваше да напише един ден във вилата си на брега на езерото Комо. Цените на вилите се бяха качили от онази ваканция преди години, когато бе ходила там със семейството си. Щяха да ѝ трябват около петдесет милиона паунда за място, достатъчно внушително, за да бъде сочено от туристическо корабче. Достатъчно, за да впечатли баща си. И майка си.

Как да си осигуриш такава вила ли? Твоят начин, Джоди, е да се омъжиш за милионер.

Иначе казано — няма начин, грозно момиченце.

Щеше да им покаже. Копнееше за онзи ден, когато това ще стане и ще му припомни думите му.

Въведе паролата на айпада си, отвори дневника и започна да пише:

Добре, някой може ли да ми каже колко е почтеното време да прекараш с партньор? Съпруг? Каквото и да е?

Всеки знае малко изтърканото клише: „Живей всеки ден така, сякаш ти е последен, защото накрая ще се окажеш прав“.

Но все пак?

Хората говорят за очакванията си. Всеки има различни очаквания от живота.

Казват, че щастието не се купува с пари. Ще ви кажа аз какво научих за моите трийсет и шест години. Първо, ето списък на нещата, които мразя:

1. Мая;
2. Лигави мумии;
3. Самозвани светци;
4. Хора, които ти казват, че щастието не се купува с пари.

Ето нещата, които обичам:

1. Котарака си;
2. Да гледам банковата си сметка;
3. Качествено шабли;
4. Стриди „Рокфелер“;
5. Омари;
6. Обувки „Джими Чу“;
7. Спортни модели „Мерцедес-Бенц“.

И нещата, които искам:

1. Апартамент в Ню Йорк. Вила на езерото Комо;
2. Частни самолети, за да не ми се налага да си събувам шибаните обувки на летището;
3. Достатъчно пари, за да не ми се налага да работя;
4. Да се омъжа за човек, когото наистина обичам;
5. Да създам семейство.

Толкова ли е прекомерно? Обичам да мисля за себе си като за жена с прост вкус. Искam най-доброто от всичко. Искam го сега, докато съм жива. И напълно осъзнавам, че някой ден ще ми бъде последният.

Когато този ден настъпи, искам да умра с голяма усмивка на лице. А не като много други в някой болничен коридор, докато студент по медицина с махмурлук скача върху гърдите ми, или от старост или болест в някой старчески дом.

Наистина ли е толкова прекомерно?

Животът е игра.

Жалко, че повечето от нас така и не го осъзнават.

Чувствам се късметлийка, че го научих достатъчно млада, за да го превърна в реалност.

Можете ли да си представите какво е да лежиш на смъртното си легло и да мислиш за всички неща, които ти се е искало да направиш? Ние сме мъртви не просто задълго, а завинаги.

Не позволявайте на никого да ви казва друго.

Формалностите на „Хийтроу“ се оказаха не толкова мъчителни, колкото очакваше. Тя подписа, че предава тялото на покойния си съпруг на „Съдебна медицина“ в Брайтън и Хоув и само час и половина след кацането пътуваше към Съсекс в черна лимузина БМВ.

Знаеше, че е голяма късметлийка. Твърдението, че всички капитани на кораби могат да регистрират законни бракове, е по-скоро градски мит. За целта капитанът трябваше да е официално признато лице, имащо правото да сключва бракове, и някои бяха такива. Колко удобно, че Роули Кармайкъл беше избрал да плава с компания, която поради романтичните си дестинации разбираше, че може да има нужда от подобни носещи добри приходи услуги, и съответно се бе погрижила всичките ѝ капитани да са упълномощени да сключват бракове.

И онова, което караше усмивката ѝ да става все по-широка, бе фактът, че в момента, в който сключи брак, всяко съществуващо вече завещание става невалидно.

Тормозеше я само, че Роули имаше четири деца и вероятно ги е осигурил. Но тя не се съмняваше, че в крайна сметка ще получи прилична сума. Това се полагаше на всяка съпруга. И щеше да е значително попълнение на изчерпващите ѝ се спестявания. Но може би не златното яйце, за което жадуваше.

Докато черното БМВ излизаше от М25 и продължаваше на юг по М23 към Брайтън, Джоди много добре си даваше сметка, че истинският джакпот все още ѝ се изплъзва. И вече бе отворила лаптопа

и търсеше усилено г-н Подходящия в уебсайтовете, в които имаше регистрация.

Той беше някъде там. И тя щеше да го открие.

Някой, който ще бъде благодарен, че я е срещнал. Някой достатъчно богат, за да сбъдне мечтите ѝ.

Някой достатъчно богат, за да накара Каси да се върти в гроба си.

72.

Вторник, 10 март

В седем сутринта Рой Грейс, който открай време не обичаше да лети, се закопча до Клио, която седеше до прозореца в задната част на самолета на „Бритиш Еървейс“ за Мюнхен. Чувстваше се по-нервен от обичайното. Сякаш в стомаха му имаше рояк полудели пеперуди. Беше си взел почивен ден — без проблем, тъй като имаше да ползва отпуски.

Пресегна се и стисна ръката на Клио. Седалката от дясната му страна, откъм пътеката, засега беше празна.

Да съобщи новината на Клио не беше лесно. Тя побесня, задето е решил, че няма да я приеме добре, и я беше лъгал. Отначало попита какво означава това за тях в дългосрочен план — за какво друго я е лъгал в миналото и какво ще я излъже в бъдеще? Разговаряха надълго и нашироко до късно през нощта и той призна, че е сбъркал, защото се е страхувал, че може да я изгуби.

Фактът, че я помоли да дойде с него да видят Санди, в крайна сметка помогна да стигнат до съгласие. Клио разбираше, че Рой наистина иска двамата да се справят заедно с този проблем.

По време на полета почти не разговаряха, всеки беше потънал в собствените си мисли.

Клио по принцип не носеше много грим и на Рой това му харесваше. Днес обаче си беше сложила повече от нормалното. Сякаш се опитва да се съревновава със Санди, помисли си той. Не че беше нужно да таи някакви страхове.

Когато самолетът кацна в Мюнхен, двамата се хванаха здраво за ръце.

— Много съм нервна — рече тя.

— Чуй, обичам те. Санди по никакъв начин не би могла да промени каквото и да било помежду ни. Поисках да дойдеш с мен, за

да ѝ покажа, да види с очите си, че сме заедно. Ти си моята съпруга и нищо няма да промени това. Ти си Клио Грейс. Нали?

Тя се усмихна измъчено.

Грейс се опита да мисли за работата си, но не успя. Непрекъснато се връщаше към онова, което щеше да стане, когато двамата с Клио влязат в „Клиникум Швабинг“ и видят Санди.

Вече нямаше да може да се преструва, че не е тя.

Как ли щеше да се почувства, по дяволите?

Отново се опита да мисли за Крисп и за жертвите на змийската отрова, но беше невъзможно. Само едно нещо занимаваше ума му в момента.

Санди.

След по-малко от час летяха по аутобана в белия спортен „Фолксваген Сироко“ на Марсел Кулен. Коленете на Клио се опираха в брадичката ѝ на задната седалка, а отпред Рой беше почти залепен за жабката.

Кулен беше красив, с вълниста черна коса и постоянно изпълнен с хумор глас. През по-голямата част от пътя до Мюнхен Клио го разпитваше откъде се познават с Рой, за живота му, за жената и децата и какво го е накарало да стане полицай.

Рой мълчеше, благодарен на чудесния любопитен ум на Клио, и слушаше с половин ухо разговора им. В същото време нервите му бяха опънати до скъсване.

Не правеше ли огромна грешка?

Колата намали и спря. Той погледна през прозореца и видя познатата сграда. Приличаше на кръстоска между болница и манастир. Бежова тухлена фасада, покрив с яркочервени керемиди и триъгълни капандури и портик с три арки.

„Клиникум Швабинг“, Мюнхен.

За момент го завладя паника. Пое си дълбоко дъх няколко пъти. Не правеше ли най-голямата грешка в живота си? Не беше ли по-добре да каже на Марсел да обърне колата и да ги откара обратно на летището?

Но вместо това, мълчалив като робот, той разкопча колана, слезе, помогна на Клио да бутне облегалката на седалката напред и ѝ подаде

ръка, за да може да се измъкне навън.

Кулен им каза, че ще ги чака на паркинга.

Няколко минути по-късно, след като се подписаха в регистъра за посетители, Рой и Клио бяха посрещнати от много делово изглеждаща жена със стоманеносива коса, която се представи като началник на отделението. Тя ги поведе по лабиринт от коридори, които му се струваха смътно познати от предишното му идване през януари, след което продължиха нагоре с асансьор.

Нервите му отново бяха изопнати до краен предел. Клио стисна силно ръката му.

— Сигурна ли си, скъпа? — попита я той, може би за десети път.

— Да.

Вратата се отвори и го лъхна миризма на дезинфектант. Излязоха в боядисания в оранжево коридор и покрай тях мина количка, на която лежеше мъж със сбръчкано тебеширенобяло лице. Покрай стените имаше редици твърди столове, автомат за закуски и няколко снимки в рамки на доктори и медицински сестри с имената под тях.

Сърцето му биеше лудо. Отново бе тук. И всичко му се струваше така познато. Някакъв човек в син хирургически екип и жълти кецове мина забързано покрай тях към нишата с автомата за безалкохолни.

По дяволите.

Беше като в „Омагьосан ден“^[18].

Жената със стоманеносивата коса им каза, че пациентката Санди идвала от време на време в съзнание през последните няколко дни, като понякога умът ѝ бил бистър.

Погледна към Клио. Тя беше облечена консервативно, в обикновено тъмносиньо палто върху черен пуловер, джинси и велурени ботуши до коленете, с тъмносиня чанта „Мълбери“, която Грейс ѝ беше купил на безумна цена за миналата Коледа.

Тя също го погледна. Той не успя да разчете изражението ѝ.

Последваха жената през двукрилата врата на интензивното отделение със стерилната му миризма и минаха покрай редици легла с пациенти, заобиколени от всевъзможни монитори и отделени от другите със светлозелени завеси. Завиха зад един ъгъл и влязоха в малка единична стая.

В легло със странични прегради като на клетка лежеше жена с къса кафява коса в нощница на сини и бели точки, свързана с цяла гора

от системи.

Санди.

Грейс погледна отново към Клио. Лицето ѝ бе пребледняло.

Той пристъпи напред.

— Санди?

Жената не реагира.

— Аз съм, Рой — каза той по-спокойно, отколкото се чувстваше. Изчака няколко секунди, но отново нямаше реакция. — Много съжалявам... за инцидента. — Гласът му се задави, чувствата напиреха неудържимо. — Толкова съжалявам. Аз... не знам... наистина не знам какво да кажа. Продължих напред. С мен е Клио, новата ми съпруга. Тя искаше да се срещне с теб.

Извърна се, сграбчи Клио в обятията си и я притисна към себе си.

Зад него очите на Санди се отвориха за момент, примигнаха и се затвориха.

Той се овладя, наведе се и докосна челото ѝ.

— Аз... не мога да повярвам, че си ти. Наистина си ти. След толкова много време.

После двамата с Клио застанаха до леглото и я загледаха, хванати здраво за ръце.

Санди продължаваше да мълчи. Да диша равномерно.

— Санди? — каза той. — Чуваш ли ме? Аз съм, Рой.

Няколко секунди нямаше реакция от нейна страна, после внезапно очите ѝ се отвориха широко. Тя погледна Рой, после погледът ѝ се впи в Клио.

— Значи ти си Клио? Жената, за която се е оженил?

Клио се усмихна неловко. Гласът ѝ потреперваше нервно, когато отговори:

— Да. Да, аз съм.

Очите на Санди се присвиха.

— Успех — язвително рече тя. И затвори очи.

Появи се сестра, която каза, че трябва да преоблече пациентката и да ѝ даде лекарства, и ги помоли да излязат за няколко минути. Можели да си вземат вода или кафе в коридора пред отделението.

[18] Филм от 1993 г., в който главният герой преживява отново и отново един и същи ден. — Б.пр. ↑

73.

Вторник, 10 март

Застанал в малката ниша с автоматите, Рой присви очи към предлаганите възможности и натисна копчето за голямо еспreso.

— Господи, тя изглежда ужасно — рече Клио. — Какво искаше да каже с онова пожелание за успех?

— Не знам. Нямам представа.

— Виж — каза Клио и отпи от вrelия си чай. Изглеждаше малко скована и потресена. — Имаш много въпроси, които чакат отговор. Мисля, че трябва да се върнеш и да прекараш известно време насаме с нея. Не е нужно и аз да съм там.

Той се поколеба и накрая кимна.

— Ще слеза долу да подишам чист въздух. Ще те чакам отпред. Получи отговорите, дължи ти поне това.

Той тръгна обратно към отделението и влезе в стаята на Санди, като затвори вратата. Тя изглеждаше заспала. Сърцето му биеше бясно, докато се взираше надолу към притихналата фигура с все още затворени очи, после седна на ръба на леглото.

— Здравсти, Санди. Аз... не мога да повярвам, че наистина си ти. След цялото това време. Минаха близо единайсет години.

Загледа се напрегнато в жената, която беше обичал толкова много навремето. Въпреки че по-голямата част от лицето ѝ беше покрита с корички и превръзки, виждаше колко е остаряла през годините. Вече не беше онази Санди, която го бе напуснала. Всякакви спомени минаха през ума му, докато се опитваше да ги свърже с жената пред себе си. Но тя си оставаше непозната.

— Какво стана? Кажи ми. Защо не се свърза с мен?

Тя не отговори.

Той взе ръката ѝ и отново потъна в размисъл. Колко различни можеха да бъдат нещата. Запита се какво ли щеше да направи, ако тя внезапно отвори очи и го прегърне.

— Имам син — каза той. — Ноа. На осем месеца е. Може би някой ден, когато се справиш, ще се запознаете и ще станете приятели. Искане ми се да мисля, че това е възможно. Но преди това са ми нужни отговори. Много отговори. Защо ме напусна? Защо не се обади? Имаш ли представа през какъв ад ме накара да мина? Пука ли ти изобщо? Мисля, че заслужавам да знам.

Лицето ѝ не показваше никаква реакция.

Ръката ѝ му се струваше странна, чужда.

— Винаги беше толкова амбициозна за мен, искаше да стигна по-високо от баща ми. Е, изкарах късмет. Станах старши детектив. Минавало ли ти е през ума, че ще се случи? — Изчака известно време и продължи: — И на мен не ми е минавало. Сега съм началник на „Тежки престъпления“ за Съсекс, макар че се сляхме със Съри. Много политика, каквато нямаше преди единайсет години. Обичам си работата, но има дни, в които се съмнявам. Всичко стана адски политически коректно. Това си има и добрите, и лошите страни. Всички стъпваме на пръсти, страхуваме се да не засегнем кого ли не. — Той замълча и я погледна. — Господи, иска ми се да можехме просто да поговорим, да си кажем всички неща, които са ни се случили през изминалите години.

Вдигна очи към редицата монитори и апарати. Нищо не му говореха.

— Има милион неща, които искам да те попитам. Някой ден, нали? Може би?

Погледна часовника си. После, когато погледна отново към нея, изпита внезапно дежавю. Спомни си как седи до тялото на баща си, положено по пижама в погребалния салон. Студената като камък ръка. Това вече не беше баща му Джак Грейс, човека, когото обичаше толкова много. Беше просто обвивка. Празна черупка. Баща му отдавна си беше отишъл. Същото чувстваше и сега. Това също беше обвивка. Може би дишаща, но все пак обвивка. Не беше Санди, която беше познавал и обичал. А просто черупка. Санди, която познаваше и обичаше, вече не беше в нея.

Пусна ръката ѝ и рязко се изправи. Очите ѝ се отвориха.

— Тръгваш ли си вече, Рой?

Нещо стегна гърлото му. Той седна отново на ръба на леглото.

— Радвам се, че се справяш добре в работата, че си постигнал онова, което винаги искаше. Началник на „Тежки престъпления“. Старши детектив. Харесва ми, звучи добре, отива ти някак.

Той се усмихна.

— Благодаря.

— И имаш сина, който винаги си искал. Ноа е хубаво име. Много библейско.

— Да, така е. И на двамата просто ни хареса. Значи си ме чула. Е, кажи ми какво е станало с теб. Чух само отделни неща.

Тя му се усмихна почти виновно.

— Предполагам, че си чул лошите. Наркотиците, депресията, пропадналите връзки. Имаше и добри. Богата и независима съм и имам син на десет години.

— Добре, трябва да знам защо ме напусна. Какво стана, къде отиде? Аз ли сгреших нещо?

— Дълга история, Рой, но не е за днес. Ще ти обясня, обещавам.

— Добре, кажи ми за сина си. Бруно, нали така се нарича?

Тя кимна.

— Кой е бащата?

— Това също е за друг ден, Рой.

— Добре, тогава да погледнем към бъдещето. Как върви възстановяването ти и какви са плановете ти, когато излезеш оттук?

— Не се справям толкова добре. Преди време ми казаха, че съм извадила късмет, че съм жива. Че когато са ме докарали, не са очаквали да оцелея. Имам сериозно нараняване на главата, на гръбнака и още не знам дали ще мога да ходя, без да куцам или без патерица. Извадиха далака ми. Лицето ми е същинска каша, белезите ще останат завинаги. Кой би ме поискал? И се безпокоя за Бруно.

— Къде е той сега?

— Приятели се грижат за него. Не беше лесно да отгледам дете като самотна майка, дори при наличието на пари.

— Говорила ли си с родителите си?

— Не.

— Искаш ли да им се обадя?

— Не, аз ще говоря с тях, когато... когато съм готова.

— Има ли други хора, с които искаш да се свържа?

— Определено не. Ти как изобщо ме намери? Не исках да се появяваш тук, наистина не искам. Нямам нужда от това, идва ми прекалено, Рой.

— Знаеш, че има какви ли не законови усложнения. Ще трябва да докладвам това както на германската полиция, така и в Съсекс.

— Ти ме обяви за мъртва.

Той повиши глас.

— А какво очакваше да направя, по дяволите?

Тя затвори очи за няколко секунди и сякаш отново заспа. После неочаквано заговори.

— Тази седмица имам консултация, ще говорим за лечението ми от тук нататък и какви са прогнозите. Постепенно започвам да си възвръщам силите и ще искат да ме преместят от тази болница. Но това ме тревожи, не знам как ще успея да се справя. Чувствам се много самотна, Рой. Така самотна в този свят. А сега ти идваш с всичко това и не мога да го понеса.

Тя се разплака.

Той взе ръката ѝ и я стисна.

— Ще се справиш. Ще помогна с каквото мога. Нямах намерение да те разстройвам, но трябва да знам истината. Ти преобърна живота ми и сега го правиш отново. — Замълча за момент. — Има нещо, което може да те накара да се усмихнеш. Помниш ли Марлон? Златната рибка, която спечелих на онова състезание на стрелбището в Брайтън май преди единайсет години? Занесохме я у дома в найлонов плик и не знаехме дали е мъжка, или женска. Ти я кръсти на Марлон Брандо, защото си мислеше, че е такова потиснато създание. Каза, че златните рибки не живеят дълго и че ще умре след няколко месеца. Знаеш ли какво обаче? Още е жив! И енергичен. И адски потиснат! През годините му взех няколко другари и всеки път проклетникът ги изяждаше! Обичам тази рибка. Може да звучи тъпо, но тя е единствената връзка с теб, която ми е останала. Всеки ден, когато се събуждам и слизам долу, се надявам, че е още жив и няма да го намеря с корема нагоре в аквариума. И когато го виждам, се усмихвам. Сигурно си мислиш, че е тъпо, нали?

— Мисля, че трябва да си вървиш, Рой. Не съм те молила да идваш. Уморена съм — отвърна тя.

Той пусна ръката ѝ.

— Е, аз все още се нуждая от отговори. Скоро ще се видим отново.

Обърна се и излезе от стаята, като се обърна да я погледне за последен път.

Санди лежеше в леглото и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

74.

Вторник, 10 март

Самолетът кацна на „Хийтроу“ малко след четири следобед, намали и започна да маневрира. Глас по интеркома обяви, че пътниците могат да използват мобилните си телефони.

Рой Грейс вече беше извадил своя и го включи. Веднага щом намери сигнал, телефонът му показва списък на съобщения и гласова поща.

Първото беше от финансовия следовател Кели Никълс, която бе натоварил да намери всичко, свързано с имената, които ѝ беше дал. Никълс го молеше да ѝ се обади, защото имала информация за него.

Позвъни ѝ и се включи гласова поща. Остави ѝ съобщение.

Следващото беше от Мишел Уебсдейл, която казваше, че Джоди е минала през проверката на „Хийтроу“ в 7:15 сутринта.

Следваше есемес от Брансън.

Пристигнахме в Лион. Имаш ли новини?

Обади му се. Глен отговори на второто позвъняване.

— Как мина, друже? — попита го той.

— Не получих много отговори, тя изглеждаше ужасно. Но е в съзнание и силите ѝ се връщат, така че скоро ще я видим отново и се надявам да разбера защо ме напусна. Освен това си има дете. Ще трябва да се оправям с куп законови проблеми, бог знае как ще обясни станалото. Особено на родителите си. Пълна каша. — Той погледна жена си. Бяха прекарали целия кратък полет от Мюнхен в разговори за Санди.

— Господи — отвърна Брансън.

— А при теб какви са новините, друже?

— Имам да докладвам за сериозно развитие на положението с Крисп. Френската полиция оттегля обвиненията.

— Какво?

— Изглежда, че не той е убил проститутката. Приятелят ѝ си признал. Според полицията той бил неин сводник, бил надрусан с кокаин и се скарал с нея за пари, след като я видял да слиза от колата на Крисп. Помислил си, че крие част от парите на клиентите си. Направил пълни самопризнания.

— Значи нашият мил доктор Крисп е невинен като младенец, така ли?

— От гледна точка на френската полиция, да.

— Супер. Значи можем да ускорим процеса на екстрадиране?

— Доколкото разбирам, с радост биха се отървали от него. Формалностите са уредени и документите за предаването му на екипа за екстрадиране трябва да се подпишат по-късно днес от съдията. Екипът по екстрадиране ще го върне в Англия утре.

— И къде сте в момента и какви планове имате?

— В момента тъкмо се регистрираме в хотела. Норман се опитва да сваля рецепционистката. Ще се срещнем с екипа по екстрадиране и утре сутринта ще се видим с Крисп.

— Браво на теб.

— Френската полиция не изгаря от желание да се среща с нас. Никой не ни е канил на никакви изтънчени вечери. Май ще бъдем само двамата с Норман. И рецепционистката, ако му се отвори парашутът.

— Радвам се, че си е върнал добрата стара форма.

— Така ли? Онзи скръндза Тони Кейс ни е запазил двойна стая. Ще трябва да я деля с Норман и да търпя хъркането му. Само се моля да удари на камък с рецепционистката. Не ми допада идеята да го слушам цяла нощ как клати кревата.

Грейс се ухили, после се намръщи.

— С теб съм! Звънни ми утре, когато тръгнете.

— Все пак беше прав за едно, Рой.

— За кое?

— Лион е хубав град.

— Приятно прекарване!

— Ха.

Останал без сили, Рой Грейс изкара колата от паркинга.

— Благодаря — рече Клио.

— За какво?

— За това, че ме взе със себе си. Знам, че ти е било трудно.

— Виж, беше трудно и за двама ни. Едва ли сме си помисляли, че ще ни се наложи да минем през подобно нещо.

Тя сви рамене.

— Доколкото разбрах от казаното по телефона, разговорът явно е бил труден и за двама ви. Беше потресен, че я виждаш, нали?

— Да. Даже повече, отколкото очакваш. Иронията е, че още не знам нищо. През цялото това време се бях надявал един ден да получа отговори. А сега я откривам, карам я да говори и тя не ми казва почти нищо, което да не знам. И още нямам обяснение защо ме напусна.

— Някой ден ще ти каже, Рой. Важното е, че най-сетне установи контакт с нея, че е жива. Изглеждаше наистина стресирана. Ще имаш възможност да я питаш отново.

— Надявам се. Наистина искам да знам. Трябва да знам. Толкова много въпроси.

— Поне не са я намерили мъртва някъде, отвлечена и убита.

Грейс се умълча и се загледа в екрана на джипиеса и в пътните знаци. Валеше дъжд. Чистачките тракаха, небето над тях беше тъмно и навъсено.

— Благодаря, че дойде — рече той. — Показа истинска храброст. Клио поклати глава.

— Не. Не става въпрос за храброст. Трябваше да знам.

— Какво?

— За теб. Изгубих предишния човек, когото обичах. Бог ми го отне.

Грейс кимна. Знаеше цялата история, тя му я беше разказала. Адвокатът Ричард, с когото излизала три години, влязъл в някаква секта.

— Трябваше да знам, че не губя и теб заради един призрак.

Той я погледна неразбиращо.

— Заради Санди прекарах десет години в ада. Мислех си, че никога вече няма да бъда щастлив. А ти ме направи по-щастлив от всеки друг път и знаеш, че те обичам повече, отколкото съм предполагал, че е възможно. Нищо не може да промени това.

Тя се наведе и го целуна.

— Вярвам ти.

Той я погледна.

— Години наред се питах как ли ще се почувствам, ако тя се появи на прага ми. Вероятно щях да я приема отново. Но не и сега. Вече не. — Той подсмръкна и примигна, за да махне сълзите си. — Няма да ме изгубиш. Заради призрак. Заради каквото и да било.

Докато се съсредоточаваше отново върху пътя, видя с крайчеца на окото си, че Клио го гледа. И дълбоко в сърцето си усети силата на обичта ѝ. Вече беше сигурен за едно.

Дори Санди да се възстановеше напълно, това нямаше да промени нищо.

75.

Вторник, 10 март

Джоди не се беше спряла нито за момент, откакто се прибра. Първата ѝ работа беше да види питомците си в стаята за влечуги. Да провери автоматичното подаване на вода и храна и да почисти вивариумите. И да изхвърли изпражненията.

Най-напред провери една конкретна змия, триметровата боа удущвач. Засега нищо. Можеше да чака още дни.

После насочи вниманието си към формалностите около покойния си съпруг, за когото знаеше толкова малко, освен важните за нея неща, като къде живее и как да влезе там. Беше посетила крайбрежната му къща, но не откри почти никаква документация, освен няколко банкови извлечения в кабинета му; все пак намери адресния му указател и го взе със себе си. Освен това направи много подробен оглед на антиките и картините му, като снима някои с намерението да ги потърси в интернет и да научи каква е цената им. Когато се прибра у дома, провери цената и на имота му.

Още в Индия беше съобщила на най-голямата дъщеря на Роули за преждевременната кончина на баща ѝ, като ѝ обясни за неин ужас, че са сключили брак преди няколко дни, и я помоли да предаде на останалите роднини.

В указателя намери името на семенния адвокат на Роули и му се обади. Той ѝ каза, че вече е информиран и че от „Дейли Телеграф“ са го помолили да напише некролога. Човекът звучеше истински натъжен, сякаш беше изгубил не просто клиент, а скъп приятел. Каза на Джоди, че трябва да се срещнат, и я помоли да му изпрати копие на смъртния акт. Добави също, че бракът им анулира евентуални предишни завещания и че всъщност съпругът ѝ е починал, без да остави завещание. Обясни ѝ какво означава това за нея и ѝ обеща, че ще ѝ се обади отново за повече информация. Накрая каза, че макар Роули Кармайкъл да бил много богат човек, преди десетилетие той

дарил значителна част от имуществото си на децата и внуците си, за да не им се наложи да плащат данък наследство.

Все пак Джоди беше уверена, че ще наследи значителна сума от Роули, но тя едва ли щеше да е достатъчна, за да осъществи мечтите ѝ. Още размишляваше върху това, когато някоя си Мишел Уебсдейл от „Съдебна медицина“ ѝ се обади по мобилния телефон, който бе дала на полицията в Гоа, за да ѝ зададе някои въпроси.

Смяташе, че вече е влязла добре в ролята на внезапно овдовяла младоженка. През последните двацет и четири часа беше проляла повече сълзи, отколкото когато и да било в живота си.

Беше наела погребално бюро и по-късно трябваше да се свърже с агентите, за да обсъдят подробностите около погребението на Роули Кармайкъл. Най-голямата му дъщеря, много хладна и надута жена, заяви, че баща ѝ се страхувал от крематориуми и искал да бъде погребан. Джоди бе решила да подмине това. Беше чела достатъчно по темата, за да знае, че погребаните тела могат да бъдат ексхумирани понякога и години след погребението. Кремацията беше по-безопасният вариант. Затова, без да съобщи предварително на семейството, тя каза на погребалните агенти, че желанието на съпруга ѝ било да бъде кремиран.

Майната му на последното му желание. И без това имаше куп неща, с които трябваше да се пребори. Пък и мъртвите не се оплакват, нали?

76.

Вторник, 10 март

Грейс остави Клио у дома, поигра си няколко минути с Ноа и потегли към Брайтън. Радваше се, че може да остане известно време сам в колата и да помисли върху последните двацет и четири часа.

Сега Санди изглеждаше толкова крехка и уязвима. А когато бяха заедно, винаги беше силна и позитивно настроена. Тя бе взела решението да го напусне. Сега животът му най-сетне отново бе негов и той се намираше в критична точка от кариерата си, с шеф, който щеше да се възползва от всяка проява на слабост от негова страна. Беше длъжен заради Клио, Ноа и себе си да остави миналото зад гърба си и да се съсредоточи върху настоящето и бъдещето.

Но беше твърдо решен да получи от Санди отговор на всичките си въпроси.

Десет минути по-късно спря на отреденото му място на паркинга и влезе забързано точно навреме за брифинга на операция „Паяк“ в 18:30. Втурна се в кабинета си, грабна бележника и бележките, приготвени му от Лесли, както и броя на „Аргъс“, който му бе оставила с отбелязана снимка на пета страница на мъж и жена във вечерни тоалети, след което тръгна към отдел „Тежки престъпления“.

Докато вървеше по коридора към заседателната зала, телефонът му иззвъня и той вдигна, без да спира. Беше Кели Никълс, финансовият следовател.

— Много съжалявам, сър, цял ден бях в съда. Искахте да потърся информация за жена, подвизаваща се като Джоди Бентли и други имена.

— Да, Кели. Какво откри? — Грейс опря бележника си на стената и отвори писалката си.

— Ами отне известно време. Процесът е труден, както разбирате. С детектив сержант Билин искахме да сме сигурни и вече сме. Открихме кредитни карти на три имена — Джоди Бентли, Джема Смит и Джудит Форшоу. Сдобихме се с копия от формулярите за издаването

на картите и в тях има доста сходства, които разследваме допълнително. В момента тя използва карти и под трите имена, като балансът ѝ се изплаща изцяло всеки месец чрез директна дебитна сметка.

— Добра работа, Кели — каза Грейс.

— Благодаря, сър. Има още. Компаниите за кредитни карти използват сложен софтуер, който може не само да търси сходства във формулярите за издаване, но и да следи начина, по който се харчат средствата.

— Открихте ли в кои магазини пазарува редовно, Кели? — попита той.

— Да, сър, неотдавна е правила покупки във Франция и Ню Йорк, както и в Брайтън и околностите му. Едни и същи магазини, едни и същи стоки при различните карти. Едни и същи бои за коса и козметика, както и тампони. Едни и същи марки вина и храни. Котешка храна. И нещо доста любопитно може би, чести покупки от специализиран доставчик на храна за влечуги.

— Влечуги? — Грейс усети как го обзема вълнение. — Можеш ли да ми пратиш спешно подробностите?

— Веднага, сър. И може би ще ви е интересно да научите, че едно от местата, където кредитните карти се използват най-редовно, е супермаркетът „Асда“ в Брайтън Марина. Освен това с една от картите е купен ковчег във Франция, както и билети за трансатлантически и вътрешни полети в Америка.

— По дяволите! — възкликна Грейс. — Много интересно. Чудесна работа!

— Благодаря, сър.

— Какъв адрес е посочила на формулярите, Кели?

— Ами тук следата започва да изстива — колебливо отвърна тя. — Цялата поща се препраща до пощенски кутии. Директната дебитна сметка е на компания с фиктивни директори от Порт Виктория на Сейшелите.

— Доколко отзивчиви са Сейшелите на молби за сътрудничество, Кели?

— За съжаление, тя е избрала добре, сър. В момента всички финансови връзки свършват на Сейшелите. Страната е прочута с ревностното пазене на тайни и всички искания за информация трябва

да минат през Националната криминална агенция, което може да отнеме значително време.

— Чудесна работа. Имаш ли друга информация, която би могла да ни отведе при нея?

— Засега не, сър.

Той ѝ благодари отново и се канеше да затвори, когато финансовият следовател каза:

— Второто нещо, сър, може да е по-незначително, но имам чувството, че ще се окаже важно. Има връзка между тези три карти и четвърта, на името на Джоди Данфорт от района на Брайтън.

— Джоди Данфорт? По дяволите! Можеш ли да ми го продиктуваш по букви?

— Д-А-Н-Ф-О-Р-Т — каза тя.

Той се замисли. Джоди Данфорт. Същото име му беше дала и Мишел Уебсдейл за вдовицата от Брайтън, чийто съпруг умрял по време на круиз след ухапване от змия.

— Добре, Кели, основната ти задача е да намериш всичко възможно за Джоди Данфорт и да ми се обадиш час по-скоро!

Затвори и веднага позвъни на мобилния на Уебсдейл.

— Мишел — каза той, когато тя вдигна. — Рой Грейс е. Виж какъв е процесът от тук нататък с тялото на Роули Кармайкъл?

— Ще остане в моргата на Брайтън и Хоув, докато съдебният лекар се съгласи да го освободи за погребение.

— Току-що получих важна информация. Можеш ли да помолиш съдебния лекар да не го освобождава, докато не кажа аз?

— Разбира се, ще ѝ съобщя.

— Благодаря. Може да се окаже наистина важно.

Вторник, 10 март

След като приключи разговора с Мишел Уебсдейл, Грейс се замисли дали да не си направи едно кафе. Но вече закъсняваше, така че забърза напред. Когато влезе в заседателната зала, белите дъски бяха приготвени и всичките членове на екипа с изключение на Глен Брансън и Норман Потинг седяха около овалната маса.

На една от дъските беше закрепена увеличената фотография от „Аргъс“, която му бе отбелязала Лесли. Възрастен мъж, красив и изискан на вид, макар и малко пълнен, в бял фрак с черна папийонка и жена в дълга черна рокля, къдрава коса и хипнотизиращи сини очи. Разпозна я моментално от записите от камерите, които му бе пратил Ланиган.

На пръста си тя носеше годежен пръстен с огромен искрящ камък. Но макар да стояха заедно и мъжът да бе прегърнал с обич новата си съпруга през раменете, езикът на тялото ѝ казваше всичко. Беше се отдръпнала леко от него и помежду им имаше доста разстояние. Неговата усмивка беше горда и щастлива, докато нейната изглеждаше фалшива, само за обектива — очите ѝ определено не се усмихваха. Грейс седна на мястото си, сложи вестника, бележника и бележките пред себе си и започна да запознава екипа с информацията, с която разполагаше за смъртта на Роули Бърнет Кармайкъл.

След това съобщи онова, което беше научил току-що от Кели Никълс.

— Особено важно може да се окаже местоположението на „Асда“ в Марина. Доколкото знам, това е най-близкият до Родийн супермаркет. Мястото, където Шелби Стонър е направил случайната си размазана снимка. Аутопсията потвърждава, че Стонър е умрял след ухапване от пясъчна усойница. Новият съпруг на Джоди също е умрял от ухапване на пясъчна усойница. И тя е купувала продукти от доставчик на храна за влечуги. Тъй като за повече от шейсет години няма сведения за смърт от ухапване от змия в Брайтън, смятам това за

важно. Остава въпросът как точно е бил ухапан Шелби Стонър. Възможно ли е да е направил снимката, докато се е опитвал да ограби къщата? Дали е проникнал в дома на Джоди някъде в града и е бил ухапан? — Той погледна бележките си. — Тази посока на разследване е важна, но трябва да имаме предвид и нещо друго. Младоженците Кармайкъл са се намирали в район на Индия, където този вид змии се срещат често и убиват хиляди хора всяка година.

Детектив сержант Кейл вдигна ръка.

— Шефе — каза тя. — Имам нещо, което също може да се окаже важно. Преди два часа ми се обади някой си Харви Декстър, пенсиониран консултант рентгенолог от Ийстбърн. Каза, че току-що прочел вестника, който имате и вие, и е сигурен, че е виждал жената от снимката. — Тя посочи дъската. — Уверен е, че е седял срещу нея на лифт във френския курорт Куршевел преди месец. Бил е с камера на каската си.

— Доста приятен живот — отбеляза Гай Бачълър. — Един месец на ски, следващия на околосветско пътешествие.

Грейс не му обърна внимание.

— И какво е искал да каже, Таня?

— Ами каза, че покрай работата си станал майстор в анализирането на снимки. Убеден е, че макар и двамата да са били с каски, жената от вестника е същата, която е видял в Алпите. Но на записа от неговата камера мъжът не е Роули Кармайкъл, а Уолт Клайн, финансовият мошеник, който се хвърли в една пропаст в Куршевел.

— Значи имаме очевиден, че жената, която е карала ски с Клайн в Алпите, е Джоди Кармайкъл — каза Грейс.

Отново потвърждение на нещо, което му беше известно.

— Погледнато откъм светлата страна на нещата, Уолт Клайн се е справил по-добре от следващия нещастник, в когото е забила ноктите си — отбеляза Гай Бачълър. — Той изкара само четири дни!

Някои от екипа се разсмяха.

— Двама мъртви любовници за един месец? — попита Грейс.

— Да изгубиш един може да мине за лош късмет. Двама вече прилича на нехайство — каза детектив сержант Екстън. — Според Оскар Уайлд!

— Мисля, че Уайлд е имал предвид съпрузи, Джон — каза Таня Кейл.

Грейс си спомни една пиеса на Оскар Уайлд, която бе гледал със Санди в театър „Роял“.

— Всъщност по-скоро става въпрос за модел, Джон и Таня. Но разбирам какво имате предвид. — Той се обърна към Таня Кейл. — Доколко уверен е този Харви Декстър?

— Абсолютно, сър.

— Пази ли все още записа?

— Да, сър.

— Трябва да го разпитаме и да вземем копие от видеото.

— Ще се видя с него веднага след брифинга, сър. Отивам в дома му.

— Браво. — Той се обърна към детектив сержант Бачълър. — Гай, някакъв напредък по твоята линия?

— Не много, шефе. Проверих всички в района, които биха могли да имат разрешително за гледане на пясъчна усойница, но такива няма. Боя се обаче, че това не означава кой знае какво. Говорих също с един от водещите експерти в страната по отровни змии, херпетолога Марк О'Шей. Той е консултант куратор по влечугите в Уест Мидленд Сафари Парк. Каза ми, че макар ние да имаме строги правила за гледане на отровни змии по силата на Закона за опасните диви животни, всеки може да си ги купи под тезгяха на някой от панаириите за влечуги в Хам в Германия или в Хаутон в Холандия, където няма нужда от разрешителни и не се задават въпроси. Пясъчните усойници струват около сто и петдесет евро и можеш да ги носиш в пластмасов контейнер с размерите на кутия за сандвичи. Можеш да минеш през митницата с куп такива в багажа си напълно законно, макар че би трябвало да ги регистрираш в рамките на четиридесет и осем часа.

— Сериозно? Би трябвало?

— Почти никой не го прави.

— Просто да не повярваш! — рече Грейс. — Значи не можеш да внесеш пудел в страната без цяло тесте ветеринарни сертификати, но минаваш спокойно с твари, способни да те убият за часове?

Детектив сержантът вдигна ръце в жест на отчаяние.

— Да. Освен ако въпросната твар не фигурира в Конвенцията за международна търговия на застрашени видове, за които се изисква специално разрешително, никой не нарушава никакъв закон, като внася

подобни създания в страната. Можеш да внесеш кобри, черни Мамби, отровни паяци, скорпиони, какво ли не.

— Страхотно — мрачно рече Рой Грейс. — Значи нямаме представа колко наши сънародници имат отровни влечуги в домовете си?

— Нямаме — потвърди Бачълър. — Попаднах на един полицаи от Метрополитън, който гледа отровни жаби, Анди Гибс. Той ми каза, че повечето колекционери държат отровните си змии в обезопасени вивариуми — това са стъклени контейнери с отопление и флора, имитиращи естествената среда на обитателите им. Но освен това каза, че имало и малоумници, които ги държат под леглото си в картонени кутии с капаци, придържани с ластиси.

— Защо му е притрябвало на някого да гледа отровно влечуго? — попита Е-Джей.

— Поради куп причини — рече Таня Кейл. — Четох по въпроса. Някои просто са заплени от тях. Има и такива, на които им действа възбуждащо, като онези оръжейни манияци в други страни, които държат цели арсенали.

— Или такива, които обичат да се отърват от любимите си? — обади се Алек Дейвис.

— Проверих пощенския адрес на Джоди Бентли, или поне един от тях — продължи детектив сержант Бачълър. — Специализирана компания на име „Брайтън Пост Рестант“, която е и интернет кафене на Уестърн Роуд 23А. Никой никога не я е виждал там. Има обаче нещо, което може да се окаже интересно. Управителката ми каза, че на първи март, неделя, към единайсет сутринта се появил някакъв странен тип и питал за Джоди. Американец, доста нахален. Бил груб с нея, после се разкара.

— Тя описа ли го? — попита Грейс.

— Не кой знае колко добре. Каза, че бил дребен и лукав, облечен в подплатен анорак, с бейзболна шапка и пилотски слънчеви очила.

— Може да е бил по следата на Уолт Клайн — предположи Грейс. — Официален или неофициален следовател от Щатите. Но ако е бил официален, би трябвало да ни уведоми и да поиска съдействието ни. Има ли записи от камера?

— Поисках ги, но не е сигурно дали вече не са изтрети.

— Нещо друго, Гай?

— Да, шефе. Проверихме адреса, даден от Джоди Кармайкъл на полицията в Гоа. Апартамент в Александра Вилас, недалеч от Севън Дайлз. Никой не отговаря на позвъняванията и съседите разказали на нашите момчета, че не са виждали никого там от месеци. Доколкото можели да кажат, апартаментът бил собственост на самотна жена, която живее в чужбина.

— Някой описал ли я е?

— Да. Описанията отговарят на скъпата ни Джоди.

— Интересно — рече Грейс.

Бачълър се усмихна.

— И още нещо, което може да ви се стори интересно. Прочетох го в интернет. Някои змийски отрови имат много неприятен страничен ефект върху оцелелите.

— И какъв е той? — попита Грейс.

— Спаружвали пишки.

— Тогава дръжте змиите по-далеч от Норман Потинг! — обади се Джон Екстън и вдигна очи от лаптопа си. — И без това има слухове, че му е малка.

— Благодаря, Джон! — каза Грейс. — Май информацията взе да ми идва в повече. — Той си записа някои неща в бележника и погледна снимката от мобилния телефон на Шелби Стонър. — Спешно трябва да намерим къщата, в която е била заснета. Гай, ти каза, че си разпознал прозореца като имитация на „Тюдор“, но за съжаление това е един от най-често срещаните архитектурни стилове в града. И определено не е в стила на Александра Вилас. Искам да намериш архитект, да идете в общинския архив и да видите дали няма да откриете къщата по някой от плановете. Един архитект може да успее да определи размерите на стаята по снимката и да види дали в плановете няма нещо такова. Знам, че задачата е трудна, но е много важно да намерим къщата.

— Да, шефе.

Грейс се обърна към Ема-Джейн Боутууд.

— Е-Джей, искам да се заемеш с всички записи, поискани от Джак от Уестърн Роуд 23А от неделя, първи март.

— Да, сър.

— Не ми се вярва всички змии да ядат една и съща храна. Таня, искам с Гай да разберете каква е диетата на пясъчната усойница и

какво предлага онази компания за храна на влечуги.

— Ташаци? — предположи някой.

— Има ги в изобилие в целия град — отговори Дейв Грийн, който беше включен като отговорник за местопрестъплението.

— Малко трудно смилаеми, дори за змия — добави Джон Екстън.

Грейс се обърна към Алек Дейвис и Джак Александър.

— Искам вие двамата да се заемете с организирането на екип, който да покрие района на Родийн и да разпитва от къща на къща. — Той посочи снимката на Роули Кармайкъл и Джоди Бентли от кораба. — Вижте дали някой няма да я разпознае или не знае за съсед, който гледа влечуги. Не ми пука колко невидима иска да бъде, не можеш да живееш в град, без някой рано или късно да те забележи. Трябва да има някой водопроводчик, електротехник или строител, който е бил в дома ѝ, по дяволите! Трябва да плаща данък сгради. Проверете регистрите на доставчиците на електричество за всички имена, под които се подвизава. Както и шофьорските книжки. Била ли е глобявана някога за неправилно паркиране?

Той погледна бележките си.

— Следващата ни задача е да съставим родословно дърво на нашата загадъчна дама. Джоди Данфорт; Джоди Бентли; Джоди Кармайкъл. И как пасват имената Джема Смит и Джудит Форшоу? Тя има подробни познания върху отровните влечуги. И вероятно къща в Родийн, освен апартамента в Александра Вилас. Джак и Алек, давам ви задача да я откриете. Вижте къде ще ни отведе апартаментът в Брайтън. Има ли някаква връзка с Родийн? — Той замълча, после продължи: — Да видим дали няма да успеем да я проследим по мобилния ѝ телефон, стига все още да е с онзи, с чийто номер разполагаме. Може да я намерим с помощта на Мишел Уебсдейл. Нека се опита да си уреди среща с Джоди, така всичко би станало много по-бързо. В същото време трябва да открием ловните ѝ полета. Можете да погледнете сайтовете за запознанства и особено онези за хора, търсещи богати партньори. Доколкото разбрах, има доста такива сайтове. Ясно? Трябва също да научим къде се е срещала с предишните си завоевания.

Грейс се обърна към Таня Кейл.

— Дръж ме в течение за адресите в Брайтън, на които са доставяни деликатеси за пясъчни усойници. Може да намериш нещо подходящо за вечеря.

— Благодаря, шефе, ама предпочитам да се задоволя с „Уейтроуз“.

След края на брифинга Рой Грейс се върна в кабинета си. Беше останал без сили. Затвори вратата, седна и се загледа навън към светлините на паркинга на „Асда“ и града зад него. Мразовит ветрец духаше през прозореца в лицето му. От време на време в криминалната история се появяваше по някоя „черна вдовица“. Самият той навремето беше имал вземане-даване с една, която беше оставила кандидат-съпруга си да умре, затворен в ковчег.

Дали сега не попадаше на друга?

Телефонът му иззвъня. Отново беше Кели Никълс.

— Сър — каза тя. — Изникна нова информация, която може да се окаже важна.

Грейс я изслуша.

— По дяволите. Кели! Чудесна работа!

78.

Сряда, 11 март

Малко полицаи обичат да влизат в затвор по каквато и да било работа. Винаги изпитват спотаен страх, че ако изкарат лошия късмет да са вътре, когато избухне бунт, ще се превърнат в мишена номер едно с приоритет, по-висок и от този на педофилите, предателите и надзирателите.

Глен Брансън и Норман Потинг си мислеха за това на задната седалка на френската полицейска кола, докато минаваха през високия портал на оградения с бодлива тел външен периметър на изправителния център „Сен Контен Фалави“ на няколко километра от града малко след седем часа във влажната мразовита сутрин. За двамата англичани модерната утилитарна сграда приличаше повече на фабрика, отколкото на затвор. Шофьорът, който ги бе взел от хотела, беше дружелюбен, опитваше се да поведе разговор с тях на силно ограничения си английски и те се мъчеха да му отговарят на още по-оскъдния си френски. Но нито Потинг, нито Брансън бяха в настроение за приказки — и двамата страдаха доста от предишната вечер.

Знаеха, че ще стават с кокошките и трябваше да проявят повече здрав разум и да си легнат рано. Вместо това отидоха в близкия до хотела им ресторант, препоръчан от френските им домакини, където пиха бира, последвана от бутилка евтино червено вино и втора, докато Потинг изливаше душата си покрай неотдавнашната загуба на годеницата си, а Брансън си мислеше за проваления си брак и последвалата смърт на Ари. Когато се върнаха в хотела, останаха доста след полунощ и пиха коняк, докато Потинг споделяше страховете си от открития му рак на простатата и предстоящата операция.

Брансън поне беше ял разумно снощи — рибена супа и пържола с пържени картофи. Потинг се беше спрял на ескарго — охлюви в чесново масло, последвани от андуйет — беше проверил името в Гугъл преводача и бе решил, че е нещо като английска наденица, напълно

забравил предупрежденията на Брансън. Едва не се задави от вонята, надигаща се от чинията му, но беше гладен и замаян от алкохола и прилежно си изяде всичко. Сега имаше чувството, че стомахът му се е превърнал в центрофуга.

Доколкото успяха да разберат от шофьора, планът беше да бъдат свидетели как тримата служители от Отряда за екстрадиране извеждат Едуард Крисп от килията му в болничното крило в присъствието на затворническия лекар, тъй като Крисп си беше счупил ръката при каране на ски. Докторът щеше да пътува с Крисп в затворническия микробус, който ги чакаше отвън, до близкото лионско летище „Сент Екзюпери“, откъдето щяха да отлетят за Англия с полет на „Бритиш Еървейс“ в десет сутринта.

Двамата британски детективи дъвчеха дъвки, за да скрият вонята на алкохол в дъха си. Те последваха членовете на Отряда за екстрадиране и един надзирател в черна униформа, кубинки и връзка ключове през серия двукрили врати, които се заключваха зад тях, докато не се озоваха вътре.

Основният опит на Глен Брансън с подобни заведения беше от мрачния викториански затвор край Брайтън, в Луис. Въпреки че беше по-модерен, този имаше същата клаустрофобична атмосфера с решетките и голите си стени, както и същата воня. Потинг, който мърмореше, че трябва спешно да намери тоалетна, вървеше няколко крачки зад него по коридор, от двете страни на който имаше врати на килии. Носеше се миризма на цигарен дим. Мъжки глас извика нещо на френски, но никой не му обърна внимание.

Спряха пред една врата. Надзирателят отвори капака на прозорчето, надникна вътре и даде знак на Брансън и Потинг да направят същото.

Въпреки че главата го цепеше, Глен Брансън изпита радостно вълнение, докато гледаше неподвижната спяща фигура на човека вътре. Беше се обърнал към стената и главата му бе скрита от одеялото.

В другия край на коридора се материализираха още двама надзиратели. Онзи, с когото бяха дошли, се обърна към тях и каза:

— *Attendez!*

Отключи вратата и влезе, съпровождан от двамата си колеги и доктора.

— Трябва да намеря тоалетна — прошепна Потинг на Брансън.
— Проклетият ми корем направо гори.
— Ще намерим на излизане, Норман.
В следващия миг от килията се чува викове.
— *Non! Non! Ce n'est pas possible!*^[19]
Брансън влезе вътре и видя как първият надзирател отмята
одеялото. Замръзна на място.
— Мамка му — каза той. — Мамка му, мамка му, мамка му.

---

[19] Не! Не! Не може да бъде! (фр.). — Б.пр. ↑

79.

Сряда, 11 март

Рой Грейс не можеше да заспи. Умът му още работеше на пълни обороти, а и на Ноа му никнеха зъбки и плачеше почти непрекъснато въпреки усилията им с Клио да го успокоят.

Всеки път, когато Ноа утихваше и заспиваше, Грейс се връщаше в леглото и затваряше очи, заслушан в дишането на сина си. Още го преследваха ужасни спомени за няколко смъртни случая на бебета от времето, когато беше униформен полицаи. Знаеше, че Ноа вече може да се върти в креватчето си и че опасността от прегряване е по-малка. Рискът обаче си оставаше.

Лежеше буден и в ума му се редуваше безкрайна редица имена, сякаш четеше кратки новини в долната част на телевизионен екран. *Джоди Данфорт; Джоди Бентли; Джоди Кармайкъл; Джема Смит; Джудит Форшоу.* И след последното обаждане на Кели Никълс беше добавил още едно — Каси Данфорт. Сестрата на Джоди, загинала при падане от отвесна скала, докато двете с Джоди се разхождали по време на ваканция със семейството.

Сестра ѝ паднала от скала. Годеникът ѝ паднал в пропаст. Първият ѝ съпруг умрял от ухапване на отровна змия. Вторият ѝ съпруг също умира от ухапване. Поредица имена, някои истински, други фалшиви.

Беше потърсил в Гугъл Кристофър Бентли и бе открил, че е бил виден херпетолог и автор на книги за отровни създания. Съпругата му Джоди също се споменаваше, но нямаше снимка. Бентли имаше и голям сайт, но той в общи линии беше форум за споделяне на информация между херпетолози и от няколко години нямаше нови теми, освен няколко изказвания на съболезнования.

При търсенето си попадна и на много некролози, включително в „Таймс“, „Телеграф“, „Гардиън“ и „Индипендънт“, както и една хумористична и леко цинична статия в „Спектейтър“, в която се говореше за иронията човек, имал вземане-даване с много от най-

опасните змии, скорпиони и паяци в естествената им среда, да умре от ухапване в собствения си дом. По-нататък статията предупреждаваше читателите за опасността от експертите и цитираше покойния Питър Устинов, че ако светът експлодира, последните думи ще бъдат на някой специалист, който обяснява как това не може да се случи.

Въпреки обширната информация за първия ѝ съпруг Грейс не успя да намери нищо за по-ранния живот на Джоди Бентли, освен няколко кратки споменавания. През последните няколко седмици обаче за нея се говореше много във връзка с финансовите машинации на Уолт Клайн и трагичната му смърт.

През нощта, която му се струваше едновременно дълга и къса, в главата му постепенно започна да се оформя план за действие.

Накрая потъна в дълбок сън. Сякаш само секунди по-късно будилникът му иззвъня. Беше пет сутринта. Грейс натисна копчето напълно буден. Трябваше да бъде буден. За дрямка не можеше да става и дума. И се чувстваше странно бодър и пълен с енергия.

Завъртя се в леглото и целуна Клио по бузата. Тя не се размърда. Много внимателно и бавно, за да не я събуди, той се измъкна от леглото в мразовития въздух в стаята. Изгълта чашата вода на нощната масичка, влезе в банята, затвори след себе си, запали лампата и се погледна малко сънено в огледалото. Реши, че изглежда ужасно. И въпреки това се чувстваше добре.

Планът му беше рискован; Касиън Пю можеше да го отхвърли на мига. Но Грейс беше обхванат от вълнение. Сложи паста на електрическата си четка за зъби и през следващите две минути се занимава усърдно с устата си, като се чувстваше все по-уверен в това, което трябва да направи.

Отиде в стаята на Ноа по халат и пантофи и нежно постави длан върху гърба на сина си, за да провери дишането му, след което тихо слезе долу. Хъмфри радостно скочи към него.

Грейс клекна и го погали.

— Ще те изведа, Хъмф, но днес няма да тичаме. Ще ти се реванширам утре, нали?

Отвори задната врата и излезе на слабата светлина на утрото със запален фенер. Ароматът на мокра трева и тишината го изпълниха със спокойствие. Харесваше му тук. Това малко късче от рая. Луната беше увиснала ниско над хоризонта. Всичко наоколо го караше да почувства

колко незначителен е във вселената. Прашинка. Появила се на този свят само за миг.

Хъмфри клекна и остави купчинка, после изтича към него с доволен вид.

— Добро момче! — Грейс клекна и го потупа. Отиде до кокошарника и видя на лъча на фенера, че кокошките пак са на покрива — явно още не бяха готови да започнат деня си. — Здравсти, момичета! Какви са плановете ви за днес? Може би да снесете няколко яйца? Да оберете банка? Да извъртите някоя интернет измама? Да ми помогнете да прибера на топло няколко лоши?

Върна се в къщата и сложи купа каша в микровълновата. Докато машината бръмчеше, взе шест зрънца червено грозде от хладилника. Клио беше чела някъде, че шест зърна червено грозде на ден предпазват от стареене и какви ли не болести. Харесваше му живия й интерес към здравословния начин на живот.

Преливащ от радостно вълнение, направи първите си телефонни обаждания, като се извиняваше за ранния час. Беше си хазарт. Чист хазарт. Но Грейс бе убеден, че е правилно да опита.

Когато приключи, изяде кашата, която вече беше изстинала, но той почти не забеляза в нетърпението си да стигне до работата. Забърза нагоре. Клио седеше в леглото и проверяваше съобщенията на айфона си.

— Много работа ли имаш днес? — попита той.

— Пет аутопсии — каза тя. — Ти?

Той й разказа набързо плана си.

— Харесва ми! — отвърна тя. — Но можеш ли наистина да го направиш?

Той сви рамене.

— Ще опитам!

Взе душ, избърсна се, облече се бързо и излезе от къщата малко след шест. Тъкмо спираше на мястото си на паркинга в шест и дваайсет, когато телефонът му иззвъня.

Беше Глен Брансън. Грейс пресметна набързо — във Франция беше един час по-късно.

— *Bonjour!* — поздрави той. — *Ça va?*

— *Merde!* — мрачно отвърна Брансън. — Мисля, че това е подходящата дума.

— Казвай.

Слуша го няколко минути, изгубил дар слово.

— Изчезнал? Избягал?

— Използвал е стария трик на Тед Бънди със счупената ръка. Прилътнал един надзирател да влезе в килията в болничното крило да му помогне да си свали тениската, надвил го, проснал го в безсъзнание, вързал го, запушил му устата и го сложил на нара си с лице към стената, като го завил презглава с одеялото. Оставил двете половини на гипса си при него.

— Никой ли не е проверил проклетата му ръка, когато са го задържали?

— Явно не. Завели са го направо в болницата на затвора.

— И така да е, как е успял да се измъкне? Нали всичко се охранява?

— Засега никой не знае. Може би през канализацията.

— Мамка му! — изруга Грейс, когато Брансън свърши. — Мамка му! Явно това е стилът му на действие. Коварен кучи син, чувал съм издирвани хора да използват подобни похвати с гипс или патерици, за да отвлекат вниманието от лицата си, когато минават през летища. Явно е направил точно това. Но как французите са го допуснали, по дяволите? Измъкна се за втори път и има всички проклети основания да ни се надсмива. — Господи, макар че вината не беше негова, какво щеше да обяснява на Пю?

— Да се надяваме, че му се е наложило да гази в доста *merde* — отвърна Брансън.

— Да. Ама и ние сме нагазили здравата.

80.

Сряда, 11 март

Грейс се беше събудил изпълнен с вълнение, а сега здравата бе оклюмал. Едуард Крисп, голямата награда, която Глен и Норман трябваше да ескортират до дома, беше изчезнал. Сега двамата щяха да се върнат сами. Започваше да се безпокои все повече каква ще бъде реакцията на шефа му.

Обади се на мобилния номер на служителя от Интерпол в Лондон, който работеше по случая, и беше прехвърлен на гласова поща. Остави съобщение за катастрофалното развитие на нещата в Лион и го помоли да му се обади спешно.

Пет минути по-късно седна с чаша кафе зад бюрото си, обзет от тревожни мисли. Обади се на мобилния на Касиън Пю, но отново се включи гласова поща. Никой ли не отговаряше на телефоните си тази сутрин? Остави съобщение.

Провери набързо на компютъра какво е станало през нощта, но нямаше нищо важно за него — само обичайните улични грабежи, обири, сбивания, кражби на коли (мерцедес и БМВ), хора в неизвестност, влизане с взлом и пътнотранспортни произшествия.

Погледна имейлите си и видя един от нийоркския си приятел детектив Пат Ланиган.

Обади ми се, друже, имам нещо интересно за теб.

Имейлът беше изпратен в 22:00 снощи, източно време.

Грейс пресметна наум. Ню Йорк беше пет часа назад от Англия. Тук беше 6:30, значи там е 1:30. Реши да изчака няколко часа, преди да му звънне. Вместо това се обади на човек, към когото изпитваше огромно уважение.

Отговори му енергичният глас на Рей Пакъм, който неотдавна се беше пенсионира от Техническия отдел поради здравословни

проблеми.

— Рей, Грейс се обажда. Извинявай, че те търся толкова рано, но трябва да се посъветвам с теб. Можеш ли да говориш?

— Рой! Радвам се да те чуя. Буден съм отдавна и съм отегчен до смърт, ако искаш да знаеш истината. С какво мога да ти помогна?

Грейс му разказа. Когато приключи разговора, остана замислен и много оптимистично настроен за плана си. Крисп беше изчезнал от килията си някъде между девет вечерта и седем сутринта френско време. Несъмнено му бяха взели всички вещи, когато са го затваряли. Това означаваше, че е имал само униформата на надзирателя и оръжието му. Достатъчно, за да може да открадне кола и да избяга от страната. Вече можеше да е в Швейцария, Италия или Германия. Или в Австрия, добави Грейс, след като погледна картата на Европа на стената.

Господи, бяха спипали гадното копеле. Как го беше направил? Как беше успял да се измъкне отново? Несъмнено със същото коварство и планиране, с което се бе измъкнал от подземното си леговище в Брайтън през декември. И сега си играеше на международна криеница. Едно беше сигурно — полицията на Съсекс нямаше ресурсите да предприеме преследване в чужбина, независимо колко ужасни бяха престъпленията му. За това трябваше да разчитат на Интерпол и Европол.

Точно сега трябваше да се съсредоточи върху операция „Паяк“. Ако в града наистина действаше „черна вдовица“, както сочеха уликите, трябваше да я спре, преди да е умрял още някой. Но планът, който беше замислил през нощта, изглеждаше пълен с проблеми. В някоя друга епоха щеше просто да го задейства по собствена инициатива. Сега трябваше да търси разрешение и да премине през куп потенциално опасни изпитания.

Които можеха да доведат до фатални последици.

Трябваше да подкрепи доказателствата си по всякакъв възможен начин и през нощта му беше хрумнало как би могъл да го направи.

Потърси в Гугъл „пясъчна усойница“ и се наведе напред към екрана, докато прелистваше множеството връзки с каква ли не информация за змията и рода ѝ *Echis*. Търсеше нещо много конкретно. Нещо, което Джоди можеше да е пропуснала. Беше само предчувствие, но си заслужаваше да му посвети няколко минути.

Докато четеше резултатите, възнението му се засили.

— Да! — възкликна той и заби юмрук във въздуха. Прочете внимателно за втори път и се обади на Гай Бачълър, който беше секретар на операция „Паяк“.

— Гай, специалистът по отровни влечуги от Лондонската зоологическа градина, който отиде с екипа да претърсят дома на Шелби Стонър, беше доктор Риърдън, нали?

— Да, шефе. Каза, че ако имаме нужда от съвети за ухапването от змията, да се обърнем към Училището за тропическа медицина в Ливърпул, където имало експерти на световно ниво.

— Ливърпул. Много е далече, по дяволите. Можеш ли да им се обадиш колкото се може по-скоро и да видиш дали някой не може да дойде още днес?

Затвори и телефонът му веднага иззвъня отново. Беше заместник-началникът Пю. Грейс си пое дълбоко дъх.

Пю не беше толкова ядосан, колкото очакваше, но Грейс се досещаше за причината. Това беше нещо, което шефът му можеше да използва срещу него по-късно, въпреки че вината не беше негова.

— Ама че каша, Рой — изскимтя Пю по телефона.

— С Крисп ли? Да, сър, напълно съм съгласен. Но не и операция „Паяк“. Имам стратегия. Бих искал да дойда и да ви запозная. Имате ли свободно време днес?

— Свободен съм сега — отвърна шефът му. — Имам един час.

81.

Сряда, 11 март

Няколко минути преди седем пазачът на бариерата на Молинг Хаус, където беше централата на полицията на Съсекс и където скоро щеше да се премести и отдел „Тежки престъпления“, махна на Рой да влезе.

Той подкара малкия си „Форд Мондео“ нагоре по стръмния склон, като подмина паркинга на пътната полиция и центъра за позвънявания, и спря на входа на паркинга за посетители. Размаха електронния си пропуск пред четеца и бариерата се вдигна.

Остави колата на почти празния паркинг, влезе в приемната на сглобяемата сграда и размени любезности с дежурната рецепционистка, която познаваше от години.

Прати есемес на Тай Бачълър да отложи сутрешния брифинг за девет и влезе през задния вход във внушителната сграда, където се намираха големите клечки. Поздрави стария си приятел, временен суперинтендант Стив Къри, изключи звука на мобилния си и се качи до великолепния кабинет на Касиън Пю с изглед към грижливо поддържаната поляна долу и един от модерните жилищни квартали на Луис.

Заместник-началникът стана зад масивното си бюро да го посрещне. Облечен в безупречна униформа, той протегна деликатна ръка.

— Радвам се да те видя, Рой. — Посочи му коженото кресло пред бюрото. — Чай или кафе? — попита Пю, докато Грейс сядаше.

— Черно ще ми се отрази добре, сър. Благодаря.

— Тежка нощ ли си имал?

— Не, сър — отвърна Грейс, който винаги си даваше сметка, че зад всеки въпрос на Пю се крие нещо. — По-скоро ранна нощ, но така стоят нещата, когато имаш малко дете.

— Да, разбира се. — Пю вдигна телефона да поръча кафето и погледна през бюрото си към Грейс. — Как е малкият Ноа?

— Все по-буен с всеки изминал ден. И нощ.

Пю му се усмихна снизходително.

— И доколкото разбрах, ходил си в Мюнхен за два дни?

— Не, сър, само за един. Санди се появи след цели десет години.

Попаднала в пътен инцидент там — била ударена от такси.

Пю извърна очи, за да избегне погледа му.

— Жива ли е?

— Да, но е лошо ранена.

Умираще от желание да добави: „Така че не е погребана в задния ми двор, нали?“. Може би затова заместник-началникът избягваше да го поглежда в очите.

— О? Съжалявам. И къде те поставя това, Рой?

— Аз продължих напред, сър. Но трябваше да отида да я видя.

— Разбира се, че е трябвало.

— Ще има много неразбории за оправяне, но това е за някой друг ден.

Последваха няколко секунди неловко мълчание. Накрая Пю го наруши.

— Е, Рой, спомена за някаква стратегия?

Секретарката донесе кафето и поднос бисквити.

— Да. — Той отпи от врялото кафе, изчака жената да излезе и да затвори след себе си, след което изложи плана си.

Щом приключи, Касиън Пю се взря мълчаливо в него с непроницаема физиономия.

— Това е безумно, Рой — каза накрая той.

— Има риск, съгласен съм.

— Замислял ли си се за различните начини, по които планът ти може да се обърне срещу нас?

— Да. Но според мен си имаме работа с потенциално чудовище, което не отстъпва с нищо на Едуард Крисп. Изглежда, че е убила трима души, а засега няма как да знаем дали не е имало и други в миналото. В момента търсим потенциални жертви у нас и в чужбина. С този план бихме могли да я изобличим.

— Или някой от хората ни да изгуби живота си?

— Не и ако преценим правилно рисковете, сър.

— Да не искаш да кажеш, че задържането на Крисп в затвора в Лион е било преценен риск?

— Това беше извън юрисдикцията ни.

— Което е добре за кариерата ти, Рой. За разлика от това, което предлагаш сега. Преди дори да започнеш в тази посока, ще ти трябва съгласието на прокуратурата. Не мислиш ли, че поемаш огромен риск въз основа на доста несигурни предположения?

— Несигурни? Имам заподозряна, която използва различни самоличности и се цели в богати по-възрастни мъже. Знаем за трима, а може и да са повече. Първият ѝ съпруг умрял, след като бил ухапан от отровна змия — и приемам, че е бил експерт, работещ с тези създания, така че рискът за него е бил по-висок. Последният ѝ годеник се хвърлил със ски от отвесна скала във Франция.

— Да, Рой — прекъсна го Пю. — Уолтър Клайн, измамникът, който е знаел, че играта свършва. Всички доказателства говорят за самоубийство.

— Моите уважения, но няма никакви доказателства.

— Като оставим това настрана, нима се опитваш да свържеш и смъртта на дребен престъпник в Брайтън със смъртта на втория ѝ съпруг в Индия?

— Вторият съпруг, за когото знаем — опитвам се да разбера повече по въпроса, сър. Вече се посъветвах и съставих план със старши детектив Ник Слоун, който разрешава употребата на сила и чиято работа ще бъде да следи операцията. Освен това се свързах с Уейн Гъмбрел от прокуратурата. Всички сме на мнение, че за момента това е единствената възможност да попречим на тази жена да убие поредната си жертва. Приготвил съм ви нужните документи, тъй като за операцията е необходимо писменото ви разрешение.

— Добре, Рой, но ако прецакаш това, ще пишеш талони за паркинг до пенсия. Ясно ли се изразих?

— Напълно ясно — отвърна Грейс и добави наум: „Като *merde*“.

82.

Сряда, 11 март

Докато вървеше към колата си, Рой Грейс прослуша гласовата поща от Гай Бачълър. Имаше късмет — специалист от Училището за тропическа медицина в Ливърпул бил на конференция в Лондон и можел да дойде по обед.

Обади се на Гай и му каза да отложи брифинга за два следобед, след което звънна на Уейн Гъмбрел, остави съобщение на гласовата му поща за разговора с Пю и се върна в Съсекс Хаус. Там прекара един час сам, като прехвърляше отново всичко, проверяваше дали няма нещо пропуснато и пишеше в бележника си.

Отиде в малкия кухненски бокс, сложи чайника и сипа кафе в една чаша с единствения прибор — дръжката на огъната вилица — и занесе чашата в кабинета си. Не след дълго му се обади Пат Ланиган. Грейс погледна часовника си. Беше 8:25, или 4:25 в Ню Йорк. През последните две седмици двамата се бяха чували редовно, за да споделят информация.

— Здравсти, приятел, как я караш? — попита Ланиган с носовия си бруклински акцент.

— Добре. Тъкмо се канех да ти звънна след малко. Много рано си станал!

— Както винаги! Виж, имам нещо, което може да те заинтересува. Помниш ли онзи образ Зъба, дето се появи в града ти преди време?

— И още как. — Грейс включи високоговорителя, остави телефона и кафето на бюрото и съблече самото си. — Мислехме го за мъртъв, но пък и за Крисп смятахме същото. — Спомни си как професионалният убиец Зъба беше изчезнал от хватката на полицията на Съсекс. Мислеха си, че се е удавил в залива Шоръм след двубоя с Глен Брансън в края на един кей.

— Да, така ми каза — рече Ланиган. — Имаме информация за него от източници под прикритие. Току-що на радара ни се появи едно

от фалшивите му имена, Джон Даниълс. Изглежда си е съвсем жив и може би пак ви гостува. Има връзка с нашата приятелка Джоди.

— Зъба жив, връзка с Джоди и е на път за Брайтън? По дяволите. Това е истинска бомба, Пат. Става адски интересно. Казвай подробностите.

— Смятаме, че е пътувал до Англия под името Майк Хинтън, за да прибере флашка от Джоди.

Грейс си спомни доклада на Бачълър от вчера за пощенската компания и интернет кафето на Уестърн Роуд 23А.

Управителката ми каза, че на първи март, неделя, към единайсет сутринта се появил някакъв странен тип и питал за Джоди. Американец, доста нахален. Бил груб с нея, после се разкарал.

— С какво още разполагаш, Пат?

— Хинтън е летял за Англия по-предишния уикенд. Засега нямам повече информация, но мога да намеря номера на полета. Реших, че ще поискаш да провериш.

— Веднага, Пат. Благодаря ти.

— За нищо, друже. Кога ще ви видим с булката ти? С Франсин ще ви заведем на вечеря.

— Клио иска да види Ню Йорк по Коледа.

— Любимото ми време на годината в този град! Идвайте, ще ви заведем на коледното шоу в Рейдио Сити. После ще вечеряме в най-добрия италиански ресторант на света. Става ли, приятел?

— Ако можем, със сигурност!

Грейс затвори и седна замислен. Зъба. Значи е оцелял? И пак е тук? Под името Майк Хинтън?

Зъба беше заподозрян в убийство с цел отмъщение на шофьор на камион, причинил пътна катастрофа с фатален край. Освен това го подозираха за убийството на шофьора на вана, участвал в катастрофата. И едва не беше убил малкия син на друг участник в същия инцидент. Заливът Шоръм бе претърсен от опитни водолази, които познаваха водите, приливите и теченията. Не откриха нищо.

Стигна се до заключението, че е възможно Зъба да е оцелял, макар да изглеждаше малко вероятно. И сега се е върнал?

Грейс се обади на Гай Бачълър и го помоли да дойде спешно.

Пет минути по-късно детектив сержант Бачълър седна с дружелюбна усмивка на стола срещу бюрото на Грейс.

— Да, шефе?

— Гай, основен приоритет. Използвай всички необходими ресурси да провериш дали американец на име Джон Даниълс или Майк Хинтън е отсядал в хотел или пансион в Брайтън и Хоув или в района. Започни с града и продължи навън до летище „Гатуик“. Провери също и компаниите за коли под наем.

— Разполагаме ли с описанието му?

Грейс кимна.

— Онова на жената от интернет кафето. Дребен грубиян с американски акцент. Има и един много некачествен запис от камера, намерен от Джак. Смятаме, че този човек е професионалният убиец Зъба от операция „Цигулка“ и че може да е въоръжен. Обади ми се веднага, ако откриеш нещо, и ще решим как да действаме. Имам сведения, че би могъл да ни отведе при целта ни и искам да стигна до нея преди него, защото едва ли ще я остави жива. Освен това искам и ти да останеш жив.

— Помня го, шефе. Лично ще се заема.

Грейс поклати глава.

— Не го подценявай, Гай. Този тип не ти е средностатистически брайтънски негодник. Той е умен и много опасен. Сериозно го казвам. Намери го и стой настрана. Не искам да ми се налага да чукам на вратата на Лена и да ѝ казвам, че си загинал геройски. Ясно?

— Разбрано.

— Браво на теб.

83.

Сряда, 11 март

Експертът от Ливърпул д-р Джеймс Уест вече седеше в малката приемна в моргата на Брайтън и Хоув, екипиран и с чаша чай в ръка, когато Клио въведе Грейс няколко минути след дванайсет.

Висок и слаб, в края на четиридесетте, с изпито, покрито с бръчки лице, къдрава рижа коса и брада, каквато човек може да си отгледа след няколко седмици в джунглата, Уест стана и го поздрави със силно кокалесто ръкостискане.

— Извинете, че ви накарах да чакате — каза Грейс.

— Няма нищо, аз подраних. — В гласа му се долавяше южноафрикански акцент. — За мен е чест да се запозная с прочутия детектив.

— Прочут? — Грейс се ухили. — Не го знаех!

— Потърсих ви в Гугъл. Останах с впечатление, че вие сте разрешили повечето тежки престъпления в графството през последните десетина години.

— Ласкаете ме. Да видим дали ще успеем да разрешим това.

— Чай или кафе, старши детектив? — закачливо попита Клио, която вече се беше екипирала.

— Нищо, благодаря. Ще ида да се преоблека.

Клио го заведе в съблекалнята, прегърна го през врата и го целуна, преди да посочи екипа и белите гумени ботуши.

— Ще ида да ви доведе господин Кармайкъл. Боя се, че имаме натоварена сутрин.

— Но не и Роули Кармайкъл. Той разпуска, нали?

— Ама че си невъзпитан! — Тя му се закани с пръст и излезе.

Две минути по-късно Рой заведе д-р Уест в двете стаи за аутопсии, разделени от широка арка. В основната от дясната им страна бяха положени двама възрастни мъже и възрастна жена; Марк Хауърд, най-младият патолог в града, се беше навел над нея и вземаше проби

от стомашната ѝ течност с помощта на старшия асистент на Клио Дарън Уолъс и колегата му Джули Бартлет. И тримата поздравиха Рой.

Отляво Клио беше отворила една врата в стената от хладилници и вадеше носилка, на която лежеше тяло в бял найлонов чувал.

— Искаш ли да го сложа на маса, Рой? — попита тя.

Той поклати глава.

— И така е добре, благодаря.

Докато тя разопаковаше Роули Кармайкъл, Грейс вдигна маската да прикрие носа и устата си. Професорът направи същото — нормална предпазна мярка.

— Нали знаете, че е балсамиран? — каза Клио.

— Да — отвърна Грейс. — За съжаление.

Процесът на балсамиране включваше източване на цялата кръв и заместването ѝ с предпазни химикали и бои, за да се забави разлагането и тялото да изглежда по-живо.

Грейс вече беше чел подробния токсикологичен доклад от Гоа и причината за смъртта — отрова от пясъчна усойница — беше извън всякакво съмнение. Но от предишното си ровене в интернет имаше два големи въпроса, които можеха да помогнат много на разследването му — в зависимост от това какво ще каже д-р Уест.

Двамата погледнаха възрастния гол мъж. Балсамирането си беше свършило работата и отпуснатата плът имаше розов оттенък, по-скоро като на заспал човек, отколкото белия цвят на покойник.

— Е, сега какво? — обърна се Уест към Грейс. — Искате мнението ми за ухапването?

Клио посочи десния глезен на мъжа. Там имаше малък син овал, очертан с химически молив. Вътре в него имаше едва видим белег, колкото дупка от карфица.

Сякаш излязъл от филм за Индиана Джоунс, Уест извади сгъваема лупа и известно време изучава мълчаливо белега.

— Хммм — каза той. — Хммм — повтори, този път поколебливо. — Интересно.

— Ухапване ли е? — попита Грейс.

— Хмммм — за трети път каза експертът, доста замислено. — Знаете ли, детектив, напълно сте прав да задавате този въпрос. Да, ухапване от змия е, само от един зъб. Необичайно, но се случва. — Той

продължи да изучава белега, като приближи още повече лупата. — Но онова, което ме тормози, е липсата на каквато и да било екхимоза.

— Какво е това?

— Дилетантски казано, локално обезцветяване на тъканта. Токсикологичният доклад посочва всички симптоми на смърт от отрова на *Echis*. Но при аутопсията би трябвало да се открият признаци на възпаление, подуване и екхимоза около ухапаното място. Дупката е характерна за змийски зъб. Но без екхимозата, която би трябвало да се очаква. — Той се обърна и погледна към Грейс. — Честно казано, аз силно се съмнявам, че отровата е проникнала през тази дупка. Къде точно е бил горкият нещастник, когато е бил ухапан?

— Това е второто нещо, което исках да ви питам — каза Рой Грейс. — Бил е в блатист район в парк за крокодили в Боривали Ийст, до Мумбай.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Уест поклати глава и брадата му се размърда като пипала на морска анемония.

— Невъзможно — каза той. — Бил съм там, познавам добре мястото. *Echis* живеят на открит, сух, песъчлив и каменист терен. Крийт се под камъни и трънливи растения. Тази змия не би доближила блатист район.

— Сигурен ли сте?

— Детектив Грейс, посветил съм по-голямата част от живота си на тези създания. Мога да се явя в съда и да кажа под клетва, че няма да намерите пясъчна усойница точно в онази част на крокодилския парк.

— Благодаря ви.

— Има ли още нещо, с което мога да ви помогна?

Грейс се усмихна.

— Засега не, това беше повече от достатъчно.

— Тогава тръгвам за Лондон, трябва да се върна възможно най-скоро — каза Джеймс Уест.

— Разбира се, ще ви откарам до гарата.

84.

Сряда, 11 март

В животинското царство рефлексите са ключът към оцеляването. Трябва моментално да се вземе решение. Приятел, враг или храна. Всяко създание развива чрез естествения подбор необходимите му за оцеляване сетива. Подобно на повечето змии, пясъчните усойници имат слабо зрение и слухът им също не е кой знае какъв. Както при всички змии, езикът им е раздвоен и силно чувствителен, може да улавя едва доловими миризми по влажни повърхности и да ги праща към небцето, където се намира рецепторният орган на Джейкъбсън. Този орган съчетава миризма и вкус и по същество е арсеналът за оцеляване на този род влечуги. Колкото по-неспокойна е пясъчната усойница, толкова по-често използва езика си и издава защитен стържещ звук, като се навива и разгъва, търкайки люспите си. Тя различава движението само в нюанси на сивото и не може да откроява форми, за разлика от грабливите птици като орли, ястреби и соколи, които виждат осем пъти по-добре от хората с най-остро зрение. Златният орел може да различи заек от километър и половина разстояние, а соколът скитник — да пикира върху жертвата си със скорост триста километра в час.

Злодеите също зависят от острите си сетива, за да оцеляват. По същия начин най-добрите ченгета развиват шесто чувство, с което ги различават.

На улицата едно от първите неща, които забелязва някой негодник, е полицейската кола. Тя е като магнитна сила, привлича погледите към себе си, а после и към ченгетата вътре. Изпеченият престъпник може да забележи необозначена полицейска кола отдалеч със същата лекота, с която и патрулен автомобил с включени сигнални светлини. Ченгетата седят по определен начин, оглеждат се по определен начин.

Рой Грейс си спомни как преди осемнайсет години, като млад детектив, току-що заменил униформата с цивилното облекло, докато

пътуваше в един чудесен августовски ден през зелената провинция на Съсекс към местопрестъпление, се беше обърнал към опитния инспектор, когото караше, и го бе попитал дали гледа на света по различен от повечето хора начин.

„Рой, ти гледаш през прозореца и виждаш прекрасен летен ден — беше му отговорил инспекторът. — А аз виждам човек, който е застанал на неправилното място.“

Грейс никога не забрави това. След като потегли от гарата, където беше оставил д-р Уест, той спря на кръстовището на Ню Ингленд Роуд и зачака зелен светофар. Пред него мина такси на „Стриймлайн“, насочило се нагоре по хълма. И сякаш привлечен от магнит, погледът му се срещна с погледа на пътника на задната седалка, който носеше бейзболна шапка.

Само за един кратък миг.

И тогава един голям камион спря пред него и блокира изгледа му, така че не успя да види номера на таксито.

„Мамка му! Мамка му! Мамка му!“

Грейс имаше почти фотографска памет за лица и беше сигурен, че е видял в таксито американския наемник Зъба, макар да си даваше сметка, че умът му може да му върти номера, тъй като през по-голямата част от сутринта беше говорил за него.

Дръпна пластмасовия капак на таблото, който скриваше копчетата за светлините и сирените и натисна онова за сините светлини, но без сирената — не искаше да подплаши жертвата си. Камионът все така беше пред него и му препречваше пътя.

— Разкарай се, мътните да те вземат! — извика ядосано Грейс. Камионът обаче не помръдна.

Мислите му препускаха. Познаваше всяка уличка в града. Таксито можеше или да продължи направо, или да завие надясно след няколкостотин метра. На върха на хълма се намираше кръговото на Севън Дайлз, от което можеше да продължи в шест различни посоки — а малко преди него имаше отбивка наляво.

Камионът продължи нагоре, а ванът зад него спря, за да му стори път. Грейс се изнесе в другото платно, за да изпревари камиона, но отсреща идваше автобус и се наложи да го пропусне, след което опита отново. Камионът даде мигач, че отбива, и Грейс го изпревари, като се размина на косъм с една кола в насрещното платно, която бе спряла.

Пътят му обаче беше блокиран от друг камион, който искаше да завие надясно под виадукта.

Обади се спешно на дежурния инспектор, даде му информацията и поиска всички екипи в района да се оглеждат за škoda на „Стриймлайн“, движеща се нагоре по Ню Ингланд Роуд с пътник с бейзболна шапка. Каза им да го последват и да му съобщят незабавно, но да не го спират. Освен това помоли колегата си да се свърже с таксиметровата компания, за да се опитат да предадат завоалирано съобщение на шофьора. Веднага щом светна зелено и камионът зави надясно, Грейс видя цяла върволица автобуси да се спуска от хълма, блокирайки насрещното платно.

Зави след камиона и се опита да го задмине с идеята да пресрещне таксито при кръговото движение. Профуча покрай камиона, стигна до върха на хълма и зави наляво на червен светофар на кръстовището с Дайк Роуд, след което продължи в насрещното с включена сирена и светлини, като си пробиваше път през трафика чак до Севън Дайлз.

Таксито обаче не се виждаше никакво.

Можеше да е продължило във всяка посока.

Грейс направи пълен кръг, като мислеше усилено. Таксито се движеше по Ню Ингланд Роуд. По този маршрут хората идваха в града. Дали след това щеше да продължи надолу към брега? Или към центъра? Това бяха най-вероятните възможности.

Зави наляво по Монпелие Роуд с максималната скорост, която се осмеляваше да вдигне, като се разминаваше с насрещните коли и се оглеждаше на всяка пресечка. И тогава видя такси на „Стриймлайн“, движещо се на запад. Задмина го, застана пред него, включи червените мигащи светлини СТОП и рязко наби спирачки. Видя в огледалото как таксито спира зад него. И докато Грейс се чудеше какво да прави от тук нататък, задната врата се отвори и от škodата излезе млада жена, наведе се и взе от колата малко дете.

„Мамка му!“

Грейс слезе, извади картата си и отиде до таксито, като вдигна извинително ръка към жената и шофьора, който беше свалил прозореца си и надничаше нервно навън.

— Всичко е наред — каза той. — Можете да продължите.

Върна се при колата си, като се чудеше. Наистина ли беше видял Зъба? Или просто му се е искало да го види?

Двайсет минути по-късно, когато пристигна пред Съсекс Хаус, дежурният инспектор му се обади да докладва, че търсенето не е дало резултат. Грейс му благодари и влезе в сградата. Докато се качваше по стълбите към отдела, той се замисли какво точно бе видял на задната седалка. Дали си беше въобразил? Не му се вярваше. Престъпниците винаги гледаха ченгетата по особен начин, различен от този на другите хора. Но може пък пътникът да беше обикновен негодник от Брайтън, който го е забелязал. А може и въображението му да се е развинтило.

Влезе в кабинета си и се обади на Пю да му докладва за срещата с Уест в моргата и мнението на специалиста.

— Имате ли нужда от още нещо, сър? — попита той, когато приключи.

— Не — с неохота отвърна Пю.

Грейс затвори и телефонът му моментално иззвъня отново. Беше Гай Бачълър и гласът му звучеше развълнувано.

85.

Сряда, 11 март

— Шефе, излезе нещо важно! — каза Бачълър. — Мисля, че май намерихме Зъба.

— Така ли?

— Миналия петък двама велосипедисти блъснали някакъв мъж недалеч от кея. Откарали го в безсъзнание в Кралската болница. Имал американска шофьорска книжка на името на Джон Даниълс, а в портфейла му намерили касова бележка от бара на хотел „Уотърфронт“.

— Господи!

— Пратих двама полицаи в болницата, но го нямало — изглежда е изчезнал по някое време сутринта. Но от болницата казали, че имал сериозни охлузвания на двата крака и ще куца силно. Нямало начин да остане незабелязан.

— Нараняванията му истински ли са, или като на Крисп?

— Не съм проверявал, шефе, но от болницата щяха да кажат, ако не са били истински.

— Нали знаеш мнението ми за предполагагането — отвърна Грейс.

— Ще се погрижа някой да провери отново.

— Добре. Свърза ли се с хотела?

— Да, нямат регистриран гост на име Даниълс. Нито пък Хинтън.

— Звучи шантаво, но преди двайсет минути ми се стори, че видях Зъба да пътува с такси по Ню Ингленд Роуд — каза Грейс.

— Странен маршрут от болницата, накъдето и да е отивал — отбеляза Бачълър.

— Може и да съм се объркал. Обади се на „Стриймлайн“ и ги питай за такситата, качили пътници от болницата тази сутрин. Всичките им коли са с камери. Виж също и дали нямат новини във връзка с предишното ни обаждане.

— Веднага, сър.

— Добра работа, Гай. И провери дали някъде в града е отсядал Даниълс, Хинтън или друг американец — но засега не вдигай много шум.

Веднага след разговора Грейс се обади на Ланиган. Включи се гласова поща и той остави съобщение.

— Пат, Рой от Брайтън е. Каза, че Джон Даниълс и Майк Хинтън са прякори на нашето приятелче, господин Зъба. Можеш ли да ми кажеш и други? Спешно е.

Затвори и се замисли. Наистина ли Зъба е бил в болницата? Него ли беше видял в таксито? Ако тъкмо е напуснал болницата, какво е търсил в северната част на Брайтън? Ню Ингленд Роуд беше маршрутът, по който много хора идваха на юг, за да стигнат до плажовете или до западната част на града. Защо Зъба е тръгнал на север само за да продължи отново на юг? Нямаше никаква логика. Освен ако не се е опитвал да се откачи от опашка.

Или да заблуди някого.

86.

Сряда, 11 март

На връщане от супермаркета „Асда“ Джоди Кармайкъл влезе в алеята и натисна копчето на дистанционното, за да отвори вратата на двойния гараж. Вкара заднешком синия си мерцедес, натисна отново дистанционното и слезе от колата. Взе торбите от багажника и влезе в къщата през вътрешната врата.

Докато оставяше покупките на масата в кухнята, мобилният ѝ телефон иззвъня. На екрана се изписа името на погребалната агенция „П & С Галахър“.

Тя се поколеба за момент, после отговори с измъчения глас на опечалена.

— Да?

Беше очарователният шеф на агенцията.

— Госпожо Кармайкъл, обажда се господин Галахър. Как сте?

— О, нали знаете, справям се.

— Добре — рече той. — Радвам се да го чуя. Боя се, че имам неприятна новина. От „Съдебна медицина“ още не са освободили тялото. Освен това ми се обади синът на господин Кармайкъл, който иска да се обърне към друг патолог за втора аутопсия.

— По дяволите! — ядоса се тя. — Скъпият ми съпруг умря в началото на медения ни месец. Не мисли ли, че страдах достатъчно? Освен това той е балсамиран, какво си мисли, че ще излезе при друга аутопсия? Аз съм негова съпруга! Моите желания не се ли броят?

— Ами има и още едно усложнение — продължи той, — от полицията също ни съобщиха, че имат някои въпроси, та се боя, че ръцете ни са вързани.

— Горкият ми Роули лежи в хладилник в моргата, докато всички се дърлят над тялото му. Това ли ми казвате, господин Галахър?

— В никакъв случай, госпожо Кармайкъл. Просто искат да установят със сигурност причината за трагичната смърт на съпруга ви.

— Беше ухапан от змия, нали? От пясъчна усойница. Патологът в Гоа го засвидетелства. Какво друго им трябва, по дяволите?

— Сигурен съм, че всичко ще бъде изяснено много бързо — с успокояващ тон каза Галахър. — Правя всичко по силите си да уредят нещата и тялото на мъжа ви да ни бъде предадено колкото се може по-скоро.

След като затвори, Джоди седна и се зачуди какви „въпроси“ има полицията. Какво душеха? Направи си кафе и включи компютъра. Едно ставаше ясно, предстоеше ѝ сблъсък с роднините на Роули. В крайна сметка щеше да получи част от наследството му. Но семейството на Роули вече явно вървеше към съдебна битка и нещата можеха да се проточат. Ставаше все по-ясно, че е малко вероятно да удари джакпота, на който се беше надявала и който все ѝ се изплъзваше.

Но джакпотът я чакаше някъде.

Реши, че трябва да е по-внимателна в избора си, и започна да преглежда различните отговори на обявите, които бе пуснала в сайтовете за запознанства за богати.

www.sugardaddies.com
www.seekingmillionaire.com
www.millionairematch.com
www.daterichmen.com

И още куп други. Не видя в отговорите нищо особено. От десетките срещи с мъже от сайтовете се бе научила да различава онези, които целят само афера. А тя не искаше просто някой богат. Искаше някой свръхбогат. Дали щеше да го намери в сайт, или на някое от местата, където си играят богатите?

Спомни си нещо, което ѝ беше казала навремето красивата ѝ приятелка от детството Емира. Нещо, което беше едновременно унижително и успокояващо. „Спокойно, някой ден ще намериш господин Подходящия. За всеки влак си има пътници.“

Може би напоследък действаше твърде прибързано. Просто трябваше да изчака.

Качи се горе, натисна дистанционното да отвори плъзгащата се стена и надникна през стъклената врата в стаята на влечугите, за да провери дали някое не се е измъкнало. Влезе и отиде при вивариума с триметровата боа удушвач, която бе кръстила Сайлърс.

На лицето ѝ се появи усмивка, когато видя какво лежеше на дъното на контейнера от подсилено стъкло.

87.

Сряда, 11 март

Зъба куцаше с бастуна, който бе откраднал от коридора в болницата, помъкнал торбата с покупки и по-малкия сак през фоайето на хотела към асансьорите. Отне му цяла минута да стигне от асансьора до стаята си на четвъртия етаж — разстояние, което при нормални обстоятелства щеше да измине за секунди. Всяка стъпка бе неприятна, но за други щеше да е същинско мъчение. Зъба беше роден с аномалия — поносимостта му към болка беше далеч по-висока, отколкото на повечето човешки същества.

Накрая се добра до стаята си и след като се огледа внимателно, седна на бюрото и отвори лаптопа си. Като че ли нищо не беше докосвано. Но той не можеше да разчита още дълго на това.

Открай време си имаше правило. Никога не се задържаше дълго на едно място. Ако се застоиш някъде, започват да те забелязват — или те надушват, или те проследяват по финансовата ти диря. Наложил се да напусне болницата сутринта, защото хотелът му беше платен само до днес — и нещо повече, десет дни на едно място беше твърде много време и не можеше да рискува. Сутринта се беше възползвал от недостига на персонал в болницата, за да се измъкне.

Но дали онова ченге го беше познало в таксито?

Не беше сигурен, но определено нямаше намерение да рискува. И ченгето със сигурност нямаше да го познае следващия път, когато го види.

Започнал да преглежда записите от шестнайсетте камери, които беше скрил в къщата на Джоди, и четирите в апартамента ѝ в Александра Вилас. Започнал с двете в стаята с влечугите и не след дълго установил, че предчувствието не го е подлъгало.

Гледал я как си слага гумени ръкавици — записът беше направен само преди два часа. Тя махна капака на вивариума с огромната боа удушвач и взе нещо като бяла наденичка. Остави го на масата, отвори го с ръце и извади флашка от него.

— Умно момиче! — каза на глас Зъба. — Определено си много умно момиче!

Продължи да гледа как пуска флашката обратно във вивариума, като я прикрива с листа, след което изхвърли наденичката — изпразнението на боата — в кофата за боклук.

— Толкова умно! — каза Зъба. — Наистина те бива.

„И си много секси — добави наум той. — Определено би ми харесало да те изчукам. Жалко, че няма да стане.“

Отвори пакетите си.

88.

Сряда, 11 март

— Мишки, гущери, жаби, скорпиони и насекоми — каза Таня Кейл, докато вървеше с Рой Грейс по коридора на „Тежки престъпления“ към заседателната зала за брифинга в 14:00 ч.

— Това ли си закусвала, Таня? — отвърна той. — Нищо чудно, че изглеждаш толкова добре!

— Не — ухили се тя. — Това ми готви Джейсън всеки ден за вечеря!

Той вдигна пръст към устните си.

— Шшш, не издавай тайната си, че всички ще поискат същото!

— Предполагам, че зависи от рецептата.

— И твоята каква е?

— Сурови и за предпочитане живи — каза тя. — Искяхте да разбера какво обича да похапва пясъчната усойница.

— И това ли е диетата й?

— Да.

— В такъв случай се радвам, че не съм пясъчна усойница.

— А Джейсън се радва, че не съм черна вдовица. Те изяждат съпрузите си след чифтосване.

— Ако бях мъжки паяк, май щях да съм щастлив, ако жена ми каже, че има главоболие! — отвърна Грейс, докато влизаха в пълната зала.

— Е, сър, ако решите да промените диетата си, открих няколко фирми, които срещу кредитната ви карта могат да ви доставят всички тези създания, че и повече.

— И ще получа ли точки по клубната си карта?

— За съжаление, не чак толкова, сър. Разговарях с един джентълмен на име Дани Йомен от голям магазин на име „Петс Корнър“. Хлебарките били едно от любимите лакомства на пясъчната усойница. Но ако купите кутия хлебарки, няма да имате нужда от повече. Нататък можете да ги развъждате сами. Стига гадините да имат

подходящите условия, достъп до вода и топла среда, нищо повече не ви трябва.

— Ще го запомня, ако реша да взема на Клио пясъчна усойница за Коледа — каза Грейс.

Седнаха на местата си и Грейс запозна набързо екипа със събитията около Едуард Крисп, като добави, че Брансън и Потинг се връщат. После разказа за разговора си с Кели Никълс снощи и за срещите си с Пю сутринта и с д-р Уест в моргата.

— Запознах началника с хода на операция „Паяк“ и мнението ни, че може би си имаме работа с черна вдовица в града, която си избира, омъжва се и после убива възрастни богати мъже. Според Уест смъртта на Роули Кармайкъл от отровата на пясъчна усойница може да е подозрителна, тъй като е бил ухапан във фермата за крокодили, а това не е естествената среда за змията. Освен това около мястото на ухапването няма следи от екхимоза, или обезцветяване на кожата, което би трябвало да се очаква.

— Какво имате предвид — вие или доктор Уест — под подозрителна, шефе? — попита Джон Екстън.

— Според доктор Уест Роули Кармайкъл може да е получил отровата по някакъв друг начин, не чрез ухапване — отвърна Грейс.

— По какъв друг начин?

— Ами според Уест има само един начин за получаване на смъртоносна доза — чрез инжекция. Кармайкъл е бил диабетик и си е биел четири пъти дневно инсулин. Дали милата му съпруга не е сменила инсулина със змийска отрова? Не можем да отхвърлим тази възможност предвид миналото ѝ, което е доста интересно. Джоди Бентли е щяла да стане Джоди Клайн, но бъдещият ѝ съпруг паднал от скала в Куршевел във Франция. След това се омъжила за Роули Кармайкъл, който умрял няколко дни след сключването на брака им. Интересното е, че първият съпруг на Джоди Бентли, Кристофър, също е умрял от ухапване на пясъчна усойница преди няколко години.

Той млъкна, за да отпие глътка кафе.

— Тя изглежда много веща в създаването на фалшиви самоличности. Казах на началник Пю, че макар да сме хвърлили много ресурси в опит да я открием, засега не знаем местонахождението на тази изключително умна и опасна дама. Знаем за една пощенска кутия, която е използвала, и помолихме фирмата да ни уведоми, когато тя се

появи отново, но те не са склонни да ни сътрудничат, което не е изненадващо. Не разполагаме с ресурси да наблюдаваме адресите ѝ, които са ни известни. В момента следим записите от камерите по улиците, но задачата е огромна. Тя не отговаря на телефона си и затова Мишел Уебсдейл не успя да си уреди среща с нея. В момента имаме две задачи. Първата е да спипаме тази жена, преди да намери следващия си съпруг и евентуална жертва. Втората е да намерим солидни доказателства за арестуването ѝ, тъй като всички улики, с които разполагаме досега, са косвени.

Грейс обяви край на брифинга и помоли Таня Кейл и Глен Брансън, който тъкмо се бе върнал от Лион, да дойдат в кабинета му.

Няколко минути по-късно седяха около масата.

— Ако сме прави в предположението си, че Джоди Кармайкъл се цели в богати възрастни мъже, предлагам да ѝ пробутаме някой с внимателно измислена история, който да подхожда на изискванията ѝ — каза Рой. — Някой оттеглил се от работа потаен мултимилионер, чиято съпруга е умряла преди известно време, може би страдащ от неизлечима болест и върнал се в Брайтън, за да прекара последните си дни тук. Ще използваме социалните мрежи, за да го представим като богат филантроп. Мисля да работим и с някои от местните вестници и по-конкретно с „Аргъс“, но също и с „Брайтън енд Хоув Индипендънт“, „Мид Съсекс Таймс“ и „Съсекс Експрес“, които да пуснат материали за него. Може да се обърнем и към медии като Радио Съсекс и Лейтест ТВ — например може да даде интервю колко много са му липсвали мачовете на „Албион Роър“, как е решил да почете Брайтън, като прекара последните си дни тук, такива неща.

— Няма ли да се появи проблем, сър? — каза Таня. — Всеки може да провери и да види, че няма минало в социалните медии?

Грейс кимна.

— Напълно си права, Таня. Обсъдих въпроса с началника на „Финансови престъпления“ в Лондонската полиция и с командира на отряд „Измами“ към Скотланд Ярд. — Той се усмихна. — Те са доста напред в материала и отдавна са предвидили проблема. В играта са почти от появата на така наречените „социални медии“. Създавали са фалшиви самоличности първо в Майспейс, после във Фейсбук, Туитър и напоследък в Инстаграм, Пинтерест, Снапчат и всички останали. Изберете си самоличност и ще ви я дадат. В нашия случай

мултимилионер отшелник, който е овдовял и е взел решение да остави по-голямата част от богатството си за благотворителна дейност.

— Мътните да ме вземат, хитро! — каза Глен.

— И аз си помислих същото — отвърна Рой Грейс. — В полицията предимно се мъчим да догоним лошите. Хубаво е да видиш, че имаме и хора с въображение, които понякога ни изкарват напред в играта. От „Финансови престъпления“ от Лондон ни изпращат детектив, който да ни съветва. Идва днес.

— Имате ли предвид някого за ролята, сър? — попита Таня.

— Още не — отвърна той. — Можем да се обърнем към отдел „Работа под прикритие“ да ни посочат подходящ човек, който е работил в тази област. Отделът е управляван толкова добре, че никой не знае кои са работещите в него. Подходящата процедура би била да се използва детектив, който не е от областта, но това понякога е невъзможно.

— А как стои въпросът с опасността за човека? — попита Таня Кейл.

— Трябва да се заемем с това при пълната оценка на риска — каза Грейс. — Но ние го правим всеки ден, нали? Опитваме се да направим нашия град по-безопасно място. За целта всички в един или друг момент поемаме рискове. Никога не съм срещал добър полицай, който не е излагал живота си на опасност. Не сме ли готови да го направим, значи е време да напуснем.

Кейл и Брансън кимнаха.

89.

Сряда, 11 март

След края на срещата Рой Грейс се обади на детектив Маги Бриджман, която беше офицер за връзка с „Работа под прикритие“.

Каза ѝ изискванията си. Трябваше му мъж, който да е на разположение незабавно, да може да мине за смъртно болен, на шейсет и няколко и познаващ града и живота в него.

Напълно невъзмутима, сякаш се занимаваше всеки ден с подобни неща, Бриджман му каза, че ще провери и ще му се обади.

Няколко минути по-късно му звънна Пат Ланиган от Ню Йорк.

— Здравсти, друже! Имам някои от другите му псевдоними. Пробвай Джеймс Бийм и Джордж Дикъл.

— Това не бяха ли американски производители на уиски? — попита Грейс.

— Правилно. Колкото и да е изумително, нашето общо приятелче Зъба има чувство за хумор.

Фалшивите имена ставаха толкова много, че Грейс започваше да се чуди дали операцията не трябва да се прекръсти от „Паяк“ на „Псевдоним“. Веднага щом затвори, той предаде информацията на екипа си.

След десет минути някой си детектив Балънтайн се обади от рецепцията на хотел „Уотърфронт“. Имали гост на име Джордж Дикъл в стая 407.

Понякога Грейс позволяваше на вълнението да вземе връх. Така се стигна до прострелването на Глен Брансън. Ако куршумът бе минал на сантиметър-два вдясно, приятелят му щеше да е или мъртъв, или парализиран от кръста надолу. Помнеше и други уроци. И в същото време адреналинът бушуваше в него. Зъба щеше да е сериозна плячка — огромна плячка. Трябваше да е сигурен, че този път няма да му се изплъзне през пръстите.

Първо помоли от рецепцията да проверят дали г-н Дикъл е в стаята си, като предложи да му се обалят под претекст, че проверяват

дали е доволен от почистването. После звънна на дежурния инспектор и се зарадва, когато чу гласа на Дон Марк, който бе един от най-доверените му хора.

Грейс се обади на тактическия командир, който за десет минути изпрати въоръжен екип, двама кучкари и тактическия отряд към хотел „Уотърфронт“ и за всеки случай предупреди хеликоптера NPAS 15 да бъде в готовност — с надеждата, че няма да бъде извикан за друга полицейска или спешна операция, тъй като полицията на Съсекс вече не разполагаше със своя машина.

В сегашната си роля като началник на „Тежки престъпления“ на Грейс рядко му се случваше да участва в операция, но този път беше различно. Беше лично. Беше водил последното издирване на това чудовище след свирепата му битка с Глен Брансън. Зъба се беше хвърлил безразсъдно в залива Шоръм и беше изчезнал. Ако наистина беше той и е оживял, Грейс беше твърдо решен лично да му прочете правата, макар да знаеше, че момчетата от тактическия отряд ще го заловят преди това.

За първи път от доста време той свали бронежилетката си от куката на вратата, облече я и слезе долу.

90.

Сряда, 11 март

Докато се понасяше надолу към брега в необозначения си „Форд Мондео“ с пуснати светлини и говореше с дежурния, Рой Грейс с ужас установи, че трафикът е затруднен поради ремонти на улиците.

Най-сетне стигна и тръгна към страничния вход на хотела. Гай Бачълър, също с бронжилетка под палтото, го чакаше с дежурния инспектор Рой Апс и един висок сержант от отряда, който набързо го запозна с плана, разработен с тактическия командир.

— Зъба е в стая 407. Готови сме за действие, сър — каза Бачълър.

— Сигурни ли сме, че е там?

— На вратата има табелка „Моля, не безпокойте“ и звукът на телевизора е засилен, което може да означава, че не е чул позвъняването по телефона. Трябва да освободи стаята утре, така че явно е вътре.

— Добре.

— Покрили сме етаж, вратата, асансьорите и аварийното стълбище, сър — каза сержантът. — Имаме и хора на шестия етаж, които са готови да действат.

Това накара Грейс да се почувства по-добре. Най-големият му кошмар беше още някой да бъде прострелян. Сержантът знаеше какво прави — и беше наясно с рисковете.

— Добре — каза Грейс.

Дежурният му докладва, че според тактическия командир всичко е готово.

— Гай, искам да съм горе, когато спипат кучия син — каза Грейс.

— Внимавайте, шефе — предупреди го детективът.

— Ще внимавам. Къде е стълбището?

Бачълър посочи.

С нов прилив на адреналин Грейс забърза по стъпалата, като сърцето му биеше по-силно с всеки следващ етаж. Двама въоръжени

полицаи се обърнаха предпазливо, когато стигна четвъртия етаж, после го познаха и се усмихнаха.

— Всичко наред ли е? — попита той, задъхан и плувнал в пот.

— Наред е, шефе.

Влезе в коридора и видя, че тактическият отряд е готов за действие. Двама бяха въоръжени с автомати, друга двама с пушки. Една яка жена държеше тежък червен таран, наричан на шега „блъскача“. Миг по-късно петимата затичаха напред и спряха пред вратата. Грейс беше зад тях и не можеше да види номера на стаята.

Отрядът спря за момент, двамата с автоматите отпред, онези с пушките отстрани. Водачът им, жената сержант, даде знак. Грейс се беше разбрал с тактическия командир, че щом отрядът влезе в стаята и залови целта, ще бъде извикан да извърши ареста.

Един от отряда доближи електронния ключ към четеца, а жената с тарана беше в готовност. Чу се изщракване и ключалката светна в зелено. Жената я изрита и петимата завикаха в един глас: ПОЛИЦИЯ! ПОЛИЦИЯ! ПОЛИЦИЯ!

Двамата с автоматите нахълтаха вътре с викове „Стой! Полиция!“.

И се озоваха в празна стая.

Включеният телевизор показваше някакво следобедно шоу. Леглото беше оправено, стаята бе подредена и безупречно чиста.

Грейс остана отвън според инструкциите, докато останалите от отряда нахълтаха след колегите си и отвориха вратите на банята, тоалетната и дрешника.

Но стаята бе напълно празна и почистена от камериерките, сякаш очакваше пристигането на нов гост.

Дадоха знак на Грейс, че може да влезе.

— Мамка му! — изруга той, докато се оглеждаше. — Мамка му, мамка му, мамка му! — Нямаше никакъв признак, че някой е стъпвал тук през целия ден. — Да не сме объркали стаята? — обърна се той към сержанта, който изглеждаше също толкова бесен.

— Джордж Дикъл. Четири нула седем, шефе.

Грейс се свърза по радиостанцията с Гай Бачълър и му каза какво са заварили.

Две минути по-късно Бачълър му се обади.

— Това е стаята, шефе. Нанесъл се е по-предишната събота.

— Тогава къде е, по дяволите?

91.

Сряда, 11 март

Зад завесите на стаята си на петия етаж на хотел „Роял Албион“ Зъба гледаше с иронична усмивка суматохата на крайбрежната улица долу, концентрирана около „Уотърфронт“, недалеч на запад.

Онзи кретен Рой Грейс и малоумниците му наистина ли си мислеха, че ще им се остави просто така?

Имаше новини за тях. Беше тук, за да свърши работа — можеха да претърсят всички хотели в града, но нямаше да го хванат, защото нямаше да го настигнат.

Беше платил предварително за една седмица, но десет минути по-късно се измъкна незабелязан с багажа си и тръгна към паркинга на Ръсел Скуеър да вземе колата си под наем.

92.

Сряда, 11 март

Рой Грейс се върна оклюмал в Съсекс Хаус малко след пет следобед. Къде се намираше Зъба, по дяволите? И под какво име?

Отиде направо в общата зала и със задоволство видя, че Глен е там — искаше новини от Лион. Инспекторът се извини за отсъствието на Норман Потинг — имал час при лекар — и го запозна накратко с изчезването на Крисп от затвора в Лион. Явно мерките за сигурност в болничното крило са били под всякаква критика, но въпреки това никой не можеше да обясни как точно се е измъкнал.

Макар да бе разочарован, че серийният убиец е избягал — засега — за пореден път от правосъдието, Грейс изпитваше облекчение, че не можеха да обвинят за това него или колегите му от Съсекс. Каза на хората си, че следващият брифинг ще бъде в 8:30 на другия ден, и се върна в кабинета си. Нуждаеше се от известно време насаме, за да помисли. Но когато влезе в стаята, телефонът вече звънеше.

Беше Маги Бриджман от „Работа под прикритие“ и звучеше развълнувано.

— Рой, мисля, че имаме идеалния агент — каза тя. — UC 2431. Можеш ли да ми дадеш време до утре сутринта?

— Идеално, благодаря. Утре сутринта е чудесно! А той има ли си име, или само код?

— Да, ще го познаваш като Дж. Пол Корнел. — Тя му даде още подробности.

Още докато говореше с нея, Грейс потърси името в Гугъл. Появи се дълъг списък на хора с това име. Пол Дж. Корнел в Линкдин. Един адвокат. Един собственик на школа за шофьори. Един с уебсайт „Управление на познанието за развитие“, каквото и да означаваше това. Един във винарския бизнес. Един преподавател от Брайтънския университет.

Хитър избор на име, помисли си той. Голямо разнообразие. Потърси изображения за същото име. Появиха се десетки лица, сред

които чернокож китарист и други типове на различна възраст и с каква ли не външност.

Стесни търсенето на „Дж. Пол Корнел, милионер филантроп“.

Появиха се над сто различни лица и самоличности, от Джон Пол Гети до дебела версия на същия, хора на всякаква възраст и от всички раси, както и анимационни герои.

Опита „Дж. Пол Корнел, Брайтън“.

Куп резултати, свързани с Брайтънския университет.

Докато преглеждаше третата страница, намери онова, което почти със сигурност беше целта му. Неясна снимка на пълен мъж със слънчеви очила, направена сякаш нарочно в полумрак, като че ли обективът го е хванал неподготвен или опитващ се да се скрие. Текстът отдолу гласеше: „Една от редките публични появи на родения в Брайтън технологичен милиардер отшелник Дж. Пол Корнел“.

Имаше и друг резултат от шест години по-рано. „Английски технологичен магнат, направил състояние от изкупуване на стартиращи компании в Силициевата долина, купува американски бейзболен отбор като поредния си трофей“.

И още един: „Чарлз Джонсън, собственик на 25% от бейзболния тим на Сан Франциско «Джайънтс», и главният изпълнителен директор Лари Беър успешно избегнаха предложението на родения във Великобритания дот-ком милиардер отшелник Дж. Пол Корнел за контролния пакет акции на отбора“.

И още едно заглавие отпреди пет години: „Живеещият в САЩ британски милиардер отшелник и фанатичен почитател на бейзбола Дж. Пол Корнел се прицелва в бостънския «Ред Сокс» след неуспешен опит да купи «Джайънтс» от Сан Франциско“.

Грейс се усмихна. Чудесна работа! Напълно би повярвал, че Дж. Пол Корнел е реален човек. Хей, дори би се опитал да го убеди да спонсорира отбора по ръгби!

Провери имейлите си; погледна списъка и видя един непознат, от някоя си Кейт Тейт от лондонския отдел „Финансови престъпления“ за операцията под прикритие.

Тейт пишеше, че щяла да дойде утре в десет сутринта.

Грейс погледна часовника си — 17:30. Беше казал на Клио, че ще се опита да се прибере по-рано. Тя му беше пратила снимка на надуваемия пояс за игра, който бяха поръчали от Амазон —

изглеждаше, че Ноа много го е харесал. Наистина очакваше с нетърпение да се прибере и да го види с очите си.

Телефонът му иззвъня. Беше Касиън Пю в отговор на съобщението, което Грейс му беше оставил преди половин час за последните събития.

— Май трябва да се преквалифицираш във фокусник, Рой — каза Пю. — Познавам един много добър, Мат Уейнрайт. Работи като пожарникар и се занимава с фокуси в свободното си време. Трябва да поговориш с него.

— Моля, сър?

— Всички тези изчезвания, Рой — обясни Пю с глас, който звучеше по-ехидно и подигравателно от всеки друг път. — Джоди Бентли, доктор Крисп, а сега и господин Зъба. Може би ти трябва помощта на фокусник, който да ги изкара отново на бял свят?

— Така започва да изглежда, сър — каза Грейс, като едва се сдържаше да не избухне.

— Трябва да те предупредя, че новият началник на полицията не е впечатлен. Може би си станал прекалено разсеян покрай последните събития около изчезналата ти жена Санди? Искаш ли да излезеш в отпуска по лични причини?

Грейс събра мислите си, преди да отговори.

— Сър, моите уважения, но ако не бяха връзките ми с детектив Ланиган от нюйоркската полиция, нямаше дори да знаем, че Зъба е в страната. Крисп е бил извън юрисдикцията ни, когато е избягал. И смятам, че стягаме обръча около Джоди Бентли.

— Радвам се за теб, че имаш такова въображение, Рой, но не и за гражданите на тази страна, на които трябва да служим и да защитаваме. Защото в този момент ти нито им служиш, нито ги защитаваш.

Преди Грейс да успее да отговори, се чу изщракване. Заместник-началникът на полицията му беше затворил.

Рой поседя известно време, кипнал от гняв.

— Мерзавец — каза на глас.

Излезе от кабинета, върна се в общото помещение и се загледа в белите дъски, които бяха върнати тук от заседателната зала след брифинга. Погледна снимките на Кристофър Бентли, Уолт Клайн и Роули Кармайкъл.

Трима мъртви любовници.

Поне трима, за които знаеха.

Щеше ли да се хване на въдицата на четвъртия?

Той щеше ли да се добере до нея преди Зъба?

Имаше ли нещо, което пропуска? Не беше информирал Пю, че агентът под прикритие е изложен на опасност от страна на Зъба. Дали да не отмени операцията като прекалено рискована?

В моменти като този се чувстваше самотен. Разследването на тежки престъпления беше екипна работа, но човекът начело на екипа носеше голямата отговорност. От решенията, които вземаше, можеше да зависи човешки живот. И както неведнъж преди, прехвърлянето на отговорността приключваше с него. Опасната кучка беше някъде там и несъмнено кроеше планове. И ако Пат Ланиган беше прав, същото се отнасяше за Зъба. Грейс не можеше да си позволи лукса да си мисли колко лесно би било просто да оставят Зъба да си свърши работата и да я премахне. В неговата работа моралът често трябваше да бъде оставен настрана. Работата му беше да налага закона. И колкото и гадна да беше мишената на един професионален убиец в Брайтън, Грейс не можеше да му позволи да нанесе удара.

В кутията му се появи имейл, напомняне за потенциалните опасности, пред които полицаите се изправяха всеки ден, независимо дали се намираха на първата линия, или в тила. Беше от кабинета на началника на полицията.

Рой, следващия вторник, 19 март, в 15:30 в Молинг Хаус ще има малка церемония по случай посмъртното награждаване на детектив сержант Бела Мой с Кралския орден за храброст. Бихме се радвали да присъстваш с Норман Потинг и други двама от екипа ти. Ние ще се погрижим да докараме майката на Бела в централата.

Провери графика си — знаеше, че до голяма степен е разчистен покрай критичните първи седмици на операция „Паяк“. След това написа отговор, че за него е чест да присъства, като прати копие на Лесли, за да го включи в дневника му.

Прибра се у дома малко след шест и беше посрещнат от Хъмфри, който държеше пискащ космат плъх играчка в уста. Клио беше заспала на канапето сред разпечатки на лекциите си от Свободния университет, а детегледачката беше седнала на пода и си играеше с Ноа. Марлон продължаваше неуморното си плуване из аквариума. Грейс често се чудеше какво ли точно търси. Път за бягство? Партньорка?

Изведе кучето на разходка, като мислеше усилено, освежен от хладния вечерен въздух. Ако Зъба наистина беше в града — а той вярваше на информацията на Пат Ланиган, както и на собствените си очи — тогава къде се намираше, по дяволите? Ако успееха да го намерят, щеше ли той да ги отведе до жената?

Прибра се и долови апетитен аромат на храна. Кейтлин, която бяха помолили да остане тази вечер, топлеше лазанята, извадена порано от Клио. Грейс седна на канапето и яде пред телевизора с чаша червено вино, а Клио продължаваше да спи до него. Течеше някакъв полицейски филм, но Грейс не се загледа. Най-редовно му се случваше да се възмущава на глас заради всички неточности в подобни филми. А този изглеждаше по-зле и от останалите. На някакъв плаж беше опънат навес над тялото на мъртво момче, което изглеждаше паднало от скала. Съвсем правилно се появиха криминалисти в защитни облекла. После цъфна детектив в мушама и туристически обувки. Нима никой от създателите на филма не си бе направил труда да провери основни неща? Грейс никога нямаше да бъде допуснат на местопрестъпление без защитно облекло, за да не го замърси.

— Какво? — яростно изсъска той. — Ама че боклук!

— Ъ? — обади се Клио и се размърда.

Грейс я целуна по челото.

— Извинявай, скъпа.

93.

Четвъртък, 12 март

Грейс отиде до Уортинг да се срещне с агента под прикритие и шефа му. Бяха избрали малко, дискретно кафене, „Старата пекарница“ на Таринг Вилидж, далеч от всякаква полиция. Набит мъж с бръсната глава, къса сива брада, скъп на вид костюм и тъмни очила се беше настанил на една маса, погълнат от айфона си. До него седеше слаба жена с къса кестенява коса. Пред тях имаше чаши и димящ чайник.

— Рой! Радвам се да се запознаем! Аз съм детектив инспектор Кейт Тейт от „Финансови престъпления“ и ще отговарям за агента под прикритие в операцията.

Грейс стисна топло ръката ѝ.

— А това е УС 2431 — продължи Тейт. — Джулиъс Корнел, по-известен като Дж. Пол Корнел!

— Радвам се да се запознаем! — Грейс се наведе и стисна ръката му.

— И аз много се радвам да се запознаем, старши детектив!

Говореше като водещ от Би Би Си, с лек намек за средноатлантически акцент. Идеален за англичанин, прекарал последните четиридесет години в Калифорния. Но не напълно идеален. Грейс впери невярващ поглед в него. Елегантният костюм, шитата по поръчка бяла риза, копринената вратовръзка, блестящите черни обувки „Гучи“, бръснатата глава, стилната брада. О, определено приличаше на онзи, за когото се представя. И несъмнено можеше да заблуди много хора.

Но не заблуждаваше него.

Дали беше излязъл от ролята си, или продължаваше да я играе? Реши да го изпита.

— Поздравления, господин Корнел. Радвам се да видя сънародник да преуспява в чужбина! Чел съм за постиженията ви в интернет и много ви се възхищавам.

— Много мило от ваша страна, старши детектив. Бих казал, че късметът ми се усмихна, нали разбирате. Някой там горе ме е харесал. Е, поне до неотдавна.

— Съжалявам за загубата на съпругата ви, четох и за това.

Корнел сви рамене и отговори, като поддържаше съвършено акцента си:

— Двамата с Джаки имахме трийсет и две щастливи години заедно. Колко двойки могат да се похвалят с подобно нещо?

— Не много — каза Грейс. Поклати глава и се ухили; Корнел също се ухили. И двамата бяха наясно, че играта е приключила. — Мътните да ме вземат! — рече Грейс. — Бива те, Норман!

Потинг свали тъмните си очила и грейна.

— Така ли мислиш?

— Нямах и представа, че си обучен за работа под прикритие.

— От години, шефе. Част от инструктажа ни е никой в системата да не разбира. Ние сме нещо като онези спящи шпиони от поредиците на Джон льо Каре. Никога не знаеш дали и кога могат да те призват. Честно казано, си мислех, че след като влязох в клуба на старите тъжни джентълмени всичко е минало и никога няма да ме използват. И тогава се появи тази възможност. Нямах как да я пропусна!

— Както виждате, Рой, Норман е идеален — каза Тейт и продължи, проявявайки забележителна липса на такт: — Разбира се, не можем да позволим на агент под прикритие да прави секс с целта си, така че Норман ще може да ѝ каже почти истината, че има рак на простатата, поради което е импотентен.

— А какво е мнението на детектив сержант Потинг по въпроса? — поинтересува се Грейс. — Питайте ли го?

— Да спрем за момент тук, Рой, и да оставим Норман да говори — отвърна Тейт, вдигайки ръка.

— Нямам нищо против, Рой — увери го Норман Потинг. — Ще изиграя ролята. Всъщност аз самият повдигнах темата пред Кейт.

— Норман, не знам колко добре си инструктиран, но има някои неща, за които трябва да те предупредя — каза Грейс. — Първото е, че Джоди Кармайкъл е изключително коварна и манипулативна дама. Ако информацията, с която разполагаме досега, е вярна, тя е отговорна за смъртта на поне трима души, а може би и на повече. Второ, имам солидни сведения, че може да е поръчана от руска организирана

престъпна група в Ню Йорк. Изпратили са човека, когото преди познавахме само като Зъба, но в момента се подвизава под различни имена, сред които Джон Даниълс и Майк Хинтън. Както много добре знаеш, този човек е много хитър и опасен. Тази роля може да изложи живота ти на изключителен риск.

Потинг — вече беше трудно да го приемеш като Норман Потинг, а не като милиардера, чиято роля играеше — го погледна.

— Рой, трябва да разбереш, че в деня, когато умря Бела, част от мен също умря. Имам рак. Ако мога да направя нещо добро през остатъка от живота си, ще си отида с усмивка на лице, когато и да е това. Ясно?

Грейс му се усмихна. Потинг открай време беше корав дърт мръсник.

— Добре, Норман. Но внимавай. Ще задействаме всяка възможна защита, за да те пазим.

— Не е нужно, Рой. Мога и сам да се грижа за себе си. Знам как да оцелявам!

— Гледай наистина да знаеш! Искам да надживееш тази кучка и рака, ясно?

Потинг му се ухили и отвърна със съвършения си акцент:

— Дадено, приятел!

94.

Четвъртък, 12 март

Рой Грейс седеше в кабинета си, измъчван от съмнения. Не излагаше ли Норман на прекалено голяма опасност?

Ако го изтеглеше от операцията, несъмнено някой друг щеше да се изложи на опасността. Щеше да се превърне в следващата жертва на черната вдовица. Ако всичко минеше по план, Потинг щеше да ги отведе до тази жена и щяха да го наблюдават и защитават. Но той се нуждаеше от тази защита.

Обади се на заместник-началника и го запозна с последната информация и с тревогите си.

— Рой — отвърна Пю след няколко секунди, — ти си старшият разследващ офицер по този случай и ти трябва да вземаш решенията, както и да вземаш предвид цената. Стига да продължиш да си старши разследващ.

Когато затвори, Грейс отново бе кипнал. Стига да продължиш да си старши разследващ. Страхотно, помисли си той. Да, бе. Ако всичко минеше добре, заместник-началник Пю щеше да обере лаврите. А ако всичко се прецакаше, Пю щеше да хвърли вината изцяло върху него и да използва случая като така търсения повод да го разкара.

И Грейс знаеше много добре какво си мисли Пю в момента.

„Моля те, Господи, дано Рой Грейс се издъни.“

Най-важното сега беше Норман Потинг да установи контакт с Джоди. Трябваше да внимават много с местните медии. Всеки намек, че Дж. Пол Корнел е номер, означаваше край на плана.

Но все пак, призна си той с иронична усмивка, добрият стар Норман с грима си, включващ и избелване на зъбите, минаваше за много убедителен възрастен милиардер.

Щеше ли тя да се хване на въдицата? Това беше нещо, което трябваше да обсъди подробно със старши детектив Ник Слоун, който даваше разрешение за употреба на сила и ръководеше операцията.

Но още по-важното бе как да предпази Потинг?

95.

Четвъртък, 12 март

Малко ексцентричната дама с тежък грим, облечена в палто до прасците, вълнена шапка и старомодни очила, изглеждаше досущ като застаряваща художничка бохем. Тя бавно влезе с леко накуцване през вратата на разположения на ъгъла магазин „Лорънс Арт Сърплайс“ на Портланд Роуд в Хоув, като се подпираше на бастун със сребърна дръжка.

Отиде до тезгяха и любезно поиска голяма кутия алуминиева прах и пистолет за горещо лепило. Плати с карта „Америкън Експрес“ на името на г-жа Телма Дарби. Пет минути по-късно излезе с покупките в торба и се насочи към чакащото я такси. Шофьорът ѝ помогна да се качи и ѝ подаде бастуна и торбата, след като се бе настанила.

Както беше инструктиран, той я откара до близкия магазин за аквариуми. Телма отново го помоли да изчака и влезе в магазина. След малко се появи с още две торби, в които имаше четири кутии насищащи с кислород таблетки и замразена бяла мишка.

Качи се обратно в таксито и помоли шофьора да я откара до магазина за водопроводни материали в близкия промишлен център, откъдето купи 45 сантиметра тръба от мека стомана с нарязи по краищата. После като предпазна мярка смени такситата и каза на втория шофьор да я закара до магазина за електроматериали на Лъндън Роуд.

Там купи миниатюрно реле „Ардуино“, голямо само един сантиметър, живачен превключвател и няколко флашки. Асистентът зад щанда я изгледа особено, сякаш се чудеше откъде дъртият прилеп изобщо знае за съществуването на подобни неща и какво се прави с тях.

Понесла покупките си, тя излезе навън, зави надясно и тръгна по улицата, като се отби в една аптека за пакет охлаждащ гел и в железарски магазин, от който купи изолиран проводник, изолирбанд и

клещи. Спря друго такси и каза на шофьора да я откара до магазин за кухненски принадлежности на Уестърн Роуд, където направи последните си покупки — малки цифрови везни и кафемелачка.

След това каза на шофьора да я откара до хотел „Джърис Ин“ срещу гара „Брайтън“.

Докато вървеше през фойето към асансьорите, като се подпираше с мрачна решителност на бастуна си, тя очакваше с нетърпение да се захване за работа. Пазаруването ѝ беше приключило стопроцентово успешно, без никакви проблеми.

Тя не си падаше по проблемите.

96.

Четвъртък, 12 март

В 12:30 ч. Рой Грейс отскочи до „Асда“ да си вземе обяд и нещо за пиене. Не беше хапвал нищо след няколкото лъжици овесена каша в шест сутринта и един мъфин в кафенето и сега отново бе гладен.

Погледът му се плъзна по витрините със сандвичи, изкушаваше се да си устрои пир с бекон и яйца, но чувството за вина го накара да се сдържи. Клио постоянно му напомняше колко опасна е боклучавата диета, на която карат повечето полицаи. Погледна също и няколкото вида кейк и понички. Често в миналото беше пренебрегвал увещанията ѝ — и тези на Санди — да се храни здравословно. Но Ноа и Клио бяха добавили ново измерение и смисъл в живота му. Сега изпитваше още по-силна нужда да се грижи за себе си, за семейството си. Така че накрая си взе риба тон, сладка царевица с черен хляб и ябълка и си позволи да се поглези само с една диетична кола и „Кит-Кат“.

Докато вървеше към бързата каса, видя стойката за вестници на „Аргъс“. Заглавието на първата страница гласеше:

ЛЮБИМИЯТ СИН НА БРАЙТЪН КАЗВА:
ПРИБРАХ СЕ ДА УМРА У ДОМА!

Добре! Семето беше посято. Купи си вестник.

Грейс се върна в кабинета си и сложи вестника на бюрото. Заглавието на първата страница вървеше със снимка на набития загорял милиардер, който дори на него не му приличаше на Норман Потинг. Статията, написана от непозната му репортерка, разказваше за един от любимите синове на града, роден и израснал в Уайтхоук Истейт, който заминал на запад да направи състоянието си в Силициевата долина в Калифорния. Сега бил смъртно болен от рак на

простатата и решил да се върне у дома при корените си, където да изкара последните месеци от живота си.

Лекарите му казали, че не му остава много, и затова вместо да си купува жилище, Дж. Пол Корнел се настанил за няколко дни в апартамент в неназован хотел, след което щял да се върне в Калифорния, за да уреди някои последни неща по бизнеса си. Няма близки и възнамерявал да избере достойни местни благотворителни организации, на които да остави по-голямата част от имуществото си, така че градът да има с какво да го запомни. Корнел казваше, че се надява, стига здравословното му състояние да му позволи, да се върне в Брайтън и да изкара последните си дни тук.

Когато попитах г-н Корнел дали е вярно, че опитите му да купи американски бейзболен отбор били осуетени, той отговори, че навремето това му било мечта, но че любовната му афера с Щатите вече била приключила. Попитах го дали се е прицелил в нещо по-близо до дома? Може би в „Брайтън и Хоув Албион“?

„Ами знаете ли — отвърна той с американския си акцент, — пипнах този проклет рак, но още не съм свършил. Така че си отваряйте очите, нали?“

Рой Грейс продължи да чете, докато махаше опаковката на сандвича си. Пътуването на Дж. Пол Корнел от училище „Дороти Стринър“, след като спечелил стипендия в бостънския МТИ, водещия технологичен университет в Щатите, беше документирано подробно, както и визионерите, с които се е срещал и които е финансирал, включително ученици на Дани Хилис, основателя на „Тинкинг Машинс Корпорейшън“ и пионер в паралелната обработка на данни, директора на Медийната лаборатория на Масачузетския технологичен институт Никълъс Негропonte и половин дузина бивши служители на „Епъл“ и „Майкрософт“.

Екипът, работещ върху списъка на „Сънди Таймс“ на най-богатите хора, установил, че благодарение на умелото данъчно планиране реалното богатство на Корнел на практика не може да се прецени. Много финансови анализатори обаче смятат, че то се

доближава до седемнайсетте и половина милиарда на съоснователя на „Майкрософт“ Пол Алън.

Още от завръщането си в нашия град по-рано през седмицата Корнел по разбираеми причини се укри в апартамент в доста разкошен хотел в Брайтън, чието име ме помоли да не разкривам.

Една от темите, по които разговарях с този възхитителен джентълмен, преди времето ни да изтече, беше любовта. Попитах го дали смята, че все още има времето и енергията да обича. Той ми отвърна с усмивка: „В крайна сметка, какво друго е от значение в този живот? И знаете ли, ще ви прозвучи странно. Знам, че не ми остава много време, но искам да намеря отново любовта — и ще продължавам да я търся!“.

„Да — помисли си Грейс. — Чудесен материал. Да, да, да!“

Четвъртък, 12 март

Джоди Кармайкъл мина през оживената зала на гара „Виктория“ до пероните на линия Брайтън. Беше в лошо настроение след определено незадоволителната среща с адвокатите си. Беше наела една от най-добрите кантори в Лондон, тъй като там се чувстваше по-анонимна, отколкото в някоя местна брайтънска фирма.

Вървеше и си мислеше за скъпия час и половина, през който бе слушала съветите на Дрендия Ан Едуардс, една от старшите партньори във фирмата, която бе специалист по въпросите на наследяването. Едуардс ѝ каза, че е била права — капитанът на кораба имал правото да сключва бракове и нейният наистина бил законен и обвързващ. Но с почти светкавична скорост кантората, представляваща децата на Роули Кармайкъл, повдигнала възражение. Разтревожени от прибързания брак на покойния си баща и последвалата му смърт, те отказвали да приемат доклада на съдебния лекар от Гоа и въпреки факта, че тялото на баща им било балсамирано, настоявали за втора аутопсия. Били подготвени да се борят на всяко ниво и джобовете им били достатъчно дълбоки, за да го направят, предупреди я Едуардс.

А това означаваше, че почти със сигурност ѝ предстоеше свирепа битка за имуществото на Роули. Битка, която лесно можеше да се проточи две или повече години и която като нищо щеше да струва десетки, ако не и стотици хиляди, които трябваше да намери. В крайна сметка със сигурност щеше да наследи част от богатството му, но това можеше да стане в неопределено бъдеще.

По-голямата част от наследеното от първия ѝ съпруг Кристофър Бентли беше отишла за купуването на къщата в Родийн и за разходи за издръжка и пътуване. Разполагаше с онези дошли изневиделица двеста хиляди долара от румънеца в Ню Йорк, с които можеше да изкара известно време, имаше и заделени пари за черни дни, но проклетият Уолт Клайн я беше принудил да посегне на тях. Освен това ѝ се беше наложило да плати за всичко в Куршевел със собствената си карта,

защото картата на Уолт и онази, която ѝ беше дал, бяха отхвърлени при напускането на хотела; на всичкото отгоре се беше бръкнала за онзи нелепо скъп ковчег.

Ако не намереше бързо нов източник на средства, можеше да ѝ се наложи да продаде някой от имотите си. Цената на къщата в Родийн беше скочила до небето през годините, откакто я бе купила, но продажбата ѝ и ограничаването бяха най-лошият възможен сценарий. Признание за провал, дори временен, на плана ѝ и на целите, които си беше поставила.

Седнала на мястото си във втора класа — за първи път от години не пътуваше в първа — Джоди изпитваше лека паника, че ще ѝ се наложи да започне да прави малки икономии. Реши, че първата ѝ работа, когато се прибере у дома, ще бъде да пресее отговорите в сайтовете за запознанства и да се свърже с някого от най-обещаващите кандидати.

Облегна се и взе зарязан вестник от съседната седалка, който беше отворен по средата. Обичаше да е в течение на новините в Брайтън и Съсекс — и особено с всичко, което би могло да се свърже пряко или непряко с нея.

Заглавието на седма страница на „Аргъс“ гласеше:

ПОЛИЦИЯТА ОТ БРАЙТЪН ПРЕДУПРЕЖДАВА: МАСОВИ КРАЖБИ НА АВТОМОБИЛИ

Прегледа набързо материала. В Брайтън и Хоув действала банда, която влизала с взлом в къщи, но не за да ги обира, а за да се добере до ключовете на скъпите коли, особено „Рейндж Роувър“ и най-добрите спортни модели.

Помисли си за проникването в собствения ѝ дом. Това ли беше търсил крадецът? Нейния мерцедес?

Прелисти няколко страници и видя друго, по-малко заглавие.

ПОЛИЦИЯТА НА СЪСЕКС ЗАПОЧВА СУТРЕШНА КАМПАНИЯ ЗА НАМАЛЯВАНЕ НА БРОЯ НА ЖЕРТВИТЕ ПО ПЪТИЩАТА

Прочете набързо статията, която обясняваше, че полицията започва масови проверки в града за шофьори с махмурлук. Прелисти още няколко страници, затвори вестника и заглавието на първата страница моментално прикова вниманието ѝ.

ЛЮБИМИЯТ СИН НА БРАЙТЪН КАЗВА: ПРИБРАХ СЕ ДА УМРА У ДОМА!

Погледна снимката на мъжа, прочете статията, после отново погледна снимката — не че ѝ пукаше как изглежда. Вече си мислеше: „Добре, мога да те изчукам за седемнайсет милиарда долара. Няма проблем. Определено мога да бъда любовта на живота ти. За малкото време, което ти е останало!“.

Всъщност мъжът ѝ изглеждаше доста секси. И според „Аргъс“ щял да остане в Брайтън само за няколко дни, след което щял да се върне в Калифорния, за да уреди бизнес делата си. По дяволите, трябваше да действа бързо и да го хване, преди да е заминал. Продължи да чете жадно.

Още от завръщането си в нашия град по-рано през седмицата Корнел по разбираеми причини се укри в апартамент в доста разкошен хотел в Брайтън, чието име ме помоли да не разкривам.

„В кои хотели в града бих се укрила аз? — запита се тя. — В «Хотел дю Вин»? В «Хилтън Метропол»? В «Гранд»? В някой от по-малките бутикови хотели?“

Доста *разкошен* хотел.

Ох, репортерката определено беше хитра кучка!

98.

Четвъртък, 12 март

Зъба свали шапката, палтото и наистина неудобните ниски дамски обувки, които беше купил заедно с другите неща от магазин за старомодни дрехи. Подпря на стената бастуна, взет по-рано от благотворителен магазин, и изкуцука до банята, където се подпря на мивката и се погледна в огледалото.

Видя отражението на отвратителна дъртофелница, оплескана в грим.

Напомняше му на майка му.

Взе тоалетно мляко и енергично почисти лицето си от цялата гадост.

Преоблече се в дрехите, в които се чувстваше комфортно — тъмносин памучен панталон и сива тениска — и се захвана за работа. Както винаги в хотелска стая, първата му работа беше да покрие детектора на дим.

След това повдигна ъгъла на матрака и видя пружините, които го държаха на място. Извади една и я занесе на временната си работна маса — бюрото. Разви няколко сантиметра от телта и я сръза с клещите. Изви телта в П-образна форма и я пхна в края на изолирания проводник, който бе купил по-рано.

Програмира миниатюрното реле на трийсет секунди и го свърза с жицата за живачния превключвател. После наклони превключвателя. Живакът вътре се плъзна и затвори веригата на детектора за движение, който пък задейства таймера. Точно след трийсет секунди проблесна искра и до ноздрите му достигна остра миризма.

Отлично! Получи се чудесно.

Добре, много добре. Зъба махна таймера.

Включи кафемелачката, напълни я с таблетките калиев хлорат, които бе взел от магазина за аквариуми, и включи машината. Когато таблетките бяха стрити на малка купчинка прах, той я изсипа на

везните и после в чаша от банята. Повтори процеса с още таблетки, докато не получи нужното му количество.

След това внимателно отмери известно количество алуминиева прах и я изсипа в друга чаша от банята. После много внимателно смеси двете съставки.

Когато остана доволен, разви единия край на металната тръба и изсипа сместа в нея.

После пъхна вътре края на изолирания проводник с огънатата тел, като я натика в сместа и я закрепил с горещо лепило. Като допълнителна предпазна мярка внимателно покри с изолирбанд двете оголени жици в другия край на кабела и ги пъхна в тръбата, след което сложи живачния сензор и релето, което пасна точно. Завъртя отново тапата на тръбата. От няколко години не беше правил подобно устройство, но в днешни дни има едно важно предимство — ако не си сигурен в нещо, винаги можеш да провериш в интернет.

Потърси подходящо скривалище за бомбата си и таймера, който щеше да я взриви. Спря се върху решетката на климатика над вратата. Извади швейцарското си ножче, качи се на стола и разви четирите винта.

Пет минути по-късно решетката си беше на мястото. Зъба слезе от стола и започна да прави упражнения за краката си. Трябваше всичко отново да е в работно състояние. Подобряваше се, но искаше да е в по-добра форма, преди да се опита да завърши мисията си. И знаеше какво трябва да направи. Провери температурата на охлаждащия гел, който беше сложил в кофа с лед, уви го в кърпа и го притисна към най-лошата синина на десния си крак.

За да запълни десетте минути, през които щеше да го държи там, той отвори лаптопа да види какво се случва в къщата на Джоди Кармайкъл.

99.

Четвъртък, 12 март

Дж. Пол Корнел, настанен в огромния си апартамент на четвъртия етаж на „Гранд Хотел“ малко след четири следобед, обикаляше и оглеждаше пищната обстановка. Малкото му жилище можеше да се побере пет пъти на това място.

Апартаментът с изглед към Ламанша имаше основна спалня с огромна баня, втора баня и дневна, украсена в стила от епохата на Регентството^[20] с две големи канапета под пищен полилей. Четирите големи куфара, които бяха част от прикритието му, лежаха неотворени. Два от тях бяха поставени от услужливия носач на подпори и бяха пълни с дрехите, които му бяха купени от различни магазини в града, както и със скъп несесер с тоалетни принадлежности.

Сложи айфона си да се зарежда. Устройството беше с инсталиран скрит софтуер, който показваше местоположението му с точност два метра на наблюдавания денонощно екран в Разузнавателния отдел в централата на полицията, както и активиращо се от глас записващо устройство. Той отвори куфарите и започна да разопакова багажа си, като окачаше сака и панталони и прибираще ризи и бельо в чекмеджетата. Много от дрехите му имаха етикети на американски дизайнери. Час по-късно вече се беше нанесъл напълно. Следващата стъпка бе да открие онази опасна дама, Джоди Кармайкъл. Или, ако колегите му бяха хвърлили стръвта според плана, да я остави тя да го открие.

Малко след шест вечерта, облечен в тъмносин костюм, бяла риза с разкопчана яка и с черни велурени обувки „Гучи“, той слезе с асансьора и отиде в бара, като огледа всички в заведението. Имаше няколко групи бизнесмени и една двойка, пиеща шампанско. Но не и самотна жена. Избра си място, от което можеше да наблюдава кой влиза. После Потинг се зачуди какво ли би си поръчал Дж. Пол Корнел в коктейлбар.

Може би мартини? Или „Манхатън“?

Погледна листа с коктейли, който му бе дал барманът. Двама бизнесмени в костюми и с табелки на някаква конференция на реверите си седяха до него и пиеха бира. Бирата е по-разумен избор, помисли си той. Не знаеше колко ще му се наложи да чака. По-нататък друг мъж с костюм пиеше нещо, приличащо на джин с тоник, от висока чаша.

Имаше коктейли, за каквито не беше и чувал. Барманът сложи купичка фъстъци пред него и Потинг се зае с тях, като разпиля няколко. Дали тя ще се появи? Нямаше откъде да знае. Както и да е, имаше чувството, че го чака дълга вечер.

С добре обработения си калифорнийски акцент си поръча „Перие“ с резен лимон във висока чаша. Ако тя се появеше, поне питието му щеше да прилича на джина с тоник, за който жадуваше в момента.

Следващият час се източи бавно. Уби част от него, като ровеше в телефона си. През цялото време държеше входа под око, готов за действие. После мислите му се насочиха към Бела, както ставаше всеки път, когато имаше време да мисли.

Сърцето му посърна и го налегна тъга.

Тя беше истински добър човек. Двамата имаха такова чудесно бъдеще пред себе си. След толкова много гадости той най-сетне беше намерил любовта на живота си. А после тя беше направила онова, което би направил всеки полицаи в подобна ситуация, независимо дали е на работа или не — и бе изгубила живота си.

Барманът прекъсна мислите му, като го попита дали желае друго питие.

Желаеше, при това много. Вместо това поръча от същото, като се утеши с мисълта, че прекарва вечерта по-добре от двамата нещастници, които слухтяха в колата си някъде наблизо и изпълняваха досадната задача да го пазят дванайсет часа в денонощието. Предполагаше, че е утешително да знае, че докато е под прикритие, винаги ще има двама полицаи на няколко секунди от него, ако му потрѣбват. Достатъчно беше само да натисне едно копче на телефона си.

Питието му пристигна и той го изгледа мрачно. После помоли бармана да му донесе джин с тоник, като джинът да е двоен.

Когато новото питие дойде, Потинг го изгълта на две глътки.

[\[20\]](#) 1811–1837 г. — Б.пр. [↑]

100.

Четвъртък, 12 март

Твърдо решена да не повтаря грешката с Уолтър Клайн, Джоди Кармайкъл бе прекарала последните два часа в усилена проверка на Дж. Пол Корнел в интернет.

Статията в Уикипедия отговаряше на онова, което беше прочела във вестника. Скромното му детство в Уайтхоук Истейт. Образованието му, първо в „Дороти Стринър“ в Брайтън, после стипендия за компютърни науки в Масачузетския технологичен институт. Пет години работа в Торонто с д-р Джоузеф Кейтс, един от пионерите в областта на споделеното компютърно време, а по-късно в системите за трафик на данни. Преместване в „Майкрософт“ в Калифорния, преди да направи първото си състояние със собствена технологична компания в Силициевата долина, разработваща системи за лицево разпознаване за военните. Следваше финансиране на поредица преуспели по-късно нови фирми. Имал страст към класическите автомобили и събрал много скъпа колекция от тях.

Нещо, което я развълнува особено, беше липсата на наследници. Бил женен само веднъж и имал две деца — син, роден с кистична фиброза, който умрял на деветнайсет, и дъщеря, загинала при самолетна катастрофа. Жена му починала от рак.

На два пъти се провалил в опитите си да купи големи американски бейзболни отбори и през последното десетилетие дарил много милиони за благотворителност, включително за борба с кистичната фиброза и проучвания в областта на генното инженерство.

Джоди откри, че донякъде съжалява Корнел.

И благодарение на интервюто във вестника имаше представа къде би могла да го намери тук, в Брайтън.

Започна да търси снимки на жената на Корнел. И докато го правеше, се усмихна. Съпругата му е била слаба и привлекателна, брюнетка. С новата си прическа Джоди много добре можеше да пасне на този модел.

Малко след шест вечерта започна да се подготвя.

Зъба седеше зад бюрото в хотелската си стая, пушеше, пиеше уиски и гледаше Джоди през камерите, които бе скрил в къщата ѝ. Тя седеше зад тоалетната маса в спалнята си и внимателно се гримираше. Екранът на компютъра ѝ не се виждаше на никоя камера. Какво ли беше търсила в интернет?

И за какво се издокарваше така? Тази жена нямаше ли да спре най-сетне? Съпругът ѝ беше умрял съвсем наскоро и тя го беше върнала у дома, за да го погребее. Зъба трябваше да признае, че мъничко ѝ се възхищава. Тя бе хищник като него.

Стана и закуцука из стаята. Болежките в ребрата намаляваха. Синината на десния му крак вече изглеждаше малко по-добре. След няколко дни щеше да е във форма.

Малко след шест и половина видя — и чу — как Джоди Кармайкъл си поръчва такси до „Гранд Хотел“. Каза псевдонима си, Джудит Форшоу.

— Приятна вечер, Джудит — тихо рече Зъба. — Остани до късно. Колкото по-късно, толкова по-добре.

Възможността се беше открила по-скоро, отколкото беше очаквал. Но част от обучението му като снайперист беше винаги да си готов, когато ти се открие възможност за стрелба — защото втора може и да няма.

Стана, съблече се и започна отново да се гримира. След това отиде до гардероба и взе роклята, обувките, палтото и перуката.

Петнайсет минути по-късно Телма Дарби с помощта на бастуна си изкуцука по коридора, хванала голямата си чанта, слезе с асансьора до лобито и пресече улицата до колата си под наем.

101.

Четвъртък, 12 март

Въздействието на джина беше отминало и Норман Потинг — или Дж. Пол Корнел, както все си напомняше — обмисляше дали да не си поръча още един. Освен това се чудеше колко още ще му се наложи да седи тук, докато не реши, че Джоди Кармайкъл няма да се появи.

Барът се беше напълнил и макар че беше направил всичко по силите си да опази мястото до себе си, най-сетне му се наложи да го отстъпи и сега беше притиснат между един едър тип, вероятно скандинавец, който говореше на висок глас с британеца до себе си за ядрената енергетика, и от двама гейове, които си гугукаха влюбено. Рой Грейс му беше набил в главата либералната политика на полицията на Съсекс под заплахата да бъде изритан от „Тежки престъпления“, така че полагаше всички усилия да бъде широко скроен. Но светът се беше променил толкова много от времето, когато постъпи в полицията, че му ставаше все по-трудно да го разбере.

В бара влезе зашеметяваща жена. Потинг беше ченге от достатъчно време, за да може да различи някой, който просто хвърля небрежен поглед, от друг, който оглежда преценяващо.

Тя оглеждаше преценяващо.

И очите ѝ се стрелнаха за миг към него.

Беше на около трийсет и пет, със сива копринена рокля, която прилепваше по всяка извивка на слабото ѝ тяло и свършваше малко над коленете ѝ. Краката ѝ бяха дълги и стройни, обути в проблясващи обувки с висок ток. Косата ѝ беше дълга и тъмна, с елегантна прическа, а шията и китките ѝ бяха украсени с изискани бижута и скъп часовник.

Жената му хвърли втори поглед и може би усмивка, след което се настани през няколко места от него в края на бара.

Тя ли беше?

И ако беше наистина тя, как трябваше да постъпи? Имаше резервация за вечеря в осем, а дотогава имаше цял час. Беше

прегладнял и очакваше с нетърпение да се нахрани добре за сметка на полицията на Съсекс.

Може би ако изиграеше ролята си добре, тя щеше да му направи компания. Ако беше Джоди Кармайкъл.

Докато се преструваше, че пише есемес, той се наведе да подслуша поръчката ѝ на бармана. Чаша шардоне. После, докато продължаваше да се преструва, че пише, погледна снимките, които му бяха дали.

Тя беше!

Изпи още едно „Перие“. Досадният скандинавец и приятелчето му отляво слязоха от високите столове и си тръгнаха. Десет минути по-късно другите две двойки между него и нея също се магнаха.

Потинг погледна към нея и срещна погледа ѝ. Усмихна ѝ се дружелюбно и тя му се усмихна в отговор. Той се обърна към бармана и с най-добрия акцент на Дж. Пол Корнел го помоли да предложи на младата дама в края на бара чаша шампанско за негова сметка.

Това имаше желания ефект. Минути по-късно с чаша в ръка младата жена слезе от стола си и се настани до него.

— Благодаря! Сам ли пиете? — попита тя.

— Давя мъката си. — Той се усмихна.

— Знаете ли — рече тя, — хората, които пият, за да удавят мъката, трябва да разберат, че мъката се научава да плува.

— Така ли? — изненада се Корнел.

— Да, според личния ми опит. — Тя се ухили.

— Погребах две деца и съпруга — рече той. — И така и не се научих да плувам.

— Никога не е късно да се научи каквото и да било.

Чукнаха се.

— Да се надяваме, че не е. Е, ако мога да перифразирам един от любимите си филми, какво води една прекрасна дама тъкмо в моята кръчма?

Тя се усмихна.

— Бих могла да ви попитам същото!

— Заповядайте?

— И какво?

Той поклати глава.

— Бих искал да ви дам остроумен отговор, но нямам такъв. Израснах в този град — е, по онова време беше градче — и дълги години живях далеч оттук. Сега животът ми приближава края си и реших да се върна при корените си. А вие?

Тя си взе маслина от купата пред него. Отпи от шампанското си и изяде още една маслина, като го погледна прелъстително.

— Опитвам се да се справя с влаковата катастрофа, която наричам живот. Това е първата вечер от много време, в която излизам. Трябваше да се срещна с един стар приятел тук, но той ми върза тенекия — оправда се с някаква плитка лъжа за спукана гума. Сигурно е получил по-добра оферта — сви рамене тя и се заигра с верижката на часовника си, като си придаде убедителен уязвим вид.

— По-добра оферта от вас?

— Той е стара любов. Сега сме просто добри дружки. Но нали знаете, мъже...

Той се усмихна.

— Разкажете ми за влаковата катастрофа.

Тя отново сви рамене.

— Знаете ли, много ми е шантаво да съм в този хотел.

— Това пък защо?

— Ами тук се запознах със съпруга си. Той почина малко след като се оженихме. Ухапа го змия в Индия.

— Това е ужасно — каза Потинг.

— Бяхме толкова влюбени.

— Моите съболезнования.

— Много мило от ваша страна. — Тя срещна погледа му. Очите ѝ бяха хипнотизиращи. Потинг се възбуди от погледа ѝ и трябваше да положи усилия, за да се съсредоточи заради погълнатия алкохол.

Той протегна ръка.

— Пол Корнел.

— Джоди Кармайкъл — отвърна тя, докато се ръкуваха.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той.

Тя отново го погледна в очите.

— И на мен. Е, каква е истинската причина да се върнете тук?

— Дойдох у дома да умра.

— Бих предпочела да не го правите твърде бързо. Току-що се запознахме. Мисля, че би било доста нелюбезно от ваша страна.

Той се разсмя.

— Добре, ще се опитам да изкарам вечерта. Но при едно условие.

Тя вдигна чашата си.

— И то е?

Той чукна чашата ѝ със своята.

— Да вечеряте с мен — разбира се, стига да сте свободна.

Тя го изгледа замислено.

— Ами това ме поставя в трудно положение. В хладилника ми се размразява лазаня за един. Така че трябва да избирам или нея, или вечеря с вас. Хммм. Имате ли някакви други стимули?

— Цялото шампанско, което можете да изпиете.

Тя завъртя кокетно показалец, сякаш казваше: „Друго?“.

— Тукашният ресторант се смята за един от най-добрите в града. Стриди, омари, морски език по дувърски.

Тя отново завъртя пръст.

— И чудесен избор на вина, доколкото разбрах.

Пръстът отново се завъртя.

— Няколко часа в моята бляскава компания?

Тя се ухили и кимна.

— Добре, вече започвате да ме навивате. — И го погледна палаво в очите.

— Не обичам да вечерям сам. Ще окажете огромна услуга на един старец, ако ми направите компания.

Отново завъртане на пръста.

— Мисля, че сте невероятно красива.

— Много сте мил.

— Не, наистина! — каза той. — И мисля, че и вашата вечер ще бъде значително по-добра, ако я прекарате с мен.

— О, нима? Е, ще излъжа, ако кажа, че не бях привлечена от чара ви.

— Сега пък говорите глупости!

— Не, винаги казвам истината. И имам сериозна нужда от весела компания. За мен ще бъде удоволствие да вечерям с вас. Но трябва да ви предупредя, че вкусовете ми са скъпи.

„Какъв късмет, че полицията на Съсекс ми отпусна почти неограничен бюджет“ — помисли си Потинг.

— Е, значи сме двама — отвърна той.

Тя топна пръст в чашата си и го поднесе към устните на Корнел. Той облиза шампанското от върха му.

„Господи — помисли си. — Разбирам защо мъжете си падат по нея.“

И с неудобство си даде сметка, че двамата полицаи в колата отвън чуват всяка негова дума.

102.

Четвъртък, 12 март

Ръмеше ситен дъжд и мъглата забулваше уличните лампи. Облечен отново като Телма Дарби, Зъба караше малкия си нает форд по улицата на Джоди Кармайкъл, а чистачките тракаха пред него. Беше доволен от времето. Лоша видимост. Идеално. В този богат квартал, в който всяка къща си имаше отделна алея и място за паркиране, на улицата бяха спрели само няколко коли и той си даваше сметка, че това ще го направи подозрителен. Мина покрай портала ѝ и спря зад един „Рейндж Роувър“ на стотина метра нататък по пътя.

Освободи се с мъка от роклята си — всяко движение предизвикваше болешки в гърдите и ребрата му. Отдолу носеше черни джинси и черно поло. Обу маратонки, сложи си анорака и пъхна стоманената тръба отпред под пуловера. После прибра мъртвата мишка в един джоб и дръпна ципа на анорака.

Извади от друг джоб черни кожени ръкавици, сложи ги и погледна часовника си. 19:05. Не знаеше с колко време разполага, но със сигурност най-малко с един час. Тя беше излязла в 17:45. Облечена за лов. Вероятно разполагаше с предостатъчно време, но не му трябваше много. Възнамеряваше да влезе и да излезе за минути. Нахлупи бейзболната шапка, слезе от колата и тръгна в дъжда към номер 191.

От мрака пред него се появи мъж в шлифер, който дърпаше малък пудел на каишка.

— Сисеро! — сприхаво извика той. — Сисеро, тук!

Зъба пресече улицата, за да го избегне, и продължи бързо и потайно до портала на Джоди Кармайкъл и надолу по стръмната алея до къщата, като на всеки няколко крачки се оглеждаше през рамо.

Стигна до предната веранда и използва ключовете, които беше взел при последното си посещение. Затвори вратата след себе си, запали фенерчето си и освети кутията на алармата. Видя зелена светлина.

Не я беше включила, също като преди. „Не обичаш да привличаш вниманието към себе си, нали? Много мъдро. И аз нямаше да обичам, ако бях на твое място.“

Мина по коридора, като погледна лампиона, където беше поставил една от камерите, смътно развеселен, че като се върне в хотела, ще може да се гледа на записа. Лесно намери ключовете за мерцедеса на първото място, където потърси — в централното чекмедже на масата в коридора — и отключи вратата на гаража.

Всички гаражи миришат еднакво на бензин, метал, кожа и гума, и този не бе по-различен. Тъмносиният мерцедес беше пред него, осветен от лъча на фенерчето. В гаража нямаше други неща, освен зарядно за акумулатори, помпа, планински бегач с изпуснати гуми, купчина куфари и няколко градинарски инструмента.

Натисна копчето за отключване на дистанционното на мерцедеса. Индикаторите светнаха, ключалките на вратите изщракаха и осветлението на купето се включи. Той отвори вратата на шофьора и види сладкия плътен аромат на кремавата кожа. После извади металната тръба и се захвана за работа.

Разви единия край и внимателно извади релето, живачния превключвател и края на изолирания проводник. Махна изолирбанда и нагласи таймера на трийсет секунди. Доста хора губеха живота си, убити от собствените си устройства с дефектни таймери, но той винаги беше намирал „Ардуино“ за надеждни. Трийсет секунди му бяха достатъчни да се махне, ако активира случайно бомбата. Свърза релето с превключвателя, като използва изолирбанда. Когато Джоди потеглеше нагоре по стръмната алея, живакът щеше да се плъзне надолу и да активира таймера. Трийсет секунди по-късно бомбата щеше да се взриви.

Зъба пхна превключвателя и таймера обратно в тръбата, като много внимаваше да я държи успоредно на земята, след което я плъзна под седалката на шофьора, докато не изчезна от погледа му.

Затвори вратата на колата, заключи и се върна в къщата. Остави ключовете на колата на мястото им, качи се по стълбите и тръгна по коридора към тайната врата. Влезе в стаята, отвори гардероба, взе дистанционното и натисна копчето на плъзгащата се фалшива стена. Погледна през стъклото, за да се увери, че няма измъкнали се твари, и влезе в топлата стая на влечугите, като сбърчи нос от киселата воня.

Зад стъклата на всички вивариуми светеха лампи. Като се опитваше да не гледа към онези с големите космати паяци, малките спящи змии и десетките живи мишки и хлебарки, той взе дебелите ръкавици от куката на стената и си ги сложи с мъка — ръцете му бяха доста по-големи от тези на Джоди.

Нервно се залови със закопчалките на вивариума с огромната боа удушвач, чиято дълга тясна глава беше по-голяма от юмрука му, а през дясното ѝ око минаваше диагонална назъбена ивица. Вдигна предпазливо капака.

Изчака няколко секунди. Змията не помръдваше.

Зъба извади найлоновия плик от джоба си и изтръска от него мъртвата размразена мишка така, че да падне до главата на змията.

Боата насочи очи към него.

— Изяж шибаната мишка! — каза ѝ той.

Змията го гледаше така, сякаш предпочиташе да изяде него.

Той погледна дъното на слабо осветения контейнер. Беше покрито с камъни, папрати, клонки и гъсти миниатюрни храстчета. Виждаше флашката, лежаща дълбоко под растителността. Посегна предпазливо към нея.

Змията продължаваше да го гледа, без да помръдва.

Пресегна се още — бавно, предпазливо. По принцип никога не се страхуваше, но тази твар направо му изкарваше акъла.

— Яж проклетата мишка! — каза той.

Не последва никаква реакция.

Зъба бръкна бързо, грабна флашката и извади ръката си, като моментално върна капака на мястото му. Свали ръкавиците, сложи флашката на масата и извади другите, които бе купил по-рано през деня. Нито една не беше точно като тази, но намери подобна. Ако Джоди останеше жива достатъчно дълго, че да я намери, едва ли щеше да забележи разликата. Докато не се опита да я отвори на компютъра.

И да открие, че е празна.

Изглежда още веднъж чудовищната змия, вдигна капака и пусна празната флашка. За негово облекчение, тя падна на дъното, почти на същото място, където беше другата.

Сложи капака и го закопча. После внимателно прибра флашката, която работодателите му така искаха да си върнат, в горния джоб на анорака си, огледа се, за да се увери, че не е забравил нещо, и излезе от

стаята, като затвори стъклената врата след себе си. После плъзна фалшивата стена обратно.

Не му пукаше особено, но си помисли, че би било приятно Джоди да открие, че флашката е празна, преди да се прости с живота си.

Харесваше му хората да си получават заслуженото. А нищо не причиняваше по-голяма болка от душевната мъка.

Когато беше малък, една от многото му приемни майки го мъкнеше всяка неделя в строга баптистка църква. Хората там непрекъснато говореха за прошка, но също често цитираха Посланието на ап. Павел до римляните 9:18. „И тъй, когото иска, милува, а когото иска, ожесточава.“

На стената имаше табела с надпис.

СТРАШНО Е ДА ПОПАДНЕ ЧОВЕК В РЪЦЕТЕ НА ЖИВИЯ БОГ!^[21]

Надписът му харесваше. Смяташе, че ако такова нещо като Бог съществува, Той е като него, с изпълнено с омраза сърце. Беше научил наизуст всички най-мрачни цитати, създавайки в изопачения си ум Бог чудовище, който мразеше собственото си творение:

„Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя, казва Господ.“

„От гнева Му трепери земята, и народите не могат да издържат негодуването Му.“

„И в гняв и негодуване ще извърша отмъщение над народите, които бъдат непослушни.“^[22]

Това беше най-голямото доближаване на Зъба до Бог. Той вярваше, че Бог не си пада по прошката. Това е дошло на мода по-късно, със Сина му Иисус.

Зъба се идентифицираше с Бог от Стария завет. Подобно на Него, той също не си падаше по прошката.

[21] Послание на ап. Павел до евреите 10:31 — Б.пр. ↑

[22] Рим. 12:19; Иер. 10:10; Мих. 5:15 — Б. пр. ↑

103.

Четвъртък, 12 март

Норман си даваше сметка, че е прекалил с пиенето, и се чувстваше малко ядосан. Светваха предупредителни светлини. Но алкохолът приповдигаше самоувереността му. А и Джоди му харесваше.

Трябваше да се съсредоточи, наистина да се съсредоточи.

Да си спомни мисията си.

Но тази прекрасна жена правеше тези задачи трудни. В момента изпитваше какви ли не емоции, включително и вина. Вина, че жената, която обича, е мъртва, а той е тук и си бъбри с красавица, която го възбужда. Смъртоносна, опасна красавица. Както и вина, че е пил по време на работа, пък било то и като част от прикритието си. Или поне така се уверяваше.

Бяха приключили с вечерята и сега Джоди пиеше „Зомби“, а той беше на втория си отлежал арманяк. Трийсет кинта чашата. Какво пък, полицията на Съсекс плаща. Кредитната карта беше тяхна — или по-скоро на Пол Корнел. Хей, няколко питиета повече или по-малко нямаше да доведат до банкрут никого.

— Знаеш ли, Пол — внезапно рече тя. — Шантаво е, но чувствам необикновена връзка помежду ни. Вярваш ли в сродните души?

— Изгубих моята сродна душа в пожар — отвърна той след кратко забавяне.

— Толкова съжалявам — рече тя.

Той замръзна за миг — осъзна, че е разкрил нещо за себе си.

— Кога стана?

— О, преди много време, преди да се ожения.

Хипнотичният ѝ поглед не се откъсваше от него.

— Но ти още страдаш за горката ти любима, нали?

Той се усмихна.

— Знаеш ли, за първи път от години срещам човек, който... — Гласът му замря.

— Който какво, чаровнико? — Тя плъзна ръка по масата и докосна неговата.

Той сви рамене и пръстите им се сплетоха. Тя седеше с гръб към прозореца. Зад нея през мрака и дъжда Потинг виждаше уличните лампи на Кингс Роуд, светлините на минаващите коли и мастилената чернота на Ламанша. Забавляваше се, наистина. И играеше само отчасти.

— Просто се опитвам да кажа, че ме караш да се чувствам добре, Джоди. Тъкмо си мислех, че животът ми приключва, а ето че ти се появи в него. Знам, че вероятно звучи... откачено, нали разбираш. Току-що се запознахме и тъй нататък, пък и... по дяволите, аз съм достатъчно стар, за да ти бъда *баща*!

Тя се усмихна.

— Имам нужда от една цигара. Пушиш ли?

„Да, пуша лула — едва не отвърна той, но се сдържа навреме. Американски компютърен магнат не би пушил лула. — По дяволите, това беше на косъм. Трябва да се взема в ръце. Никакъв алкохол повече.“

— Пури — каза той. — От време на време си позволявам по някоя пура, макар че докторите ме съветват да ги откажа. Ще изляза с теб, ако ти се пуши.

— Ти искаш ли една?

— Разбира се, защо не?

Десет минути по-късно двамата стояха пред хотела, сгущени срещу вятъра и дъжда. Той я прегръщаше неловко през кръста, докато тя палеше цигарите им. Запита се къде ли е паркирана колата на наблюдаващите полицаи.

— Наистина те харесвам, Пол — рече тя.

— И аз теб, Джоди. Но не мога да ти предложа никакво бъдеще. Обречен съм. Имам рак на простатата, който не може да се оперира и се е разпространил навсякъде.

— Хайде да поговорим за нещо по-забавно! Има ли и други знаменити хора от Брайтън като теб?

Тя дръпна от цигарата си. Той вдиша сладкия аромат.

— Помниш ли актрисата Вивиан Лий от „Отнесени от вихъра“?

Тя кимна.

— Помня, че когато бях малък, тя се омъжи за Лорънс Оливие. Живееха недалеч оттук, в Роял Кресънт в Кемптаун.

— Вивиан Лий каза нещо, което смятам за максима в живота си. „Най-добре е да не обръщаш внимание на миналото и бъдещето, ако искаш да се радваш на настоящето“. — Тя го погледна многозначително.

Той кимна.

— Мъдри думи.

— Нали? — Тя отново дръпна от цигарата си. Двамата трепереха от студа. — Може и да си достатъчно стар, за да ми бъдеш баща, а мен утре може да ме блъсне автобус.

— Да се надяваме не от някой с моето име отпред!

— Не трябва ли да си мъртъв, за да ти изпишат името върху автобус? — попита тя и побърза да добави: — Извинявай, не исках да кажа това.

Той се ухили.

— Древните са имали нужда да градят пирамиди и великолепни гробници в Долината на царете, за да постигнат безсмъртие. Мисля, че е доста по-просто да ти напишат името върху брайтънски автобус.

Тя смачка цигарата си в пепелника до стената и отново потръпна.

— Искаш ли да влезем? — Той също смачка своята и кимна.

След като се върнаха на местата си, Норман вдигна чашата си и чукна нейната.

— За двама ни, да стоим по-далеч от автобуси.

— Харесва ми чувството ти за хумор.

— И на мен твоето.

— Е, какви са ти плановете, след като се върна тук?

— Знаеш ли, за първи път от десетилетия съм свободен от тиранията на плановете. Петдесет години си скъсвах задника от работа, опитвах се да направя нещо от живота си и да се дистанцирам от корените си. Струваше ми много скъпо. Така и не намерих време да се забавлявам с жена ми и семейството ми. Преди два месеца, след като докторите ми бяха казали, че ми остава по-малко от година, се събудих една сутрин и си помислих: как премина животът ти, по дяволите? В градене на империи и опити да придобиеш все повече. И за какво? Да станеш най-богатият в гробището ли?

— И да напишат името ти върху автобус?

Той се ухили.

— Е, предполагам, че за мен това ще има повече смисъл, отколкото повечето ми постижения. Скромно момче от Уайтхоук Истейт. Обезсмъртено на автобус. Сериозно. — Той пресуши арманяка си и макар да си даваше сметка, че вече е пил предостатъчно, извика сервитьора и му каза да му донесе още един и да напълни чашата на Джоди въпреки протестите ѝ. После продължи: — Мисля, че онази сутрин получих своето откровение. Знаеш ли какво си помислих? Когато ти предстои да умреш, започваш да се питаш каква следа си оставил на този свят. Как ще те запомнят хората?

Тя се усмихна.

— Разбрах какво трябва да направя — да се върна при корените си и да намеря най-добрите каузи, за които да оставя парите си. Навсякъде по света има хора, организации и каузи, които отчаяно се нуждаят от пари. Никой човек, дори Бил Гейтс, не може да помогне на целия свят. Ти си имаш своята мантра, онези чудесни думи на Вивиан Лий, а аз си имам своята.

— И коя е тя?

— Никой не прави по-голяма грешка от онзи, който не върши нищо, защото може да направи съвсем малко.

— Това е прекрасно. Напомня ми нещо, което четох навремето. „Ако ти се е случвало да си мислиш, че си прекалено малък, за да имаш значение, никога не си делил легло с комар.“

— Това ми харесва! Дали да не си го сложи като епитафия?

— Стига си мислил за смъртта, Пол!

— Разбира се, извинявай.

Той изчака новите питиета, отпи от арманяка си и остави чашата. Предупредителен глас крещеше в главата му „Достатъчно!“.

— Знаеш ли какво ми се иска?

Тя поклати глава и отпи от питието си.

— Ние с теб сме от два много различни Брайтъна. Когато бях хлапе през петдесетте — отгледа ме майка ми, която беше вдовица от войната — това беше западнало, дрипаво място. Пълно с гадни типове и банди. Опасно място. А сега е най-изтънченият град в Англия след Лондон. Един от най-изтънчените на планетата. Много ми се иска да те заведа на обиколка в онзи Брайтън, в който израснах. Имаш ли свободно време, преди да замина обратно за Калифорния?

— Ами — замислено рече тя — трябва да размразя хладилника си. И да гледам как съхне боята по една стена. Но съм сигурна, че ще успея да намеря няколко минути.

Той я изгледа косо и се засмя.

— Е, не искам да те притеснявам.

— Ти не би могъл да си притеснение. А много приятно развлечение.

Той се усмихна.

— Утре сутринта съм зает със счетоводителите и адвокатите си, но следобедът ми е свободен.

— Чудесно — рече тя. — Какво ще кажеш да мина да те взема? Карам много добре и имам хубава кола. Ще бъде повече от щастлива да ти бъде шофьор!

Той поклати глава.

— Уредил съм лимузина с шофьор чрез хотела. Мога да те взема от дома ти по обед. Ще хапнем нещо и ще направим обиколката. Как ти звучи?

— Ами... — Тя се поколеба за миг. — Да, звучи чудесно, но не съм сигурна къде точно ще бъде утре сутринта. Какво ще кажеш да се срещнем тук? Кое време те устройва?

— Дванайсет и половина?

— Звучи добре. Сигурен ли си, че ще е удобно?

— Ще бъде благодарен за компанията ти.

— Но имам едно условие, за да дойда с теб — каза тя.

— И то е?

— Да ми позволиш да ти сготвя вечеря в дома ми утре вечер. Разбира се, стига да нямаш други планове?

— Ами може и да ти се види странно, но за утре вечерта в графика ми няма нищо.

— Вече има!

104.

Петък, 13 март

Ноа беше кисел цялата вечер. Накрая, след полунощ и множество отивания до стаята му, за да го нахранят и успокоят, Рой и Клио заспаха.

На Рой му се стори, че само след миг беше събуден от рязкото бръмчене на телефона си. Беше го оставил на вибрация с надеждата, че ако звънне, няма да събуди Клио, която беше много уморена.

Грабна го. На екрана пишеше *Скрит номер*. Измъкна се от леглото, отиде в банята, затвори и запали лампата.

— Рой Грейс — отговори тихо. Екранът показваше 00:43 ч.

— Рой? Норман е... извинявай, Пол.

Потинг звучеше бесен, непрекъснато сменяше между девънски и американски акцент.

— Не биваше да ми се обаждаш директно. Всичко трябва да минава през наблюдаващия.

— Знам, Рой, но исках да ти кажа и на теб. Без бюрокрация.

— Не става въпрос за правилата, Норман. Добре, оценявам обаждането ти, но е опасно, разбираш ли? Това е пробив в процедурата.

— Добре, шефе, щом казваш.

— Е?

— Установих контакт.

— Вече ми казаха.

— Имах доста интересна вечер.

— Така изглежда.

— Ъ?

— Алкохолна вечер?

— Ами трябваше да поддържам темпото й. Мисля, че ме харесва. Действа бързо. Планът ни проработи, мисля, че е ше... чела материала в „Аргъс“ и се е досетила кой съм. Нали разбираш?

— Корнел.

— Тош... точно!

Нещо в гласа му накара Грейс да застане нащрек.

— Добра работа, Норман... извинявай, Пол. Е?

— Утре пак ще се видим. Предложи да идем у тях. Искане да ми сготви вечеря и ще можете да разберете адреса по проследяващото устройство.

— Добре, браво на теб, но повече не ми се обаждай.

Грейс затвори, изпълнен с безпокойство. Мнозина в полицията смятаха, че Потинг с неговото отношение към политическата коректност — макар и не толкова крайно напоследък — отдавна е пресрочил времето си. Досега полицаите се пенсионираха след трийсетгодишна служба и малцина в системата бяха на повече от петдесет и пет. Но покрай последните непопулярни ревизии на пенсионната схема работата след петдесет и пет щеше да стане норма. Детектив сержантът беше постъпил късно в полицията и щеше да е почти на шейсет, когато отслужи срока си. Оставаха му още няколко години. Като един от хората, които бяха работили с него години наред, Рой Грейс бе открил в особения, но добър характер на Потинг качества, които убягваха на онези, които познаваха — или виждаха — единствено ценгето от старата школа със съответните му ценности. Грейс беше наясно и през последните години беше заставал на няколко пъти на страната на Потинг, като го спасяваше от дисциплинарни наказания и неведнъж от изхвърляне от полицията, защото вярваше в него.

И сега адски се надяваше Потинг да не го разочарова. Но най-вече заради безопасността му се молеше той да не свали гарда си. Ако Грейс беше прав — а той беше сигурен, че е — Джоди Кармайкъл не беше от онези, с които можеш да се напиеш спокойно.

105.

Петък, 13 март

Зъба стана в пет и половина сутринта, напомпан с адреналин. Не искаше да пропуска голямото събитие на деня. Отиде до бюрото, отвори лаптопа и провери камерите в къщата на Джоди Кармайкъл. Тя още спеше, подобно на повечето си влечуги. Единствената активност в онази стая беше в два стъклени вивариума — онзи с хлебарките и другия с мишките. Всички онези пълзящи, шаващи, гърчещи се създания, които нямаха представа, че единствената причина за съществуването им е да станат храна на съседите си в другите вивариуми около тях.

Точно както Джоди Кармайкъл нямаше представа какво я очаква в гаража.

„Наслади се на последните си часове на този свят, скъпа“ — помисли си Зъба и клекна на пода, за да започне възстановителните упражнения.

Когато приключи, взе душ, избърсна се и започна да се гримира като Телма Дарби. Малко след шест и половина пристигна закуската, която бе поръчал снощи с окачената на вратата табелка.

— Благодаря, мадам — каза доволният млад прислужник, докато прибираще бакшиша си.

Докато се хранеше, Зъба продължи да гледа спящата жена. После събра багажа си, измъкна се от хотела и тръгна към колата. Не възнамеряваше да се връща, но не искаше от хотела да научават. Нека да си мислят, че ще остане техен гост през трите дни, за които беше платил предварително. Това щеше да му помогне да покрие следите си от онзи умник детектив Грейс. С малко късмет, когато полицията дойдеше в хотела да го търси, той щеше да си е у дома при Йосарян.

Петнайсет минути по-късно караше по Родийн Кресънт и поглеждаше колите на улицата, които беше запомнил от снощи. Стъклата на всички бяха замъглени, включително и на онзи „Рейндж Роувър“, зад който беше паркирал.

Продължи покрай № 191 до края на улицата, направи обратен завой и паркира от другата страна, на няколкостотин метра от къщата ѝ, с добър изглед към портала. Изключи двигателя, избути седалката назад, сложи лаптопа в скута си и провери отново камерите, като използваше 4G връзката на телефона си.

Беше се събудила.

Добре.

Джоди седеше в леглото, отпиваше вода и се мъчеше да устои на желанието да вземе парацетамол срещу махмурлука, който сякаш ставаше все по-лош. По-добре беше да отиде във фитнеса и да потренира здравата един час. Снощи беше прекарила с пиенето, далеч бе прехвърлила границите на разумното и сега се опитваше да си спомни дали не се е изпуснала и не е казала нещо за миналото си пред Пол Корнел. Дж. Пол Корнел. Джулиъс Пол Корнел. Накрая реши, че не се е разприказвала, а и той се беше напил здравата.

Не можеше да повярва на късмета си. Усмиваше се вътрешно. Беше го намерила в първия бар, в който бе влязла, и всичко тръгна толкова добре. Чудесна нощ, беше се получило по-добре, отколкото можеше да си представи! И бонусът беше, че той ѝ харесваше, при това много. Наистина можеше да се окаже джакпотът, който гонеше от толкова време. Всички тези пари и без живи деца! Първата ѝ задача бе да му попречи да направи онази глупост, за която беше говорил пред репортерката — да остави всичките си пари за благотворителна дейност. Трябваше час по-скоро да надене пръстена на пръста си. По някое време снощи той бе казал, че възнамерява следващия вторник да се връща в Калифорния. Това означаваше, че разполага само с уикенда. До понеделник трябваше да направи така, че той да я покани в Калифорния със себе си — и да го накара да мисли, че идеята е изцяло негова. Не искаше да рискува да се разделят. Дори за ден.

На живо не беше най-големият хубавец — на снимката във вестника изглеждаше по-добре — но имаше чувство за хумор, което ѝ допадаше. По дяволите, беше спала и с много по-лоши от него. Щеше да му подари най-чудесната нощ в живота му. И най-чудесната сутрин в леглото. В края на уикенда щеше да бъде заситен и нямаше да иска

да живее без нея. Това се отнасяше за всички мъже, с които бе спала някога.

Слънцето вече надничаше през прозореца и въпреки главоболието денят бе пълен с обещания. Погледна часовника. 7:05. Трябваше да става и да действа.

Имаше среща с Пол в „Гранд“ в 12:30. Щеше да я заведе да хапнат и после на обиколка из онзи Брайтън, който помнеше от младостта си. След това тя възнамеряваше да му приготви вечеря тук. Снощи той ѝ беше казал кои са любимите му ястия. Ако станеше сега, щеше да има време да отиде до фитнеса, да си оправи косата и ноктите, да купи продукти и да се прибере навреме.

Облече анцуг и маратонки и слезе в кухнята, като се мъчеше да си спомни кошмара, който беше сънувала през нощта и който я беше събудил, докато викаше за помощ, но сънят ѝ се изплъзваше. Пропъди го от ума си и се съсредоточи върху задачите си. Взе от хладилника ягодова млечна напитка, разклати я и я изгълта, после се качи горе и отвори стаята на влечугите.

Всичко изглеждаше наред. Сложи си дебелите ръкавици, взе една хлебарка и я пусна във вивариум с пясъчна усойница; секунди по-късно видя как змията се нахвърля върху жертвата си. Нахрани и другите три усойници. След това хвана за опашката жива бяла мишка и я пусна на императорския скорпион. После взе друга мишка, отнесе я до вивариума на Сайлъс, отвори капака и пусна ужасената гърчеща се животинка.

Знаеше, че боата удушвач трябва да е гладна, след като бе изхвърлила последната храна, която ѝ беше дала. Но вместо моментално да се увие около мишката, както правеше обикновено, Сайлъс не помръдна. Тогава Джоди забеляза малката издутина на трийсетина сантиметра по дължината на тялото му и се намръщи.

Издутината можеше да означава само едно — че Сайлъс е изял нещо.

Паниката я сграбчи. Какво ставаше? Впери поглед в листата и за свое облекчение видя, че флашката си е там. После отново погледна издутината.

— Какво си ял, Сайлъс? — попита на глас тя.

Зъба се усмихна, загледан в екрана на компютъра. „Радвам се да те видя разтревожена. Не искам да умреш радостна.“

Озадачена, Джоди излезе от стаята на влечугите и затвори вратата след себе си. Издутината приличаше на приета храна, все едно змията беше погълнала гризач. Но тя не я беше хранила. Да не би Сайлърс да се е разболял? Може би имаше тумор? Как би могла някоя мишка да се озове във вивариума? Опита се да си спомни суматохата преди заминаването ѝ на онова плаване. Дали не беше пустила неволно две мишки и Сайлърс да е изял втората чак сега?

Обхваната от безпокойство, тя слезе долу, взе дистанционното на мерцедеса от чекмеджето на масата в коридора и отиде в кухнята. Отвори вратата на гаража, запали лампата и се загледа за момент в чудесната си тъмносиня кола. Реши, че ако всичко мине добре през следващите дни, може би е време да си купи колата, за която винаги си беше мечтала — „Астън Мартин“.

Натисна копче, вратите се отключиха с изщракване, индикаторите примигнаха. Качи се, взе дистанционното на гаража и натисна. Вратата започна да се вдига. Тя запали двигателя и видя как уредите оживяват, сложи си колана и освободи ръчната спирачка. Канеше се да превключи на скорост, когато изведнъж долови миризма на алкохол. Намръщи се, сложи длан пред устата си и издиша. Миризмата бе от дъха ѝ.

Колко беше изпила снощи?

Опита се да изчисли. Колко чаши? Много, със сигурност. И не беше във форма, сякаш все още имаше доста алкохол в кръвта си. Щеше да се почувства много по-добре след усилена тренировка във фитнеса. Извади от джоба на вратата отворено пакетче дъвки, лапна една и задъвка, като се наслади на моменталната ментова експлозия в устата си. Но когато сложи ръка на скоростния лост, ѝ се зави свят.

„Мога ли да шофирам?“ — запита се тя и си спомни вчерашния материал в „Аргърс“, че полицията почвала хайки за шофьори с махмурлук.

Нямаше да е умно да я хванат при някоя проверка. Освен че рискуваше да пропусне срещата с Пол Корнел, последиците щяха да са катастрофални, ако я арестуват и разкрият някоя от алтернативните ѝ самоличности. Изключи двигателя, отвори багажника и извади дрегера

за алкохол, който бе купила преди доста време. Прочете инструкциите, монтира мундщука, включи апарата и издиша силно в него.

Индикаторът светна в червено. Показваше 51.

Джоди изруга. Законният лимит за алкохол в дъха в Англия и Уелс беше 35 микрограма на сто милилитра издишан въздух.

Реши, че рискът не си заслужава и е по-добре да вземе такси. Върна се в къщата и се обади на „Стриймлайн“.

Зъба гледаше, обхванат от безсилна ярост. Да се проверява с дрегер? Да е прехвърлила проклетия лимит? Да си поръчва такси? Кучка такава! За много хитра ли се мислиш? Ще ти покажа какво е да си хитър. *Връщай се в шибаната кола!*

Петък, 13 март

Зъба трябваше да чака близо два часа, преди Джоди Кармайкъл да се върне. Кварталът беше тих. Няколко коли излязоха от дворовете и се върнаха след известно време. Един мъж в трико потегли с велосипед и запраши нанякъде. Червен пощенски ван спря последователно пред всяка къща, шофьорът въвеждаше кодовете на порталите и тичешком доставяше пощата. Към единайсет часа Зъба видя кола, която не пасваше на мястото — стар, очукан „Фолксваген Голф“, който мина бавно по улицата. Шофьорът беше нахлупил бейзболна шапка над очите си.

Обзет от безпокойство, Зъба се запита за момент дали не е някой полицай под прикритие. Отхвърли мисълта — колата се движеше бавно и мина покрай него, без шофьорът да му обърне внимание. Може би беше крадец, който оглежда района?

Най-сетне, малко преди единайсет и половина пред къщата на Джоди спря такси. Когато тя слезе, помъкнала няколко торби на супермаркета, Зъба забеляза, че си е направила нова прическа. Проследи я през камерите как влиза в къщата. Изпразни торбите, като прибра повечето неща в хладилника, включително бутилка шампанско и бутилка вино, след което се качи в спалнята си, обади се и поръча друго такси за 12:15 ч. После започна да се съблича.

„Друго такси?

Карай си колата, жено, карай проклетата си кола!“

Колко трябваше да чака, преди тя да потегли нанякъде?

Кипнал от гняв и безсилие, Зъба я гледаше как сваля бельото си. Поне гледката си я биваше. Имаше хубаво тяло. Не беше правил секс от седмици и усети как се възбужда. Дълги, стройни крака, плосък корем, големи, но стегнати гърди.

Тя седна гола — провокативно, театрално — пред бялата си тоалетна маса. Държеше се така, сякаш знаеше, че има публика, и нарочно парадираше с голотата си.

Възбудата му растеше. Слънчевите лъчи играеха по бялата ѝ плът. Зъба погледна часовника си. 11:40. Последният полет за днес от тази ледена лайняна страна до Щатите беше след по-малко от пет часа. Ако тръгнеше след малко, можеше да го хване. Можеше да се промъкне през вратата, да се качи горе, да я изчука, да счупи врата ѝ и да се махне за десет минути. И щеше да има предостатъчно време, за да хване самолета.

Чукането по стъклото прозвуча като изстрел.

Рязко се обърна, моментално готов за действие. Лаптопът се плъзна по роклята му и се заклеци между краката му и волана.

През прозореца надзърташе сурова на вид възрастна дама с вълнено палто и тиролска шапка. Зъба затвори капака на лаптопа и натисна копчето да спусне стъклото. Жената се наведе и каза на висок глас:

— Видях, че сте тук от доста време. Случайно да сте мяркали едно малко черно-бяло кученце? С остри уши?

Зъба се овладя, пусна сладката усмивка на Телма Дарби и поклати глава.

— Казва се Бонзо и е голям калпазанин. Кутре. Сигурно се е измъкнал през някоя дупка в оградата. Откога казвам на мъжа ми да я поправи. — Жената го гледеше странно. Дали не беше обърнал нещо с грима?

Отново ѝ пусна усмивката на Телма Дарби.

— Не сте, значи. Е, все пак благодаря! — каза жената.

Зъба вдигна стъклото, но тя пак почука. Свали го отново и тя надникна вътре.

— Между другото, аз съм координатор на местната квартална стража. Няколко души ми се обадиха, че са ви забелязали. Разбира се, живеем в свободна страна, но предпочитаме да държим непознатите под око. Просто да го имате предвид.

Жената се отдалечи. Докато вдигаше прозореца, Зъба я чу да вика: „Бонзо! Бонзо! Ела! Бонзо!“.

Ядосан на непредпазливостта си, че не я беше забелязал да приближава и се беше оставил да го стресне, Зъба запали колата и обикаля няколко минути, преди да спре отново, този път на крайбрежната. Беше бесен на себе си, че се беше издънил.

Не си падаше по издънките.

107.

Петък, 13 март

Няколко минути след уговорения час Джоди Кармайкъл слезе от таксито пред „Гранд Хотел“ на ярката слънчева светлина и силния бриз.

Беше останала в дома си по-малко от час. Имаше достатъчно време да вземе душ и да се облече подходящо за обиколка в Брайтън с потенциалната си следваща жертва и беше в добро настроение. Махмурлукът ѝ се бе изпарил напълно от тренировката във фитнеса, беше приключила с пазаруването за вечерята и тревогите ѝ за Сайлъс временно бяха избутани на заден план. Прическата ѝ беше точно такава, каквато я харесваше, ноктите на пръстите и краката ѝ бяха оправени и лакирани, беше облечена елегантно в палто от леопардова кожа върху зелен пуловер, широки панталони и боти с високи токчета. Знаеше, че изглежда чудесно. Беше решила да не шофира, защото имаше чувството, че обядът и следобедът с Дж. Пол Корнел може да включва още алкохол.

— Еха! — каза той, докато вървеше през лобито към нея. — Еха!

Тя се усмихна и го погледна в очите.

— Същото се отнася и за теб!

Корнел беше облечен в черна риза с къса яка, закопчана догоре, чудесен тъмносив костюм и скъпи на вид черни обувки.

— Имам чувството, че съм спечелил от лотарията! — каза той.

Тя се ухили.

— И аз.

— Предлагам ти да хапнем нещо леко тук. Поръчах бутилка „Моят“ в кофа лед и две салати от омар в апартамента си. Как ти звучи?

— Доста добре — с топла усмивка отвърна тя. — Да не си намислил да ме прелъстяваш?

— Ако брачните ми такъми бяха във форма, определено щях да го направя, скъпа. Но се боя, че дните ми на прелъстител отдавна

отминаха. Така че си в безопасни ръце.

— Жалко, не мислиш ли? — Тя отново се ухили. — Но съм сигурна, че има и други начини.

Час и половина по-късно сребристото бентли пътуваше през плетеницата неравни, тесни улички. Уайтхоук Истейт, на североизток от Брайтън, се състоеше от построени след войната къщи и бунгала и имаше чудесен изглед към юг и изток.

Джоди и Пол се бяха разположили на задната седалка, хванати под ръка.

— Значи си израснал тук? — попита тя.

— Да, по онова време беше доста тежко — каза той с калифорнийския си акцент. — Имаше много свестни хора като майка ми. Но през петдесетте това място беше рай и за негодниците. Ченгетата не смееха да оставят колите си тук, защото ако го направеха, щяха да ги заварят на трупчета!

— Но сега изглежда приятно — рече тя.

— Ъхъ. — Той се взираше напрегнато през прозореца. — Бихте ли завили надясно, ако обичате — каза на шофьора. И след няколко секунди добави: — Ако не се лъжа след толкова години, сега наляво.

— Какво е чувството да се върнеш отново? — попита тя.

— Странно. Сякаш... сякаш нищо не се е променило и в същото време е така различно... По онова време нямаше толкова много коли. Нито сателитни антени. — Той се усмихна тъжно и се обърна към нея. — Все виждам познати неща и е като... — Сви рамене и замълча.

— Като какво?

Той поклати глава.

— Може би беше грешка да те водя тук. Може би това не е човекът, който трябва да ти показвам.

— Разбира се, че е. Намирам те за завладяващ. Искам да знам всичко за теб. Мисля, че онова, което си постигнал в живота си, е невероятно.

Корнел се пресегна и потупа шофьора по рамото.

— Тук! Спрете! Спрете! — развълнувано каза той. После се обърна към Джоди и посочи през прозореца ѝ малка къща на калкан, кацнала на възвишение над тях. Градината беше същински склад за

отпадъци, пълна с изпотрошени мебели, гниещи врати, количка от супермаркет, ръждясал автомобилен двигател, няколко гуми, парчета бетон и стари тухли, всичко това наред бурени.

— Интересно изкуство — отбеляза тя.

— Тази къща! В нея израснах! Мама се грижеше за градината. — Той поклати глава. — Как... как може някой да я зареже така? — Погледна опечалено спретнатите дворове и цветята на съседните къщи. — Господи, съжалявам. Май направих грешка. Не биваше да се връщам.

— Не — каза тя. — Радвам се, че ми показа. Нищо в живота не остава същото, нали? Хубаво е понякога да си сантиментален.

Той продължи да се взира навън.

— Не мога да повярвам какво е станало. Мама толкова се гордееше с градината. — Поклати отново глава.

— Миналото е друга страна, в която правят нещата по различен начин.

— Да, определено. Знаеш ли, махнах се, когато бях на осемнайсет. Чудно ми е кой ли живее тук сега.

— Искаш ли да почукам на вратата и да разбера?

Той ѝ се усмихна.

— Сигурен съм, че няма да е някой, с когото бихме искали да си поговорим. Е, защо не ми разкажеш повече за себе си? Снощи каза, че си от Брайтън. Къде беше домът на семейството ти?

Моментално забеляза, че въпросът му я смути.

— О, да, първоначално, но после се местихме често заради работата на татко.

— С какво се занимаваше той?

— Работеше за една банка и непрекъснато го прехвърляха от едно място на друго из цялата страна. През цялото време бяхме движение, нали разбираш. Беше ми трудно като малка, непрекъснато сменях училища. Тъкмо си намериш нови приятели и трябва да се сбогуваш с тях и да се местим отново.

— Къде в града си се родила?

— В някой родилен дом. Честно казано, не помня.

— Ами родителите ти? Още ли са живи?

— Не.

— Съжалявам — рече той. Каза на шофьора да продължи до училище „Дороти Стринър“, където бе учил. През целия път непрекъснато коментираше местата от младостта си. И през цялото време подхвърляше по някой въпрос на Джоди, мъчеше се да я накара да говори за себе си. Но тя избягваше всеки или с лъжа, или като му казваше, че ровенето в миналото ѝ причинява болка.

Когато лимузината зави на алеята пред къщата ѝ на Родийн Кресънт малко след шест вечерта, той не беше научил почти нищо повече от онова, което знаеше от самото начало.

Знаеше обаче, че наблюдателите му ще видят благодарение на джипиес преподавателя къде точно се намира.

— Хубава къща си имаш — каза той, докато колата спираше пред вратата. — Стилът ми харесва. Как би го нарекла — съживен Тюдор?

Тя се разсмя.

— Наистина ли си бил толкова дълго извън Англия, че да забравиш? Това е имитация на Тюдор.

— А, вярно. Но тази къща не ми изглежда просто имитация. Може би твоята естествена красота я прави по-хубава — каза Потинг и ѝ намигна.

— С ласкателство може да се стигне къде ли не. Ако имаш време, ще те разведа набързо.

— Ще намеря време! По дяволите, разполагаме с цяла вечер.

— Чаша чай и малко от домашния ми кейк, като влезем? — предложи тя.

— Би било грубо да откажа.

— Да. Много грубо. И не си размислил за вечерята, нали?

— Ами предполагам, че и това би било много грубо.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— Харесвам те — каза. — Много те харесвам.

Шофьорът отвори багажника, Корнел извади от него тежка торба на „Бътлър Уайн Селър“ и ѝ я подаде.

— Взех малко шампанско, червено и бяло вино от този местен магазин. Портиерът ми го препоръча.

— Значи си решил, че си падам по пиенето?

— Съдейки по снощи и по количеството шампанско по време на обяда. — Той се усмихна. — По кое време да кажа на шофьора да дойде да ме вземе?

Тя прошепна в ухото му:
— Какво ще кажеш за утре по обед?

108.

Петък, 13 март

— Имам адреса. Изглежда е Родийн Кресънт 191. Потинг влезе в къщата, сър — докладва наблюдаващата на Рой Грейс. — Кейк и чай, след което тя ще му готви вечеря.

— Щастливец — отвърна Грейс. — Благодаря за новината. Значи адресът потвърждава мястото, което бяхме предположили. Друга информация има ли?

— Нищо съществено, сър. Той се справя доста убедително, но тя не разкрива нищо.

— Дръжте ме в течение.

— Разбира се, сър. Смяната ми приключва в осем вечерта, ще предам на Анди Кларк.

— Добре, благодаря.

— В осем сутринта отново съм на линия.

— Приятна вечер.

— Благодаря, сър. Съпругът ми има рожден ден. Ще пия портокалов сок.

— Приятно прекарване!

— Ха.

Грейс стана, погледна картата на Брайтън и Хоув и намери Родийн Кресънт. Познаваше района. Значи Норман Потинг беше там, с мишената. И най-вероятно Зъба също беше научил адреса. Звънна на заместник-началника и му каза, че има вероятност агентът под прикритие да се намира в повишена опасност. Знаеше, че в къщата сигурно има отровни влечуги, и посъветва Пю да поговори с Ник Слоун и да обсъдят денонощно наблюдение на отряда за въоръжено реагиране. Освен това добави, че ако се наложи да нахълтат в къщата да го спасяват, ако нещо се издъни, ще имат нужда от специалист по отровни влечуги на място.

— Рой — каза Пю, — знаеш в какво положение сме. Имаме ли ресурсите да защитим адекватно агента? Ако не, ще трябва да

помислиш дали да не го изтеглиш — ако не искаш да му се случи нещо, което да тежи на съвестта ти.

— Сър, засега всичко върви по план, като по часовник. Мисля, че ще си свърши работата. Просто трябва да сме сигурни, че е в безопасност.

— Влизането в дома й част от плана ли беше? — попита Пю.

— Абсолютно, сър.

— Смяташ, че тя може да държи отровни влечуги в дома си и вече не си уредил специалист? Даваш ли си сметка какви ще са последствията за полицията на Съсекс, ако бъде ухапан?

— Уредих специалист, сър, и имам доверие на нашия агент.

— Радвам се да го чуя, Рой — изцвили Пю. — Радвам се, че някой му има доверие.

Грейс затвори. Господи, колко ненавиждаше този човек. Защо не го беше оставил да падне и да се пребие на Бийчи Хед? Толкова пъти си беше задавал този въпрос. Беше спасил живота му, а сега той му се отплащаше с това.

Някой ден Пю щеше да си получи заслуженото. Но точно сега основният приоритет на Рой беше безопасността на Потинг и арестуването на онази кучка по обвинения, които да издържат. Жизненоважно беше да се сдобие със сигурни доказателства.

Обади се на детектив сержант Таня Кейл и я помоли да потвърди, че д-р Риърдън от Лондонската зоологическа градина пътува за Брайтън за срещата преди обиска. След това се обади на дежурния стратегически командир, за да го запознае с развитието на нещата около агента под прикритие на Родийн Кресънт 191 и че е възможно спешно да имат нужда от отряд за въоръжено реагиране.

Не остана доволен от отговора, че поради недостиг на персонал може и да не получи незабавно екип. Знаеше, че Потинг би трябвало да е в състояние да се погрижи за себе си и че има копче за тревога на телефона си, с което при нужда можеше веднага да повика помощ. Стратегическият командир старши полицай Нев Кемп му каза, че ще говори с тактическия и ще обсъдят необходимите ресурси.

Грейс затвори и седна, изпълнен с раздразнение. Ако преди пет години му се беше наложило да вика въоръжен отряд да пази Потинг, той щеше да е на място в рамките на трийсет минути и щеше да остане

на смени толкова, колкото е необходимо. А сега за уреждането на подобно нещо трябваше време.

Страхотно.

Загледа се в папките на бюрото си. Новини за Крисп, Джоди и Зъба.

Погледна часовника си. Беше 15:05. Намръщи се — трябваше да е по-късно. Много по-късно. Разтърси часовника си и видя, че е спрял. Часовникът му беше тежък „Суоч“. Глен Брансън го беше накарал да си го купи преди време, когато Грейс тъкмо беше започнал да излиза с Клио, и бе настоял да отидат в един магазин за модни стоки. Сигурно трябваше да му смени батерията. Погледна айфона си. 18:20. После видя датата.

Петък тринайсети. *Параскевидекатриафоби* — това беше думата за хората, които се страхуват от тази дата. Лично той беше напълно безразличен към нея. Единственото суеверие, което беше забелязвал — ако изобщо можеше да се нарече суеверие — беше пълнолунието. В първите му години в полицията, още докато беше патрулно ченге в Брайтън, броят на престъпленията сякаш винаги се увеличаваше при пълнолуние. Преди няколко години един колега дори бе направил проучване и беше стигнал до заключението, че това наистина е така.

В момента се чувстваше като жонгльор, който се опитва да задържи куп въртящи се чинии във въздуха. Имаше жена убиец в Брайтън, сериен убиец някъде във Франция, Европа или другаде по света, и американски наемен убиец, който си играеше на котка и мишка из целия град.

И шеф, който би дал всичко, за да го обвини, че не е успял да спипа и тримата.

Благодарение на Норман Потинг, единственото полезно нещо, с което разполагаше засега, беше адресът на Джоди Кармайкъл и няколко доста несигурни улики срещу нея.

Много разчиташе Потинг да открие нещо, с което да я заковат.

Петък тринайсети.

По дяволите, денят трябваше да е щастлив за някого.

109.

Петък, 13 март

Зъба дъвчеше сандвич със свинско, отпиваше кока-кола на почти пустия паркинг при голф игрището на около километър от къщата и гледаше как късният следобед преминава във вечер. Лимоновият кейк и чаят отстъпиха на шампанско и малки сандвичи. „Ох, Джоди — помисли си той с неохотно възхищение. — Ти си истинска професионалистка.“

Дундестият американец се разтапяше от вниманието ѝ. В момента се беше разположил на канапето, галеше котката и държеше поредната си пълна чаша шампанско.

Тя пък беше заета в кухнята и също отпиваше шампанско, докато готвеше.

Тази вечер определено нямаше да изкарва мерцедеса от гаража.

Все пак имаше добра новина — тя като че ли бе убедила дундъто да откаже лимузината за утре и да ѝ позволи да го разведе из онзи Съсекс от младостта му с нейната кола.

Зъба реши, че може спокойно да изостави поста си за нощта и да си намери хотел наоколо — достатъчно близо, за да може да действа при нужда, но извън вероятния район на издирване на Грейс. Провери в Гугъл и откри няколко хотела край „Гатуик“, където беше отседнал при предишното си идване тук.

При летището имаше „Хилтън“. Хотелите „Хилтън“ бяха доста анонимни места. Провери онлайн и си резервира стая.

Еротичните образи на голата Джоди Кармайкъл пред огледалото изпълниха отново съзнанието му. Можеше да намери куп проститутки онлайн, които не биха имали нищо против да дойдат в хотел като „Хилтън“. Мисълта го ободри.

Но не толкова, колкото мисълта как Джоди Кармайкъл и тлъстият ѝ приятел излизат с колата от гаража утре сутринта.

110.

Петък, 13 март

Дж. Пол Корнел потисна прозявка, наслади се на аромата на големия арманяк, който му бе сипала Джоди, и допуши последните сантиметри от пурата си „Кохиба“. Потупа доволно шкембето си.

— Господи, много ме разглези тази вечер. Ама че вечеря. Божествени миди и най-добре приготвеният стек, който някога съм опитвал. Знаеш ли, наистина не помня да съм ял по-добър.

Всъщност можеше. Стекът беше пълен с жили и тя го беше препекла. Но нямаше намерение да ѝ го казва. Плексигласовият стол с висока облегалка при стъклената трапезна маса беше осакатяващо неудобен, но нямаше намерение да ѝ казва и това.

— Ти си истински гений в кухнята. Ябълков сладкиш с крем карамел — любимият ми десерт.

— Нищо не е твърде добро за теб. Обичам компанията ти.

— И аз твоята. — Той се прозя. — Виж кое време стана. Почти полунощ. Кога мина вечерта?

— Нямах представа, че е толкова късно — каза тя. — Беше толкова забавно.

— Така е. Май съм готов да се хоризонтирам. Боя се, че лекарството ми действа по този начин.

— Стаята ти е приготвена.

— Преди няколко години щях да те любя цяла нощ. — Той вдигна чашата си. — Моя чудесна Джоди, къде си била през целия ми живот?

Тя вдигна своето „Драмбуйе“.

— Господи, колко ми се иска да те бях срещнал по-рано. Колко ли по-различен щеше да е животът ми — каза той.

— Никога не е твърде късно, нали?

— Пия за това. — Той пресуши чашата си, смачка остатъка от пурата и се изправи несигурно на крака. — Нямам четка за зъби.

— Аз имам резервна.

— Ти си ангел.

— Така е — каза тя.

Двамата се усмихнаха.

— Искате ми се... нали разбираш... да можех да те любя — каза той.

Тя го целуна по бузата.

— Хайде да те слагаме да си лягаш.

— Добра идея.

— Какво искаш за закуска?

— Теб! — отвърна той.

— Мисля, че мога да го уредя!

Десет минути по-късно тя го поведе нагоре. Корнел забеляза, че котаракът ѝ драска стената в края на коридора.

— Какво търси? — попита той.

— Мисля, че е надушил нещо. Непрекъснато го прави. Може да има мишка в някоя кухня. Тайсън! — извика тя.

Котаракът изхвърча от площадката и избяга долу.

В долната част на стената имаше много драскотини, както и няколко по-дълбоки бразди. Какво ли имаше от другата страна? Може би змиите ѝ? Трябваше да се опита да провери тайно, когато му се удаде възможност.

Няколко минути по-късно, след като Дж. Пол Корнел бе настанен в стаята за гости с отделната баня, Джоди се върна долу да разчисти. Беше в доста добро настроение от добре изминалия ден, но знаеше, че трябва да задълбочи връзката помежду им. Той изглеждаше малко предпазлив и тя трябваше да разруши бариерите.

Как?

Беше признал, че е импотентен от операцията на простатата. Може би, ако успее да го възбуди въпреки думите му, това ще свърши работа? Не би било зле по-късно да се пъкне гола в леглото му и да опита.

Допълни си чашата, запали още една цигара и седна на масата в кухнята. Харесваше го. Което беше добре, щом възнамеряваше да се омъжи за него.

На масата имаше брой на „Аргъс“. Докато отпиваше от ликьора си и пушеше, започна да го прелиства разсеяно и вниманието ѝ внезапно бе привлечено от един материал.

ПОЛИЦАЙ ОТ СЪСЕКС ПОЛУЧАВА ПОСМЪРТНО КРАЛСКИЯ ОРДЕН ЗА ХРАБРОСТ

Привлече я не заглавието, а снимката под него.

Детектив сержант Бела Мой с годеника си от
полицията на Съсекс детектив сержант Норман Потинг

Привлекателна брюнетка на около трийсет и пет, прегърнала закръглен и едър мъж на неопределена възраст, някъде между петдесет и пет и шейсет.

Прочете статията. Двамата детективи били сгодени и предстояло да се оженят. После се случила трагедията — в извънработно време, годеницата на Потинг храбро се втурнала в горяща къща да спаси дете и куче, останали вътре. Детето и кучето се измъкнали, но детектив сержант Бела Мой така и не излязла от къщата. Тялото ѝ било открито няколко часа по-късно.

И сега Джоди си спомни нещо, което Пол ѝ бе казал по време на вечерята им вчера.

Изгубих моята сродна душа в пожар.

Цялото му изражение се бе променило, след като изрече тези думи. Тогава тя ги беше приела като нещо много лично, твърде разкриващо за него.

Впери съсредоточен поглед във фотографията. Формата на лицето. Леко месестия нос. Оредяващата коса, сресана напречно. Късият дебел врат.

Обхваната от безпокойство, тя отвори лаптопа си и написа в търсачката „Полиция на Съсекс — Норман Потинг — Изображения“.

Появиха се куп фотографии. Някои бяха на абсолютно непознати. Други обаче забележително приличаха на по-опърпани версии на Дж. Пол Корнел.

Въобразяваше ли си? Може би двамата просто си приличаха? Не беше ли станала прекалено предпазлива след фиаското Уолт Клайн?

Имаше само един начин да разбере.

Потърси Дж. Пол Корнел в Гугъл и започна да преглежда снимките му, като копираше всяка една.

111.

Петък, 13 март

Норман Потинг се намираше в опасност и нямаше никой, който да му се притече веднага на помощ.

Клио хранеше Ноа, а Грейс седеше с нея и мислеше усилено. Дали да престъпи всички правила, да отиде до Родийн Кресънт и да бъде на разположение на Норман? Беше споделил с Клио самоличността на агента под прикритие — знаеше, че тя ще я запази в тайна.

Половин час по-късно, малко преди полунощ, Ноа спеше дълбоко и изтощената Клио рухна на леглото.

— Опитай се да поспиш, скъпи — рече тя. — Няма да си полезен на Норман, ако си прекалено уморен.

Той се прозя.

— Права си. — Пресегна се и изгаси нощната лампа, но след малко я запали отново. — Извинявай — каза. — Не мога да го оставя така. Трябва да ида и да проверя дали е добре.

— Щом трябва, направи го. Само внимавай и се върни колкото се може по-скоро. Трябва да поспиш.

Той се облече, сложи си топло палто, направи си бързо еспreso и успокои Хъмфри, който май си мислеше, че е сутрин. Избърса замъглените стъкла на колата, запали и потегли бързо към Брайтън.

След петнайсет минути зави по Родийн Кресънт и намали, като гледаше номерата на къщите по тъмната улица. Нечетните бяха отляво. Грейс свали прозореца, запали фенерчето си и продължи бавно, като подмина няколко коли със замъглени стъкла, които явно бяха на улицата от доста време. Стигна № 191 и продължи нататък. Някаква котка се стрелна през улицата малко пред него.

Обиколи района, като завиваше по всички странични улички и се оглеждаше за подозрителна кола, в която би могъл да се спотайва Зъба. Макар че беше напълно възможно наемният убиец да има същите трудности като тях да намери истинския дом на Джоди Кармайкъл,

докато Потинг не го беше открил. Излезе отново на Родийн Кресънт, спря на стотина метра от къщата ѝ, изключи светлините, слезе и тръгна пеша.

Джоди можеше да има камери за нощно виждане — нещо, което не би го учудило, като се има предвид що за човек е. Затова Грейс мина небрежно покрай портала ѝ като човек, излязъл на среднощна разходка. Хвърли поглед към силуета на къщата точно под него, която тънеше в пълен мрак. Според последните новини Норман Потинг беше някъде там и спеше.

Грейс пресече улицата и тръгна в обратната посока, този път без да поглежда към портала, после пресече отново и се качи в колата си, като продължаваше да се оглежда и да мисли. Какво ли ставаше в къщата в момента?

Не много според дежурния наблюдаващ, който слушаше всяка разменена между Потинг и Джоди Кармайкъл дума. Потинг си беше легнал. Сам.

Погледна часовника си. Наближаваше един. Въпреки еспресото клепачите му тежаха и той си спомни думите на Клио, че няма да е полезен на Норман, ако е прекалено уморен. А се чувстваше не уморен, а направо изтощен.

Потегли към дома.

112.

Събота, 14 март

Напълно будна, Джоди седеше в леглото и се взираше в лаптопа си; стаята бе осветена само от приглушените вградени в таблата лампи и екрана на компютъра. През последния час беше записала малкото снимки на Корнел, които бе намерила в Гугъл и други търсачки, както и всички, които бе успяла да открие на детектив сержант Норман Потинг.

Когато приключи, щракна два пъти върху една снимка на Корнел. Появи се прозорец с искане да въведе име. Тя написа „Корнел“ и на екрана моментално се появиха всички седем вестникарски и онлайн снимки на Норман Потинг като потенциално съвпадение; всяка фотография имаше синя чавка, която ѝ даваше възможност да одобри или отхвърли предложението.

Впери поглед в лицата. Компютърът потвърждаваше нейните засилващи се подозрения, че Дж. Пол Корнел и детектив сержант Норман Потинг са един и същи човек. Но как беше възможно това? Корнел имаше дълга история в интернет — дия, която можеше да се проследи двайсет или повече години назад. Възможно ли бе двамата просто да си приличат поразително?

Изгубих моята сродна душа в пожар.

Може би Корнел говореше за приятелка, загинала в далечното минало?

Чу се изщракване на отваряща се врата. Джоди тихомълком изгаси всички светлини, затвори лаптопа, отиде на пръсти по дебелия килим до вратата и се заслуша в мрака. Чу изскърцване на паркет. После още едно. Може би Корнел се опитваше да върви безшумно по коридора? За миг видя ивица светлина. После пак.

Със затаен дъх Джоди отвори вратата и надникна. И го видя в края на коридора, клекнал, оглеждащ драскотините.

Продължи да го наблюдава още няколко секунди, доколкото смееше, после бавно прибра глава.

Сърцето ѝ биеше бясно.

„Искаш да разбереш какво има зад стената, а? Странно поведение за милиардер, който преди малко сподели, че е ужасно уморен. Детектив сержант Норман Потинг, копеле такова. Искаш ли да ти покажа какво има зад стената?“

След няколко минути го чу как се връща предпазливо. Отново изскърца паркет, после вратата се затвори тихо.

Тя също затвори своята и запали нощното осветление. После сравни отново лицата на Корнел и Потинг.

Изчака известно време, съблече се и облече халат. Взе телефона и се измъкна тихо в коридора, като спря пред стаята за гости. Той хъркаше силно. Колкото се може по-тихо тя откряна вратата. Ако той се събудеше, щеше да се вмъкне в леглото му и да му прошепне, че не може да заспи.

Включи фенерчето на телефона и освети стаята.

Хъркането не се промени.

Сакото му бе окачено на облегалката на стола при тоалетната маса. Със затаен дъх Джоди се запромъква към него, пхна ръка в десния вътрешен джоб и напипа портфейла му. Извади го и заотстъпва назад към вратата. Тогавя видя часовника му на нощното шкафче — лежеше на една страна и върху задния му капак като че ли имаше надпис. Взе и него — не искаше да насочва лъча на фенерчето в лицето на притежателя му.

Две минути по-късно беше в стаята си, със затворена врата. Запали лампата, отвори портфейла и затършува в него. Имаше електронна карта ключ за „Гранд Хотел“. Кредитни карти „Американ Експрес“ и „Виза“ на името на Дж. Пол Корнел, както и издадена в Калифорния шофьорска книжка. Нищо, което да потвърждава подозренията ѝ.

Разгледа гърба на часовника и видя гравирани надпис с дребен готически шрифт: Н, с любов Б ХХ.

Впери поглед в него с разтрепери от гняв ръце.

— Копеле мръсно.

Първото ѝ желание бе да нахълта в стаята му, да му тикне часовника в лицето и да го изрита навън. Знаеше, че трябва да се успокои. Да се успокои и да помисли.

„Копеле.“

Замисли се за днес и за предишната вечер. Беше ли му казала нещо уличаващо? Той със сигурност носеше някакви микрофони. Полицията вече знаеше адреса ѝ. Какво друго знаеха за нея?

Внимателно прибра картите обратно в портфейла в реда, в който ги беше намерила. После изгаси отново лампата, излезе на пръсти в коридора, спря пред вратата му и се заслуша.

Той продължаваше да хърка силно.

Внимателно откряна вратата. В същия миг чу мъркане и Тайсън се отърка в крака ѝ. Тя избута котарака и се вмъкна вътре, като пристъпваше бавно. Зелената светлина от часовника на нощното шкафче ѝ беше достатъчна, за да се ориентира.

Тъкмо стигна до сакото, когато чу шумолене на завивки. Замръзна.

— Ъ? — изсумтя той. И после извика: — Ъ?

Джоди не смееше да помръдне и мускул.

Последва ново шумолене, силно изхъркване, след което той отново пусна дъскорезницата.

Като потръпваше от ледения полъх от отворения прозорец, Джоди изчака няколко секунди и върна портфейла във вътрешния джоб на сакото. Той продължаваше да хърка.

Тя остави часовника на нощното шкафче, върна се при вратата, излезе заднешком и затвори. В края на коридора Тайсън отново драскаше шумно по стената. Тя запали фенерчето и го освети.

— Тайсън! — прошепна.

Той я изгледа намусено и спря.

Тя продължи да се взира в стената, като си мислеше за онова от другата ѝ страна. Изкушаваше се. Ох, как се изкушаваше да даде на ченгето урок, който никога няма да забрави. Защото няма да живее достатъчно дълго, за да забрави.

113.

Събота, 14 март

Норман се събуди от позивите на пикочния си мехур, както ставаше повечето нощи. Остана да лежи объркан, като се мъчеше да разбере къде се намира. Стаята беше изпълнена с малко зловещо зелено сияние.

Зелени цифри в мрака изписваха 3:03.

Главата го цепеше.

„Къде, по дяволите...?“

И тогава си спомни.

Спусна крака на пода и стъпалата му потънаха в дебел килим. Подпря се и примигна, като се взираше в зеленикавия мрак. Надигна се чисто гол и се олюля несигурно. Чувстваше се дезориентиран, боеше се, че ще падне обратно в леглото.

Накрая събра смелост да направи крачка напред. Къде беше ключът на лампата?

Посегна надолу и затърси пипнешком телефона си. Ръката му докосна нощната лампа и шнура ѝ. Намери копчето за включване и го натисна. Нищо не се случи.

Притискането върху мехура се беше засилило, след като се беше изправил. Банята беше право напред. Направи няколко крачки и се блъсна в нещо. Стол. Вратата на банята беше отдясно. Тръгна пипнешком напред, намери вратата, отвори я, влезе и затърси ключа на лампата. Помнеше, че е отляво. Пръстите му докосваха обаче само голи плочки. Или беше отдясно?

Най-сетне го намери, натисна го и моментално присви очи от ярката светлина и отражението си в огледалото. Малката тоалетна беше зад вратата вдясно. Бутна я, влезе, видя копчето за осветлението и го натисна. Слабата крушка светна.

Затвори вратата, вдигна дъската на тоалетната и се канеше да се облекчи, когато забеляза нещо като сянка да се движи надолу по стената.

Когато различи какво е всъщност, затрепери от ужас.

Космат черен паяк колкото дланта му, с оранжеви шарки.

Създанието се взираше в него. Спускаше се бавно по стената, оставяйки зад себе си нишка, стигаща до тавана, сякаш беше алпинист. Вече беше на нивото на лицето му. На не повече от трийсетина сантиметра от лицето му.

Плувал в студена пот, той отстъпи колкото може назад, докато главата му не се опря в стената зад него. Огледа се отчаяно за някакво оръжие. Тук нямаше ли плунжер?

Успя да открие единствено тоалетната хартия.

Виждаше настръхналите косъмчета по корема на създанието. И очите му. Осем блестящи черни мъниста, гледащи към него — безстрашни, гладни, гневни.

Потта се стичаше по тялото му. Опита се да извика Джоди на помощ. Но от гърлото му не излезе никакъв звук.

Опита отново.

Гласът му беше парализиран от страх.

Впери поглед в очите. Ръката му докосна топчето тоалетна хартия. Опита се да го освободи, но то не помръдваше. Паякът се спусна още няколко сантиметра. Той инстинктивно закри пениса и тестисите си с лява ръка и дръпна рязко топчето. То неочаквано се освободи със силно тракане и падна между стената и тоалетната чиния.

Подобно на акробат, паякът се оттласна от стената на нишката си и полетя право към него, косматите му тънки крака се забиха в лицето му.

Потинг изкрещя. Затресе се в ужас. Изкрещя отново. Отново. Отново. Разтресе се. Опита се да махне проклетото нещо. Хиляда карфици се забиха едновременно в кожата му.

— ПОМОЩ! ПОМОЩ!

Изведнъж единственото, което можеше да види, беше слабо зелено сияние.

Дисплей на часовник. 4:07.

Лежеше по гръб на леглото, върху мокрите от пот чаршафи, задъхан. Мехурът му щеше да се пръсне.

Няколко секунди продължи да лежи и да стиска, още изпълнен с ужас от кошмара. Протегна ръка, намери шнура на нощната лампа и я

запали. Стаята моментално се изпълни със светлина. Погледна със страх тавана и стените. Маслената картина в рамка, показваща мокра от дъжда парижка улица. Друга картина изобразяваше провансалско село.

Стана от леглото и отиде до банята, отвори предпазливо вратата, намери копчето за осветлението и го натисна. Надникна, преди да влезе, после още по-предпазливо отвори вратата на тоалетната. Пристъпи вътре, запали лампата и огледа тавана, стените и пода.

Нямаше нищо.

Въпреки това се облекчи колкото можеше по-бързо, излезе, затвори плътно вратата, изплакна ръце и се върна в спалнята, като затвори и вратата на банята.

Легна в леглото съвсем буден. Беше твърде уплашен, за да заспи отново.

Сякаш само секунди по-късно будилникът му звънеше и стаята беше изпълнена с дневна светлина.

С облекчение забеляза, че главата го цепи от арманяка, който бе изпил предишната вечер.

114.

Събота, 14 март

След безсънна нощ, изпълнена с безпокойство заради детектив сержант Норман Потинг, Джоди Кармайкъл най-сетне се отказа от опитите да поспи и отиде в банята.

Застанала под струите на душа, тя се мъчеше да премисли всичко отново. Беше уверена, че не е казала нищо пред Потинг, което полицията би могла да използва срещу нея. Каква всъщност беше играта му?

Да се опита да потърси някакви доказателства в къщата ѝ? Късмет! Единственото, за което биха могли да я арестуват — на теория — беше флашката и доларите, които бе отмъкнала в Ню Йорк. Усмихна се при мисълта, че пачките са защити в дюшека, на който той беше прекарал нощта. И силно се съмняваше, че собственикът на флашката и парите се е оплакал в полицията за изчезването им.

Помисли си как детективът беше разглеждал стената. Ако извикаше екип за обиск, щяха да открият стаята на влечугите. И после?

Първият ѝ съпруг, експертът по влечуги Кристофър Бентли, беше умрял от ухапване от змия. Същото се случи и с Роули Кармайкъл в Индия — беше станал жертва на змия, убиваща по 158 души на ден в страната.

А тя, наред с другите си домашни любимци, държеше и пясъчни усойници.

Нямаше разрешително да ги гледа в Брайтън. Но беше наследила повечето от покойния си съпруг Кристофър Бентли и все още пазеше валидното разрешително на негово име, с лондонския ѝ адрес — малък апартамент в Саут Кенсингтън. Полицията можеше да открие и претърси малката ѝ гарсонiera при Севън Дайлз, но нямаше да намери нищо там. Тя винаги щеше да е една крачка пред тях.

Дали щяха да се опитат да докажат, че е взела змия със себе си на плаването?

Няма начин.

„Дръж приятелите си близо и враговете още по-близо.“

Умно, помисли си тя. При малко късмет през следващите няколко часа щеше да има предимство пред онзи тлъст, тъп детектив. Може би ако проявеше съобразителност и не издадеше нищо, щеше да успее да измъкне информация от него. Мъжете са слаби създания. Ако проблемът с простатата беше прикритие — лъжа — да не спи с нея, може би ако успееше да го прелъсти и да го запише, щеше да го държи в ръцете си. Мъжете не отхвърляха авансите й, намираха я за неустоима.

В главата й започна да се оформя план.

Няколко минути по-късно тя излезе от душа, подсуши се, изми си зъбите и си сложи малко парфюм. Облече халата, включи телефона на запис и го пхна в джоба си, излезе в коридора, почука леко на вратата му и отвори, готова да се пхне в леглото на госта си, да го задуши с целувки и да го възбуди до полуда.

За неин ужас, той беше станал и напълно облечен.

— Добро утро! — ведро каза тя, замазвайки положението. — Просто исках да видя какво искаш за закуска. Забравил си да закачиш поръчката на вратата!

— Вярно! — Той се разсмя и сви рамене. — Ами каквото имаш.

— Бекон с яйца, черен пудинг, пържени филии, домати и гъби? Улучих ли?

— Пълна английска закуска? Как бих могъл да откажа? Но в девет имам уговорен важен конферентен разговор в хотела и трябва да бъда там. Така че ще извикам такси, ще се върна в хотела, ще проведе разговора, ще взема душ и ще се преоблека, ще взема вестник — обикновено чета съботния „Файненшъл Таймс“, получавам го по пощата от Щатите. После мога да се върна и да закусим.

— Закуската ще те чака на масата. О, ако ще взимаш вестници, би ли взел „Мейл“, „Таймс“ и „Аргъс“ за мен?

— Разбира се. — Той погледна часовника си. — Мога да се върна след... да кажем, час и половина?

Тя пристъпи към него, сложи леко ръце на раменете му и го погледна в очите.

— Това е много време. Ще ми липсваш. Наистина се радвам на компанията ти. Опитай се да дойдеш по-скоро.

Той също постави ръце на раменете ѝ.

— Ще направя всичко възможно. — Тя долови лека промяна в изражението му. — Другата възможност е да закусим в хотела. Как ти звучи? Ще си спестиш заниманията.

Защо ѝ предлагаше това? Дали не се беше обаждал на някого през нощта? Реши да го изпита.

— Хотелските ресторанти са толкова безлични. Мисля, че закуската трябва да е много специален случай, нали?

— Никога не съм се замислял за това.

— Закуската може да бъде най-романтичното хранене — ако си с правилния човек. Особено ако и двамата сте голи в леглото. — Тя вдигна глава и го целуна леко по челото. — Знаеш ли как можеш да различиш любовниците и женените в хотел?

— Не. Как?

— Любовниците са онези, които разговарят. Женените седят мълчаливо и четат вестници, докато се хранят!

— Май си права — кимна той.

— А истински влюбените най-често закусват в леглата си. — Тя отново вдигна глава и се усмихна. — Имам всичко необходимо за една наистина хубава закуска и не ми се иска продуктите да отиват на вятъра. Какво ще кажеш да те закарам с мерцедеса? Утрото е чудесно, може да свалим покрива. Тъкмо няма да харчиш за такси. Мога да те изчакам, докато се преоблечеш, като ще взема и вестниците.

— Ами аз... много мило от твоя страна. Но... това ще те забави с приготвянето на закуската. А аз вече съм гладен.

— Прав си. Хей, снощи ми каза, че обичаш много колите. Имам чудесен 500SL. Вземи го. Тъкмо няма да чакаш такси и ще се забавляваш!

Той кимна.

— Е, ако наистина го искаш?

— Разбира се!

— И ще ми повярваш, че няма да избягам с колата?

— Естествено!

— Е, ще бъде забавно да покарам отново от погрешната страна.

— От погрешната? — сгълча го тя. — За кого е погрешна?

Той се ухили, после я погледна сериозно за момент.

— Има ли някакви проблеми със застраховката?

„Не е нужно да се безпокоиш, ти си ченге и сигурно имаш право да караш всичко.“

— Не, всеки отговорен пълнолетен може да кара колата ми. Ти отговорен пълнолетен ли си?

Той отново се ухили.

— Надявам се никога да не стана.

— Не ставай. И без това ги има прекалено много по света. Ето още нещо, което така харесвам у теб — палав си. Още си хлапе по душа, нали?

— Заради теб е. Не мисля, че съм срещал някого, който да ме кара да се чувствам по този начин.

— И при мен е същото — каза тя. Наведе се и го целуна отново по челото. — Ела долу, ще ти дам ключовете от колата. Колкото по-скоро тръгнеш, толкова по-скоро ще се върнеш!

— Как се наричаше това тук... когато се прибираш на следващия ден в същите дрехи, с които си излязъл? — попита той.

— Срамната разходка.

— Също като в Америка. Май сега ще направя точно това. Срамната разходка.

— И аз съм я правила, но не си взех тениска с надпис — още си нося снощната.

Той се разсмя.

Облечен в нормалните си дрехи, готов да хване самолета, Зъба беше паркирал в една странична уличка на няколко метра от къщата на Джоди и се надяваше, че е далеч от маршрута за разходки на вчерашната кучка от Кварталната стража. Слушаше разговора с нарастващ ужас.

Обикновено нищо не можеше да го хвърли в паника. Но в този момент беше на крачка от нея, докато гледаше на екрана на лаптопа как Джоди слиза по стълбите, следвана от американеца.

„Не. Мамка му, мамка му, мамка му. Не.“

Видя я как отваря чекмеджето на масата в коридора и вади ключовете за колата.

Знаеше, че разполага със секунди.

Взе решение, изскочи от колата, затръшна вратата след себе си, натисна копчето за централно заключване и спринтира към Родийн Кресънт, зави надясно и се втурна, куцайки, към №191.

Джоди целуна Потинг по устните.

— Карай внимателно, Пол, и се връщай по-скоро! — Тя посочи вратата в кухнята, водеща право към гаража. — Дистанционното за вратата е в колата, до лоста за скоростите.

— Благодаря. Колата автоматик ли е?

— Пълен.

— Добре! Веднага се връщам!

— *Hasta la vista*, бейби! — Тя го целуна още веднъж по устните.

Когато той стигна до вратата за гаража, Джоди вече беше изкачила наполовина стълбите. Възнамеряваше през следващия един час или колкото време имаше да провери стаята на влечугите и особено Сайлъс. Как онова, което беше изял, се е озовало във вивариума му? Забърза по коридора към резервната стая, взе дистанционното и натисна копчето, след което влезе през стъклената врата и тръгна право към Сайлъс.

Боата удушвач се беше навила сред растенията и изглеждаше доволна.

— Какво си ял? — попита тя. — Трябва да знам. Хайде да те огледам, а? Нали ще бъдеш добро момче?

Създанието, което вече беше на двайсетина години, беше дълго три метра. Покойният ѝ съпруг Кристофър я беше предупредил никога да не се опитва сама да се занимава с боа. Беше ѝ казал, че в помещението винаги трябва да бъдат и двамата. Ако змията се разтревожеше поради някаква причина, естественият ѝ инстинкт за самосъхранение беше да се увие около онова, което възприема като заплаха. Когато боата беше по-млада и малка, той ѝ го демонстрира, като подаде змията на Джоди и извика силно, за да я уплаши. Преди Джоди да успее да реагира, змията се уви мълниеносно около ръцете ѝ, стегна я в кръста и продължи нагоре към шията.

Секунди по-късно започна да се стяга около шията ѝ и да я души. Джоди отчаяно се опитваше да се освободи, но влечугото беше много

силно. Беше на път да се задави, когато Кристофър я освободи, като дръпна главата и опашката на змията.

— Копеле! — задавено каза Джоди, когато натискът изчезна и той взе змията и я върна във вивариума ѝ. — Защо го направи, по дяволите?

Той само се разсмя. Години по-късно Джоди още помнеше как я беше погледнал в очите.

— Обичам те, скъпа. И искам винаги да си в безопасност. След като вече изпита сама силата на тези създания, ще си в безопасност сред тях. Нали?

Беше добър урок. Джоди вдигна внимателно капака.

— Здравсти, Сайлърс — каза тя. — Е, какво си ял?

Норман Потинг отвори вътрешната врата към безупречно чистия двоен гараж и се огледа за някакви очевидни следи. Видя блестящия син спортен мерцедес, хибриден планински бегач с каска на лавицата над него, купчина куфари, червена пластмасова кутия на един рафт, пълна с вестници, и редица градинарски инструменти, окачени на куки.

За негова изненада, вратата на гаража вече беше вдигната.

Задъхан от бягането и болезните, Зъба стигна до вратата на Джоди, чу рева на двигателя и видя как синият мерцедес, зад чийто волан седеше мъж с бейзболна шапка, ускорява нагоре по стръмната алея. Колата зави наляво и се понесе по улицата.

„Мамка му, мамка му, мамка му.“ Налагаше се да ѝ счупи проклетия врат.

Погледна в кухнята, в трапезарията, в дневната, но всички те бяха пуси. Помъкна се нагоре по стълбите.

Стаята на влечугите в края на коридора беше отворена.

Видя я през стъклената врата — с гръб към него, надничаща в един вивариум.

Точно когато се втурна напред, навън се разнесе силна експлозия, която разтърси прозорците и вратите на къщата.

Джоди усети как подът под краката ѝ се разтресе, когато чу басовия гръм някъде наблизо. Господи, какво...

Когато се обърна шокирана да изтича навън и да разбере какво е станало, видя някакъв дребен, жилав непознат с бръсната глава и бесен поглед, облечен в анорак, джинси и маратонки, който нахълта през вратата и се хвърли към нея с дълъг нож в ръка.

Нямаше време да мисли. Инстинктът за самосъхранение се задейства моментално. Намерила отнякъде свръхчовешка сила, в паниката си тя грабна тежката боа удушвач от вивариума и я хвърли към него.

Създанието го удари в гърдите и тежестта му го спря, изкара го от равновесие и го запрати назад към стената.

Зъба изкрещя нечленоразделно, когато змията започна да се увива около него и го ухапа по ръката. Изкрещя отново, като се мъчеше трескаво да се освободи, но в отговор змията се стегна още повече, прикова ръцете му към тялото и продължи да се вие около раменете и врата му. Усещаше как силата ѝ го смазва.

— Махни я от мен, кучко!

Джоди грабна един вивариум с четири тарантули, вдигна го във въздуха и го задържа над главата си.

— Кой си ти, по дяволите? — извика тя. — Полицай ли си?

Той погледна с ужас към паяците.

— А ти коя си, мамка ти? — извика ѝ. — Джоди? Джудит?

— И двете — ясно отвърна тя. — И още.

— Махни това нещо от мен!

— Така ли? И после какво? — Тя вдигна вивариума още по-високо, сякаш се готвеше да го запрати по него.

— Не. Неее! Моля те, мразя проклетите твари, моля те. Виж, ще се махна, обещаш... — Змията се стягаше още по-силно около гърлото му и му беше трудно да говори.

— Сякаш ще ти повярвам. Знаеш ли какво? Убила съм трима души, двама съпрузи и един годеник. Всъщност четири, ако броим тъпата ми сестра. Да не мислиш, че ще се поколебая с някакъв шибан обирджия?

— Моля. Моля, махни това от мен.

Ставаше му все по-трудно да си поема дъх. Опулен от страх, той се взираше в коремите и косматите крака на паяците.

— Да ти помогна? Кажи ми кой си! — извика тя.

— Махни това нещо и ще... — изграчи той.

Тя стовари вивариума върху главата му, като го събори странично на пода. Стъклото се пръсна и паяците се оказаха на свобода. Джоди взе друг вивариум с три светлокафяви смъртоносни ловуващи скорпиона и го разби в пода до главата му. Когато той се пръсна, тя отстъпи няколко крачки към вратата и със задоволство видя, че един скорпион пълзи по лицето му.

— Помошшшш! — изкрещя той и се загърчи от ужас. Лицето му кървеше на няколко места, а боата се стягаше все повече.

— Кой си ти? — попита тя. — Кой?

Той я погледна безмълвно, като се тресеше.

Тя се втурна покрай него през отворената стъклена врата и я затръшна след себе си, разтреперана от страх и облекчение. И от объркване.

— Кой си ти? — изкрещя отново през вратата.

Той само я гледаше, хипнотизиран от ужас.

Полицай ли беше?

Но имаше американски акцент. Значи не можеше да е полицай. Тогава какъв беше?

Лицето му посиняваше. Една тарантула пълзеше надолу по врата му. Скорпионът се беше настанил между очите му с вдигнато за атака жило.

Боата се стягаше все повече и повече.

— Моля те, помогни! — изпъшка той. — Помошшш... — Очите му се бяха изцъклили, сякаш всеки момент щяха да изскочат, и се взираха умоляващо в нея: „Имай милост“.

Джоди гледаше как скорпионът изпълзя по бузата му.

Отиде в съседната стая, взе дистанционното и натисна копчето. Фалшивата стена моментално започна да се плъзга обратно, като скри непознатия от поглед и заглуши дрезгавите му писъци.

Тя не си падаше по прояви на милост.

115.

Събота, 14 март

Втурнал се след колата, Норман Потинг тъкмо стигна горния край на алеята, когато взривът го събори на земята. Надигна се и зяпна втрещен към сцената на стотина метра нататък по улицата. Сякаш гледаше някакъв военен филм. Видя горящите останки на мерцедеса и един „Рейндж Роувър“, паркиран до него. Тежък димящ двигател лежеше до живия плет на няколко метра от мястото, на което се намираше.

Още по-близо, само на няколко стъпки от него, на улицата лежеше почерняла човешка ръка с часовник. По-нататък имаше две колела, закрепени за ос. Неспособен да се сдържи, разтреперан, Потинг се наведе и повърна.

В главата му беше пълен хаос. Джоди ли беше направила това? Нима го беше прилъгала да се качи в колата ѝ? И кой беше онзи съмнителен тип с бейзболната шапка, който седеше зад волана, когато влезе в гаража? И който потегли с мръсна газ веднага щом го видя?

Професионалните му навици се задействаха. Извади телефона си, идентифицира се и с панически глас поиска да пратят всякакви спешни екипи. Затича се задъхан към пожара. На шест метра от колата жегата беше толкова силна, че се наложи да спре безсилно. Можеше само да гледа като хипнотизиран.

„Аз можеше да съм на негово място.“

Обади се на наблюдаващия за спешно подкрепление, после на Рой Грейс.

— Остани на място, Норман, не се връщай в къщата. Върженият отряд пътува към теб.

— Благодаря, шефе. — И отново започна да трепери неконтролируемо.

Взираше се невярващо в пламъците, като си повтаряше отново и отново, че човекът зад волана можеше да е той. Трябваше да е той.

Опита се да навърже последните няколко минути. Кой беше подкарал колата, по дяволите?

От всички посоки започнаха да се появяват хора, някои с вдигнати телефони. Видя една жена с две малки деца, които се взираха, замръзнали от ужас. Щом чу сирените в далечината, Потинг се окопоти и започна да вика:

— Полиция, дръпнете се назад! Дръпнете се!

Видя друга жена, държаща за ръка малко момиченце, което плачеше.

— Наистина ли искате детето ви да гледа това? — извика той в сляпа ярост, когато забеляза още овъглени части от тяло сред стъклата и отломките от колата. Като през цялото време мисленето му ставаше все по-ясно.

Джоди.

Кучката го беше насадила. Но кой беше онзи нещастник в колата?

Остана неподвижен няколко секунди, без да знае какво да прави. Трябваше да се върне в къщата и да спипа Джоди. Но трябваше да поеме нещата и тук. Имаше ли и други жертви, освен шофьора? Даде си сметка, че с това облекло не прилича особено на полицаи. Някаква жена пицеше истерично. Само на метри от него.

Видя я — дърпаше ремъка на голямо куче и се мъчеше да му попречи да стигне една човешка глава и част от гръбначен стълб, лежащи само на няколко стъпки пред нея.

Погледна към къщата на Джоди. Колона коли се носеше по улицата. „Господи. Господи.“ Сирените приближаваха.

Появяваха се все повече и повече хора.

— Назад! — извика им той. — Дръпнете се назад, може да има втора експлозия!

От другата страна на колата също се бяха струпали хора, но жегата беше твърде силна, за да изтича до тях. За свое облекчение видя мигащи сини светлини. Първата сирена зазвуча съвсем наблизко и той видя патрулна кола. Изтича при нея, докато спираше, вдигна ръце и набързо обясни положението. Когато приключи, вече приближаваха още една патрулна кола, линейка и пожарна.

Затича се тежко към къщата на Джоди, надолу по стръмната алея и през отворената врата на гаража.

— Джоди! — извика той. — Джоди!

Тя слезе по стълбите — пребледняла, по халат.

— Какво има? Пол, какво става?

— Ще ти кажа какво става, млада госпожо. — Той пристъпи към нея, преди тя да успее да реагира, хвана грубо дясната ѝ китка и извиръка зад гърба ѝ. — Арестувам те за опит за убийство. Ето какво става. — Трепереше като листо. Но нямаше намерение да прецака нещата, в каквото и състояние да се намираше. — Не е нужно да казваш каквото и да било, но може да е в твоя вреда, ако на разпита пропуснеш да споменеш нещо, което по-късно ще кажеш в съда. Всяка твоя дума може да бъде използвана срещу теб.

Едно от ценните неща, които бе научил през годините работа с Рой Грейс, беше психологията на поведението на заподозрените. Наистина невинните често се съпротивляваха на арест, като вдигаха врява и понякога бяха твърде агресивни. А повечето виновни ставаха като маджун в ръцете му, сякаш изпитваха облекчение, че играта найсетне е приключила. Сега тя беше като маджун.

— Опит за убийство? Какви ги говориш?

— Искаше да се кача в колата ти, нали?

— Да.

— Тогава кой я откара?

— Някой я е откарал ли? Кой?

— Ти ми кажи.

— Съжалявам, Пол, но не знам за какво говориш. Какъв беше онзи гръм преди малко?

Той отново извиръката ѝ — толкова силно, че тя извика от болка.

— Малка кучка.

Телефонът му иззвъня. Той вдигна със свободната си ръка и чу гласа на Рой Грейс.

— Норман, къде си?

— В къщата, държа заподозряната.

— Можеш ли да отвориш предната врата, отвън има полицаи.

Потинг я подкара напред и дръпна резето на вратата.

— По-добре да побързате, момчета — подсмихна се самодоволно Джоди. — Един ваш колега е горе и може да не му остава много живот — ако изобщо е все още жив.

Събота, 14 март

След като ръцете на Джоди бяха закопчани зад гърба ѝ, Потинг я ескортира нагоре по стълбите и по коридора, следван от неколцина полицаи. Тя спря пред една врата и се обърна към него.

— Вътре отляво има гардероб. Ако го отвориш, ще намериш дистанционно. Натисни го.

Потинг го направи. Стената в края на коридора моментално се плъзна, разкривайки стъклена врата зад нея.

— Мътните да ме вземат! — с ужас възкликна някой.

Дребен мъж с бръсната глава, анорак, джинси и маратонки лежеше неподвижен на пода с изцъклени очи, с огромна кафяво-бежова змия, увита около тялото и врата му. Около него пълзяха едри черни космати паяци и няколко светлокафяви скорпиона, един от които беше на врата му.

— Не влизайте! — обади се глас зад тях.

Всички се обърнаха. Старши детектив Рой Грейс, с тъмен костюм, риза и вратовръзка, стоеше до мъж, облечен като пчелар в бял защитен костюм с качулка, дебели ръкавици и голяма стъклена маска на лицето си. — Това е доктор Риърдън, специалист по влечуги от Лондонската зоологическа градина. Той ще се заеме с това.

Полицаяте, отговарящи за обществения ред, бяха корави хора, свикнали да се справят с всичко. Норман Потинг никога не ги беше виждал да отстъпват с такова облекчение на лицата, когато експертът по влечуги тръгна към вратата.

— Заповядайте! — каза Потинг, когато Риърдън отвори стъклената врата, влезе и я затвори бързо след себе си.

— Я, кой бил тук! Нашият приятел господин Зъба! — възкликна Грейс. — Ама че изненада! При това добре опакован — а днес дори нямам рожден ден!

117.

Неделя, 15 март

— Часът е десет и седемнайсет, неделя, петнайсети март. Разпит на Джоди Кармайкъл в присъствието на адвоката ѝ Клифърд Орсън — ясно каза детектив сержант Гай Бачълър за видеокамерата над главите им. Намираха се в малката стая за разпити в Съсекс Хаус. До него на друг твърд стол с ниска облегалка седеше детектив сержант Таня Кейл, която също беше обучена да води разпити. Първият разговор се състоя в събота следобед и целеше да установят някои факти и миналото на ответницата, както и да вземат показанията ѝ. Сега трябваше да уточнят и да се усъмнят в някои от предишните ѝ отговори в светлината на информацията, получена по-късно в хода на полицейското разследване.

Гай и Таня си даваха сметка, че Рой Грейс следи разпита в съседната стаичка за наблюдение. Осъзнаваха също, че могат да задържат заподозрян за не повече от трийсет и шест часа. Ако искаха Джоди да остане по-дълго в ареста, трябваше да се обърнат към съдия и да представят основателни причини за удължаването на задържането. Тя вече беше прекарала двайсет и четири часа тук. До десет вечерта трябваше или да ѝ повдигнат обвинение, или да намерят основания за по-продължително задържане.

От другата част на масата, отрупана с чаши вода и кафе, седеше Джоди Кармайкъл, мълчалива и намусена, в черно горнище и джинси, и си играеше непрекъснато с верижката на медальона на шията си. До нея седеше лондонският ѝ адвокат с остър ум и дълга практика в наказателното право, костюмиран и с прясно намазана с гел коса. Говореше със силен бирмингамски акцент.

Двамата полицаи очакваха тежка битка.

— Това е вторият разговор с Джоди Кармайкъл, по баща Данфорт, известна също като Джоди Бентли, Джема Смит и други възможни имена.

— Други имена? — намеси се адвокатът. — Бихте ли уточнили?

— Не и на този етап. Разследваме миналото на клиентката ви и смятаме, че може да е използвала и други псевдоними. — Бачълър погледна към Джоди. — Омъжили сте се за Кристофър Бентли, когато сте били на двацет и две. Прав ли съм?

— Да — каза тя, след като погледна към адвоката.

— И прав ли съм, като казвам, че няколко години по-късно съпругът ви е починал след ухапване от пясъчна усойница, която е държал у дома?

— Да — кимна тя. — Беше ужасно. Той отлично познаваше тези змии и знаеше колко са опасни.

Бачълър продължи:

— И прав ли съм, че вторият ви съпруг, Роули Кармайкъл, е починал от отровата на същата змия? На пясъчна усойница?

— Според доклада от аутопсията, да.

Тя извади театрално кърпичка от чантата си.

— Прав ли съм също, че в момента държите няколко такива змии в стая в къщата си на Родийн Кресънт в Брайтън?

— Да.

— Давате ли си сметка колко опасни са тези създания?

— Напълно. Трябва да си пълен идиот, за да не знаеш.

— Давате ли си сметка, че за да държите тези създания, е необходимо разрешително по силата на Закона за опасните диви животни?

— Да.

— При вчерашния разговор ни казахте, че покойният ви съпруг Кристофър Бентли е имал такова разрешително. Въпреки смъртта му вие сте го продължили на негово име, като за адрес сте посочили необитаван апартамент в Саут Кенсингтън, Лондон. Мога ли да попитам защо не сте го прехвърлили на свое име и не сте уведомили съответните власти, че сте преместили влечугите в Брайтън?

Джоди отново погледна адвоката си, който ѝ кимна, че може да отговори.

— Бях заета — каза тя. — Рано или късно щях да стигна и до това.

— Заета през всички тези години? — леко саркастично се обади Таня Кейл.

— Реших, че щом разрешителното е валидно, няма значение къде точно се намират влечугите.

— Определено сте били заета — каза Бачълър. — Да се върнем за малко в миналото. Присъствали сте, когато по-голямата ви сестра Каси е загинала. Вчера очертахте накратко детайлите, но бихте ли ни разказали сега по-подробно при какви обстоятелства стана това?

— Без коментар — намеси се адвокатът ѝ.

— Не, няма проблем — каза Джоди. — Беше ужасен нещастен случай. Родителите ни ни бяха завели в Корнуол за октомврийската ваканция. Бяхме отседнали в Боскасъл. Двете с Каси отидохме да се разходим при скалите. Тя поиска да я снимам на онова място. Отстъпи назад до ръба на скалата. Бях много разтревожена и ѝ казах да се махне. Тя отговори, че съм страхливка, и вместо това отстъпи още една крачка назад. После се спъна и... и... — Джоди затвори очи. — Господи. — Отвори ги отново. — Никога няма да забравя изражението на лицето ѝ. В единия момент беше там, а после... после... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Гласът ѝ се пречупи. — Просто изчезна. — Млъкна, за да се вземе в ръце, и подсмъркна. — Изпълзях до ръба и погледнах надолу. Едва видях тялото ѝ върху камъните, далеч долу. Не зная колко далеч. Осемдесет или сто метра.

Таня Кейл побутна към нея кутия салфетки. Джоди извади една и избърса очите си.

— Извинете — каза тя, все така стиснала носната кърпа в ръката си.

— Как се почувствахте тогава? — меко я попита детектив сержант Кейл.

— Беше най-лошият момент в живота ми. Най-лошият.

После Джоди разказа какво се бе случило след това и въздействието върху семейството ѝ.

Гай Бачълър извади наръч листа от вътрешния джоб на самото си. Подаде един на Джоди, един на адвоката и един на Таня Кейл.

— Джоди, при претърсването вчера полицията откри дневник от детството ви в дома ви. Това е фотокопие на част от него. За протокола, маркирано е като вещественно доказателство GB/9 и е от първата годишнина от смъртта на сестра ви, след като сте посетили гроба ѝ със семейството ви. Ще прочета последната част от онова, което сте написали: „Моето семейство. Моето отчайващо семейство. Нещата,

които казват. Но това наистина ме разсмя. Изведнъж мама каза, че иска да запали свещ за Каси и тя да гори на масата, докато вечеряме. Татко отиде до бара и попита дали имат свещ, която да запали за дъщеря си. Десет минути по-късно готвачът и още двама от ресторанта се появиха с малък кейк със свещичка в средата и тръгнаха към нас, като ми се усмихваха и пееха «Честит рожден ден»! Още се смея, макар че е почти полунощ и за утре имам домашно, което дори не съм започнала. Но трябва честно да призная, че отдавна не съм се чувствала така страхотно!“.

Той остави листа пред себе си.

— Това не ми прилича на написано от скърбяща сестра.

Джоди го погледна в очите, сякаш се взираше направо в душата му.

— Така ли? Случвало ли ви се е да губите човек, когото обичате? Цяла година живях в истински ад, измъчвана от чувството, че съм виновна по някакъв начин. Разбира се, помня онзи ден с родителите ми и нелепата грешка на персонала с кейка за рождения ден. Естествено, че се разсмях. Заради цялата глупост. Станалото ме ободри. За първи път от цяла година успях да се усмихна.

— Добре, Джоди, да продължим с Кристофър Бентли. Той е имал опит с влечугите, бил е един от най-големите специалисти по отровни змии и други създания в света. И въпреки това е допуснал да бъде ухапан от смъртоносна пясъчна усойница. Можете ли да ни кажете какво според вас е станало?

Джоди и адвокатът се спогледаха. Тя му кимна спокойно и се обърна към детективите.

— Боя се, че всички експерти стават прекалено самоуверени. Честно казано, начинът, по който се отнасяше с някои от отровните си създания, наистина ме безпокоеше и го предупреждавах на няколко пъти. Съдейки по поведението му, той беше започнал да вярва, че някак е укротил някои, и вземаше все по-малко предпазни мерки, когато работеше с тях.

През следващите петнайсет минути ѝ задаваха въпроси за деня, когато се беше случило нещастieto.

Бачълър се загледа за известно време в бележките си.

— А сега искаме да ви зададем още няколко въпроса за Уолт Клайн. Кога точно се запознахте с него?

— През август миналата година в един хотел в Лас Вегас — „Беладжио“.

— Можете ли да ни кажете какво се случи преди около месец?

— Разбира се — каза тя, без да поглежда адвокатата си. — Отидохме на ски в Куршевел във Френските Алпи. Той беше много запален скиор.

— Какво беше естеството на връзката ви?

— Бяхме сгодени и щяхме да се женим.

— И какво се случи в Куршевел?

— Уолт беше истински ловец на прах, както се изразяват скиорите. Обожаваше да се пързая по прясно навалял сняг — в Щатите го имат много повече, отколкото ние в Европа. Бяхме в Куршевел от няколко дни и най-сетне предишната нощ се изсипа наистина много сняг. Но сутринта продължаваше да вали силно. Той се събуди и веднага поиска да се качим горе. Опитах се да го разубедея, защото според прогнозата времето щеше да се оправи по-късно, но той беше твърдо решен да се добере до пресния сняг, преди да са го отъпкали. Така че се качихме заедно. — Тя подсмръкна и отпи глътка вода. — Качихме се с лифта и казах на Уолт да ме последва, карала съм ски на онова място и преди. Направих няколко завоя и спрях да го изчакам. Той така и не се появи. Реших, че може да е тръгнал по друго трасе. Аз бях избрала синьото, най-лесното, заради условията, но си помислих, че той може да се е спуснал по червеното или черното. След известно време си дадох сметка, че сигурно ме е изпреварил, и се спуснах до мястото, където се бяхме разбрали да се чакаме, ако се изгубим. — Тя сви рамене. — Но той така и не се появи. А вечерта... — Джоди отново поднесе салфетката към очите си, като се надяваше, че не преиграва.

— Какво стана вечерта? — отново меко попита Кейл.

— Един полицаи ми каза, че са го намерили в подножието на отвесна скала.

— Били сте сгодени и сте щели да се жените — каза Бачълър. — Знаехте ли какво ви е оставил Уолт Клайн в завещанието си?

— Без коментар — намеси се адвокатът.

— Всичко е наред — каза му тя и се обърна към Бачълър. — Той беше обезпокоен, имаше проблеми със сърцето. Не се погаждаше много с двете си деца, каза, че били готованци, които дори не си

правели труда да му се обаждат или да дойдат да го видят. Идеята беше негова. Искаше да им попречи да получат всичко след смъртта му.

— Много мило от негова страна — отбеляза Бачълър.

— Какво намеквате? — попита Клифърд Орсън.

— Просто отбелязвам. Да продължим нататък. Джоди, казахте, че сте била сгодена с Уолт Клайн и сте щели да се жените, нали?

— Да, точно така.

— Уолт Клайн споменавал ли е пред вас за финансовите си афери?

— Не, никога.

— Обичахте ли го?

— Бях сгодена за него. Разбира се, че го обичах много.

— В такъв случай имаше ли причина да не отидете на погребението му?

— Без коментар — твърдо заяви адвокатът й.

— Всъщност имаше — отвърна Джоди, без да му обръща внимание. — Синът и дъщеря му ме посрещнаха на летището, когато пристигнах в Ню Йорк, и много ясно заявиха, че не съм добре дошла. Сметнах, че при тези обстоятелства ще бъде крайно неуважително, ако отида.

След това двамата детективи й зададоха въпроси за срещата в адвокатската кантора в Ню Йорк и обстоятелствата около отсядането й в различните хотели.

— Добре, благодаря, Джоди. Да продължим с втория ви съпруг, Роули Кармайкъл. Вчера ни казахте, че сте се запознали в интернет през сайт за запознанства и че няколко месеца сте си писали. Кога го срещнахте на живо?

Тя се изчерви и се замисли. Знаеше, че няма да изглежда добре.

— Миналия месец.

— Можете ли да си спомните датата?

— Двайсет и четвърти февруари.

Бачълър отново погледна бележките си.

— Вторник, дваайсет и четвърти февруари?

— Да.

— Годеникът ви Уолт Клайн е бил погребан на дваайсет и седми февруари. Значи сте се срещнали с Роули Кармайкъл три дни преди погребението?

Джоди се обърна към адвокатата си.

— Клиентката ми иска кратка почивка — каза Клифърд Орсън.

118.

Неделя, 15 март

— Часът е единайсет и трийсет и пет, неделя, петнайсети март. Продължение на разпита на Джоди Кармайкъл в присъствието на адвоката ѝ Клифърд Орсън — каза детектив сержант Гай Бачълър.

След това повтори въпроса, който беше задал преди, и ѝ напомни, че все още е заподозряна.

— Чувствах се много зле — отвърна Джоди. — Току-що бях изгубила годеника си и семейството му ясно ми даде да разбере, че не съм добре дошла на погребението му. Излязох да пийна в любимия си бар в Брайтън, за да се ободря, и се разбрахме с Роули да се срещнем там. Жена му беше починала преди доста време и той ми приличаше на изгубена душа. Просто помежду ни се установи връзка, както бе станало и в интернет. Сякаш се познавахме много отдавна след онлайн чатовете ни.

— Така ли?

— Вечеряхме и по-късно той ми каза, че ще заминава на круиз, и ме покани да отида с него. Помислих си — защо не, какво пък. Нямах какво да правя и бях много разстроена покрай Уолт. Реших, че би било добре да си дам пълна почивка.

— Значи не сте познавали добре Роули Кармайкъл по времето, когато сте излизали и сте била сгодена за Уолт Клайн?

Тя се поколеба.

— Не, не бих казала. Никога не се бяхме срещали.

— Значи двамата сте водили редовна кореспонденция в продължение на няколко месеца, преди да заминете на плаването с него? По времето, когато сте се виждали и по-късно сгодили с Уолт Клайн?

Тя се обърна към адвоката си.

— Клиентката ми няма коментар — каза Клифърд Орсън.

— Имаме още няколко въпроса — отвърна Бачълър. — Джоди, можете ли да потвърдите, че имате регистрации най-малко в три

различни сайта за самотни дами, желаещи да се запознаят с богати мъже?

— Женен ли сте, детектив? — попита Джоди въпреки предупредителния поглед на адвокатата си.

— Аз задавам въпросите.

— На трийсет и шест съм. Не зная дали си давате сметка колко е трудно за една жена на моята възраст да срещне свестен човек без багаж. Биологичният ми часовник тиктака. Единственото ми желание в живота е да се омъжа за човек, когото обичам, и да създам семейство. Все повече се отчайвам и затова имам регистрации в много сайтове за запознанства. Това нередно ли е?

„Доста необичайно е да избираш за потенциални партньори и бащи на децата ти мъже, наближаващи осемдесетте“ — едва не каза Бачълър, но вместо това само поклати глава.

— Разбира се, че не. Но определено може да се каже, че е меко казано, лош късмет, че покойният ви съпруг Роули Кармайкъл, много богат човек, е починал само дни след сватбата ви. И голям късмет за вас, че капитанът на кораба е бил упълномощен да сключва бракове. Много капитани не са и въпреки че изпълняват церемонията в морето, браковете не се признават от закона. Но във вашия случай бракът ви е напълно законен.

— Какво намекувате за клиентката ми, детектив сержант? — остро попита Орсън. — Не тя е резервирала места за плаването.

— Просто отбелязвам. И разбира се, бих искал да посоча съвпадението между ужасните трагедии, че и първият, и вторият съпруг на клиентката ви си е отишъл от отровата на пясъчна усойница.

— Именно — каза Орсън. — Вие го казвате. Тя е напълно невинна. Нямате никакви доказателства. Всичко, което вие и колегата ви казахте, са чисти догадки. Освен ако нямате реални доказателства, искам клиентката ми да бъде освободена незабавно.

— Засега това няма да стане — отвърна Бачълър. — Разследването е в ход и смятаме, че тя е отговорна за смъртта най-малко на трима души и че вероятно е планирала да убие последната си жертва, която едва не бе взривена от кола бомба вчера сутринта. Домът ѝ още се претърсва и разследваме подробно точните обстоятелства около смъртта на Кристофър Бентли, Уолт Клайн и Роули Кармайкъл.

Уликите засега може да са косвени, но ние имаме още много въпроси към нея.

— Уликите ви са само косвени и тя следва да бъде освободена — отвърна Орсън.

Вратата се отвори и в стаята влезе Рой Грейс с лаптоп в ръка. Той се представи на адвоката и на Джоди Кармайкъл, както и официално за протокола, след което остави компютъра на масата.

— Ще покажа на клиентката ви материали от един лаптоп, конфискуван от друг заподозрян. — Той вдигна капака на лаптопа. — Господин Орсън, клиентката ви вероятно не знае, че във всяка стая на къщата ѝ има скрити камери. Смятаме, че онзи, който ги е монтирал, е бил пратен да прибере някои неща, които според него клиентката ви е откраднала от човек в Ню Йорк.

— Имате ли доказателства в подкрепа на подобно обвинение, старши детектив Грейс?

— Всъщност имам. Това, което ще ви покажа, е от копие на твърд диск, взет от компютър, който намерихме вчера сутринта в една кола недалеч от дома на клиентката ви на Родийн Кресънт.

Той чукна няколко клавиша и завъртя лаптопа, за да могат всички да виждат ясно екрана.

Картината беше от камера, разположена високо на стената на стая със стъклени контейнери, пълни със змии, скорпиони, жаби и паяци.

Джоди Кармайкъл стоеше в единия край на помещението и повдигаше капака на контейнер, в който имаше голяма змия. Чу се силен гръм, от който камерата се разтресе. После в стаята влетя някакъв дребен мъж. В същия миг Джоди грабна змията от контейнера и я хвърли по него. Създанието го улучи право в гърдите и го събори на пода.

Всички гледаха мълчаливо.

Мъжът изкрещя нечленоразделно и се опита да се изправи, а змията започна да се увива около него и го ухапа свирепо по ръката. Мъжът отново изкрещя и започна да се търкаля по пода, а тежката змия продължи да се увива, като прикова ръцете към тялото му, след което продължи нагоре по раменете.

— Махни я от мен, кучко!

Джоди грабна един вивариум с четири тарантули, вдигна го във въздуха и го задържа над главата си.

— Кой си ти, по дяволите? — извика тя. — Полицай ли си?

Мъжът погледна с ужас към паяците.

— А ти коя си, мамка ти? — извика ѝ той. — Джоди? Джудит?

— И двете — ясно отвърна тя. — И още.

— Махни това нещо от мен!

— Така ли? И после какво? — Тя вдигна вивариума още по-високо, сякаш се готвеше да го запрати по него.

— Не. Неее! Моля те, мразя проклетите твари, моля те. Виж, ще се махна, обещаш... — Змията се стягаше още по-силно около гърлото му и му беше трудно да говори.

— Сякаш ще ти повярвам. Знаеш ли какво? Убила съм трима души, двама съпрузи и един годеник. Всъщност четири, ако броим тъпата ми сестра. Да не мислиш, че ще се поколебая с някакъв шибан обирджия?

Грейс спря записа и погледна Джоди, която отново си играеше с верижката. После погледна адвокатата ѝ.

— Това достатъчно доказателство ли е според вас?

— Моите уважения, старши детектив, но клиентката ми очевидно се е страхувала за живота си и е изкрещяла заплахата като самозащита.

— Самозащита? Като удушава нападателя си с огромна змия? Не мисля. И за ваша информация, експлозията, която чухте, беше на бомбата, поставена в мерцедеса ѝ, вероятно с намерението да бъде убит полицай. И се опитваме да установим дали клиентката ви не е замесена в това.

— Можете ли да ми дадете и най-малкото доказателство, че клиентката ми е поставила бомбата? — попита адвокатът. — Това е абсурдно.

Грейс затвори лаптопа и го взе.

— Ще ви дадем копие на записите, господин Орсън. — Усмихна се. — О, между другото, полицаите, претърсващи къщата на клиентката ви, откриха сумата сто деветдесет и девет хиляди и деветстотин долара в нови банкноти, скрити в дюшек в една от стаите. Може да е просто съвпадение, но от Нюйоркската полиция ме информираха, че клиентката ви е заподозряна в кражбата на двеста

хиляди долара от хотелска стая в Манхатън в нощта на осемнайсети февруари тази година, сряда. Тя обаче не знае, че парите са фалшиви. Както казах, това може да е просто съвпадение или може би косвено доказателство. Извинявам се, че ви прекъснах. Моля, продължете.

Джоди го изгледа кръвнишки, като продължаваше да си играе с верижката.

На прага Грейс внезапно се поколеба, изгледа я продължително и направи крачка към нея, като се мръщеше.

— Мога ли да погледна медальона ви, моля?

— Защо?

— Искам да го видя.

Тя го свали и му го подаде. Грейс разгледа медальона и го разтърси. Нещо вътре изтрака. Той погледна отново към Джоди и видя, че лицето ѝ е леко пребледняло. Отвори внимателно медальона и надникна вътре.

Видя нещо, което приличаше на змийски зъб.

Помълча за момент, като мислеше усилено.

— Вземам го като потенциално веществено доказателство по следствието.

— Бихте ли внимавали с него, моля? — каза тя. — Това е спомен. Първият ми съпруг ми го подари. Зъбът е от габонска усойница, ухапала най-добрия му приятел. Кристофър убил змията и успял да спаси живота на приятеля си. Подари ми зъба като амулет за късмет малко след като се запознахме.

— Още веднъж се извинявам, че ви прекъснах. Моля, продължете. — Грейс излезе, като затвори вратата след себе си.

119.

Понеделник, 16 март

Грейс беше умислен.

— Часът е осем и половина, понеделник, шестнайсети март. Единайсети брифинг на операция „Паяк“.

Огледа екипа. Присъстваха всички с изключение на Норман Потинг, който му беше пуснал есемес, че идва.

— Ще започна с добрите новини — продължи Грейс. — Повечето от вас участваха в операция „Цигулка“ от миналата година, разследването на две убийства с цел отмъщение и отвлечането на малко момче. Основният ни заподозрян, американски професионален убиец, известен ни единствено като Зъба, изчезна след битка с Глен на един кей в Шоръм Порт. Смяташе се, че се е удавил след скачането във водата, макар че при последвалото мащабно издирване тялото му така и не беше намерено. Неотдавна получих сигнал от Пат Ланиган от Нюйоркската полиция, че Зъба е жив, отново действа и се е върнал в Брайтън за флашка и сума, откраднати от хотелска стая в Ню Йорк, при това вероятно не от друг, а от нашата Джоди.

Той отпи глътка вода, после опита кафето си.

— Според получената от Ланиган информация Джоди имала връзка с румънски куриер, работещ за руска престъпна група, който бил намерен убит в същия хотел в Ню Йорк, в който отседнала тя. Служители на хотела я видели в бара с него два дни преди да го открият мъртъв в стаята му. Подозирам, че е пълно съвпадение, че вчера при претърсването на къщата на Джоди на Родийн Кресънт 191 в един дюшек беше открита сумата от сто деветдесет и девет хиляди и деветстотин долара. Интересно е също, че в събота в колата на Зъба беше открита една стодоларова банкнота от същата серия като парите в дюшека, наред с флашка. Установихме, че парите всъщност са фалшиви. — Той отпи още една глътка кафе. — Техническият отдел в момента проучва съдържанието на флашката. Изглежда става дума за нещо като счетоводна книга, съдържаща имена, адреси и кодирани

трансакции в Съединените щати и някои средноевропейски страни. Изпращаме копие на нийоркската полиция, тъй като доста от имената са на хора, които представляват оперативен интерес за тях.

— Знаем ли как се е измъкнал Зъба след скачането във водата? — попита Брансън.

— Още не. И не съм сигурен, че ще научим.

— Защо?

— На видеозаписа от дома на Джоди се вижда как злощастният Зъб се опитва да я нападне със стилет. Тя хвърля към него огромна боа удушвач, която се увива около тялото и врага му като начин да се защити и прекъснала дихателните му пътища. Нашият хубавец е пострадал от тежък недостиг на кислород, както и от няколко ухапвания и ужилвания от различни други твари, преди змията да бъде махната. В момента е на животоподдържащи системи в интензивното отделение на Кралската болница на Съсекс. Показанията му по скалата на Глазгоу, която измерва реакцията на изпаднали в кома, не са добри. От постъпването си в събота сутринта е произнесъл една-единствена дума — „Йосарян“.

— Йосарян ли? — изненада се Гай Бачълър. — Това е герой от онзи страхотен роман „Параграф 22“. Една от любимите ми книги.

— Би ли разказал по-подробно? — попита Грейс. — Повторил е името няколко пъти.

— Йосарян е главният герой — каза Бачълър. — По дяволите, чел съм я отдавна. Доколкото помня, беше параноик и смяташе, че другите се опитват да го убият.

Грейс си записа името в бележника.

— Гай, може да се окаже от полза, ако поразровиш повече.

— Да, шефе.

— В момента правят изследвания на Зъба и се надявам, че по-късно през деня ще имаме новини. Засега е под полицейска охрана в болницата.

Той погледна отново бележките си.

— Добре, да се върнем на операция „Паяк“. По нея новините не са толкова добри, колкото се надяхах. Първо, искам да похваля детектив сержант Потинг, който ще дойде всеки момент, за проявената храброст. Никой от вас не знае, но той беше нашият агент под прикритие. Изложи се на огромна опасност и сме щастливци, че

можем да благодарим, че той е все още с нас. Неволната жертва на бомбата беше заподозрян член на банда, занимаваща се с кражби на коли и познайник на полицията, Дийн Уорън. Той беше идентифициран по пръстови отпечатъци от запазената му ръка, открита на местопроизшествието. Според това, което успяхме да установим дотук, Уорън явно е решил, че събота сутрин е подходящо време да открадне колата.

— Шефе, на предишен брифинг не каза ли, че Стонър и Уорън може да са свързани? — Намръщен, Гай Бачълър стана, отиде до графиката на една от белите дъски и показва връзката.

— Двамата са били приятели на чашка от години — каза Дейв Грийн.

— Точно така, Гай — отвърна Грейс. — Хипотезата ми е, че Шелби Стонър се е опитал да обере дома на Джоди във вторник, двайсет и четвърти февруари. Това съответства на казаното от Джоди по време на разпита вчера. Преди или по време на неуспешния опит за взлом, при който Стонър може да е бил смъртоносно ухапан от някоя от пясъчните усойници на Джоди, той е видял последния модел мерцедес и е предал информацията на другарчето си Уорън.

— Нали затова са приятелите — коментира Гай Бачълър.

— Не искам да подценявате колко близо е бил Норман до това той да седне зад волана на колата. Чист късмет е, че още е с нас. Макар че сме се събрали да отпразнуваме добрите новини, искам всички да си помислите за момент за опасностите, с които се сблъскваме всеки ден в работата си. Това е нещо, за което обществото рядко си дава сметка. Мога да говоря открито, че Норман е бил агент под прикритие, тъй като той реши, че това е първата и последната му роля като такъв — и не мисля, че някой може да го вини за решението му.

Вниманието му за момент беше отклонено от Потинг, който влезе с някакъв лист в ръка, след което продължи:

— Джоди е все още в ареста — успяхме да удължим задържането ѝ с четиридесет и осем часа, но ако трябва да сме честни, имаме нужда от повече доказателства. Много е хитра. В момента разполагаме единствено с косвени доказателства срещу нея и може да се окаже трудно да убедим прокуратурата да повдигне обвинение.

— Ами кражбата на двестата хиляди долара и флашката, Рой? — попита Таня Кейл.

Той поклати глава.

— Никой не е подал сигнал за кражба. Информацията, дадена ни от Нюйоркската полиция, е от неин информатор. Вероятно става дума за наркопари, при това фалшиви. Не ми се вярва някой да съобщи за тях — каза той и се усмихна многозначително.

— Колко силни са косвените доказателства срещу нея, шефе? — попита Бачълър.

— Вероятно недостатъчно силни. Сестра ѝ загинала, когато били двете с нея, още като тийнейджърки. Първият ѝ съпруг умрял от ухапване от змия. Годеникът ѝ загинал, докато била с него във френски курорт. Вторият ѝ съпруг умрял от ухапване от змия в Индия. От отдел „Финансови престъпления“ следват парите, както се изразяват. При претърсванията на трите имота, свързани с Джоди, бяха открити паспорти, свидетелства за раждане и кредитни карти на различни имена. Може обаче да минат месеци, преди да съберат достатъчно доказателства — а и дори да го направят, ще става въпрос за дребна измама. Трябва да намерим нещо. Не знам какво, но някакво твърдо доказателство. — Той погледна бележника си. — И тъй, знаем, че Джоди е била със сестра си, с първия си съпруг и с годеника си, когато са изгубили живота си. Била е на меден месец с втория си съпруг, когато умрял и той, също от ухапване от пясъчна усойница. Имам сериозни подозрения около смъртта му, но на този етап нямам достатъчно доказателства, за да ги подкрепя.

— Какви са подозренията ви, сър? — попита детектив сержант Кейл.

— По случая привлякохме доста експерти. Доктор Уест от Училището за тропическа медицина в Ливърпул огледа тялото на Кармайкъл и откри два основни проблема. За съжаление, поради балсамирането му сме лишени от възможността да направим ефективна втора аутопсия. Той обаче каза, че е притеснен от липсата на екхимоза, или обезцветяване, по крака на Кармайкъл, както би трябвало да се очаква при ухапване от пясъчна усойница. Освен това беше категоричен, че мястото, където е станало ухапването, не е естествен хабитат на създаването. Било е в Крокодилския парк в Боривали Ийст, недалеч от Мумбай, където е станал инцидентът, както е казала Джоди на корабния лекар. Но Джеймс Уест твърди, че тези змии живеят на открити пясъчливи терени — под камъни и трънливи

растения. — Той замълча за момент. — Уест познава добре парка в Боривали, прекарал е доста време там. Казва, че мястото, където е бил ухапан Кармайкъл, е блатисто и че пясъчната усойница не би отишла там.

— Възможно ли е тя да е взела змията със себе си и да я е подхвърлила? — попита детектив сержант Екстън.

— Мисля, че това изглежда невероятно, дори по нейните стандарти — отвърна Грейс. — Стигнали са с микробус от кораба до парка, така че не е имала възможност да купи змия някъде по пътя. Преди това са плавали няколко дни в открито море. Възможно е да е взела змия тайно от Англия и да я е държала в каютата, скрита в някой куфар, но не мисля, че е вероятно. А и нямаме реални доказателства за подобно нещо. На практика единственото обвинение, което може да ѝ се повдигне засега, е за убийството на Роули Кармайкъл, а както чухме, още не сме стигнали дотам.

Норман Потинг вдигна ръка.

— Мисля, че мога да помогна с това.

120.

Понеделник, 16 март

Всички погледи се насочиха към детектив сержанта.

— Докато действах като агент под прикритие в къщата на Джоди през уикенда, използвах възможността да огледам късно през нощта, докато тя спеше. Това беше част от инструктажа ми.

Грейс си помисли, че Потинг изглежда доста оживен, вместо да е потресен от разминаването си на косъм със смъртта.

— Освен това имах шанса да поогледам, докато тя приготвяше вечерята. Между другото, радвам се, че няма да ми се наложи да опитвам още нейни ястия. Хич я няма в кухнята.

Някои от екипа се разсмяха.

— Не открих нищо в къщата, освен че котката много настоятелно драскаше по стената, зад която вече знаем, че се намира стаята на влечугите. Забелязах обаче странна машинария в кухнята ѝ. Тя ми каза, че това е домашен уред за замразяване с изсушаване и че си го купила, защото това бил най-здравословният начин за съхраняване на зеленчуци. По-късно през нощта, след като тя си легна, потърсих в Гугъл за тези уреди и открих, че нейният далеч не е домашен, а доста скъп модел, използван в индустрията.

— За какво го е ползвала? — попита Екстън.

— За бързо замразяване на всякакви храни и химикали. На практика почти на всичко. Уредът изтегля водата и така съхранява не само храната, но и силата на лекарства и съединения — отвърна Потинг. — Сутринта, когато я чух, че влиза под душа, слязох в кухнята и прерових чекмеджетата на фризерите ѝ — има два много големи фризера, един в кухнята и друг в килера. Повечето отделения бяха пълни със замразени гризачи, мишки и плъхове.

— Подходяща диета за тази вещица — подхвърли Бачълър.

Потинг изсумтя в знак на съгласие.

— Някой от тях щеше да е много по-вкусен и не така жилав като стека, който ми сготви — или по-скоро ми кремира. Както и да е,

прерових хубаво и под няколко гризача намерих скрити епруветки с гумени тапи, без надпис.

— И какво имаше в тях, Норман? — попита Грейс.

— Кристали. Като кехлибар. Нямах представа какво представляват и нямах намерение да ги опитвам на вкус — за мое щастие. Всички изглеждаха еднакви, така че взех една епруетка, сложих я в хладилна торбичка, която намерих във фризера, и я прибрах с намерението да я донеса за анализ. Но покрай събитията по-късно се обадох на шефката на криминалистите в Гилфорд, споделих подозренията си и попитах дали могат да проведат бърз анализ на съдържанието. За да избегна евентуално оспорване на доказателствата в съда, занесох епруетката лично в събота сутринта.

— Какви бяха подозренията ти, Норман? — попита Таня Кейл.

Той вдигна листа хартия, който беше донесъл, и се усмихна широко.

— Закъснях за брифинга, защото чаках да ми пратят резултатите по имейла. Тук имам пълните детайли от лабораторията, ако на някого му е интересно да ги прегледа. Но ако си спестим техническия жаргон, епруетката съдържа замразена отрова от пясъчна усойница.

Умът на Рой Грейс заработи трескаво. Около следата от ухапване по крака на Роули Кармайкъл нямаше екхимоза. Това беше убедително доказателство, че отровата се е озовала в организма му не от ухапване от змия. Д-р Уест беше убеден в това, както и че районът, където се твърдеше, че е бил ухапан Кармайкъл, не е място, на което може да се открие пясъчна усойница. Грейс стана и стисна юмруци. Беше толкова развълнуван, че му идеше да прегърне Потинг.

— Това беше наистина добро, Норман. Чудесна работа. Ще ни помогне неимоверно.

121.

Понеделник, 16 март

Час по-късно Рой Грейс се беше върнал в кабинета си. Беше в далеч по-добро настроение и не можеше да си представи, че може да стане още по-хубаво. Грешеше.

Докато седеше и излагаше със съсредоточено настървение фактите за прокуратурата, за да повдигне обвинение срещу Джоди за убийството на Роули Бърнет Кармайкъл, телефонът му иззвъня.

— Рой Грейс.

Беше Том Хейнс, лондонският детектив на Интерпол, с когото беше разговарял по-рано.

— Сър — каза той доста по-благоразположено, отколкото при предишното им чуване, когато беше рязък и официален. — Имам информация относно вашия заподозрян доктор Едуард Крисп и мисля, че ще ви хареса.

— Слушам ви?

— Лионската полиция отново го е задържала.

— Нима?

— Арестували са го днес, рано сутринта.

— Чудесна новина! Как е станало?

— Излиза, че трябва да сме благодарни на някакъв френски фермер. Както обикновено, жена му станала рано да издои кравите и видяла някакъв опърпан тип да краде дрехи от простора им. Съпругът ѝ го задържал с пушка. Засега не знам всички подробности, но доколкото разбрах, бил мръсен, изтощен, премръзнал и вероятно е изпитал облекчение. Не е оказал никаква съпротива.

Образът на арогантния Крисп, прекарал последната седмица омазан с изпражнения след бягството си през канализацията на затвора и криещ се във френската провинция определено се хареса на Грейс.

— Отлична новина, Том. Веднага ще уведомя службата за екстрадиция. Да се надяваме, че този път френските надзиратели ще го следят по-внимателно.

— Много се срамуват от случилото се, сър. Не мисля, че ще му се удаде втори шанс.

— Моля ви, благодарете на всички, участвали в случая.

— Мисля, че е чист късмет, че са го спипали. — Той помълча за момент и добави: — Май всички имаме нужда от късмет.

— Колкото повече се стараеш, толкова повече ти се усмихва късметът — каза Грейс.

— Томас Джеферсън — отвърна детективът. — Всъщност точният цитат е „Откривам, че колкото по-усърдно работя, толкова повече късмет имам“.

— Именно!

— Има и друг, от Франклин Делано Рузвелт. „Мисля, че обръщаме прекалено много внимание на добрия късмет на ранната птица и недостатъчно на лошия късмет на ранния червей.“

Грейс се усмихна.

— Доста сте добър в американските цитати, Том.

— Защото съм американец.

122.

Понеделник, 16 март

Почти веднага след като приключи разговора с Том Хейнс, Грейс получи имейл от Мишел Уебсдейл с потвърждение на токсикологичния доклад от Гоа. Роули Кармайкъл определено бе умрял от отровата на пясъчна усойница.

По обед Рой получи последното парче от пъзела.

Вчера, веднага след като бе излязъл от стаята за разпити, той бе прибрал медальона на Джоди със змийския зъб в пликче за веществени доказателства и се бе свързал с патолога д-р Колин Дънктън от Вътрешното министерство, който бе специалист в интерпретирането на рани и оръжия.

Беше му обяснил по телефона какво иска и патологът се бе съгласил да дойде в моргата в Брайтън. Освен това беше обяснил на Уебсдейл какви са плановите му.

Канеше се да се обади в моргата да види докъде е стигнал д-р Дънктън, когато телефонът му иззвъня отново.

— Старши детектив, мисля, че имам добрите новини, на които се надявахте. Направих микроскопски оглед на раната на десния глезен на Роули Кармайкъл, за която се смята, че е причинена от змия — от пясъчна усойница, ако не се лъжа?

— Точно така.

— Мога да ви кажа, че раната не е от обикновено ухапване и със сигурност мога да заявя, че е причинена от веществено доказателство RG4, което ми представи един от хората ви днес сутринта. При огледа на зъба успях да открия следи — различни неравности по повърхността и върха на зъба, които са идентични с неравностите на раната. По мое мнение следата по крака е причинена от този зъб. Освен това уредих той да бъде проучен лабораторно, тъй като смятам, че по него могат да се открият следи от панталона на покойния. Той у вас ли е?

— Благодаря, чудесна новина! Ще се опитам да намеря панталона.

— Както винаги, ще ви представя пълен доклад за откритото. Но преди това мога да ви пратя имейл с кратко описание, което да използвате веднага.

Веднага щом приключи разговора, Рой Грейс съобщи новината на шефа си Пю, след което инструктира Норман Потинг да подготви обвинение в убийство срещу Джоди Кармайкъл.

Доброто му настроение се запази през целия ден. Прибра се у дома по-рано от обичайното, малко след 17:30, с чудесен букет азиатски лилии за Клио.

Дори Ноа сякаш усети настроението му и спа спокойно през по-голямата част от нощта. Рой обаче почти не мигна от адреналина и мислеше за невероятния обрат от последния ден. С откриването на епруветката от Норман Потинг и установяването на съдържанието ѝ и с категоричното установяване, че змийският зъб от медальона е причинил раната на крака на Кармайкъл, вече разполагаха с доказателства срещу кучката. Наемният убиец Зъба, чието изчезване го бе тормозило отдавна, сега се намираше под полицейска охрана. Ако оцелееше, почти със сигурност щеше да остане с увреден мозък. Утре екипът по екстрадиране, който беше заминал за Франция днес следобед, щеше да върне Крисп и той щеше да бъде изправен пред категоричните доказателства срещу него.

А малко преди да си тръгне от работа, получи обаждане от Пат Ланиган, който беше почти в екстаз. Съдържанието на флашката, намерена у Зъба, се оказало истинска бомба. В нея имало имена и връзки, за чието откриване отделът за борба с мафията на Нюйоркската полиция бе работил дълго време без особени успехи.

Грейс го беше помолил да му направи услуга и да прати благодарствен имейл на онзи задник Пю.

— Дадено, приятел, веднага! — бе отвърнал Ланиган.

Успя да потъне в сън без сънища един час преди будилникът да звънне.

Клио не помръдна, но той отново бе буден. Отиде в стаята на Ноа и без да събужда сина си, седна в люлеещия се стол до креватчето му, където го кърмеше Клио, и се замисли за предстоящия ден. И за седмиците и месеците бумацина, които го очакваха, за да може да

повдигне успешни обвинения срещу Крисп, Джоди и Зъба. На всичкото отгоре в съда влизаха и по-ранни случаи. Очакваха го месеци писане, мрачно си помисли той, преди отново да се заеме с истинска детективска работа.

Върна се тихо в спалнята, изми зъбите си, облече спортния екип, слезе долу, взе ремъка на Хъмфри и го изведе навън в ситния дъжд.

Четиридесет и пет минути по-късно, ободрен от кроса и душа, той се облече и слезе долу да направи чай за Клио и да нахрани Хъмфри. Влезе в кухнята, запали лампата и каза обичайното „Добро утро, Марлон!“ на златната рибка. После погледна аквариума на плота и сърцето му се сви.

— Не!

Изтича до него и надникна. Златната рибка се носеше безжизнено на повърхността.

— Марлон! Марлон!

Бръкна в студената вода и извади рибката.

— Марлон. Хей, друже. Хей!

Водата изтече между пръстите му, а малката рибка остана да лежи в дланта му неподвижна и с изцъклени очи.

— Друже! Хей, приятел? — Той духна към създанието, но то така и не помръдна. — Хей, събуди се!

Пусна го внимателно обратно в аквариума.

— Хайде, приятел, плувай! Хайде!

Мобилният му телефон иззвъня.

— Рой Грейс — отвърна той.

Беше Марсел. Гласът му звучеше мрачно.

— Рой, съжалявам, че се обаждам толкова рано.

— Няма нищо, станал съм.

— Реших, че трябва да знаеш. Боя се, че новината не е добра. Току-що ми се обадиха от клиниката. Санди била открита мъртва в стаята си около четири сутринта.

— Мъртва? — Подът сякаш пропадна под краката му, все едно се намираше в бързо спускащ се асансьор. — Мъртва? — повтори той.

— Съжалявам, че трябва да ти съобща тъжната новина.

— Как... тоест какво е станало?

Германският детектив се поколеба.

— Извинявай, ако това ще те разстрои. Била е намерена от медицинска сестра. Отидох в болницата, за да видя лично. Обесила се е на шнура на лампата.

— Господи — промълви Рой. Подът продължаваше да пропада и сякаш цялата кухня се люлееше. Той се хвана с една ръка за дъбовата маса, за да запази равновесие. — Господи, Марсел, това е ужасно. Благодаря... благодаря, че ми каза.

— Рой, имам още нещо за теб. Санди... синът ѝ се казва Бруно, нали?

— Бруно. Да, Бруно — замаяно отвърна той.

— Санди е оставила писмо на шкафчето си. Беше запечатано, но на плика пишеше: „Да се отвори след смъртта ми“.

Грейс не каза нищо. Кулен продължи:

— Току-що го отворих. Вътре са резултатите от ДНК изследване на Бруно, които потвърждават, че според пробите от него, от теб и от Санди, ти си бащата. Има и писмо до теб, написано с нейния почерк. Искаш ли да ти го прочета? Мога и да ти го пратя на личния ти адрес.

Горе Ноа се разплака.

— Да — каза Грейс. — Моля те, сканирай го и ми го прати. Ще ти се обадя по-късно сутринта.

— Ще го получиш след няколко минути.

Рой седна безрадостно на масата и се загледа в аквариума, като мислено подканяше Марлон да се раздвижи. Но рибката оставаше неподвижна. Погледна телефона си. Секунди по-късно пристигна имейлът от Кулен.

Отвори приложения файл и погледна думите, изписани с познатия почерк на Санди. Не беше спретнат като преди, но въпреки това си оставаше четлив. И несъмнено бе нейният.

Скъпи Рой,

Ако четеш това, значи вече знаеш, че съм си отишла. Къде, а? Разговаряхме за това, нали? Всички онези дълги дискусии дали просто потъваме в мрак и забрава, или нещо друго. Изглежда скоро ще разбера. Или пък не.

Зная, че дойде да ме видиш, за да получиш отговори. Ще се опитам да ти ги дам с това писмо. Забърках голяма

каша, няма спор, но не те виня за нищо и не искам и ти да го правиш. Но внезапната ти поява отново в живота ми беше твърде много за мен. Досега бях щастлива в анонимността си. А сега ми се стоварват куп неприятности. Всички хора, на които трябва да обяснявам — родители, приятели, власти... просто не мога да го понеса, целия този срам. Не знаех как да започна и накъде да продължа. Определено не те исках отново в живота си. Не мисля, че мога да се изправя пред каквото и да било, просто ми идва прекалено. Сякаш съм живяла последното десетилетие в пашкул, в някакъв огромен мехур, който изведнъж се спуска. Всички правим избор в живота си, постоянно, всеки ден, и понякога изборите ни са правилни, а друг път погрешни. Постъпих лошо, като те напуснах по този начин, но тогава не исках бъдеще с мъж, женен за работата си. Не исках да бъда част от онзи триъгълник. Открих, че съм бременна, и трябваше да решавам бързо. Можех да остана и да се окажа вързана от детето с теб — поне за известно време. Можех да направя и аборт. Но тази възможност не ми харесваше след всички дългогодишни опити да забременея, след терапиите срещу безплодие, които изтърпяхме. Беше ме страх, че биологичният ми часовник тиктака — знам, че е глупаво, защото бях все още млада, но се страхувах, че ако направя аборт, може и да не получа втори шанс. Така че другата възможност бе да се махна, без ти дори да знаеш, че очаквам детето ни.

Честно казано, не разбирам какво ставаше в ума ми тогава. Знаеш, че никога не съм била доволна, че си постоянно на работа. Мисля, че стана на трийсетия ти рожден ден, когато смятахме да си направим чудесна романтична вечеря, а ти се обади за пореден път да кажеш, че работиш по случай и ще закъснееш. Нещо се пречупи в мен и избягах — бях го планирала от известно време, стоях на чертата и се чудех дали ще имам смелостта да го направя наистина. Просто така. Не очаквам да ми простиш. Но се надявам, че това по-долу ще облекчи болката ти, а няма да я засили.

Трябва да знаеш, че не бях светица, не бях добрият човек, за какъвто си ме смятал винаги. Може да те заболи, но трябва да знаеш, че невинаги съм ти била вярна — случвало ми се е да преспивам с други. Не се извинявам, нито ще назова имена. Години наред бях в мрака. Много преди да се запознаем. Мислех си, че да съм с такъв силен и стабилен мъж ще ми помогне, че ще бъдеш моята скала. Но не се получи. Криех неща от теб — като лекарството, което вземах срещу безпокойство. Ти така и не разбра, че от доста време бях прирастена към валиума — успях да го скрия от теб. Криех много неща от теб. Не съм приятен човек, никога не съм била. Просто съм пълна каша. Депресията ми се задълбочава. Един тип, с когото излизах преди известно време, ме забърка с наркотиците и в продължение на две години или повече, не помня точно, бях прирастена към хероина. Опитах се да се изчистя, ако не за друго, то поне заради Бруно. Имаше толкова неща, които исках да ти кажа и да те питам, когато дойде тук. Не зная защо не го направих. Бях така шокирана да те видя, че изобщо не бях на себе си. И тогава разбрах, че не мога да видя никакво бъдеще. Че лицето ми ще остане завинаги в белези. Имам двигателни проблеми — току-що неврохирургът ми каза, че главата ми се е ударила в земята под лош ъгъл, под възможно най-лошия възможен, и че сивото ми вещество е станало на каша в кутията, която би трябвало да го предпазва. Но хей, започнах да дрънкам.

Никога не съм искала да те срещна отново, но когато те видях с Клио, това ми дойде в повече. Осъзнах, че за мен ти си си отишъл завинаги.

Рой, работата е там, че виждам бъдещето като един дълъг тъмен тунел без край. Няма надежда, няма бъдеще. Особено сега, след като всички знаят истината. Просто не мога да се справя, не искам да продължа. Много хора го преживяват, но аз не съм толкова силна.

Ето, получи го. Отърва се от мен. Моля те само за едно. Знам, че нямам правото да те моля за каквото и да било, но вината не е негова. Затова, моля те, когато си

отида, грижи се за сина ни Бруно. Той ме тревожи — ще разбереш какво имам предвид. Не го давай на родителите ми, те никога няма да се справят и това ще бъде ад за него. Оставям ти предостатъчно пари за него, за да платиш за образованието му и да може да започне живота си. Оставям ти и ДНК доказателство, че ти си баща му. Не знаеш, но взех проби от дома ни, когато бях в Брайтън миналата година.

Все още те обичам, макар че за теб едва ли е изглеждало така през всички тези години. Извинявай, но за мен това наистина е краят. Знаеш, че съм страхливка, но може би винаги съм си била такава.

Санди

123.

Вторник, 17 март

— Скъпи, много закъснявам, трябва да бягам. — Клио влезе забързано в кухнята и спря. — Господи — промълви тя, когато видя Грейс да седи на масата, скри лице в дланите си. После забеляза златната рибка.

Отиде до аквариума и остана загледана в него за няколко секунди.

— Не! Марлон! — бръкна във водата, извади нежно рибката и я огледа. — Ооо, Марлон. Горкичкият.

Погледна към Рой, върна Марлон в аквариума, изплакна ръката си и се избърса.

— Толкова съжалявам. — Отиде при Грейс, застана зад него и го прегърна през раменете. — Той изкара до дълбока старост. Надживя с години много златни рибки и имаше добър живот.

Грейс кимна.

— Направо беше ударил джакпота да те има за татко!

Той се усмихна безрадостно.

— Благодаря.

Вече имаше и друг, на когото бе татко. Трябваше да ѝ съобщи новината, но точно сега тя бързаше и не беше моментът. Щеше да го направи по-късно — и това му даваше време да помисли. Време, от което имаше нужда. Трябваше да се вземе в ръце и да оправи цялата тази каша.

Освен шока, че наистина е баща на десетгодишно момче, той още беше замаян от новината за самоубийството на Санди. Не трябваше ли да е забелязал сигналите за опасност още преди години? Но какви са били те? Тя го беше зарязала и бе превърнала живота му в ад. След изчезването ѝ имаше много хора, включително и Касиън Пю, които тайно подозираха, че той я е убил.

Тормозеше го и друга мрачна мисъл. *Невинаги съм ти била вярна.*

И с кого си ми изневерявала? Колко пъти, с колко души? Преспала ли си с някого, когото познавам и който мислено се подсмива всеки път, щом ме види?

И какво искаш да кажеш с онова за Бруно: *Той ме тревожи — ще разбереш какво имам предвид?*

Клио забърза към вратата, като погледна часовника на стената, а после и своя за потвърждение.

— По дяволите, не мога да повярвам! Ужасно закъснях, имаме четири аутопсии тази сутрин, а сме с човек по-малко. Скъпи, защо не оставиш Марлон някъде и да го погребем довечера?

Той кимна.

— Да, добра идея. — Едва изрече думите. В известен смисъл изпитваше облекчение, че Клио изскочи навън, така имаше повече време да помисли. Вратата на къщата се затръшна, последвана от вратата на колата ѝ, след което се чу познатият рев на двигателя на аудито, който сякаш недоволстваше, че го насилват, докато е още студен.

Кейтлин пристигна няколко минути по-късно. Грейс намери малка пластмасова кутия за сандвичи, сложи Марлон в нея, като го уви в кухненска салфетка, и я постави на един висок рафт. Излезе, без да хапне нищо. Нямаше апетит.

Криво-ляво Рой избута сутринта на работното си място, но не можеше да се съсредоточи. Непрекъснато вадеше телефона си и препрочиташе писмото на Санди. Дори обаждането от необичайно дружелюбния Касиън Пю, който го поздравяваше за успеха му, не успя да го разведри.

Ама че ирония, мислеше си той. Почти през цялото време, когато бяха заедно, двамата със Санди се опитваха да си направят дете. След изчезването ѝ почти цяло десетилетие той се беше надявал отчаяно, че тя ще се върне. Едва когато започнаха да се виждат с Клио, нещата се промениха. Но призракът на Санди беше продължил да се спотайва някъде на заден план. И той винаги бе имал чувството, че някой ден ще стане нещо — нещо, което ще го разтърси из основи.

Но никога не беше помислял, че тя е родила син от него. Господи, толкова много неща му се бяха струпали изведнъж на главата. Какво представляваше момчето? Какви бяха интересите му? Знаеше ли

изобщо английски? Как щеше да се чувства, че изведнъж се озовава в Англия? Още ирония, тъй като е било заченато тук.

И най-важното — как щеше да реагира Клио?

През обедната почивка помоли Глен да дойде в „Черният лъв“, защото се нуждаеше от съвета му. Седнаха в едно сепаре и приятелят му се нахвърли върху лазанята си. Грейс така и не докосна сандвича си.

— Самоубийство?

Грейс кимна.

— Не можеш да обвиняваш себе си. Оставам с впечатлението, че животът ѝ е бил една дълга катастрофа, след като те напусна.

— Нямаше ли да е жива сега, ако ѝ бях казал, че ще я приема отново?

Брансън го изглежда.

— Какво има в този твой череп? Лайна вместо мозък ли? Ти продължи напред, животът ти се е променил. Имаш Клио и Ноа. Те са твоят живот и бъдеще. Връщането на Санди никога не е било опция.

— Клио, Ноа, а сега и Бруно — поправи го Грейс.

— Имаш ли други възможности за момчето? Баба и дядо? Те биха могли да го приемат, ако товарът се окаже прекалено тежък за теб и Клио. Каза ми, че родителите на Санди са още живи и живеят в Сийфорд, нали?

— Те са жива отрова, не мога да ги понасям. Господи, не бих поверил никое дете на тях. Ужасни са. Когато им се обадох миналата седмица въпреки желанието на Санди, за да им кажа, че тя е жива и че съм я видял, знаеш ли как реагираха? Вместо да са радостни, че са си върнали дъщеря си, сякаш останаха разочаровани, че причината за нещастията им през последното десетилетие им е била отнета. Дори не смятаха да ѝ се обадят, или да скочат на самолета и да отидат да я видят.

— Значи нямаш избор, така ли?

— Нямам. Но как да започна такъв разговор с Клио? Чувствам се отговорен за Бруно, син ми е, трябва да го отгледаме.

— Просто ѝ кажи. Откакто сте заедно, тя винаги е живяла със сянката на Санди. Всички сме пленници на миналото по някакъв начин. Клио е мил човек. Ще разбере.

— Ще разбере, че се е сдобила с доведен син от Германия, който не говори и думичка английски ли?

— Виж, слава богу, че тя видя Санди — и че споделя това с теб. Никога не си я мамил и тя те обича, Рой. Какво мислиш за хлапето?

— Не знам. Никога не съм го виждал. Предполагам, че скоро ще разбере.

— Помниш ли Бети Дейвис?

— Бети Дейвис ли? Името ми е познато, но не мога да го свържа с нищо.

— Една от най-големите кинозвезди на всички времена. Мислех си, че на твоите години си достатъчно стар, за да я помниш. „Всичко за Ева“, „Детегледачката“. „Гадната мащеха“. Спечелила е два Оскара.

— Никога не съм гледал тези филми.

— Както и да е, та тя е казала: „Ключът към живота е да приемаш предизвикателствата. Щом човек спре да го прави, той е мъртъв“.

— Вярно е — рече Грейс.

Брансън го потупа по гърба.

— Съжалявам за Санди и Марлон. По дяволите, ама че ден имаш.

— А би трябвало да празнуваме. — Грейс сви рамене.

— Искях да те питам, как се досети за медальона?

Грейс се усмихна.

— Забелязал съм, че когато човек си играе с халката си, вероятно се чувства виновен за нещо във връзката си. Видях я да си играе с медальона по време на разпита. Това събуди любопитството ми.

— Виж ти. Ще го запомня. О, така и така сме на добри новини — каза Глен. — Йосарян.

— Йосарян ли? — неразбиращо попита Грейс.

— Името, което Зъба повтарял в болницата, сещаш ли се?

— Да, бе, Йосарян. Та какви новини?

— Вчера следобед Зъба дошъл за момент на себе си. Една сестра разбрала от него, че живее на остров Провиденсиал в Търкс и Кайкос, и ни се обади. Гай Бачълър се сети, че Стив Къри е приятел с един тип на име Нийл Хол с прякор Ноби, който постъпи в полицията на Съсекс преди две години и е бил заместник-началник на полицията на Търкс и Кайкос. Та Хол си спомня един странен тип, който водел кучето си на

име Йосарян в бара. Гай се свърза с кабинета на губернатора и току-що получи имейл, че икономката на Зъба ще се погрижи за кучето. И докато сме на тази тема, котаракът на Джоди е в приют, а влечугите й са в Лондонската зоологическа градина.

— Е, чудесно е да се знае, че сме решили поне няколко проблема — с тънка усмивка рече Грейс.

124.

Вторник, 17 март

В седем вечерта, под лъча на фенера на Клио, в сухия мразовит въздух Рой Грейс изкопа гроб във влажна почва под един дъб в ъгъла на градината. Направи го дълбок няколко стъпки, за да е сигурен, че някоя лисица няма да се добере до Марлон.

Беше увил плътно кутията за сандвичи с изолирбанд и я бе сложил в плик с въздушни мехурчета, който също беше запечатан. Сега го вдигна пред себе си.

— И като си помисля само как преди толкова години те донесох у дома в плик с вода! Никога не си бил от приказливите, нали? Но знаеш ли какво? Дълги години ми беше другар.

Наведе се и сложи малкия пакет на дъното на дупката.

— Сбогом, приятелю — каза той. — Може би ще намериш ловното поле, което търсеше през всичките тези години, докато обикаляше в аквариума си.

После остана прав няколко секунди, облегнат на лопатата.

— Сбогом, мили Марлон — рече Клио.

Странно, помисли си той. След няколко дни щяха да летят до Мюнхен за погребението на Санди. Но точно сега беше по-разчувстван за Марлон, отколкото за нея. Лошо ли беше да изпитва облекчение, че кошмарът със Санди най-сетне е отминал?

Запълни дупката и двамата се прибраха в къщата.

Неизвестно защо, изведнъж си спомни думите на предишния главен детектив Том Мартинсън. Беше ги казал преди няколко години с резкия си мидландски акцент.

Знаеш какво повтарям винаги на хората си, Рой. Никога не се опитвай да бъдеш нечие копие. Опитвай се винаги да си по-добра версия на самия себе си.

Тогава така и не беше разбрал напълно какво имаше предвид Мартинсън. Но сега разбираше. Клио му го бе казала по-рано вечерта, когато той ѝ показва писмото на Санди.

— Рой, има нещо, в което винаги съм вярвала. В кръга от фургони. Точно това е истинската любов. Тя не е да се държим за ръце, да се взираме в очите на другия или да гледаме заедно в една посока. А връзка на силата. Защитна стена. Когато решиш да изградиш живот с някого, като се ожениш или просто живееш с него, вие създавате защитен кръг от света. Оставете само двамата в него и до края на живота си не позволявайте на никого да го наруши. От време на време допускате някои хора вътре и те стават част от вас и от тази стена.

Тя отиде до хладилника и извади бутилка вино.

— Едно питие?

Грейс нямаше нищо против.

БЛАГОДАРНОСТИ

Идеята за тази книга се роди от случайна среща с детектив Анди Гибс, докато бях в офиса на „Професионални стандарти“ в Лондонската полиция през 2014 г. Той ми разкри, че двете метални кутии „Куолити стрийт“ на бюрото му са пълни не с шоколадови бонбони, а с храна за отровните му жаби дърволази. И това ми даде материал за размисъл. Събирането на информация за книгата беше забавно, завладяващо и понякога доста плашещо изживяване — особено един ден, когато държах в ръката си жив арабски скорпион! Все пак оживях да разкажа историята и се надявам, че сте се забавлявали толкова, колкото и аз, докато я писах. Както винаги, трябва да благодаря на безброй хора, като започна с полицаи, бивши полицаи и поддържащ персонал от полицията на Съсекс, на Съри, на Лондон, на Мюнхен и на Ню Йорк.

Благодаря на полицейски и криминален комисар Кейти Борн, на началника на полицията Джайлс Йорк, на заместник-началника на полицията Оливия Пинкни, на главен суперинтендант Нев Кемп, на старши детектив Ник Слоун, на главен инспектор Джейсън Тингли, на детектив инспектор Мик Ричардс, на инспектор Рой Апс, на сержанти Ръсел Филипс, Фил Тейлър, Анди Нюман, Крис (Томо) Томпсън, на детектив сержант Питър Билин, на акредитиран финансов следовател Кели Никълс, на полицаи Сам Брюс, Гавин Крют и Деймиън Хънтър.

На Мишел Уебсдейл, Сюзан Хиърд, Кейти Пъркинс, Джил Педерсън и Тони Кейс.

На Мария О’Браян, Крис Гий, Люси Стийл и Джеймс Статър.

На комисар Ейдриън Лепард от Лондонската полиция, на командир Кристофър Грийни от отдел „Икономически престъпления“, на суперинтендант Пола Лайт, на детектив инспектор Ричард Хейкок от полицията на Съри, на Джулиет Смит, главен шериф на Източен Съсекс, на полицай Мартин Лайт и на детектив Пат Ланиган от полицията на Ню Йорк.

На бившия главен суперинтендант Греъм Бартлет, бившия старши детектив инспектор Тревър Боулс, бившия инспектор Анди Киле, бившия специалист от „Технически отдел“ Рей Пакъм.

Благодаря на всички онези, които ми оказаха безценна помощ в областта на медицината, науката и техниката: Иън и Джорджи Маклийн, д-р Хейдън Кели, Майк Джилсън, издател на „Аргъс“, Анет Липерт, Зигрид Даус и „Клиникум Мюнхен — Кранкенхаус Швабинг“, Дейв Утън от Министерството на околната среда, земеделието и селските въпроси, Стивън Чарман и Дани Йомен от „Петс Корнър“, Питър Шилпърурд (един от малкото оцелели след ухапване от пясъчна усойница), д-р Герхард В. Вердоорн, Шон Харис, Фил Хоман, Шарън Болтън, Дейв Бредън и Алисън Макуин, Рос и Джиневра Дънктън, Кристоф Шмиел, д-р Питър Дийн, съдебен лекар на Есекс, Ричард Мастембрюк, д-р Дънекан и Ники Маси, Пол Уилямс, Арни Уилсън, Кейт Сисънс и Браян Дик, Майк Сансъм, Джил Хънт от Въздушна спешна помощ на Кент, Съри и Съсекс, както и на херпетолога Марк О'Шей.

Макар писането да е самотна работа, има много хора, които работят върху редактирането, издаването и продажбата, без които книга просто не може да има. Благодаря на агента си Керъл Блейк и екипа ѝ. На издателя си Уейн Брукс. На Джеф Дъфийлд, Ана Бонд, Сара Лойд, Сара Аратун, Фрейзър Крайтън, Нийл Ланг и всички от „Пан Макмилън“. На Елена Стоукс, Таня Фарел и всички от „Тийм Джеймс“ в САЩ. На редактора си Сюзан Опи. На великолепните ми публицисти Тони Мълъкън, Софи Рансъм и Беки Шорт.

И най-вече на моя близък приятел, бившия старши детектив Дейвид Гейлър, прототип на Рой Грейс.

Щастливец съм, че имам чудесен екип, който ми помага в изпипването на ръкописа много преди той да стигне до агента и издателите ми и в управлението на „Тийм Джеймс“ в Англия — изумителната ми лична асистентка Линда Бъкли, страхотната ми счетоводителка Сара Мидъл, Ана Хенкок, Хелън Шенстън, Мартин и Джейн Диплок, Сю Ансел и Кен Оуън.

Но най-големите ми благодарности са към съпругата ми Лара. Тя допринесе за тази книга по толкова много начини, от мъдри съвети за героите до мъдри редакторски предложения и творчески идеи. Тя ме съпровождаше при многобройните ми пътувания за събиране на

информация, включително и на някои от по-страшните, и ми помагаше неуморно в безкрайната промоция на книгата както в Англия, така и в чужбина.

Нашият Оскар, кръстоска между лабрадор, мастиф и парсънс джак ръсел териер е убеден, че е прототип на Хъмфри (и нямам намерение да го лишавам от илюзии!), а на лабрадорката ни Спук ѝ се иска да прекарвах по-малко време в писане и повече в разходки с нея из полята.

И накрая тъжно сбогом на добрия ми приятел Тони Омотозо от Пътната полиция на Съсекс, който се появи в няколко мои книги като самия себе си. Отиде си твърде млад, но никога няма да бъдеш забравен, защото накара много хора да се усмихнат!

И най-вече благодаря на вас, моите читатели! Вашите имейли, съобщенията ви в Туитър, Фейсбук, Инстаграм и блогове постоянно ме окуражават. Продължавайте в същия дух, обичам да ви чета!

Питър Джеймс
Съсекс, Англия

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.